

Loving Evangaline

Contents

Loving Evangaline	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	28
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	59
11. Chương 11	64
12. Chương 12	72
13. Chương 13	79
14. Chương 14	85
15. Chương 15	91
16. Chương 16	98
17. Chương 17	105
18. Chương 18	113
19. Chương 19	119

Loving Evangaline

Giới thiệu

Series: Patterson-Cannon Family - Book 2 Chuyển ngữ: mkhoi1983 Nếu các bạn đã xem Duncan's Bri

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loving-evangaline>

1. Chương 1

Davis Priesen không nghĩ anh là kẻ nhát gan, nhưng anh thích ca mổ không gây mê hơn là ở trước mặt Robert Cannon và nói với anh ta điều anh phải nói. Không là cổ đông lớn nhất, giám đốc điều hành và tổng giám đốc của tập đoàn Cannon sẽ bắt anh chịu trách nhiệm vì những tin tức xấu tệ; Cannon chưa bao giờ biết bắn tin. Nhưng cặp mắt màu xanh lạnh lùng sẽ trở nên còn lạnh lẽo hơn nữa, lạnh nhạt hơn nữa, và Davis biết dựa vào kinh nghiệm rằng anh sẽ cảm thấy sự tiếp xúc lạnh lẽo kinh khủng dọc xương sống anh. Cannon có tiếng do tính công bằng tuyệt đối, còn vì sự tàn nhẫn không ai sánh bằng khi ai đó cố gắng lừa anh ta. Davis không thể nghĩ về ai khác khiến anh kính trọng hơn Robert Cannon, nhưng điều đó không làm bớt đi sự khiếp sợ của anh.

Những người đàn ông khác ở vào địa vị của Cannon, với quyền lực của anh ta, họ được bảo vệ ở sau những lớp người phụ tá. Nó là tiêu chuẩn của quyền lực cá nhân và sự xa cách riêng tư mà chỉ trợ lý của Cannon canh giữ cánh cửa đến phòng làm việc riêng của anh ta. Felice Koury là trợ lý của Cannon 8 năm nay và đi vào văn phòng anh ta với độ chính xác của 1 cái đồng hồ Thụy Sĩ. Cô là người phụ nữ cao, gầy và không già với mái tóc xám kim và nước da mịn của cô gái 20. Davis biết đứa con nhỏ nhất của cô trong khoảng hai mươi mấy tuổi, Felice ít nhất cũng bốn mươi mấy tuổi, nhưng không thể đoán tuổi của cô từ diện mạo. Cô trầm tĩnh, có năng lực kinh khủng và không bao giờ lộ ra dấu vết nóng nảy gần ông chủ của cô. Davis ước chi anh có 1 ít tài năng tốt bụng đó.

Anh được gọi sớm để chắc chắn Cannon có thể nhìn thấy anh, nên Felice không ngạc nhiên khi anh đi vào văn phòng của cô. “Xin chào, Priesen.” Cô với lấy điện thoại ngay tức thì và bấm số. “Cậu Priesen đã đến, thưa ông chủ.” Cô đặt lại ống nghe và đứng lên. “Ông ấy sẽ gặp cậu bây giờ.” Bằng khả năng hoà nhã luôn đe dọa anh, cô ở bên cánh cửa văn phòng bên trong trước khi anh có thể chạm vào nó, mở cửa cho anh, rồi đóng lại 1 cách chắc chắn khi anh vào trong. Không chút gì quý lụy trong sự ân cần của Felice; đúng hơn là, anh cảm thấy như thể cô còn điều khiển cả việc đi và đến văn phòng Cannon của anh. Việc ấy, dĩ nhiên, cô ta là vậy.

Văn phòng của Cannon to lớn, trang trí sang trọng và trang nhã. Nó chỉ ra khiếu thẩm mỹ của anh ta hiệu quả dễ chịu, hơn là áp đảo, dù cho những bức tranh sơn dầu nguyên bản treo trên tường và 1 tấm thảm trải sàn Ba Tư 200 năm ở dưới chân. Phía bên phải là khu vực họp rộng lớn, nơi giải trí hoàn toàn chính giữa, dù Davis không chắc rằng Cannon từng sử dụng ti vi màn hình lớn hay đầu máy video cho điều gì khác hơn là công việc. 6 cửa sổ phong cách Palladian đều đặn dọc theo tường, dựng nên những khung cảnh tuyệt đẹp của thành phố New York như thể chúng là 6 bức họa. Những khung cửa sổ này tự chúng đã là những tác phẩm nghệ thuật, những tấm kính khắc hoa văn được tạo hình đẹp để đưa ánh sáng tràn qua chúng và vỡ ra thành kim cương.

Bàn làm việc đồ sộ của Cannon là tác phẩm nghệ thuật cổ xưa khác, 1 tác phẩm làm bằng chất gỗ màu đen chạm khắc được cho là vào thế kỷ 18 trường phái Romanovs. Anh ta trong thực sự như ở nhà phía sau cái bàn.

Anh ấy là người đàn ông cao, gầy, với thái độ tao nhã và khả năng của loài báo. Có 1 số thứ cũng giống loài báo về sắc thái của anh ấy, với mái tóc đen bóng và đôi mắt xanh nhạt. 1 thứ thậm chí có thể nghĩ về Robert Cannon giống như lưỡi biếng. Sẽ là 1 sai lầm chết người.

Anh đứng lên để bắt tay, những ngón tay dẹt dài nắm chặt tay Davis với sức mạnh kinh ngạc. Davis luôn lùi bước bởi sự rắn như thép của cái siết tay đó.

Với vài lý do Cannon mời anh đến khu vực hội họp và hỏi anh có dùng cà phê không. Đây không phải là 1 trong những lý do đó. Cannon không chạm đến vị trí của anh do những người nhầm lẫn, và mắt anh nheo lại khi anh dò xét sự căng thẳng trên gương mặt Davis. “Tôi muốn nói gặp cậu thật tốt, Davis,” anh nhận xét, “nhưng tôi không nghĩ cậu đến đây để nói với tôi điều tôi sẽ thích.”

Giọng anh thoải mái, hầu như vô tình, nhưng Davis cảm thấy sự căng thẳng của anh tăng lên thêm 10 mức nữa. “Không, thưa ông.”

“Là lỗi của cậu à?”

“Không, thưa ông.” Rồi, anh thú nhận thành thật 1 cách tử tế, “Dù tôi gần như có thể tóm được nó sớm hơn.”

“Vậy thì thư giãn và ngồi xuống đi,” Robert nói nhẹ nhàng khi anh tự đặt mình ngồi xuống.

“Nếu không phải lỗi của cậu, cậu sẽ bình an. Bây giờ, nói cho tôi biết là vấn đề gì.”

Davis bồn chồn nắm cái ghế, nhưng thoải mái là không có câu hỏi. Anh ngồi trên gờ của 1 cái ghế da mềm. “Ai đó ở Huntsville đang bán phần mềm của họ cho trạm vũ trụ,” anh thốt ra.

Cannon chưa bao giờ là tuýp người bồn chồn, nhưng lúc này anh trở nên thậm chí còn hơn thế, và cặp mắt xanh đó xúc động tia nhìn lạnh buốt mà Davis khiếp sợ. “Cậu có bằng chứng không?” anh hỏi. “Vâng, có.”

“Cậu biết ai không?”

“Tôi nghĩ là biết.”

“Nói hết đi.” Cũng như những lời cộc lốc đó, Cannon ngả người ra sau, ánh nhìn chăm chăm chiếu vào Davis giống như 1 tia laser xanh nhạt.

Davis nói, vấp vấp vài lần khi anh cố gắng giải thích anh nghi ngờ thế nào và tự mình tìm ra 1 ít sự thật kiểm lại nghi vấn của mình trước khi buộc tội người nào đó. Cannon lặng thinh lắng nghe, và Davis lau mồ hôi từ lông mày lúc anh mô tả kết quả công việc thám tử của mình.

Công ty tập đoàn Cannon, PowerNet, có trụ sở ở Huntsville, Alabama, hiện nay đang sản xuất phần mềm bảo mật cao cấp phát triển cho NASA. Phần mềm đó dứt khoát là xuất hiện với sự nhúng tay của chi nhánh công ty cùng quốc gia khác. Điều này không chỉ là hoạt động gián điệp công nghiệp, đầy đủ hơn: đây là tội phản quốc.

Mối nghi ngờ của anh tập trung vào Landon Mercer, giám đốc công ty. Mercer ly dị năm ngoái, và cuộc sống của ông ta khá lên 1 cách đáng chú ý. Tiền lương của ông ta rất nhiều, nhưng không nhiều đủ để chu cấp 1 gia đình và lối ông ta đang sống. Davis được thuê 1 cách kín đáo, 1 cuộc điều tra đã phát hiện 1 khoản tiền lớn chuyển vào tài khoản ngân hàng của Mercer. Sau khi bám theo ông ta vài tuần, chúng được báo cáo khi anh đều đặn đi thăm bến du thuyền ở Guntersville, 1 thị trấn gần đây, nằm ven hồ Guntersville, bao quanh bởi sông Tennessee.

Người chủ - người điều hành bến du thuyền là 1 phụ nữ tên Evie Shaw; những điều tra viên chưa có khả năng tìm ra bất cứ sự thật nào từ tài khoản hay thói quen tiêu xài của cô ta, điều chỉ có nghĩa rằng cô ta khôn khéo hơn Mercer. Ít nhất với 2 lý do, tuy nhiên, Mercer thuê 1 chiếc xuồng máy ở bến, và không lâu sau khi anh ta rời đi trên chiếc thuyền, Evie Shaw đóng cửa bến tàu, lấy chiếc thuyền của cô và đuổi theo ông ta. Họ quay về riêng lẻ, cách nhau khoảng 15 phút. Có vẻ như họ gặp nhau đâu đó trên cái hồ rộng lớn này, nơi họ có thể tìm ra nhau dễ dàng để che đậy hành động của họ, và để thấy và nghe bất cứ ai đến gần họ. Việc này an toàn hơn việc cố quản lý công việc bí mật trong bến tàu bận rộn; trên thực tế, tính phổ biến của bến tàu khiến nó rảnh rang hơn việc cô ta đóng cửa vào giữa ngày.

Khi Davis chấm dứt và ngồi lo lắng bẻ khớp ngón tay răng rắc, mặt Cannon nặng nề và không biểu lộ gì. “Cảm ơn, Davis,” anh nói điềm tĩnh. “Tôi sẽ báo cho FBI và đem nó rời khỏi đây. Làm tốt lắm.”

Davis xúc động lúc anh đứng lên. “Tôi rất tiếc tôi không lấy nó được sớm hơn.”

“An ninh không phải là phạm vi của cậu. Ai đó đang thất bại trong việc này. Tôi cũng sẽ lưu ý điều đó. Chúng tôi thật may là cậu nhảy bén.” Robert ghi nhớ kỹ càng khoản tiền lương của Davis tăng thêm, khoản tiền lương mạnh, và bắt đầu chuẩn bị cho anh ta trách nhiệm và quyền hạn nhiều hơn. Anh ta đã tỏ ra sắc sảo và có sáng kiến mà không thể không thưởng công được. “Tôi chắc FBI sẽ muốn nói chuyện với cậu, nên cậu ở lại để nghỉ ngơi hôm nay đi.”

“Vâng.”

Ngay khi Davis rời đi, Robert dùng đường dây cá nhân để gọi tới FBI. Cơ quan duy trì quyền lực to lớn trong thành phố, và anh đã có dịp làm việc với họ trước đây. Anh được nối dây trực tiếp tới mật vụ giám sát. Sự kềm chế của anh nhiều đến nỗi không có cơn thịnh nộ lộ ra trong giọng nói khi anh yêu cầu 2 mật vụ tốt nhất đến văn phòng của anh ngay khi có thể. Thế lực của anh lớn đến nỗi không câu hỏi nào được

hỏi ra; anh hoàn toàn được cam đoan 1 cách nhẹ nhàng rằng 2 mật vụ ấy sẽ có mặt ở đó trong vòng nửa giờ.

Xong việc, anh ngồi ngả ra và nghĩ về tất cả những lựa chọn mở ra với anh. Anh không để cho cơn giận dữ thất vọng che phủ sự suy nghĩ của mình. Sự xúc động không kèm chế không chỉ vô ích, mà còn ngu ngốc, và Robert không bao giờ để anh làm bất cứ điều ngu xuẩn nào. Anh bị xúc phạm vì ai đó ở trong 1 trong những công ty anh đang bán chương trình máy tính bảo mật; nó là 1 vết nhơ cho danh tiếng của chính anh. Anh không có gì nhưng sự bất chấp do ai đó sẽ bán rẻ quốc gia của bản thân anh chỉ đơn thuần vì dính dáng đến tiền, và anh có thể dừng chuyện vặt vãnh để ngăn chặn hành vi trộm cắp và để tội phạm đằng sau chân song.

Trong vòng 15 phút, anh đã hệ thống kế hoạch hành động của mình. 2 mật vụ đến trong 20 phút. Khi Felice liên lạc với anh, anh nói cô để họ vào, và anh không muốn bị gián đoạn vì bất cứ thứ gì cho đến khi những ông này về. 1 thư ký hoàn chỉnh đến tận xương, cô không hỏi câu nào.

Cô dẫn 2 người đàn ông ăn mặc bảo thủ vào văn phòng anh và đóng chặt cửa phía sau họ. Robert đứng lên tiếp đón họ, nhưng toàn bộ lúc này anh ước lượng họ bằng cái nhìn điềm tĩnh và khó đoán. Người trẻ hơn, khoảng 30, ngay lập tức có thể nhận ra như 1 người hầu lễ độ mức trung bình, nhưng ngoài ra có đôi chút tự tin trong mắt người này mà Robert chấp nhận. Người lớn tuổi hơn, có lẽ chưa đến 50, có mái tóc nâu nhạt gần như màu xám. Ông ta không cao quá chiều cao trung bình, và khổ người chắc nịch. Mắt xanh, phía sau gọng kính kim loại, mặt mũi, nhưng tuy nhiên sắc sảo với trí thông minh và uy quyền. Người không phải nhân viên cấp bậc thấp.

Người lớn hơn giơ tay ra cho Robert. “Ông Cannon?” Khi Robert gật đầu, ông nói, “Tôi là William Brent, mật vụ cao cấp ở Cục điều tra liên bang. Đây là Lee Murray, mật vụ đặc biệt chỉ định cho công tác phản gián.”

Công tác phản gián,” Robert thì thầm, mắt anh thờ ơ. Sự hiện diện của 2 mật vụ đặc biệt này có nghĩa FBI đã khám phá ra PowerNet rồi. “Chắc tuyệt đây, thưa ông. Xin mời ngồi.”

“Không chắc lắm,” Mật vụ Brent trả lời rầu rĩ, khi họ nhận lời mời ngồi. “1 tập đoàn như của ông, nắm giữ nhiều hợp đồng Chính phủ, không may là mục tiêu hàng đầu cho hoạt động gián điệp. Tôi cũng quan tâm rằng ông có vài kinh nghiệm trong phạm vi của mình, nên việc xảy đến là anh có thể cần những nhân tài đặc biệt của chúng tôi, rất rõ ràng.”

Ông ta thật tuyệt, Robert nghĩ. Đúng kiểu người làm người khác tin tưởng. Họ muốn biết anh đã biết được cái gì, nhưng họ sẽ không chạm tay vào nếu anh không đề cập đến PowerNet. Trò chơi đánh đố ngăn ngừa đó là 1 tấm màn vô hại, đằng sau đó họ có thể tỏ ra ngạc nhiên và sững sốt nếu anh cho họ biết rằng anh đã phát hiện ra bí mật bị rò rỉ ở công ty, hoặc là che giấu sự hiểu biết của họ nếu anh không đề cập đến vấn đề này.

Anh không để họ trốn khỏi với việc ấy. “Tôi hiểu ông đã nhận được vài thông tin đáng lo của tôi,” anh nói rất nhỏ. “Tôi quan tâm đến việc tại sao ông không gặp tôi trực tiếp.”

Cannon đang nhìn ông với đôi chân mày nhấc lên bình tĩnh, qua loa yêu cầu những lời giải thích, 1 biểu hiện mà hầu hết mọi người khó tìm cách chống lại.

Brent kèm chế việc cúi xuống để vọi vàng nói, pha lẫn giữa giải thích với lời biện hộ; ông kinh ngạc rằng cơn bốc đồng thậm chí là có thật. Nó khiến ông quan sát thận trọng Robert Cannon còn tỉ mỉ hơn. Ông đã nghe nói nhiều về người đàn ông này, khi ông khám phá ra việc kinh doanh của anh ta. Cannon xuất thân là 1 người có học thức, giàu có là chính, nhưng đã làm bản thân giàu sang hơn với khả năng phán đoán kinh doanh tinh khôn của chính anh, và danh tiếng của anh không hề có khuyết điểm. Ông cũng có nhiều bạn ở cả những cơ quan chính phủ và cơ quan tư pháp, những người đàn ông có quyền lực lớn trong phe phái của họ, người nói với ông bằng sự lưu tâm đặc biệt. “Nhìn xem, đây này,” 1 trong những đó đã nói. “Nếu cái gì đó gian dối xảy ra với bất cứ công ty Cannon Group nào, tôi sẽ coi nó như 1 đặc ân cá nhân nếu anh để Robert Cannon biết về nó trước khi anh làm được việc gì.”

“Tôi không thể làm điều đó,” Brent đã trả lời. “Nó sẽ làm hại đến cuộc điều tra.”

“Không chút nào,” Người này nói. “Tôi sẽ tin cậy Cannon cũng như phần lớn tin tức nhạy cảm của vùng này. Như vấn đề thực tế, tôi đã biết, trong vài thời điểm. Anh ta liên quan đến vài ...đặc ân đối với chúng tôi.”

“Có thể anh ta đã biết tổng rồi,” Brent cảnh báo, vẫn chống lại ý kiến của 1 người không có chuyên môn cảnh sát tóm tắt lại trong hoàn cảnh trên đã phát triển đi xuống ởAlabama.

Nhưng người khác đã lắc đầu. “Không. Không phải Robert Cannon.”

Sau khi nghe được vài thứ về bản chất và tầm quan trọng của “những đặc ân” Cannon đã làm, và những nguy cơ kéo theo, Brent đã miễn cưỡng đồng ý để cho biết tình hình của Cannon trước khi họ đưa bất cứ kế hoạch nào vào hoạt động. Cannon đã trật đường ray bởi cuộc gọi đầu tiên, và họ không chắc là anh đã biết, hay chưa. Kế hoạch được giữ kín đến khi họ tìm ra lý do anh đã gọi điện. Nó không hoạt động. Anh đã tức thì biết tường tận họ.

Brent thường hay đoán biết đàn ông, nhưng ông không thể đoán được Cannon. Tư cách của anh là 1 người giàu có, có học, phức tạp, và Brent cho là anh có tất cả điều đó, nhưng tuy nhiên, nó chỉ là lớp vỏ đầu tiên. Những lớp vỏ khác, bất cứ gì họ có, được che đậy tốt đến nỗi ông chỉ cảm thấy cách sống của họ, và thậm chí đó là quyền duy nhất của lối vào tin tức bí mật của riêng anh ta. Quan sát khuôn mặt đẹp trai nghiêng nghiêng của Cannon, ông không thể nắm bắt nhiều nét mặt thoáng qua; chỉ có đôi mắt lạnh nhạt đang nhìn ông với sự nhẫn nại vô kể.

Làm 1 quyết định mau lẹ, William Brent nghiêng về phía trước. “Ông Cannon, tôi sẽ nói chuyện với ông nhiều hơn tôi dự định lúc đầu. Chúng ta có 1 vấn đề rõ ràng ở 1 trong những công ty của ông, 1 phần mềm công ty ở dưới ở Abalama - ”

“Cho là tôi kể với ông điều tôi biết nhé?” Robert ngắt lời bằng giọng bình thản. “Sau đó ông có thể kể với tôi nếu ông có điều gì thêm vào.”

Bằng những câu rõ ràng, bình tĩnh, anh kể lại những gì Davis Priesen đã nói với anh. 2 mật vụ cùng giật mình, ánh mắt liếc nhanh vô tình đã bộc lộ họ không phát hiện được nhiều bằng Davis, mà đánh động rằng người trẻ hơn cung cấp với Robert còn nhiều hơn.

Khi anh nói hết, William Brent hắng giọng và nghiêng ra trước. “Xin chúc mừng. Ông đi trước chúng tôi 1 chút rồi. Điều này sẽ giúp chúng tôi đáng kể trong việc điều tra ”

“Tôi sẽ bay xuống đó vào sáng mai,” Robert nói.

Brent có vẻ phản đối. “Ông Cannon, tôi cảm kích đề nghị giúp đỡ của ông, nhưng điều này tốt nhất là để Cục xử lý.”

“Ông hiểu lầm rồi. Tôi không định giúp. Đây là công ty của tôi, vấn đề của tôi. Tôi sẽ tự mình lo việc đó. Tôi chỉ báo cho ông biết về tình hình và những ý định của tôi. Tôi không có thời gian để dựng 1 chỗ ẩn nấp và ở trong chiến dịch, vì nó là của tôi. Tôi, tất nhiên, sẽ để ông biết.”

Brent lắc đầu. “Không, lẠc đề rồi.”

“Ai tốt hơn? Tôi không chỉ có quyền sử dụng mọi thứ, sự hiện diện của tôi sẽ không gây hoang mang bằng điều tra viên của liên bang.” Anh ngừng lại, rồi nói êm ái, “tôi không phải là dân nghiệp dư.”

“Tôi biết điều đó, ông Cannon.”

“Vậy thì tôi đề nghị ông báo cáo việc này lên với cấp trên của ông.” Anh liếc nhanh đồng hồ.

“Trong khi chờ đợi, tôi đi chuẩn bị.”

Anh không nghi ngờ rằng khi Brent đem điều này nói với cấp trên, ông ta sẽ ngạc nhiên và thất vọng được bảo là huỷ bỏ và để Robert Cannon xử lý 1 mình. Họ sẽ đề nghị mọi sự giúp đỡ, dĩ nhiên, và dự phòng trường hợp nếu anh cần đến, nhưng mật vụ Brent sẽ nhận thấy rằng Robert đang chỉ huy.

Anh dùng ngày nghỉ soạn lịch làm việc của mình. Felice không hạn chế sắp đặt chuyến bay và đặt chỗ khách sạn ở Huntsville. Vào trước đêm đi, anh kiểm tra đồng hồ và cố làm điều gì đó. Dù bây giờ là 8 giờ ở New

York, ở Montana mới 6 giờ, và thời gian ngày mùa hè kéo dài có nghĩa công việc chăn nuôi vẫn đang lâu hơn suốt mùa đông.

Với sự thích thú của anh, điện thoại được nhắc lên ở hồi chuông thứ 3 và giọng lẽ nhè uể oải của em gái anh bên kia đường dây. “Viện tâm thần Duncan, Madelyn nghe.”

Robert cười thầm. Anh có thể nghe thấy bên trong 2 đứa cháu trai đang làm âm ỉ hỗn loạn. “1 ngày náo nhiệt à, em yêu?”

“Robert!” Giọng cô ầm áp. “Anh có thể đoán thế. Anh có định ở chơi lâu để xem mấy đứa cháu của anh không?”

“Không đến khi chúng được dạy dỗ cho phải phép. Dù sao, anh sẽ không ở nhà.”

“Giờ anh tới đâu?”

“Huntsville, Alabama.”

Cô ngáp ngừng. “Dưới đó trời nóng đấy.”

“Anh biết.”

“Anh còn chảy mồ hôi nữa,” cô cảnh báo anh. “Nghĩ xem anh sẽ rối tung như thế nào.”

Cái miệng mạnh mẽ của anh giật giật thích thú vì giọng nói của cô. “Đó là 1 khả năng anh sẽ phải chịu.”

“Em không đùa. Phiên phức gì à?”

“1 vài trục trặc.”

“Cẩn thận.”

“Anh sẽ cẩn thận. Nếu có vẻ như anh sẽ ở dưới đó trong thời gian dài, anh sẽ gọi cho em và cho em số điện thoại.”

“Được rồi. Yêu anh nhiều.”

“Anh cũng vậy.” Anh cười 1 tí lúc gác máy. Đặc điểm của Madelyn là cô không hỏi nhưng lập tức phán đoán được tình hình nghiêm trọng đang chờ anh ở Alabama. Trong 6 từ, cô đã cho anh niềm hạnh phúc của cô, sự ủng hộ của cô và tình thương của cô. Dù cô thực tế chỉ là em gái riêng của anh, cảm giác yêu mến và thông cảm giữa họ vững chắc như thể họ là anh em ruột thịt.

Tiếp theo anh gọi người phụ nữ đi theo anh mới đây 1 cách đều đặn, Valentina Lawrence. Mỗi liên hệ không tiến triển xa đủ để anh có thể đòi hỏi cô chờ đến khi anh trở về, nên điều dễ chịu nhất cho cả hai là anh làm việc chắc chắn rằng cô được tự do gặp bất kỳ ai mà cô muốn. Thật đáng tiếc; Valentina quá nổi tiếng để giữ nguyên tình trạng không ràng buộc lâu dài, và anh nghĩ anh sẽ ở Alabama trong vài tuần.

Cô chỉ là số ít phụ nữ Robert thường bị lôi cuốn : giống ngựa đua thuần chủng – cao, gầy, ngực nhỏ. Cách trang điểm của cô luôn hoàn hảo và tự chủ, quần áo của cô gồm cả kiểu cách và trang nhã. Cô có tính cách dễ thương chân thật, và thích nhà hát và nhạc kịch cũng nhiều như anh. Cô sẽ là 1 người bạn gái tuyệt vời, nếu vấn đề này không xen vào.

Đã vài tháng từ khi anh kết thúc mối quan hệ gần đây, và anh cảm thấy bồn chồn. Anh thích sống với 1 người phụ nữ hơn sống 1 mình, dù anh hoàn toàn hài lòng với công ty của mình. Anh vô cùng thích phụ nữ, cả về tinh thần và thể xác, và thông thường anh thích mối quan hệ lâu dài vững chắc. Anh không làm người tình 1 đêm và không thêm những người quá ngu ngốc. Anh kèm chế việc làm tình với 1 phụ nữ đến khi cô ta đề nghị 1 mối quan hệ với anh.

Valentina nhận tin vắng mặt anh lâu dài với sự khoan dung; sau hết, họ không là tình nhân và không yêu sách lẫn nhau. Anh có thể nghe sự tiếc nuối nhẹ nhàng trong giọng cô, nhưng cô không hỏi anh để coi khi nào anh quay lại.

Cuối cùng việc của công ty kết thúc, anh ngồi trong vài phút, về tư lự khi anh để mình nghĩ về mối quan hệ không chút phát triển thành thân mật, và sẽ lâu biết bao trước khi anh có thời gian chú tâm tới nhục dục, phần của cuộc đời anh, lần nữa. Anh không thỏa mãn với viễn cảnh chờ đợi lâu dài.

Anh không hững hờ với tình dục trong bất kỳ tình trạng nào. Bản năng giới tính mãnh liệt của anh luôn bị hạn chế nghiêm ngặt; với sự khác nhau giữa sức lực của đàn ông và đàn bà, đàn ông không thể tự chủ, 1 cách dễ dàng hành hung phụ nữ, điều mà anh căm ghét. Anh làm dịu cả ham muốn tình dục và sức mạnh sắt đá của mình, kiểm soát chúng bằng khả năng bằng giá của sự hiểu biết. Anh không ép buộc phụ nữ, dù anh luôn khiến nó rõ ràng lúc anh bị thu hút, nên cô ta sẽ biết nơi cô đứng. Nhưng anh để người phụ nữ của anh dẫn đầu, để sự thân mật tiến triển theo tốc độ của cô ta. Anh tôn trọng sự cẩn thận tự nhiên của phụ nữ về việc mở ra thân thể dễ vỡ, dễ bị tổn thương của cô với người đàn ông mạnh mẽ hơn, to lớn hơn nhiều. Khi đến lúc ân ái, anh đối xử dịu dàng và dùng thời gian để họ có thể trở nên được khuấy động hoàn toàn. Như là sự kềm chế không khó khăn, anh có thể dùng nhiều mơn trớn làn da đàn bà nhẹ nhàng và những đường cong hấp dẫn. Kéo dài việc làm tình giúp thỏa mãn cơn đói khát của anh, trong lúc làm dữ dội thêm sự ham muốn của bạn tình.

Không gì giống làm tình lần đầu với 1 bạn tình mới, anh mơ màng. Không bao giờ có lần nữa kinh nghiệm mãnh liệt và thèm muốn. Anh luôn cố khiến nó đặt biệt với người phụ nữ của mình, làm cô ta cảm thấy đặc biệt. Anh không khi nào hà tiện những chi tiết nhỏ làm người phụ nữ cảm giác được trân trọng : bữa tối lãng mạn dành cho 2 người, ánh nến, sâm banh, quà tặng chu đáo, sự chăm sóc toàn diện của anh. Khi cuối cùng đến lúc vào giường, anh sẽ dùng tất cả sự khéo léo và điều chỉnh của mình để thỏa mãn cô lần nữa và lần nữa trước khi anh cho mình sự giải thoát.

Ý nghĩ về vấn đề ở Alabama đang làm anh lờ đờ khiến anh cáu tiết.

Anh thức tỉnh bởi tiếng gõ cửa. Anh nhìn lên lúc Felice ló đầu vào. “Cô có thể về,” anh khiển trách. “Cô không phải ở lại.”

1 người đưa thư mang cái phong bì này cho ông,” cô nói, đến gần đặt nó lên bàn. Cô lờ đi chỉ trích của anh. Dù trẻ thế nào, cô hiếm khi về trước anh.

“Về nhà đi,” anh nói bình tĩnh. “Đó là lệnh. Mai tôi sẽ gọi cho cô.”

“Ông cần gì nữa trước khi tôi về không? 1 bình cà phê mới chẳng hạn?”

“Không. Tôi sẽ không ở quá lâu.”

“Vậy thì chúc chuyến đi tốt đẹp.” Cô mỉm cười và rời khỏi phòng. Anh có thể nghe thấy cô ở bên ngoài văn phòng gom lại vật dụng và khóa mọi thứ cẩn thận.

Anh không biết bất cứ điều gì về chuyến đi sẽ tốt đẹp. Anh ở trong tình trạng đầy căm thù và hoàn toàn kích động.

Anh để ý thấy cái phong bì giấy không ghi địa chỉ người gửi. Anh mở nó ra và vài tờ giấy trượt ra. Có 1 tấm hình sao chụp sẵn sùi, 1 vị trí lắp thiết bị bảo vệ mới và cái họ đã biết về nó, và 1 tin nhắn vắn tắt từ mật vụ Brient, nhận dạng người phụ nữ trong tấm hình và cho Robert biết rằng cục sẽ hợp tác với anh trong tất cả mọi việc, chỉ là cái anh đã trông đợi.

Anh nhặt bức ảnh sao chép lên và xem xét kỹ lưỡng. Nó có chất lượng kém, nhưng chân dung người phụ nữ đứng trên bến tàu, với những chiếc xuồng máy ở hậu cảnh. Là Evie Shaw. Cô đeo kính râm, thật khó để nói nhiều về cô, trừ việc cô có mái tóc vàng, rối bù và có vẻ khỏe mạnh hơn. Không có Mata Hari ở đó, anh nghĩ, khiêu thẩm mỹ kén chọn của anh khó chịu bởi lựa chọn quần áo nghèo nàn của cô và vẻ ngoài quê mùa bình thường của cô. Cô trông giống 1 nữ đồ vật lạc hậu hơn, 1 dân quê thô lỗ đang bán tổ quốc vì tính tham lam.

Mạnh mẽ anh bỏ những tờ giấy vào lại phong bì. Anh nhìn về phía trước để đem cả Landon Mercer và Evie Shaw tới công lý.

2. Chương 2

Đặc trưng ngày hè ở phía Nam ngọt ngào, nóng bức. Bầu trời trên đầu xanh thăm thẳm đẹp đẽ, lốm đốm những đám mây trắng chậm chậm trôi lơ lửng theo cơn gió nhẹ yếu ớt chỉ vừa đủ để làm gọn sóng mặt hồ. Những con mòng biển chao liệng trên đầu và những chiếc tàu nhấp nhô trong chỗ neo tàu. Vài người đánh cá ngoan cố và những người trượt ván rải rác trên mặt nước, không để ý đến sự nóng nực, nhưng phần lớn người đánh cá đã đi từ sáng sớm đã về trước buổi trưa. Không khí u ám và ẩm ướt, làm tăng thêm những mùi của hồ và núi xanh, tươi tốt bao quanh.

Evangeline Shaw nhìn ra khắp lãnh địa của cô từ những tấm kính cửa sổ ở phía sau của tòa nhà bến tàu chính. Mọi người trên trên thế gian cần vương quốc của chính mình, và vương quốc của cô là đồng ngổ ngang lộn xộn của bến tàu và chỗ đóng tàu. Không có gì trong vòng vài mẫu vuông thoát khỏi chú ý của cô. 5 năm trước, khi cô tiếp quản, nó đổ nát và chỉ đủ trả phụ phí. 1 món nợ ngân hàng khá lớn cần trả, cần chuyển vốn, nhưng trong vòng 1 năm cô đã làm nó đẹp đẽ, phát triển và mang lại nhiều tiền hơn trước kia. Dĩ nhiên, nó cần nhiều tiền để hoạt động, nhưng lúc này bến tàu đang tạo ra nhiều lợi nhuận. Bằng bất kỳ sự may rủi nào, cô sẽ có món nợ cần thanh toán trong 3 năm nữa. Sau đó bến tàu sẽ hoàn toàn là của cô, không phải trả tiền và sạch nợ, và cô sẽ có thể mở rộng hơn nữa, cũng như đa dạng hóa thành lũy của cô. Cô chỉ hy vọng công việc làm ăn sẽ đứng vững; công việc đánh bắt cá đã giảm nhiều, vì chương trình “quản lý rong” của nhà chức trách thung lũng Tennessee đã được quản lý để giết chết phần lớn cây thủy sinh mà cá ẩn náu và được bảo vệ.

Ngoài ra cô phải thận trọng, và cô không mở rộng quá mức. Món nợ của cô được quản lý, không giống những người khác nghĩ thời kỳ đánh bắt cá sẽ kéo dài mãi mãi và lún sâu vào nợ nần để mở rộng đánh bắt. Lãnh thổ của cô an toàn.

Virgil Dodd Già ở với cô gần hết buổi sáng, ngồi trên cái ghế bập bênh sau quầy thu tiền vui đùa với cô và mấy người khách với câu chuyện về giai đoạn trưởng thành của ông, sau năm 1900. Người đàn ông già đó dẻo dai như chiếc giày da, nhưng gần 1 thế kỷ đã tăng thêm gánh nặng lên đôi vai mỏng manh của ông, và Evie lo rằng 2, 3 năm nữa là quá nhiều đối với ông. Cô quen ông trong suốt cuộc đời của mình; ông đã không còn trẻ nữa trong đời cô, thay đổi từng chút, tồn tại lâu dài như dòng sông và ngọn núi. Nhưng cô biết quá rõ cuộc đời của con người không chắc chắn và phù du ra sao, và cô trân trọng những buổi sáng Virgil trải qua với cô. Ông cũng thích những buổi sáng ấy; ông không đi câu cá nữa, vì ông đã bước đến những năm đầu của tuổi 80, nhưng ở bến tàu ông vẫn gắn bó với những chiếc thuyền, nơi mà ông có thể nghe thấy tiếng nước vỗ vào bến và ngửi thấy hương vị của hồ nước.

Lúc này họ ở một mình, chỉ 2 người họ, và Virgil đã khởi đầu thêm câu chuyện nữa từ tuổi trẻ của ông. Evie ngồi trên cái ghế cao, đôi khi liếc ra ngoài cửa sổ để nhìn nếu ai đó kéo cái máy bơm khí trên bến tàu, ngoài ra hầu như hướng sự chú ý của cô vào Virgil.

Cánh cửa phụ mở ra, và 1 người đàn ông cao gầy bước vào. Anh đứng lại 1 chút trước khi gỡ cặp kính râm, để cặp mắt thích nghi với sự lơ mờ, rồi đi về phía cô với sự im lặng, bước chân của loài báo.

Evie chỉ liếc nhanh qua anh trước khi hướng sự chú ý trở lại vào Virgil, nhưng đủ để khiến cô tăng sự phòng vệ. Cô không biết anh là ai, nhưng cô tức thì nhận ra anh thế nào; anh không chỉ là 1 người xa lạ, anh là 1 người không cùng nghề. Có nhiều người phương Bắc nghỉ hưu ở Gunterville, bị mê hoặc bởi mùa đông ấm áp, nhịp sống chậm rãi, chi phí thấp và thiên nhiên xinh đẹp của hồ, nhưng anh không ở trong số đó. Trước hết anh còn quá trẻ để về hưu. Giọng của anh nhanh và cứng rắn, quần áo đắt tiền và điệu bộ khinh khỉnh. Evie đã gặp loại người như anh trước đây. Cô cũng không có ấn tượng lúc đó.

Nhưng không chỉ điều đó. Có đặc trưng khác cô đã bắt gặp làm cô muốn dựng 1 bức tường sau lưng.

Anh là người nguy hiểm.

Dù cô cười với Virgil, theo bản năng cô phân tích người lạ này. Cô đã lớn lên với những thằng vô lại, những kẻ liều lĩnh và những tên chết tiệt; miền Nam sản sinh ra chúng trong sự giàu có. Người đàn ông này có vài điều khác hẳn, vài thứ...hơn hẳn. Anh không gây ra sự nguy hiểm nhiều bằng anh là kẻ nguy hiểm. Nó là sự khác biệt về hướng trí tuệ, 1 ý chí và khí chất không cho phép chống đối, 1 sức mạnh của nghị lực lấp lánh trong cặp mắt xám đáng chú ý đó.

Cô không biết thế nào hay tại sao, nhưng cô cảm giác rằng anh là mối đe dọa đối với cô.

“Xin lỗi,” anh nói, và độ sâu trong giọng nói lướt lên cô như lớp nhung. 1 cái run nhẹ kỳ lạ siết chặt bụng cô và chạy lên xương sống. Những lời lịch sự, nhưng quyết tâm sắt đá đằng sau chúng cho cô biết rằng anh đòi hỏi cô lập tức phục vụ anh.

Cô trao anh cái nhìn thoáng thoả báo, mau chóng. “Tôi sẽ đến trong 1 phút nữa,” cô nói, giọng cô lễ độ, rồi cô quay lại với Virgil với sự ấm áp chân thực. “Sau đó có sao không, Virgil?”

Không có dấu hiệu của xúc cảm nào lộ trên mặt Robert, dù anh giật mình 1 tí bởi không có câu trả lời của người phụ nữ này. Điều đó không bình thường. Anh không quen bị lừa dối bởi bất kỳ ai, và nhất định là không do 1 người phụ nữ. Phụ nữ luôn quan tâm đến anh 1 cách sâu sắc, hưởng ứng với chất đàn ông mãnh liệt anh kèm chế liên tục. Anh không tự phụ, nhưng ảnh hưởng của anh với phụ nữ là điều anh cho là dĩ nhiên. Cuối cùng anh không thể nhớ cảnh thiếu thốn 1 người phụ nữ và không có phụ nữ.

Nhưng anh đang sẵn lòng đợi và sử dụng cơ hội để quan sát người phụ nữ này. Tướng mạo của cô ném anh vào tình trạng cân nhắc 1 chút, cũng là cái gì đó khác thường với anh. Anh vẫn không dần xếp những tình cảm của mình vào sự thật này.

Đây là Evie Shaw, không còn nghi ngờ gì nữa. Cô ngồi trên cái ghế đầu sau quầy tính tiền, tất cả sự chú ý của cô lên người đàn ông già cỗi ngồi trên cái ghế bập bênh, giọng nói có tuổi của ông hân hoan lúc ông tiếp tục kể lại chi tiết vài câu chuyện phóng đại từ những năm thiếu thời xa xưa. Mắt Robert nheo lại rất nhỏ khi anh xem xét cô kỹ lưỡng.

Cô không phải là người quê mùa thân hình mập mạp anh đã nghĩ. Hay đúng hơn, cô không cục mịch; anh dè dặt phán đoán về phần quê mùa. Hình ảnh không tốt anh dựng nên là nguyên nhân rút ra do sự kết hợp giữa tấm ảnh dờ dẹt và kiểu quần áo tồi tàn. Anh bước đến tìm kiếm người phụ nữ thô lỗ và vô giáo dục, nhưng anh không tìm thấy điều đó.

Thay vào đó, cô....rực rỡ.

Đó là 1 ảo giác đáng lo ngại, có lẽ gây ra do ánh sáng mặt trời rực rỡ chảy vào qua những cánh cửa sổ rộng lớn, bao quanh mái tóc tươi trẻ của cô và chiếu ánh sáng hung hung chiều sâu của đôi mắt màu xanh nâu nhạt của cô. Ánh sáng vuốt ve làn da ngả vàng của cô, làn da trơn mượt và sạch sẽ cũng như của con búp bê bằng sứ. Ảo giác hoặc không phải vậy, người phụ nữ này là rõ ràng.

Giọng nói của cô sâu sắc đáng kinh ngạc và gay gắt 1 tí, đưa ra những hồi ức về bộ phim Bogie và Bacall ngày xưa và làm sống lưng Robert gai gai. Giọng cô uể oải và trong trẻo, du dương như dòng suối róc rách hay ngọn gió trên cây, giọng nói khiến anh nghĩ đến tấm dra trải giường lộn xộn và những đêm dài, nóng bỏng.

Quan sát cô, anh cảm thấy vài thứ trong anh phẳng lặng.

Người đàn ông già nghiêng người về trước, chụp bàn tay xương xẩu lên đầu móc của cây gậy chống. Cặp mắt xanh nhạt màu tràn đầy tiếng cười và những kỷ ức của thời gian tốt đẹp đã qua. “Đấy, bọn ta đã thử bất cứ cách gì bọn ta biết để đuổi John H. đi từ đó, nhưng hắn ta chẳng nhúc nhích. Hắn ta giữ 1 khẩu súng săn cũ nạp đạn chết tiệt, nên ta ngại liều lĩnh đến gần. Hắn ta coi đó là 1 bọn choai choai chọc tức hắn, nhưng bọn ta không biết hắn nghĩ vậy. Mỗi lần hắn chộp khẩu súng, là bọn ta chạy như đám cỏ rừng, sau đó bọn ta len lén quay lại...”

Robert ép mình phải nhìn quanh khi anh không hứng thú khoảng lặng của câu chuyện của Virgil. Dù tòa nhà cũ nát, công việc có vẻ phát đạt, nếu số lượng dụng cụ và những bến tàu nhộn nhịp là dấu hiệu. 1 tấm ván đóng đinh đằng sau quầy thu tiền treo những cái khóa đánh lửa của những du thuyền cho thuê, mỗi khóa được dán nhãn và đánh số rõ ràng. Anh tự hỏi làm thế nào cô theo dõi người nào thuê chiếc thuyền nào.

Virgil say sưa với câu chuyện của ông, võ đầu gối và cười nắc nẻ. Evie Shaw bật lùi đầu với tiếng hét hoàn toàn thích thú, tiếng cười cũng bí ẩn như giọng nói của cô. Robert đột nhiên quan tâm đến cách anh thường cẩn thận điều chỉnh nụ cười xã giao, cách âm ỉ và hơi hợt sánh với sự cười đùa không mắc cỡ của cô, cũng như không điều gì gượng gạo hay ngập ngừng.

Anh cố chống lại sự ép buộc để nhìn chăm chăm vào cô, nhưng, với sự ngạc nhiên của anh, nó giống như việc nín thở. Anh có thể kiềm chế nó trong 1 lúc, nhưng đó là bàn thua từ lúc bắt đầu. Với sự pha trộn giữa sự giận dữ và tính hiếu kỳ, anh chịu thua sự cám dỗ và để ánh nhìn chăm chú của mình say sưa nhìn ngắm cô 1 cách thèm khát.

Anh nhìn cô bằng vẻ bình thản, sự tự chủ của anh tuyệt đối đến nỗi không chỉ thái độ mà khuôn mặt anh cũng không để lộ bất cứ dấu hiệu ý nghĩ nào. Không may, sự tự chủ đó không kéo dài những ý nghĩ đó khi sự chú ý của anh chiếu vào Evie Shaw với sức mãnh liệt mà anh không còn quan tâm đến xung quanh mình nữa, anh không nghe cái giọng dở hơi của Virgil tiếp tục kể câu chuyện của ông ta nữa.

Cô không giống bất cứ phụ nữ nào anh luôn tìm thấy hầu hết sức quyến rũ. Cô là kẻ phản bội, hay ít ra là liên quan đến gián điệp công nghiệp. Anh có mọi mục đích phá nát cô, mang cô ra tòa. Vậy mà anh không thể rời mắt khỏi cô, không thể điều khiển những ý tưởng bất thường của mình, không thể làm yên lặng tiếng đập mạnh mẽ thành lồng ngực. Anh đang đổ mồ hôi trong cái nóng bức ngột ngạt, nhưng đột nhiên hơi nóng trong anh nổi phồng lên đến mức nó khiến nhiệt độ bên ngoài dường như mát mẻ hơn. Làn da anh có cảm giác thít chặt, quần áo quá hạn chế. Sự nặng nề quen thuộc ở bộ phận sinh dục của anh làm 2 cảm giác vừa qua rất thật, hơn cả những sản phẩm của trí tưởng tượng của anh.

Người phụ nữ anh cần đến trong quá khứ, tất cả sự khác nhau trong tính cách của họ, đã giống nhau ở 1 cách ăn mặc, sự tinh tế nào đó. Họ có mọi vẻ – như là – đắt giá. Anh không chú ý, và thích làm hư họ nhiều hơn. Họ có tất cả quần áo đẹp, nước hoa, ăn diện trang nhã. Em gái anh Madelyn đã nhắc đến 1 cách chê bai sự kết hợp của họ như người nộm, nhưng chính Madelyn lại là 1 cái giá treo của loại quần áo cao cấp nhất, nên anh thích thú hơn là cáu tiết bởi lời bình luận đó.

Evie Shaw, trái lại, rõ ràng không dành sự quan tâm nào tới quần áo của cô. Cô mặc cái áo thun quá cỡ mà cô buộc gút ở eo, 1 quần jean xưa cũ đến nỗi nó mòn tả tơi và gần như bạc màu, và cạnh bên tàu cũng cũ kỹ. Tóc cô, 1 vệt nắng vàng được xếp vào màu từ nâu nhạt đến màu vải trắng, và cả vài bóng màu vàng khác nhau, bị đẩy ra sau và buộc trong dây viền lõi thoi to bằng cổ tay anh và mắc lơ lửng xuống lưng cô. Sơn phấn trên mặt cô rất ít và hầu như lãng phí thời gian trong độ ẩm này, nhưng với nước da của cô, cô không thật sự cần nó.

Khốn thật, làm sao mà cô có thể rực rỡ đến vậy? Nó không phải sự lấp lánh của mồ hôi, ngoài cái cảm giác kỳ cục là ánh sáng bị cuốn hút vào cô, như thể cô đứng mãi trong ánh sáng mạnh mẽ huyền ảo. Làn da cô rám nắng nhẹ nhàng, 1 màu vàng mượt, và trông ấm áp, giống hệt satin. Ngay cả mắt cô cũng có màu vàng nâu của ngọc topaz sẫm màu.

Anh luôn thích phụ nữ cao gầy hơn; cao gần bằng anh, anh có cảm giác tốt hơn với họ trên sàn nhảy và trên giường. Evie Shaw chắc không cao quá 5feet 4. Cô cũng không gầy, lời nói có vẻ ngọt ngào, theo sau bởi vẻ ngon ngọt tức thì. Bất chợt cảnh giác do phản ứng mãnh liệt của anh, anh muốn biết 1 cách ác ý nếu anh muốn làm tình hoặc ngẫu nhiên cô, và câu trả lời điên cuồng mau lẹ cho câu hỏi của chính anh là 1 căn phòng, chắc chắn “được”. Cho tất cả lựa chọn.

Cô là 1 buổi giao hưởng đường cong, không quá mập mạp, nhưng đẹp đẽ và tròn trịa, và cô có cặp mông tròn chắc nịch. Anh luôn thích cặp vú nhỏ duyên dáng nhưng bây giờ anh thấy mê hoặc bởi vật hình cầu mềm mại phía trước trong cái áo thun lủng thùng 1 cách đáng ghét. Chúng không to lớn, nặng nề, dù chúng có nẩy lên đôi chút tập trung sự chú ý của anh mỗi lần cô dịch chuyển; chúng không thật gợi cảm, ngoài ra chúng chỉ vừa no tròn đủ để gây thêm muốn đến phát điên. Trọng lượng ấm nóng, mềm mại của chúng có thể căng đầy bàn tay anh, bàn tay mà anh siết thành nắm đấm trong nỗ lực chống lại ham muốn vươn ra và chạm vào cô.

Mọi thứ về cô là mẫu người dành cho niềm khoái cảm của đàn ông, nhưng anh không thích thú bởi phản ứng của mình. Nếu anh có thể đối phó với cô giống như vậy, có thể Mercer là con tốt của cô hơn là việc nào khác. Đó là khả năng anh không thể lờ đi.

Cô không chỉ không giống bất cứ phụ nữ nào anh thèm muốn trước đây, anh giận dữ với chính mình vì muốn cô. Anh ở đây để thu thập bằng chứng có thể đưa cô vào tù, và anh không thể để lòng thèm khát khiến anh không nhìn thấy điều đó. Người phụ nữ này đang dần thân vào đám bùn hoạt động gián điệp, và anh không thể cảm thấy gì vì cô phản đối phần nộ. Thay vì anh đang vật lộn với dục vọng thân xác mạnh

mẽ đến nỗi nó là toàn bộ cái anh có thể làm là đứng ở đây, hơn là hành động. Anh không muốn tán tỉnh cô, quyến rũ cô, anh muốn túm lấy cô và mang cô đi. Hang ổ của anh là dãy phòng Manhattan đắt khủng khiếp, nhưng bản năng nguyên thủy là cái như nhau buộc đàn ông hành động trở lại giống nhau khi hang ổ của họ là sào huyệt. Anh muốn cô, và không có gì lịch sự hay hòa nhã với nó. Sự ham muốn gây ra điều chế nhạo cho cả trí tuệ và sự tự chủ của anh.

Anh muốn quên đi sức lôi cuốn này, nhưng anh không thể, nó quá mạnh, sự thách thức quá lớn. Evie Shaw không chỉ phớt lờ anh, cô còn hoàn toàn không biết tới ý nghĩa đàn ông thực sự đang tràn qua anh. Anh có lẽ như là cái hòm thư vì tất cả sự chú ý cô đang dành cho anh, và mỗi ngăn nhỏ trong anh hung hăng đang báo động. Vì chúa, anh phải có được cô.

Cánh cửa phía sau anh mở ra, và anh quay lại, dễ chịu vì bị gián đoạn. 1 phụ nữ trẻ, mặc quần sooc, áo thun và mang xăng đan, mỉm cười với anh và thì thầm, “Chào,” lúc cô đến gần. Nụ cười và vẻ chần chừ nán lại 1 chút trước khi cô hướng sự chú ý vào 2 người ngồi sau quầy thu tiền. “Ông ở đây vui không, PawPaw? Ai ở đây hôm nay vậy?”

“Ta vui,” Virgil nói, chậm rãi đứng lên với sự giúp đỡ đáng kể của cây gậy. “Burt Mardis ở với chúng ta 1 lúc, và cả những cậu trai nhà Gibbs cũng đến. Cháu có thấy bọn trẻ quanh đây không?”

“Chúng ở trong xe ở cửa hàng.” Cô quay qua Evie. “Tôi ghét vận động lắm, chỉ là trời nóng quá tôi muốn lấy đồ ăn lên trước khi nó bị hư.”

“Mọi thứ đều được, tôi sẽ hoãn lại đến tối,” Evie nói. “Kể cả mua tạp hóa. Tạm biệt, Virgil. Ông chú ý đầu gối, ổn không? Và mau quay về.”

“Đầu gối tôi tốt hơn rồi,” ông quả quyết với cô. “Già cả rồi không khỏe chút nào, nhưng còn tốt hơn cái chết.” Ông nháy mắt và điềm tĩnh bước xuống lối đi, sử dụng cây gậy nhưng mặt khác không được chấp nhận nhiều vì tướng đi khập khiễng dễ thấy của ông.

“Gặp cô sau, Evie,” người phụ nữ trẻ nói khi quay đi. Cô trao cho Robert nụ cười ngẫu nhiên khác.

Khi người đàn ông già cả và người phụ nữ trẻ đi khỏi và cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Robert lơ đãng nghiêng người dựa vào quầy thu tiền và nói bằng giọng êm dịu, “Tôi cho là cô ta là cháu gái của ông ấy.”

Evie lắc đầu và ngoảnh đi kiểm lại cái máy bơm gas lần nữa. Cô quá quan tâm đến việc ở riêng 1 mình với anh, nó thật lố bịch; cô ở 1 mình với khách nam vài lần 1 ngày và không bao giờ cảm thấy dấu hiệu bất rứt dù nhỏ nhất – cho đến lúc này. Cô cảm thấy sự lo sợ thoáng qua lần thứ 2 lúc anh đi bước vào cửa. Anh không nói hay làm điều gì vô lễ, nhưng dù vậy, cô không thể giữ bỏ cảm giác đề phòng. “Là chặt gãi. Ông ấy sống với cổ. Tôi xin lỗi vì để anh đợi, chỉ là tôi sẽ có khách khác, trong khi Virgil đã 93 tuổi, và ông ấy không thể đi đâu đó được.”

“Tôi hiểu,” anh nói êm ái, không muốn gây thù địch với cô. Anh đưa tay ra, cử chỉ nhằm ép cô nhìn anh, thừa nhận anh, thực sự chạm vào anh. “Tôi là Robert Cannon.”

Cô đặt tay mình trong tay anh, chậm chạp đủ để anh biết rằng cô miễn cưỡng bắt tay anh và làm điều này vì lịch sự. Những ngón tay cô mảnh dẻ, hơi lạnh và nắm chặt ngón tay anh bằng sức mạnh đáng kinh ngạc. “Evie Shaw,” cô nói. Anh chắc chắn cái nắm chặt của mình mạnh mẽ, nhưng không đau, và nhanh chóng thả tay cô ra. Sự tiếp xúc ngắn ngủi, băng qua ...và không đủ.

Lập tức cô quay đi và mạnh mẽ nói, “Ông cần gì, ông Cannon?”

Anh lại gần với vài ý tưởng sinh động nhưng không biểu lộ chúng. Thay vào đó anh quan sát thận trọng cái lưng thon của cô, cảm giác của anh được điều chỉnh mau lẹ. Anh nghĩ cô không biết anh, ngoài ra cô cũng cố tình lờ anh; không đúng, hoàn toàn khác hẳn, cô rất quan tâm đến anh, và rất bực mình. Trong phút chốc, tất cả kế hoạch của anh thay đổi.

Anh bước vào bến du thuyền không chỉ để nhìn quanh 1 chút, tìm ra khái niệm an ninh và cách bố trí của nơi này, có thể mua 1 chứng chỉ câu cá hay bản đồ, nhưng tất cả điều đó đã thay đổi trong vài phút trước. Hơn cả dấu vết Mercer, anh bây giờ mong được dính với Evie Shaw như keo dán.

Sao cô quá dễ phòng anh? Cô biết, đúng từ lúc bắt đầu, ngay cả trước khi anh giới thiệu bản thân. Lời giải thích duy nhất là khi chú ý đến cô đã biết anh là ai, không biết sao đã chấp nhận anh, và cô sẽ chỉ làm việc đó lúc cô đã được chỉ dẫn cận kề. Thế nên, quá trình này phức tạp hơn anh mong đợi. Nó không thể vượt quá khả năng anh, nhưng nó nhất định sẽ gay go hơn. Bằng quyết định nhanh như điện xẹt, anh đổi căn cứ điều tra của mình từ Huntsville tới Guntersville. Trước khi Liên Bang Liên Xô sụp đổ, anh nhớ, trong những dịp đáng nhớ, nhận thấy bản thân anh thu hút phụ nữ có tác dụng; cảm dỗ họ lên giường là 1 sự mạo hiểm, nhưng là mạo hiểm thú vị. Nguy hiểm dĩ nhiên là tăng thêm sự kích thích. Ăn nằm với Evie Shaw, anh cảm thấy, có thể là 1 sự kiện anh sẽ không bao giờ quên.

“Trước hết, tôi cần thông tin,” anh nói, tức tối vì cô vẫn không nhìn anh, nhưng không 1 dấu hiệu nào nghe giọng nói của anh. Anh cần làm dịu những nghi ngờ của cô, làm cho cô dễ chịu với anh. Phụ nữ dịu dàng không bao giờ khó tính với anh trước đây, và anh không mong nó xảy ra lúc này. Đến mức bất kỳ ai bên ngoài vài viên chức Chính phủ biết, anh không có gì hơn là 1 doanh nghiệp rất giàu có; nếu cô cũng nhanh nhẹn như anh lúc ấy nghi ngờ cô, cô sẽ sớm thấy lợi ích trong việc trở thành thân thiết với anh, không chỉ vì cái anh sẽ cho cô mà vì tin tức cô sẽ nhận từ anh. 1 điệu múa mùa hè sẽ là tốt nhất cho những điều cần thiết của cô, và anh định cho cô điều đó.

“Có lẽ ông nên đến Trung tâm Khách hàng,” cô gợi ý.

“Có lẽ thế,” anh lẩm bẩm. “Nhưng tôi được cho biết rằng cô có thể giúp tôi.”

“Có thể.” Giọng cô miễn cưỡng. Cô dứt khoát không hứa bất cứ gì. “Ông cần thông tin thế nào?”

“Tôi đang nghỉ dài ngày ở đây, đến nghỉ hè,” anh nói. “Lý do thứ 2 tôi đến đây là để mượn 1 chiếc thuyền, hơn nữa tôi muốn ai đó thấy tôi quanh hồ. Tôi được nói là cô rành khu vực này tốt hơn bất cứ ai.”

Cô hướng về phía anh, ánh nhìn chăm chăm che đậy. “Đúng vậy, nhưng tôi không hướng dẫn. Tôi có thể giúp anh có chiếc thuyền, nhưng chỉ thế thôi.”

Cô dựng lên 1 bức tường ngay khi cô nhìn anh, và cô không có ý hợp tác về bất cứ điều gì. Anh trao cô nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười xoa dịu thần kinh phụ nữ trong nhiều năm. “Tôi biết rồi. Cô không quen tôi.”

Anh nhận ra phản ứng vô tình với nụ cười đó trong cách con người của cô lóe sáng. Lúc này cô trông không chắc chắn lắm. “Không phải thế. Tôi không quen biết nhiều với khách hàng của mình.”

“Tôi nghĩ giá cả cho hướng dẫn viên là 100\$ 1 ngày, cộng thêm phụ phí. Tôi sẵn sàng trả cả 2 thứ đó.”

“Không phải vấn đề tiền bạc, ông Cannon. Tôi không có thời gian.”

Đồn ép cô lúc này không thể đạt được gì. Và anh có nhiều nơi để tới trước khi anh thực sự đeo đuổi cô. Anh chắc chắn cô không thể quên anh, điều đó đã đủ cho lần gặp mặt đầu tiên. “Vậy thì cô có thể giới thiệu cho tôi 1 người hướng dẫn không?” anh hỏi, và thấy cô giãn ra 1 ít.

Cô đọc trơn tru vài cái tên, mà anh ghi vào bộ nhớ, vì anh hoàn toàn mong được thấy con sông. Sau đó cô nói, “anh muốn thấy bến thuyền liên lúc này không?”

“Muốn, tất nhiên rồi.” Việc này cũng sẽ cho anh cơ hội quan sát kỹ bố trí an ninh của cô.

Cô cầm điện thoại cầm tay theo và gài nó vào dây thắt lưng, rồi bước ra từ phía sau quầy thu ngân. Robert bước sau cô, mi mắt nặng nề của anh nhìn chăm chăm vắn vơ lên đường hông cong và phần mông hình tim của cô, đường nét rõ ràng bởi cái quần jean bó sát. Cái đầu có vệt nắng của cô vừa chạm đỉnh vai anh. Máu anh rộn lên ầm ập qua huyết quản khi anh nghĩ đến niềm vui mông cô trong tay anh. Nó là 1 nỗ lực để làm chệch sự chú ý của anh ra khỏi hình ảnh mà ý nghĩ kích động.

“Cô bỏ cửa hàng không ai trông coi à?” anh hỏi lúc họ đi bộ xuống bến neo tàu. Ánh nắng làm lóa mắt vì phản chiếu trên mặt nước, và anh trượt kính râm vào chỗ thích hợp lần nữa. Nóng lạ thường, như phòng tắm hơi.

“Tôi có thể nhìn từ chỗ neo tàu nếu ai đó đến gần,” cô trả lời.

“Bao nhiêu công nhân ở đây?”

Cô liếc nhanh qua anh lạ lùng, cứ như là ngạc nhiên tại sao anh hỏi vậy. “Tôi có 1 thợ máy, và 1 thằng bé làm việc buổi sáng cho tôi suốt mùa hè, sau đó đổi sang buổi chiều trong năm học.”

“1 ngày cô làm mấy giờ?”

“Từ 6 giờ sáng đến 8 giờ tối.”

“Dài thật.”

“Không đến nỗi nào. Mùa đông, tôi chỉ mở cửa từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều.”

4 bến tàu đậu có mái che, và hầu hết những bến tàu này đầy người. Những chiếc tàu đa dạng bập bênh trong nước yên lặng : nhà thuyền, tàu tuần tiểu 1 khoang, thuyền phao, thuyền trượt, thuyền buồm. 4 bến tàu có mái che ở bên trái, và cổng vào bị chặn lại bởi 1 cánh cửa bị khóa. Bên phải là 2 bến tàu không mái che, dùng để đi lại chung. Những chiếc thuyền cho thuê ở hàng thứ 1 của bến tàu trong vũng đảm bảo gần nhất với tòa nhà bến du thuyền.

Evie mở móc khóa đóng chặt cửa, và họ bước vào cầu phao, bập bênh nhẹ nhàng trên mặt nước. Im lặng cô dẫn anh xuống mấy hàng tàu thuyền, chỉ ra những bến tàu vắng vẻ đã sẵn sàng được sử dụng. Cuối cùng cô hỏi, “Anh muốn tàu cỡ nào?”

Anh quyết định dứt khoát lần nữa. “Tôi định mua 1 chiếc nhỏ thôi. 1 chiếc xuống máy tốc độ cao, không phải tàu tuần tiểu 1 khoang. Cô có thể giới thiệu 1 người buôn tàu đáng tin trong khu này không?”

Cô lại cho anh những ánh nhìn che đậy khác, nhưng chỉ nói bằng giọng nhanh nhẹn, “Có vài người buôn tàu trong thị trấn. Tìm ra thứ anh muốn không khó.” Rồi cô quay người và bắt đầu trở lui về hướng văn phòng bến, bước đi của cô chắc chắn và duyên dáng trên cái vũng nhấp nhô.

Robert lại theo sau cô, thích thú nhìn ngắm nhiều như anh đã nhìn trước đó. Cô hầu như chắc chắn nghĩ cô đã tống khứ anh, nhưng không có cách gì để nó xảy ra. Sự giận dữ và đề phòng trộn lẫn nhau, tạo nên 1 cuộc gây hấn dễ thay đổi khiến anh cảm thấy cảnh giác hơn, dễ cáu hơn trước đây. Cô phải trả lại những thứ đánh cắp khỏi anh, trong nhiều cách hơn là 1 cách.

“Cô ăn tối với tôi nhé?” anh hỏi, dùng giọng nói hoàn toàn không gây sự. Cô đứng lại bất ngờ đến nỗi anh đâm sầm vào cô. Anh có thể ngăn lại sự đụng chạm, nhưng cố ý để thân hình anh va chạm với cô. Cô loạng choạng giữ thăng bằng, và anh túm lấy eo cô để giữ cô lại, lưng cô dựa vào anh thoải mái trước khi cô lấy lại thăng bằng. Anh cảm thấy cơn rùng mình chạy xuyên qua cô khi anh thưởng thức hơi nóng và cảm thấy cô bên dưới tay anh, dựa vào bắp đùi, cái vật đàn ông và bụng anh. “Xin lỗi,” anh nói với sự thích thú nhẹ nhàng. “Tôi không nghĩ ăn tối với tôi là 1 khái niệm khủng khiếp.”

Cô sẽ phải làm 1 số thứ. Nếu miễn cưỡng, cô sẽ cách xa khỏi sự ân ái tài tình vì cái ôm của anh. Nếu dễ dãi, cô sẽ quay lại trước mặt anh. Cô sẽ vội vàng quả quyết với anh rằng lời mời của anh hoàn toàn không kinh khủng với cô, sau đó thừa nhận để chứng tỏ nó không kinh khủng. Cô không làm điều gì cả. Cô đứng bất động, như thể tê liệt vì tay anh siết chặt eo cô. Sự im lặng trở nên dài hơn giữa họ, căng thẳng đang lớn dần. Cô rùng mình lần nữa, 1 cử động gợi khoái cảm tinh vi làm tay anh siết chặt vào cô, làm phần xác thịt đàn ông của anh run và lớn lên. Tại sao cô không di chuyển, tại sao cô không nói gì?

“Evie?” anh thì thầm.

“Không,” cô bất ngờ nói, giọng cô bức tức hơn bình thường. Cô vùng thoát khỏi anh. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể ra ngoài ăn tối với anh được.”

Rồi 1 chiếc thuyền trống không chạy vào bến, và anh nhìn cái đầu vàng óng của cô quay đi, mặt cô bừng sáng với nụ cười khi cô nhận ra khách của mình. Đột nhiên cơn giận dữ điên cuồng bùng lên trong anh làm sao cô dễ dàng cười với người khác, mà chỉ nhìn thoáng qua anh.

Cô giơ cánh tay trái để vẫy, và với cú sốc Robert tập trung vào bàn tay thon thả đó.

Cô đang đeo nhẫn cưới.

3. Chương 3

Evie cố tập trung vào cuốn sổ để mở ra trên bàn, nhưng cô không thể giữ tâm trí mình vào đồng chi phí và thu nhập trong ngày. 1 khuôn mặt gầy, mơ hồ in trong trí nhớ cô, che phủ những con số. Mỗi lần cô nghĩ đến cặp mắt xanh xám, đầy nhục dục, phần dưới sẽ rút ra khỏi bụng cô và tim cô bắt đầu đập dồn dập. Sự kinh hoàng. Dù cho anh lịch thiệp, Robert Cannon không 1 chút che giấu bản chất thật của anh hơn là 1 con báo. Trong chừng mực cô chỉ có thể cảm giác, không thể nói chính xác bản chất, anh là mối đe dọa với cô.

Bản năng của cô tự nhiên; cô muốn chính cô là chướng ngại vật chống lại anh, dồn anh ra ngoài. Cô đã chiến đấu quá lâu để giữ cuộc sống cân bằng để người xa lạ không ai biết này phá vỡ những gì cô đã xây dựng. Cuộc sống của cô bình yên đến mức thông thả, và cô bức bối sự gián đoạn này trong những ngày cô tạo dựng về bản thân.

Cô nhìn lên tấm hình nhỏ đặt trên kệ của cái bàn có nắp cuộn kiểu cũ. Nó không phải là hình cưới của cô; cô không bao giờ nhìn bất cứ tấm nào trong đó. Tấm hình này là tấm nghỉ hè trước đây của năm học của họ trong trường trung học; 1 nhóm những đứa trẻ tụ tập với nhau và ở nguyên ngày trên mặt nước, trượt ván, đùa nghịch, trở lại bờ biển nấu nướng. Becky Watts đã mang theo máy ảnh của mẹ cô và chụp hình cả bọn. Matt đuổi theo Evie với 1 cục nước đá, cố để bỏ nó vào áo choàng của cô, nhưng sau cùng khi anh bắt được cô, cô đã vùng vẫy và làm anh bỏ nó. Tay Matt ở trên eo cô, và họ cùng cười vang. Becky gọi, “Này, Matt!” và chụp nhanh tấm hình khi cả 2 tự động nhìn lên.

Matt. Cao, cái cao lênh khênh của tuổi thiếu niên và tăng vài cân lúc trưởng thành. Mái tóc bù xù sẫm màu rơi trên lông mày, khoe nụ cười toe, đôi mắt xanh sáng lấp lánh. Anh luôn luôn cười đùa. Evie không tha thứ bất cứ cái nhìn nào vào con gái mà cô đã có thời đó, nhưng cô biết cái cách Matt lôi cuốn cô, mối liên kết giữa họ hiển nhiên là được đến đâu hay đến đó. Cô nhìn xuống cái vòng bằng vàng mảnh trên tay trái mình. Matt.

Trong tất cả những năm ấy, không có 1 ai. Cô không cần người nào cả, không quan tâm mà cũng không quyến rũ. Có người cô yêu, đương nhiên, nhưng trong cảm giác lãng mạn xúc cảm riêng cô đầy đủ đến mức cô hoàn toàn không biết dù bất kỳ người đàn ông nào bị hấp dẫn đến với cô ...đến khi Robert Cannon đi vào bến tàu và nhìn cô với đôi mắt giống tảng băng xanh lục. Dù về mặt anh bình thản, cô vẫn cảm thấy sự chú ý của anh chiếu vào cô như laser, cảm thấy hơi nóng nhục dục riêng biệt của nó. Rằng, còn điều gì khác nữa. Điều gì đó còn nguy hiểm hơn.

Anh bỏ đi ngay sau khi xem xét bến tàu, nhưng anh sẽ quay lại. Cô biết điều đó mà không cần hỏi. Evie thở dài lúc đứng lên và đi tới cánh cửa kiểu Pháp. Cô có thể thấy ánh sao sáng nhấp nháy trên mặt nước và bước ra boong tàu. Không khí ban đêm ẩm áp bao bọc quanh cô, ẩm ướt, thơm ngát. Ngôi nhà nhỏ của cô nằm bên phải mặt trước con sông, kể cả đi xuống từ boong tàu tới bến tàu tư nhân và nhà thuyền. Cô ngồi lên cái ghế ngoài hiên và chống chân lên rào chắn, bình tĩnh lại bởi vẻ thanh bình của dòng sông.

Đêm mùa hè không êm ả, tiếng kêu liên miên của côn trùng, ếch nhái và những con chim sống về đêm, tiếng tóe nước của cá nhảy, cây cối xào xạc, dòng sông rì rào khe khẽ, nhưng có sự thanh thản trong tiếng động này. Trời không trăng, nên những vì sao nhìn thấy rõ rệt trong trời đêm, ánh sáng lấp lánh, mỏng manh phản chiếu hàng triệu điểm lóng lánh li ti trên mặt nước. Nhánh sông chính uốn cong qua hồ không quá 6 feet từ vũng tàu, bề mặt gợn lăn tăn thành những gợn nước.

Hàng xóm gần nhất ở cách cô ¼ dặm, khỏi tầm nhìn gần 1 doi đất nhỏ. Cô chỉ có thể thấy nhà từ boong tàu trên 1 phía khác của hồ nước, cách hơn 1 dặm. Hồ Gunterville, hình thành khi TVA xây đập phía sau sông Tennessee trong những năm 30, cả 2 đều dài và rộng, hình dạng bất thường, quanh co khúc khuỷu, với hàng trăm vịnh nhỏ. Nhiều đảo nhỏ, cây bao phủ lấm chấm hồ nước.

Cô đã sống ở đây cả đời. Đây là nhà, là gia đình, là bè bạn, là gốc rễ gần 200 năm kéo dài sâu rộng. Cô biết nhịp độ của mùa, nhịp đập của dòng sông. Cô chưa từng muốn ở nơi nào khác. Cuộc sống nơi đây là pháo đài của cô. Tuy nhiên, lúc này pháo đài của cô đang bị đe dọa bởi 2 kẻ địch, và cô sẽ phải chiến đấu bảo vệ bản thân mình.

Mối đe dọa trước tiên là cái khiến cô sợ. Landon Mercer đang rắp tâm điều gì đó. Cô không quen đàn ông

tốt, nhưng cô chắc chắn có bản năng với mọi người mà ít khi sai. Về trôn tuột của tính nết của ông ta đã ngăn cản cô từ ban đầu, khi ông ta lần đầu tiên mượn 1 chiếc thuyền ở chỗ cô, nhưng cô không thực sự nghi ngờ ông ta trong 2 tháng nay. Có nhiều điều vụn vặt dần cảnh báo cô, chẳng hạn như cách ông ta luôn cẩn thận nhìn chung quanh trước khi rời khỏi bến tàu; điều đó có thể hiểu nếu ông ta nhìn giao thông trên sông, thay vì ông ta nhìn bãi đậu xe và đường cao tốc. Và luôn có vẻ mặt vừa hân hoan vừa khuây khỏa khi quay về, như thể ông ta đã làm điều gì đó và thoát khỏi khó khăn.

Quần áo thì kỳ cục. Ông ta đã cố ăn mặc bình thường, cái ông ta nghĩ 1 người câu cá sẽ mặc, nhưng không bao giờ hợp chút nào. Ông ta mang cần câu, guồng quay và 1 hộp dụng cụ nhỏ, nhưng từ những điều Evie biểu lộ, ông ta chưa bao giờ dùng đến chúng. Ông ta dĩ nhiên chưa bao giờ quay về với bất kỳ con cá nào, và mỗi câu cũng vậy được buộc trên dây mỗi lần ông ta đi. Cô biết điều tương tự, vì không thấy có gì quay về với bộ 3 lưỡi câu. Không đúng, Mercer không đi câu. Vậy tại sao lại mang theo dụng cụ? Chỉ sự giải thích hợp lý là ông ta sử dụng nó như 1 sự nguy trang; nếu ai đó nhìn thấy, họ sẽ không nghĩ ngợi gì cả.

Nhưng vì Evie cảnh giác với bất cứ gì đe dọa lãnh thổ của cô, cô tự hỏi sao ông ta cần cải trang. Phải chăng ông ta thăm 1 phụ nữ có chồng? Cô gạt bỏ khả năng đó. Những con thuyền rõ ràng là ồn ào; dùng chúng không phải là cách tốt để lén lút quanh đây. Nếu căn nhà của tình nhân của ông ta biệt lập, xe hơi sẽ tốt hơn vì khi ấy Mercer sẽ không phải lo lắng về sự bất thường của thời tiết. Nếu căn nhà có hàng xóm trong tầm mắt, thì chiếc tàu sẽ lôi kéo sự chú ý khi nó dừng ở bến tàu; người dân ở bên sông hướng sự chú ý vào chiếc thuyền lạ. Cũng không phải là ý tưởng hay cho hẻm hỏ bí mật giữa hồ, cho giao thông trên sông.

Ma túy, có thể lắm. Có thể hộp dụng cụ nhỏ đầy ắp cocain, thay vì đồ nghề. Nếu ông ta thiết lập 1 hệ thống, mua bán ở giữa sông sẽ an toàn, nhóm tuần tra đường thủy không thể bắt ngờ tiếp cận ông ta, mà nếu họ đến gần, thì ông ta chỉ gần quăng tất cả chứng cứ lên bờ. Lúc nguy hiểm nhất của ông ta sẽ là trước khi ông ta ra khơi, khi đó ông ta có thể bị tóm lúc mang đồ đạc. Đó là lý do ông ta kiểm tra bãi đậu lúc quay về; chứng cứ đã không còn nữa. Vì thực tế là, ông ta thích câu cá chút đỉnh.

Cô không có bằng chứng rõ ràng. 2 lần cô cố đi theo ông ta, nhưng đã mất dấu trong những vô số vịnh và đảo. Nhưng nếu ông ta sử dụng thuyền của cô để bán hoặc trao đổi ma túy, ông ta sẽ hủy hoại việc làm ăn của cô. Không chỉ thuyền bị tịch thu, mà sự công khai còn thật khủng khiếp cho bến du thuyền. Những chủ tàu sẽ rút những bến tàu họ mượn từ cô; ao hồ có đủ cho bến du thuyền trong khu vực Gunsterville để họ luôn tìm ra nơi khác để chứa thuyền của họ.

Cả 2 lần Mercer dẫn đầu ở khu vực tương tự, khu vực đảo rác quanh Marshall County Park, nơi dễ dàng không nhìn thấy 1 chiếc thuyền. Evie biết mỗi inch của dòng sông; rốt cuộc cô có khả năng bị hạn chế dẫn sự chọn lựa và tìm ra ông ta. Cô không có bất cứ kế hoạch quy mô nào để tóm ông ta, ông ta làm vài điều trái luật ngạo mạn. Cô thậm chí không định tìm những gì gần gũi ông ta; cô mang cặp ống nhòm theo trong tàu. Cô muốn làm tất cả để thỏa mãn nghi ngờ của mình; nếu cô đúng, thì cô sẽ chuyển việc này lên cảnh sát trưởng và để ông làm việc với đội tuần tra đường thủy. Bằng cách đó, cô sẽ bảo vệ được cả danh tiếng và bến tàu của mình. Cô có thể vẫn không thấy chiếc tàu, nhưng cô không nghĩ cảnh sát trưởng sẽ tịch thu nó nếu cô là người giao Mercer cho ông trước tiên. Cô muốn là mọi thứ chắc chắn trong tâm trí cô trước khi cô buộc tội kẻ đáng gờm buôn bán ma túy.

Vấn đề sau Mercer là cái cô chưa bao giờ biết khi trông đợi ông ta; nếu cô có nhiều khách hàng ở bến, cô sẽ không bỏ mọi thứ và nhảy lên tàu.

Nhưng cô sẽ giải quyết điều đó khi cơ hội tự đến. Robert Cannon là điều hoàn toàn khác.

Cô không muốn xử lý anh. Cô không muốn làm bất cứ gì với anh – người đàn ông với đôi mắt mạnh mẽ, lạnh lùng và lời nói rõ ràng, một kẻ xa lạ, một người Yankee. Anh khiến cô cảm thấy như 1 con thỏ đường đầu với rắn hổ mang: cảm giác khiếp sợ, nhưng đồng thời cũng mê hoặc. Anh cố gắng giấu đi sự tàn nhẫn đằng sau vẻ ngọt ngào, nhưng Evie không do dự gì về bản chất thật của đàn ông.

Anh muốn cô. Anh mong có cô. Và anh không quan tâm nếu anh phá hủy cô bằng sự căm dỗ.

Cô sờ chiếc nhẫn cưới, xoay nó trong tay. Tại sao Matt không thể sống? Nhiều năm trôi qua mà không có anh, và cô tiếp tục sống, sống cuộc đời của cô, nhưng cái chết của anh đã thay đổi cô. Cô mạnh mẽ hơn, phải, nhưng cũng tách biệt hẳn, tách biệt khỏi đàn ông, những người có thể cần đòi hỏi cô. Những người chú ý sự lạnh nhạt đó; anh ta không thể.

Robert Cannon là rắc rối, cô không đủ khả năng. Ít nhất, anh làm cô bối rối 1 lần khi cô cần được cảnh báo. Trường hợp xấu nhất, anh có thể chọc thủng hàng rào phòng thủ của cô và lấy đi điều anh muốn, rồi bỏ đi mà không có bất cứ ý cảm động nào cho sự tàn phá anh bỏ lại phía sau. Evie rùng mình vì suy nghĩ này. Cô đã qua khỏi 1 lần; cô không chắc cô có thể làm được điều này lần nữa.

Hôm nay, khi anh để tay lên eo cô và kéo cô dựa vào thân thể gầy rắn chắc của anh, cô bị choáng và cả gần như tê liệt bởi sự đụng chạm nhẹ nhàng nhạy cảm. Đã nhiều năm từ lúc cô cảm thấy phần nào vui sướng mà cô đã quên nó mê hoặc thế nào, hiệu nghiệm ra sao, nó là cảm giác thịt đàn ông rắn chắc dựa vào cô. Cô đã giật mình bởi hơi nóng mạnh mẽ từ tay anh và mùi nước hoa xạ hương phảng phất. Cô bị ngập trong cảm giác, hồi ức của mình. Nhưng ký ức của cô là những thứ quá lâu, của 2 con người trẻ trung đã không còn tồn tại nữa. Bàn tay ôm cô là của Matt; những nụ hôn khao khát, hăm hở từ môi Matt. Thời gian đã xóa mờ những ký ức ấy, những thứ quý giá, nhưng hình ảnh của Robert Cannon thì sắc nét, gần như đau đốn, trong sự tươi mới của nó.

An toàn hơn hết là không để ý đến anh, nhưng đó là cái cô chắc rằng anh sẽ không để việc đó xảy ra.

Robert đi bộ vào văn phòng PowerNet sáng hôm sau và xưng tên với tiếp tân, người phụ nữ sắc sảo, đầy đà ở độ tuổi 30 lập tức gọi điện và đích thân hộ tống anh vào văn phòng của Landon Mercer, nhưng anh đã trao cho người tiếp tân nụ cười lịch sự và cảm ơn cô ta, làm cô ta đỏ mặt. Anh không bao giờ lộ ra tính khí của mình trong vẻ ngây thơ; thực tế, sự bình tĩnh của anh tuyệt vời đến nỗi phần lớn công nhân không biết anh có tính khí như vậy. Vài người biết nếu không thì được học điều này trong cách khó khăn nhất.

Landon Mercer, dù sao, không phải kẻ vô tội. Ông nhanh chóng bước ra khỏi văn phòng để gặp Robert ở giữa chừng, nồng nhiệt chào hỏi anh. “Ông Cannon, thật đáng ngạc nhiên! Không ai cho chúng tôi biết anh ở Huntsville. Thật vinh hạnh cho tôi!”

“Không có gì,” Robert thì thầm lúc anh bắt tay Mercer, cố ý giảm bớt cái siết tay chỉ dùng rất ít sức lực. Tâm trạng của anh tệ hơn nữa vì thấy Mercer cao ráo và có ngoại hình tương đối khá, với mái tóc vàng dày và phong cách châu Âu. Robert ước lượng rành rẽ giá cả của bộ đồ bằng tơ của Y mà Mercer đang mặc, và lông mày anh nhướng lên. Gã đàn ông này có sở thích xa hoa.

“Mời vào, mời vào,” Mercer giục, mời Robert vào văn phòng của mình. ‘Anh uống cà phê nhé?’

“Được.” Chấp nhận lòng mến khách, Robert nhận thấy, thường làm những thuộc cấp thoải mái 1 tí. Dù sao Landon Mercer sẽ bực mình vì sự xuất hiện đột ngột của anh; nó sẽ không hại gì để anh bình tĩnh.

Mercer quay qua thư ký, người đang làm bận rộn. “Trish, phiền cô mang cho tôi 2 ly cà phê.”

“Vâng. Ông uống loại nào, ông Cannon?”

“Đen”

Họ đi vào văn phòng Mercer, và Robert kéo 1 cái ghế dành cho khách tiện lợi, đúng hơn là tự động lấy cái ghế lớn của Mercer phía sau bàn tổ rõ uy quyền của anh. “Tôi xin lỗi vì ghé vào thăm anh mà không báo trước,” anh nói điềm tĩnh. “Tôi đi nghỉ ở khu vực này và nghĩ mình có cơ hội thấy quá trình hoạt động, từ lúc ấy tôi chưa bao giờ tự mình xuống đây.”

“Chúng tôi luôn chào đón anh bất kỳ lúc nào,” Mercer trả lời, vẫn bằng giọng thân mật đó. “Anh nói, kỳ nghỉ à? Đến nơi xa lạ để nghỉ, nhất là vào giữa mùa hè. Hơi nóng thì khó chịu, nên tôi chắc anh đã nhận ra.”

“Không quá lạ.” Robert có thể gần như nghe thấy những ý nghĩ đáng ngờ, nổi sùng dữ dội của Mercer. Sao Robert lại ở đây? Sao là lúc này? Điều đó có quấy rầy Mercer? Nếu có, sao anh không chặn lại? Robert không bận tâm Mercer đang nghĩ ngợi; thật ra, anh đang hy vọng điều đó.

Có tiếng gõ nhẹ lên cửa; rồi Trish bước vào với 2 tách cà phê bốc khói. Cô đưa tách của Robert trước, rồi đưa tách kia cho Mercer. “Cảm ơn cô,” Robert nói. Mercer không bực với sự nhã nhặn đó.

“Kỳ nghỉ của anh ra sao?” Mercer nhắc tới, khi Trish đã đóng cánh cửa lại.

Robert dựa lưng vào ghế và bắt chéo chân 1 cách lười biếng. Anh có thể cảm thấy Mercer đang sắc bén quan sát anh và biết cái ông ta sẽ thấy : 1 người đàn ông gầy, ăn m8a5c tao nhã với đôi mắt thờ ơ hơi chán

nản, dĩ nhiên không có gì để ông ta lo lắng, dù là chuyến thăm viếng bất ngờ. “Tôi có căn nhà ở ven hồ ở Guntersville,” anh nói bằng giọng uể oải, lạnh nhạt. Đó là lời nói dối, nhưng Mercer sẽ không thể biết được điều đó. “Tôi mua nó và vài mảnh đất mấy năm nay. Trước đây tôi chưa bao giờ đến đó, nhưng tôi để mấy ủy viên sử dụng nơi đó, và họ đều quay về với những chuyện cá nhân được phóng đại. Thậm chí tính đến việc đó, tất cả họ đều nhiệt tình quay lại đó, nên tôi nghĩ tôi sẽ thử tự đi câu xem sao.”

“Tôi được biết là cái hồ ấy đẹp lắm,” Mercer nói lịch sự, nhưng bộ máy tinh thần đang xoay tít nhanh hơn trước.

“Chúng tôi biết.” Robert cho phép mình nở nụ cười nhẹ. “Nó dường như là nơi đẹp đẽ, yên tĩnh. Đúng với lời bác sĩ chỉ dẫn.”

“Bác sĩ á?”

“Cao huyết áp. Căng thẳng.” Robert nhún vai. “Tôi thấy khỏe, nhưng vị bác sĩ ấy khẳng định rằng tôi cần 1 kỳ nghỉ lâu dài, và đây hình như là nơi lý tưởng để tránh xa những căng thẳng.”

“Chắc rồi,” Mercer nói. Về nghi ngờ vẫn vương trong mắt ông ta, nhưng lúc này nó được làm dịu đi bằng sự khuây khỏa với lời giải thích hợp lý cho sự hiện diện của Robert.

“Tôi không biết mình sẽ ở bao lâu,” Robert nói tiếp bằng giọng bàng quang. “Tuy vậy, tôi sẽ không ghé thăm anh liên tục được. Tôi cho là phải quên công việc 1 thời gian.”

“Lúc nào anh ghé cũng được, nhưng anh nên nghe theo bác sĩ,” Mercer cố thuyết phục. “Từ khi đến đây, anh có muốn đi tham quan đâu không? Không có nhiều nơi để xem, dĩ nhiên rồi, chỉ có nhiều lập trình viên và máy móc của họ.”

Robert liếc nhanh đồng hồ, cứ như anh có chỗ nào đó để đi. “Tôi nghĩ tôi có thời gian, nếu không quá lộn xộn.”

“Không, không lộn xộn chút nào.” Mercer đã sẵn sàng đứng lên, nóng lòng kết thúc chuyến thăm viếng và tổng Robert đi.

Cho dù anh không hiểu Mercer, Robert nghĩ, anh cũng sẽ không ưa ông ta; có sự trơn tuột ở ông ta gây khó chịu tức thì. Mercer cố che giấu nó với dáng vẻ thân mật, liếng thoắng, nhưng người đàn ông này nghĩ ông ta khôn ngoan hơn người khác, và thỉnh thoảng sự coi thường trôi qua. Ông ta cũng đối xử với Evie bằng thái độ như thế? Hay là cô, bất chấp mối quan hệ không có sự tinh tế, bình tĩnh và sáng suốt đủ để Mercer cẩn thận từng đường đi nước bước với cô?

Họ gần như là tình nhân, anh nghĩ, dù cô đã kết hôn. Khi có lời nguyện hôn nhân ngăn cản ai đó lạc lối, nếu họ đã quá mong muốn? Và tại sao 1 phụ nữ lại dính vào hoạt động gián điệp lại do dự trong việc phản bội chồng cô ta? Kỳ quặc là tình trạng hôn nhân của cô không được kể đến trong tài liệu anh đã nhận, nhưng rồi, sao nó lại xảy ra, trừ phi chồng cô ta cũng có liên quan? Rõ ràng anh ta không liên quan, nhưng tuy nhiên, ngay khi Robert quay lại phòng khách sạn ở Huntsville trước buổi trưa, anh gọi người điều tra riêng của anh và hỏi về tin tức liên quan đến người đàn ông này. Anh hồ hững diên tiết; anh chưa bao giờ, phục tùng bất cứ tình huống nào, để anh bị thu hút bởi 1 người phụ nữ có chồng, và anh sẽ không giảm đi những tiêu chuẩn của mình lúc này. Nhưng anh cũng không thêm muốn người đàn bà nào khác mãnh liệt như anh khao khát Evie Shaw, và biết rằng anh phải tự mình bỏ đi tính khí không ổn định. Mercer có tất cả tính cách thân thiện nhẹ nhàng khi ông ta hộ tống Robert qua nhiều văn phòng, chỉ ra những đặc trưng khác nhau và giải thích công việc đang tiến hành. Robert đã dùng chuyến tham quan để thu thập tin tức. Đòi hỏi tài năng của anh để hoàn toàn tập trung vào 1 thứ thời điểm này, anh đẩy Evie Shaw ra khỏi tâm trí và không ngừng tập trung vào công việc sắp tới. Powernet là nơi trong tòa nhà bằng gạch 1 tầng, dài. Văn phòng công ty ở đằng trước, trong khi công việc thật sự, các chương trình, thì hoạt động phí sau, với những thiên tài máy tính làm công việc kỳ diệu của họ. Robert lặng lẽ ghi nhớ bố trí an ninh và chấp nhận; có nhiều camera giám sát, và hệ thống báo động nhiệt và cử động. Phương tiện để phân loại vật chất có thể được tăng tốc chỉ bằng 1 cái thẻ từ mã hóa, và người chỉ trả vẫn phải có sự cho phép bảo đảm cần thiết. Không công việc giấy tờ hay bàn máy tính nào được phép dời khỏi tòa nhà. Mọi công việc đều bị ghi lại và vòng an toàn khi những lập trình viên rời đi.

Đối với Robert, những phương pháp an ninh là những thứ đơn giản; hệ thống 1 chiều có thể bị chọc thủng mà không một ai có thẩm quyền phát hiện, người truy cập vào : Landon Mercer.

Anh đã nhìn điểm cần kiểm tra vài lần suốt buổi tham quan, và ngay khi chuyển đi kết thúc, anh nói, “Tôi thích nơi này lắm, nhưng tôi nghĩ rằng nên gặp chủ thầu để sửa chữa vài chỗ trong căn nhà. Có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau ở sân golf lúc nào đó.”

“Được thôi, khi nào cũng được,” Mercer nói. “Chỉ cần gọi cho tôi.” Robert mỉm cười nhanh.

“Tôi sẽ gọi.” Anh cảm thấy hài lòng với cuộc viếng thăm; ý định của anh đã không thực hiện được nhưng còn hơn để Mercer biết anh ở trong thị trấn và quan sát các tiêu chuẩn an ninh ở PowerNet. Anh có sự bảo đảm bố trí từ những chi tiết kỹ thuật gốc, tất nhiên, nhưng nó luôn là thứ tốt nhất để kiểm tra những chi tiết và chắc chắn không có gì bị đổi khác. Anh sẽ phải lên vào tòa nhà tối nay, nhưng đó không phải là kế hoạch chủ yếu của anh, chỉ là 1 khả năng. Bắt Mercer ngay tại chỗ với những dữ liệu được phân loại không chứng minh được gì; mảnh khoe để bắt ông ta được chuyển tới người khác. Để sự hiện diện của anh khiến Mercer lo lắng. Người lo lắng dễ phạm sai lầm.

1 phong bì của những điều tra riêng đang chờ anh trên bàn khi anh trở về khách sạn. Robert bước vào thang máy trống và mở phong bì lúc chuông thang máy bắt đầu di chuyển lên trên. Anh đọc lướt nhanh tờ duy nhất. Thông tin ngắn gọn. Matt Shaw, chồng của Evie, chết trong 1 tai nạn xe cộ sau ngày cưới, vào 12 năm trước.

Anh bình tĩnh bỏ tờ giấy trở lại vào phong bì, nhưng sự hân hoan ác ý đang trào dâng trong anh. Cô là 1 góa phụ! Cô tự do. Và, dù cô không biết việc đó lúc này, cô là của anh, để anh quyến rũ.

Khi ở trong phòng khách sạn, anh nhắc điện thoại và gọi đi, thả những quân cờ mưu đồ vào vị trí.

4. Chương 4

Evie ló đầu ra ngoài cửa. “Jason!” cô hét gọi đứa cháu trai 14 tuổi. “Không cười ngựa lung tung nữa. Ngừng ngay!”

“Ôi, vâng,” cậu miễn cưỡng đáp lại, và Evie thụt đầu vào, dù sao thì cô cũng để mắt đến cậu. Cô yêu đứa bé này nhưng không bao giờ quên rằng cậu chỉ là 1 đứa trẻ, với cuộc dạo chơi chạy nhảy loanh quanh như bọ chét với sức lực khó điều khiển và sự vụng về lúc đến tuổi dậy thì. Cháu gái cô, Paige, bằng lòng với việc ngồi ở trong với cô, trong không khí êm ả, nhưng đôi bạn thân của Jason qua đến, và bây giờ chúng ở ngoài bến tàu, làm trò hề. Evie sợ bất cứ hay tất cả chúng ngã xuống nước vào bất cứ lúc nào.

“Họ ngớ ngẩn quá,” Paige nói bằng tất cả sự khinh dễ của 1 đứa bé 13 tuổi có thể tự họp, điều đã quá nhiều.

Evie mỉm cười với cô. “Chúng sẽ trở nên tốt hơn với lứa tuổi này.”

“Họ sẽ khá hơn,” Paige lo ngại nói. Cô bé kéo cặp chân dài, non nớt lên cái ghế bập bênh và quay về với cuốn truyện lãng mạn thanh thiếu niên cô đang xem. Nó là đứa bé gái xinh đẹp, Evie nghĩ, xem xét những đường nét thanh tú trên gương mặt trẻ con, khuôn mặt vẫn còn mang vài nét ngây thơ của tuổi trẻ. Paige có mái tóc sẫm màu, giống cha cô bé, và 1 cấu trúc xương tốt nhất sẽ hoàn thiện trong thời kỳ này. Jason thì thoải mái hơn em cậu, Jason cũng thoải mái hơn với mọi người.

1 chiếc thuyền thong thả cập vào bến và dừng lại trước những máy bơm khí đốt. Evie đi ra ngoài để chăm sóc khách hàng của cô, 2 cặp vợ chồng trẻ đã trải qua quá nhiều thời gian trên sóng nước, đánh giá sự rám nắng của họ. Sau khi họ trả tiền và bỏ đi, cô kiểm tra Jason và bạn bè cậu lần nữa, nhưng trong lúc này chúng đang đi thong thả dọc theo bến tàu và cố nhin bất cứ trò vui đùa âm ỉ nào. Hiểu những cậu bé trẻ tuổi vì cô cũng từng vậy, cô không nghĩ rằng sự việc theo hướng quá trẻ.

Thêm 1 ngày nóng như thiêu nữa. Cô liếc nhìn ánh mặt trời trong suốt trong bầu trời không mây; không có khả năng mưa để làm dịu mọi thứ. Dù cô ở bên ngoài chỉ vài phút, cô có thể cảm thấy tóc bám vào sau

cổ cô khi cô mở cửa văn phòng và bước vào trong. Làm sao mà những cậu bé có thể đứng ngoài đó trong hơi nóng này, ít ra làm gì đó cũng tích cực như trò hề mạnh mẽ của chúng?

Cô khựng lại lúc đi vào, không thấy đường trong giây lát bởi di chuyển từ ánh nắng chói chang vào nơi lờ mờ. Paige đang nói chuyện với ai đó, giọng cô bé hăm hở khác thường với 1 cô bé trầm lặng lúc bình thường trừ những thành viên trong gia đình. Evie có thể thấy người đàn ông đang đứng trước quầy thu tiền, nhưng đó là thêm 1 lúc trước khi tầm nhìn của cô rõ ràng đủ cho cô nhận ra dáng cao gầy và bờ vai rộng của anh. Cô vẫn không thể nhìn thấy nét mặt của anh 1 cách rõ ràng, nhưng tuy nhiên nhận ra sự hoảng hốt rất nhỏ rợn lên trong cô, và cô cố gắng điều chỉnh hơi thở “Ông Cannon.”

“Chào.” Ánh mắt chăm chăm màu xanh xám của anh lướt xuống dưới, ung dung xem xét cặp đùi cô, bị phô ra hôm nay, vì hơi nóng quá ngột ngạt nên cô mặc quần sooc. Cái nhìn kiểm tra nhanh chóng khiến cô cảm thấy không thoải mái, và cô lướt vào sau quầy thu tiền để gọi mua gas và dùng tiền trong ngăn kéo.

“Tôi giúp gì được cho anh?” cô hỏi, mà không nhìn anh. Cô biết Paige đang nhìn họ bằng vẻ lạnh lợi, thích thú không giấu diếm có lẽ do sự khác biệt trong thái độ của Evie khác cách cô thường đối xử với khách.

Anh phớt lờ sự lạnh nhạt trong lời nói của cô. “Tôi đã mang thuyền đến.” Anh ngừng lại. “Cô vẫn còn 1 chỗ neo đậu trống chứ?”

“Tất nhiên.” Công việc là công việc, Evie nghĩ. Cô mở 1 ngăn kéo và lôi ra hợp đồng cho thuê. ‘Nếu anh ghi đầy đủ cái này, tôi sẽ chỉ anh đến chỗ neo tàu. Hôm trước anh ở đây, anh có thấy chỗ đặc biệt nào anh thích không?’

Anh liếc xuống tờ giấy trên tay. “Không, chỗ nào cũng được,” anh lơ đãng trả lời khi anh đọc nhanh hợp đồng. Nó đơn giản và dễ hiểu, phí thuê mướn và những nguyên tắc chung. Ở cuối tờ giấy là chỗ dành cho 2 chữ ký, của anh và của cô. “Còn bản sao nữa đâu?” anh hỏi, người kinh doanh trong anh ngăn anh ký vào cái gì mà không giữ 1 bằng chứng về nó.

Cô nhún vai và lấy ra 1 bản sao của hợp đồng cho thuê, lấy tờ anh nắm trên tay và lót tờ giấy than giữa 2 tờ giấy. Mạnh mẽ cô ghim chúng lại với nhau và đưa lại chúng tận tay anh. Nín cười, Robert nhanh chóng điền vào chỗ trống, ghi tên và địa chỉ và thời hạn anh định mướn bến. Sau đó anh ký vào phía dưới, đưa lại mẫu đơn cho cô và rút ví ra. Giao kèo nhỏ buộc ở quầy thu tiền nói rõ ràng bến tàu chấp nhận mọi thể tín dụng, nên anh rút 1 cái và để nó lên quầy. Cô vẫn không nhìn anh lúc cô chuẩn bị 1 thẻ tàu nhỏ. Robert nhìn cô với vẻ tham lam che giấu tốt. Trong 3 ngày từ lúc anh lần đầu gặp cô, anh quyết định rằng cô có lẽ không thể ở 1 mình như anh nghĩ lúc đầu hay có ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của anh. Anh đã lầm. Trong khoảnh khắc anh bước vào bến tàu và nhìn thấy cô qua tấm kiếng cửa sổ dày lúc cô bơm gas, sự căng thẳng đã cuộn xoắn ruột anh cho đến khi anh chỉ vừa đủ thở. Cô vẫn ngọt ngào, quý giá và khêu gợi như 1 nữ thần ngoại giáo, và anh thêm khát cô.

Anh đã đạt được nhiều trong 3 ngày đó. Thêm 1 quân cờ quan trọng chuyển động cùng với Mercer, anh đã mua 1 chiếc thuyền, 1 chiếc xe và 1 ngôi nhà ven sông. Mất 2 ngày cho người bán tàu để trang bị chiếc thuyền, nhưng anh có quyền sở hữu nhà nhanh hơn, dọn đến trong trước buổi chiều. Nhà Realtor vẫn không hỏi phục do quyết định tấn công ồ ạt của anh. Chỉ là Robert không quen bị cản trở; trong thời điểm ghi lại những vật hữu ích bị phụ thuộc, công việc giấy tờ hoàn tất, dịch vụ dọn dẹp từ Huntsville ép đưa nơi này hoàn toàn sạch sẽ, và trang bị mới được lựa chọn và chuyển giao. Anh cũng để kế hoạch khác vào công việc đang tiến hành, công việc sẽ đưa Evie Shaw và Landon Mercer vào đây.

Lặng thinh Evie trao anh thẻ tàu để ký. Anh ký nguệch ngoạc và đưa nó lại cho cô lúc nhưng tiếng la hét từ bên ngoài khiến cô chóng mặt. Robert nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy vài cậu bé đùa âm ỉ trên bến tàu. “Xin lỗi,” Evie nói, và đi qua mở cửa.

“Họ sẽ nhận được ngay,” Paige nói to với vẻ thỏa mãn rõ ràng, quỳ gối trên ghế bập bênh.

Ngay khi Evie chạm cánh cửa, Jason vui vẻ đẩy 1 đứa bạn của cậu, cậu ta lập tức xô mạnh lại, với vẻ thích thú. Jason đã quay đi, và cử động đẩy cậu tới trước; đôi giày của cậu trượt lên nơi ẩm ướt nguy hiểm gần rìa bến tàu. Đôi tay của cậu bắt đầu quật 1 cách buồn cười khi cậu cố đảo ngược chiều, nhưng chân cậu đá ra từ phía dưới và cậu chấp chới trong không trung, trên mặt nước.

“Jason!”

Cậu ở quá sát bên tàu. Evie thấy điều đó ngay lúc cô phóng nhanh qua cánh cửa, tim cô trôi lên miệng. Cô nghe tiếng va chạm ghê tởm khi đầu cậu va phải cạnh bên tàu. Thân thể mảnh khảnh của cậu ủ rũ rơi vào giữa không trung, chỉ nửa giây sau cậu rơi xuống nước, lập tức chìm xuống dưới mặt nước.

1 cậu bé hét lên, với giọng đang bế tiếng trẻ con. Evie bắt gặp cái nhìn thoáng qua lúng túng của chúng, những gương mặt đột nhiên kinh hãi khi cô vật lộn với đoạn đường qua không khí dày đặc, quá nóng. Bên tàu dường như quá xa, và cô không có vẻ tiến triển nào, dù là cô có thể cảm thấy chân mình huỳnh huých trên sàn gỗ. Cô điên cuồng tìm kiếm dấu vết nơi Jason chìm xuống, nhưng không có gì, không có gì cả....

Cô lao xuống nước, lao vút xuống, bơi mạnh mẽ đến nơi cô nhìn thấy cậu mới đây. Cô lơ mơ nhận ra tiếng sóng vỗ phía xa, nhưng cô lơ đi, mọi sự chú ý của cô là chạm tới Jason trong lúc này. Đừng để nó quá muộn. Chứa ơi, đừng để quá muộn. Cô vẫn nghe tiếng cái đầu đắm nước của cậu va vào bên tàu. Cậu có thể đã chết, hoặc tê liệt. Không. Không phải Jason. Cô từ chối mất cậu; cô không thể mất cậu. Cô không thể chịu đựng điều đó thêm nữa.

Cô lấy hơi sâu và lặn xuống, ép cô lao qua làn nước, bàn tay tìm kiếm liều lĩnh của cô vươn ra. Tầm nhìn trong lòng sông không được tốt; cô sẽ phải xác định vị trí cậu chủ yếu bằng xúc giác. Cô chạm vào phần đáy bùn lầy và bám dọc theo nó. Cậu phải ở đây! Có cái trụ của bên tàu mờ mờ, cho cô biết rằng cô không còn xa nơi cậu rơi xuống.

Phổi cô bắt đầu đau nhức, nhưng cô không nổi lên. Đó là những giây phút quý giá, những giây phút mà Jason không có.

Có thể đợt sóng đã đánh dạt cậu vào dưới bên tàu.

Cô đạp chân mạnh mẽ, đẩy cô vào làn nước tối hơn dưới bên tàu. Bàn tay mò mẫm của cô rà soát làn nước phía trước. Không có.

Phổi cô đang bốc cháy. Sự cần thiết hít vào gần như không thể kháng cự lại. Dứt khoát cô đấu tranh với sức đẩy khi cô ép mình hướng xuống để cảm nhận dọc theo phần đáy lần nữa.

Có cái gì đó lướt qua tay cô.

Cô chớp lấy, và giữ chặt mảnh vải. Bàn tay khác của cô, mò mẫm, bắt được 1 cánh tay. Sử dụng sức lực còn lại của mình, cô kéo mạnh vật nặng mềm rũ ra khỏi bóng tối của bên tàu và yếu ớt quẫy lên trên. Tiến lên trên chậm chạp 1 cách khó nhọc, nắn lòng; phổi cô đang đòi không khí, thị lực của cô giảm dần. Chứa ơi, cô tìm thấy Jason chỉ để chết đuối với cậu, vì cô không có sức để đưa cô và cậu nổi lên sao?

Rồi bàn tay mạnh mẽ túm lấy cô, ôm chặt bên sườn bằng sức lực làm nó thâm tím, và cô được đẩy lên trên hết sức cấp bách. Đầu cô trôi lên mặt nước, và cô hít vào dữ dội, nghẹt thở và thở hổ hển.

“Tôi đưa cô lên,” 1 giọng nói trầm, điềm tĩnh vang lên bên tai cô. “Tôi đưa cả 2 lên. Chỉ cần thả lỏng dựa vào tôi.”

Cô có thể là bất cứ việc gì khó khăn khác. Cô được đỡ bởi 1 cánh tay cứng như sắt khi anh sải khoảng ngắn đến cầu cảng. Mấy cậu bé quỳ gối, vươn bàn tay háo hức xuống về phía anh. “Chỉ cần giữ cậu ấy thôi,” cô nghe Cannon ra lệnh. “Đứng cố kéo cậu ấy lên. Để tôi làm. Và 1 trong 2 cậu gọi 911 đi.”

“Con gọi rồi,” Evie nghe Paige nói, giọng cô bé chập chờn và nhỏ.

“Giỏi lắm.” Giọng anh thay đổi thành mệnh lệnh nhanh nhẹn, những từ sát bên tai cô. “Evie. Tôi muốn cô bám vào bờ cầu. Cô làm được không?”

Cô vẫn thở hổn hển, không thể nói, nên cô gật đầu.

“Bỏ Jason ra. Mấy cậu kia đang giữ cậu bé, nên cậu bé sẽ không sao. Làm đi.”

Cô vâng lời, và anh để tay cô lên bờ cầu. Cô bám vào tấm gỗ 1 cách dứt khoát khi anh trèo lên khỏi mặt nước. Cô gạt làn tóc ra khỏi mắt bằng 1 tay lúc anh quỳ xuống và trượt 2 bàn tay vào dưới cánh tay của Jason. “Nó có thể bị tổn thương tủy sống,” cô rên rỉ.

“Tôi biết.” Mặt Robert dữ tợn. “Nhưng nó không thở. Nếu chúng ta không đưa nó lên đây và làm CPR, nó sẽ tắt thở.”

Cô nuốt vào khó khăn và lại gật đầu. Nhẹ nhàng ở mức có thể, Robert nhấc Jason khỏi nước, những bắp cơ ở cánh tay và vai anh hằn dưới chiếc áo sơ mi ẩm nước. Evie mang vẻ đau đớn nhìn sự tĩnh lặng của Jason, mặt tái xanh, và rồi cô cũng nâng mình lên khỏi nước, sử dụng sức lực mà cô không hiểu sao mình vẫn còn khỏe. Cô đổ sụp lên cầu cầu cạnh Jason, sau đó lê trên đầu gối. “Jason!”

Robert cảm thấy 1 nhịp đập ở cổ cậu bé và xác định vị trí mạch đập yếu ớt. Bớt căng thẳng, anh nói, “nó có mạch rồi,” rồi cúi xuống trên thân thể mềm rũ, sóng soài, bóp chặt lỗ mũi cậu khép lại và dùng bàn tay kia đè xuống cằm cậu, bắt miệng cậu há ra. Anh đặt miệng mình lên đôi môi tái xanh lạnh lẽo và thận trọng, mạnh mẽ, thổi hơi anh vào. Bộ ngực mỏng manh gồ lên. Robert nhấc miệng ra, và không khí ào ra khỏi cậu, ngực cậu xẹp xuống trở lại.

Evie vươn ra, rồi ép mình lùi lại. Cô không thể làm điều gì mà Robert chưa làm, và cô vẫn còn quá yếu và quá run đến nỗi cô không thể làm điều đó tốt được. Cô cảm thấy như thể cô đang nghẹt trong đau đớn và tuyệt vọng, tràn ngập bức thiết phải làm gì đó, bất cứ thứ gì. Tại cô đang ù. Cô muốn ăn thân chết đi hơn là không giúp đỡ nhìn người cô yêu thương chết từ từ trước mắt cô.

Robert lặp đi lặp lại quá trình đó, kể cả cảm lạnh. Anh tập trung cao độ vào điều anh đang làm, không để ý đến những đứa trẻ đang khiếp hãi tụ tập quanh họ, không để bản thân nghĩ đến sự im lặng của Evie, sự yên tĩnh của cô. Ngực đứa bé đang nhô lên với mỗi một hơi thở tác động vào cậu, có nghĩa oxy đang vào phổi cậu. Tim cậu đang đập, nếu cậu không bị thương ở đầu hay tổn thương tủy sống, cậu sẽ ổn, chỉ cần cậu bắt đầu thở lại được. Những giây trôi qua. 1 phút. 2 phút. Rồi bất ngờ ngực cậu bé phập phồng, và cậu bắt đầu nghẹt lại. Robert lùi lại nhanh chóng.

Jason thành linh chấn động, lăn ra bên hông và đụng phải Evie khi cậu nghẹn thở và nôn khan. Cô nghiêng người lắc lư, mất thăng bằng, không thể tự bầu vịu. Tay của Robert vung ra ngang qua Jason để đỡ cô, những ngón tay gầy nắm cánh tay cô và ngăn cô không rơi xuống nước lần thứ 2. Không phải bỏ nhiều sức, anh kéo cô qua chân Jason, kéo cô về phía anh.

Nước tuôn ra từ lỗ mũi và cái miệng há ra của Jason. Cậu lại ho và hít vào, sau đó đột ngột phun lên 1 lượng nước sông.

“Ôn Chúa,” Robert nói êm ả. “Không bị thương.”

“Không sao rồi.” Evie thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. Nước mắt thiêu đốt mắt cô khi cô cúi người lần nữa bên hông Jason. Nhẹ nhàng cô chạm vào cậu, vuốt ve cậu, và để ý thấy sau đầu cậu có màu đỏ của máu. “Con sẽ ổn thôi, cưng,” cô thì thầm lúc kiểm tra vết cắt. “Không có gì mà vài vết khâu không thể gắn lại.” Cô liếc nhìn lên và thấy khuôn mặt đầm nước mắt, trắng bệch của Paige. “Paige, lấy cái khăn tắm cho đi. Cẩn thận đó! Đừng có chạy.”

Paige hít sâu và tiến về phía bến tàu. Cô bé chính xác là không chạy, chỉ vì nó gần đây.

Đột ho của Jason giảm bớt, và cậu nằm nghiêng kiệt sức, hít không khí. Evie vuốt cánh tay cậu, nhắc lại rằng cậu sẽ khỏe lại.

Paige trở lại với cái khăn, và nhẹ nhàng Evie ấn nó vào vết cắt sâu, làm máu ngưng chảy. “D-dì Evie?” Jason rên rỉ, giọng cậu khàn gần như không ra tiếng.

“Đi đây.”

“Con ngồi dậy được không?” cậu hỏi, bắt đầu lúng túng do sự chăm sóc của cô.

“Đi không biết,” cô trả lời chung chung. “Con ngồi được không?”

Chậm chạp, cẩn thận, cậu nâng người thành tư thế ngồi, nhưng cậu còn yếu, nên Robert quỳ xuống để đỡ cậu, dời để 1 bắp chân khỏe mạnh ra sau lưng Jason. “Đầu con đau,” Jason rên rỉ.

“Chú nghĩ vậy,” Robert nói bằng giọng điềm tĩnh, gần như ân cần. “Cháu va đầu vào bờ cầu cảng.” Nhưng người cá than khóc, nhanh chóng đến gần hơn. Mắt Jason lung linh khi cậu nhận rõ tiếng ồn ào ở ngoài xa đang được hình thành.

Rón rén cậu vói tay ra sau và chạm vào đầu. Nhấn mặt, cậu để tay xuống bên hông. “Mẹ sẽ bị bí tiểu luôn,” cậu nói rầu rĩ.

“Mẹ không chỉ có 1,” Evie trả lời. “Nhưng chúng ta sẽ giải quyết chuyện giữa chúng ta sau.”

Cậu trông bối rối. Cậu cố tách khỏi sự chống đỡ của Robert nhưng không làm được nhiều. Sau đó những y tá đến nơi, hối hả xuống cầu cảng, mang theo hộp thiết bị y tế của họ. Robert lùi lại và kéo Evie theo với anh, cho y tá nơi làm việc. Paige rút rờ và lòn cánh tay cô quanh eo Evie, nhủi sát vào và giấu mặt cô tựa vào cái áo sơ mi ướt đầm của Evie bằng bản năng của 1 đứa trẻ tìm sự yên tâm. Việc đơn giản là Robert vòng tay anh quanh họ, và Evie quá mệt mỏi, quá tê liệt, để phản đối. Cô đứng yên ngoan ngoãn trong cái ôm của anh. Sức mạnh của anh bao bọc cô; hơi ấm của anh an ủi cô. Anh đã cứu mạng của Jason, và có thể thậm chí cả của cô, vì cô không chắc cô có thể đưa Jason lên mặt nước mà không có sự giúp đỡ của anh. Nếu vậy, cô hoàn toàn muốn chết đuối với anh hơn là để anh đi và cố cứu sống cô mà trả giá bằng mạng sống của anh.

Jason được kiểm tra nhanh chóng; những y tá bắt đầu chuẩn bị chở cậu đi bệnh viện. “Vết cắt sẽ phải được khâu lại,” 1 người nói với Evie. “Gần như cậu ta bị chấn động, nên tôi sẽ không lạ nếu họ giữ qua đêm là ít.”

Evie tựa quỳ trong cái ôm của Robert. “Tôi phải gọi Rebecca,” cô nói. “Tôi còn muốn đi với nó tới bệnh viện.”

“Tôi sẽ chở cô,” anh nói, thả cô ra. “Cô sẽ cần quay về.”

“Rebecca có thể chở tôi,” cô nói khi vội vàng đi về văn phòng, cả Robert và Paige theo sau cô vào trong. Cô với lấy điện thoại, rồi do dự, bóp trán. “Không được, chị ấy sẽ ở lại với Jason. Đừng bận tâm. Tôi có thể tự lái.”

“Đương nhiên cô có thể lái,” anh nói êm ái. “Nhưng cô sẽ không làm vậy, bởi vì tôi sẽ chở cô.”

Cô trao anh vẻ mặt quẩn trí lúc quay số điện thoại của chị cô. “Đó không cần thiết – Becky. Nghe này, Jason trượt ngã ở cầu cảng và té đầu. Nó sẽ ổn thôi, nhưng nó cần được khâu lại, và y tá đang đưa nó tới bệnh viện. Họ mới rời khỏi thôi. Em sẽ gặp chị ở đó. Được, em sẽ mang Paige theo em. Được. Chào.”

Cô gác máy, rồi nhắc ống nghe và quay số khác. “Craig, Evie đây. Anh có thể tới bến bến tàu cỡ 2 tiếng không? Jason bị tai nạn, và tôi sẽ đi cùng với nó tới bệnh viện. Không, nó ổn. 5 phút nữa? Tuyệt. Giờ tôi đi liền.”

Sau đó, di chuyển nhanh nhẹn, cô lấy ví tiền dưới quầy và moi chùm chìa khóa. Nhanh như chớp, Robert chụp tay cô và điềm nhiên lấy chìa khóa từ sự níu chặt của cô. “Cô quá run,” anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, không tiêu lòng. “Cô gần chết chìm. Đừng chống lại tôi trong việc này, Evie.”

Rõ ràng là cô không có sức để chống lại anh vì xâu chìa khóa. Nản chí, cô đưa nó còn hơn là bỏ phí thời gian. “Được rồi.”

Cô lái chiếc mui trần 4 bánh lái tiện dụng, cứng cáp, điều khiển kéo mấy chiếc thuyền lên đoạn đường hạ thủy. Paige phóng về trước để trườn vào trong, như thể sợ mình sẽ bị bỏ phía sau nếu cô không đến trước họ. Evie chỉ dễ chịu là đứa trẻ tự động lướt tới giữa chỗ ngồi, vị trí của cô bé giữa Evie và Robert và vội vàng cài thắt lưng.

“Đi thẳng,” cô buột miệng không kèm lại khi cô cài thắt lưng cho mình.

Anh trao cô nụ cười dịu dàng khi khởi động. “Tôi có thể điều khiển được mà.”

Dĩ nhiên, anh lái còn hơn cả được. Anh sang số với sự thành thạo trôi chảy của người biết chính xác việc mình đang làm. Tim Evie đập hơi mạnh vì cô thử tưởng tượng cảnh Robert Cannon vụng về ở điểm nào đó.

Cô ép mình phải nhìn ra đường, hơn là nhìn anh, lúc cô hướng dẫn đường tới bệnh viện. Cô không muốn nhìn anh, không muốn phải cảm nhận cái nguyên sơ tác động sâu bên trong cô. Anh đang sưng nước, tất nhiên, mái tóc đen của anh dán sát vào đầu và cái áo sơ mi lụa trắng dính sát thân hình cơ bắp của anh như làn da thứ 2. Sự gầy gò của anh là đối gậy; chiếc áo sơ mi ẩm ướt để lộ ra bề rộng của vai và ngực anh, và những bắp cơ rắn chắc, uyển chuyển của bụng và lưng anh. Cô nghĩ đến hình ảnh anh, về ngoài của thân

thể anh, gần như khắc sâu vào tâm trí cô vĩnh viễn, tuy mọi thứ xảy ra trong 15 phút trước. Chỉ 15 phút? Nó dường như là suốt đời.

Anh chạy nhanh, đậu vào bãi đậu xe bệnh viện phía sau bên phải xe cấp cứu. Bệnh viện nhỏ nhưng mới, và anh không thể chê phản ứng của nhân viên. Jason được nhanh chóng đẩy vào phòng kiểm tra trước khi Evie có thể chạm vào để nói với cậu.

Robert kiên quyết nắm cánh tay cô và chỉ chỗ cho cô và Paige ngồi trong khu vực chờ. “Ngồi đây đi,” anh nói, và dù giọng anh đã êm dịu, thì giọng điệu không thể mild lòng đó ở trong nó lần nữa. “Tôi sẽ lấy cà phê. Cháu thì sao, cháu bé?” anh hỏi Paige. “Cháu uống nước ngọt nhé?”

Paige gật đầu câm lặng, rồi lắc đầu. “Con cũng uống cà phê nha, dì Evie?” cô bé thì thầm. “Con lạnh. Hay chắc cho con socola nóng.”

Evie gật đầu đồng ý, và Robert sai bước đến bên máy bán hàng tự động. Cô vòng cánh tay quanh Paige và kéo cô bé sát lại, biết rằng cô bé bị cú sốc khi thấy anh cô gần như sắp chết. “Đừng lo, cưng. Mai Jason sẽ về nhà, chắc thế, kêu ca về chứng nhức đầu của nó và kéo con lên tường.”

Paige hít mạnh nước mắt vào. “Con hiểu rồi. Lúc đó con sẽ phát khùng với anh ấy, nhưng bây giờ con chỉ muốn anh ấy không bị gì thôi.”

“Nó sẽ không sao. Dì hứa.”

Robert trở lại với 3 cái ly, 1 ly đầy socola nóng và 2 ly kia là cà phê. Evie và Paige lấy ly của mình, và anh ngồi vào cái ghế nên cạnh Evie. Khi cô hộp từng ngụm cà phê nóng, cô nhận ra anh đã tùy tiện cho đường vào. Cô nhìn thoáng anh và thấy anh đang quan sát cô, đo lường phản ứng của cô. “Cô uống đi,” anh nói 1 cách dịu dàng. “Cô cũng hơi sốc đó.”

Vì anh nói đúng, nên cô vâng lời mà không tranh cãi, bao những ngón tay lạnh cóng của cô quanh ly với nỗ lực làm ấm chúng. Bộ đồ ẩm ướt của cô lạnh 1 cách khó chịu trong không khí điều hòa của bệnh viện, và cô vừa kềm được 1 cơn rùng mình. Anh cũng sẽ bị lạnh, cô nghĩ, nhưng biết rằng anh không rùng mình. Tay anh chạm tay cô, và cô cảm nhận hơi ấm phát ra từ quần áo anh ướt đầm.

Dù ít nhưng anh cảm thấy cơn rùng mình từ cô. “Tôi sẽ lấy mền cho cô,” anh nói, rồi đứng lên.

Cô nhìn anh đến gần bàn và nói chuyện với y tá. Anh lịch sự, giản dị, chỉ trong khoảng 30 giây anh trở lại với 1 cái mền trong tay. Anh có bầu không khí chỉ huy tự nhiên, cô nghĩ. 1 cái nhìn trong đôi mắt màu lục lạnh lẽo đó là mọi người hồi hải tuân lệnh anh.

Anh khom người để kéo tấm mền bao quanh cô, và cô để anh làm. Ngay khi anh làm xong, cánh cửa phòng cấp cứu đu đưa mở ra và chị cô, Rebecca, vội vàng bước vào, trông căng thẳng và hoảng sợ. Nhìn thấy Evie và Paige, chị đổi hướng đến gặp họ. “Xảy ra chuyện gì vậy?” chị gắng hỏi.

“Giờ cậu bé ở trong phòng điều trị,” Robert trả lời thay Evie, giọng nói trầm ấm cũng êm dịu như khi anh nói với Paige. “Cậu ta sẽ bị khâu vài mũi ở phía sau đầu, và bị nhức đầu trầm trọng. Họ chắc sẽ giữ lại qua đêm, nhưng những tổn thương tương đối nhỏ.”

Rebecca hướng đôi mắt nâu sắc sảo vào anh và hỏi thẳng thừng, “Ai đây?”

“Là Robert Cannon,” Evie trả lời, ráng bình tĩnh lộ ra lúc cô giới thiệu. “Anh ấy lôi cả em và Jason lên. Anh Cannon, đây là chị tôi, Rebecca Wood.”

Rebecca đánh giá bộ quần áo ướt của Robert, rồi nhìn Evie, thấy sự căng thẳng trên gương mặt xanh mét của em chị. “Chị sẽ gặp Jason trước,” chị nói bằng vẻ quả quyết thường khi. “Sau đó chị muốn biết chính xác việc đã xảy ra.” Chị quay đi và bước đều về phía y tá, tự giới thiệu và được hướng dẫn tới phòng điều trị nơi Jason nằm.

Robert ngồi xuống bên cạnh Evie. “Chị cô ở bộ phận quân đội nào vậy?” anh hỏi, gây ra tiếng cười khúc khích lo lắng của Paige.

“Tôi nghĩ đó gọi là bản năng làm mẹ,” Evie trả lời. “Chị ấy bắt đầu rèn luyện tôi lúc nhỏ.”

“Chị ấy lớn hơn, tôi đoán chừng.”

“5 tuổi.”

“Nên cô luôn là ‘cô em gái nhỏ’ đối với chị ấy.”

“Tôi không để ý.”

“Tôi chắc cô không chú ý. Uống cà phê đi,” anh nhắc nhở, nhắc ly của anh và giữ nó trên môi cô.

Evie uống, rồi nhìn anh hài hước. “Anh không tệ với vai trò là con gà mái mẹ.”

Anh cho phép mình cười nhẹ. “Tôi tự chăm sóc mình.” Những lời nói là lời đe dọa khôn khéo – và là cảnh báo, nếu cô còn đủ tinh khôn để nghe được.

Cô không đập lại rõ ràng, rằng cô không phải “của anh”; thay vì vậy cô rút lui, dìm lưng vào ghế và nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước. Sự thoát chết của Jason đã mang quá nhiều kỷ niệm xa xưa tràn về khiến cô khó mà đối phó với bất cứ gì ngay lúc này, hơn cả Robert Cannon. Ngay bây giờ, điều cô muốn hơn hết là lê vào giường và kéo mền phủ đầu, tách khỏi mọi người đến khi cô cảm thấy có khả năng đương đầu với nó lần nữa. Có lẽ lúc đêm xuống, hay vào ngày mai, cô sẽ ổn. Lúc ấy cô sẽ lo lắng về tình thế anh đã chở cô và về sự chiếm hữu dịu dàng mà cô không thể chống lại. Đối với Cannon, Evie đang bắt đầu tới mối liên kết nhẹ nhàng với ấn tượng sâu sắc của ý muốn để không điều gì thay thế cá tính của anh. Anh có thể bảo vệ và tốt bụng, nhưng anh không thể bị ngăn trở.

Họ ngồi im lặng đến khi Rebecca ra khỏi phòng điều trị để quay lại với họ. “Họ sẽ giữ nó qua đêm,” chị nói. “Nó bị chấn động nhẹ, 1 vết xước lớn sau đầu và 10 mũi khâu. Nó cũng không nói chính xác cái gì xảy ra, trừ việc lằm bằm nó cảm thấy thế nào. Nó đang cố giấu chị điều gì vậy?”

Evie ngáp ngừng, cố lựa chọn điều đúng đắn để kể cho Rebecca, và để Paige đủ thời gian nói to. “Scott, Jeff và Patrick đến bến thuyền, và họ làm mọi hành động ngớ ngẩn ngoài cầu cảng. Dĩ Evie kêu Jason ngồi xuống, nhưng họ không nghe. Jason đẩy Patrick, và Patrick đẩy anh ấy lại, và Jason trượt ngã, và va đầu vào cầu cảng, rồi chìm xuống nước. Dĩ Evie lặn xuống sau đó, và đi ở dưới đó hoài, chú Cannon gắng sức tìm cả 2 người họ. Sau đó dĩ Evie nổi lên, và dĩ giữ Jason, chú Cannon kéo họ lên cầu cảng. Jason không thở được, mẹ à, và dĩ Evie cũng gần chết đuối. Chú Cannon đã phải hô hấp nhân tạo cho Jason, và thì Jason bắt đầu ho và nôn, rồi mấy cán bộ y tế đến. Con gọi 911,” cô bé kết thúc vội vàng.

Rebecca trông sững sốt 1 chút với những từ ngữ tuôn ra từ đứa con trầm lặng của chị nhưng nghe thấy sự khiếp sợ bị che giấu dưới sự nói huyền thuyên. Chị ngồi xuống bên cạnh Paige và ghì chặt cô. “Con làm rất đúng,” chị khen ngợi, và Paige thở dài nhẹ nhõm chút ít.

Rebecca xem xét gương mặt buồn rầu, nhợt nhạt của Evie. “Nó sẽ ổn thôi,” chị nói vững dạ. “Ít ra là bây giờ. Ngay khi nó bình phục, chị sẽ giết nó. Lúc này thì chưa, chị nghĩ chị sẽ để nó nghỉ hè. Sau đó chị sẽ làm thịt nó.”

Evie mỉm cười. “Nếu nó còn sống sau mọi chuyện, em muốn thay đổi nó.”

“Thỏa thuận vậy đi. Giờ, chị muốn em về nhà và bỏ bộ quần áo ướt nhẹ đó ra. Em trông còn tệ hơn Jason nữa.”

Một nụ cười, lúc này, dễ dàng hơn. “Được, cảm ơn.” Nhưng cô biết cặp mắt sắc bén của Rebecca đã thấy bên dưới bề ngoài và sự chấp nhận là sự căng thẳng của cô.

“Tôi sẽ tiễn cô ấy,” Robert nói, đứng dậy và giục Evie đứng lên. Cô muốn phản đối, cô thật tình muốn thế, nhưng cô quá mệt mỏi, thần kinh cô quá căng thẳng, nó đã quá nỗ lực. Nên cô đành tạm biệt Rebecca và Paige, và bảo họ hôn Jason giúp cô; rồi cô nhượng bộ và để anh đưa cô rời khỏi tòa nhà và băng qua bãi đậu xe tải. Cô bỏ cái mền phía sau, nhưng hơi nóng khô buổi chiều rọi lên cô như phát sáng, và cô rừng mình thích thú.

Cánh tay Robert siết chặt eo cô. “Cô còn lạnh à?”

“Không, tôi khỏe,” cô lẩm bầm. “Hơi nóng thật tốt.”

Anh mở cửa xe và nhắc cô đặt vào chỗ ngồi. Sức mạnh trong bàn tay và cánh tay anh, sự thoải mái mà anh nhắc cô lên, làm cô rừng mình thêm lần nữa. Cô nhắm mắt và dựa đầu vào cửa sổ, vì khao khát không cho

anh vào cũng nhiều như sự mệt mỏi không cưỡng lại được.

“Cô không thể ngủ,” anh nói lúc ngồi vào ghế tài xế, giọng anh pha thêm sự thích thú. “Cô phải chỉ tôi đường về nhà cô.”

Cô ép mình mở mắt và ngồi lên, và hướng dẫn anh cẩn kẽ, bình tĩnh. Ở Guntersville không mất bao xa để đi bất cứ đâu, và không quá 15 phút sau anh ngừng xe trên lối vào nhà cô. Cô nhìn rõ cánh cửa nhưng lóng ngóng đến nỗi anh đã ở đó trước khi cô xoay sở được, mở nó và đỡ cô bằng bàn tay rắn chắc bên dưới khuỷu tay cô. Cô ra ngoài, miễn cưỡng để anh theo cô vào nhà mà không thể không chấp nhận. Tốt nhất là đi tắm và thay đồ thật nhanh và vượt qua nó.

Anh đi vào phía sau bên phải cô. “Anh ngồi đi,” cô tự động mời khi cô đi về phía phòng ngủ. “Tôi đi khoảng 15 phút.”

“Tôi còn ướt nhem,” anh nói. “Nhưng trong khi đó. Tôi sẽ ra ngoài sàn tàu, nếu cô thấy ổn.”

“Đương nhiên,” cô nói, cười lịch sự với anh mà không thật sự nhìn anh, và thoát vào phòng ngủ cá nhân của cô.

Robert nhìn cánh cửa đóng lại chu đáo. Cô quá dễ phòng anh đến nỗi cô thậm chí không thể nhìn anh dù là cô có thể làm. Đó không là sự hưởng ứng anh thường khi từ 1 phụ nữ, có Chúa mới biết cô có lý do để cảnh giác, cho giả định của anh mà cô biết mỗi quan hệ của anh với PowerNet. Cô không thể làm điều gì đáng trách hơn nếu anh bắt quả tang cô. Anh có thể lựa chọn chịu đựng và để thời gian tước hết nguy hại của cô, nhưng anh đã có kế hoạch sẽ ép buộc vấn đề xảy ra, nên anh quyết định giảm bớt sự nghi ngờ của cô bằng cách khác, được xác định, dự tính cố gắng quyến rũ cô. Dù sao anh đã có kế hoạch quyến rũ cô; anh sẽ làm mạnh thêm sức ép 1 cách dễ dàng.

Anh nghe tiếng nước bắt đầu chảy. Anh không thể đòi hỏi cơ hội tốt hơn để quan sát chung quanh, và anh nắm bắt lợi thế.

Ngôi nhà khoảng 40 năm, anh nghĩ, nhưng đã được tu sửa lại nên bên trong rộng rãi và hiện đại hơn, với xà nhà lộ ra và sàn gỗ sáng bóng. Cô có tay trông trội; thực vật trong nhà đủ kích cỡ chiếm lĩnh mỗi bề mặt căn phòng. Anh có thể nhìn vào trong nhà bếp từ nơi anh đứng ở phòng khách, và xa hơn nữa là sàn tàu, với 2 cánh cửa kiểu Pháp đang mở. 1 cầu cảng hướng từ boong dưới tới nhà thuyền.

Đồ đạc của cô ngăn nắp và đủ tiện nghi, nhưng chắc chắn không sang trọng. Không vội vàng, anh đến bên cái bàn nắp cuộn lớn, lồi thời và cẩn thận lục soát nó, phát hiện không có cái gì đáng quan tâm, không phải là anh mong tìm ra thứ gì. Thật không phù hợp là cô đủ ngu ngốc để bỏ anh trong phòng với cái bàn không khóa nếu cái bàn ấy chứa thứ bị buộc tội. Anh nhìn qua bản kê thu chi tiền của khách hàng của cô nhưng không tìm ra khoản tiền lớn bất thường nào, ít ra là ở ngân hàng cá nhân này hay bản kê cụ thể này.

Có 1 khung hình nhỏ trên bàn. Anh cầm lên và xem xét 2 người trong hình. Evie, đúng vậy – 1 Evie rất trẻ, nhưng đã rục rở với vẻ quyến rũ. Người con trai này, anh ta chỉ là đứa trẻ, chắc là chồng cô, đã chết khoảng 12 năm. Robert xem xét khuôn mặt người con trai kỹ càng hơn, tươi cười, hạnh phúc và phải, sùng bái. Nhưng có chàng trai nào có bất kỳ ý nghĩ là làm sao điều khiển nhục dục mà cô gái trong tay anh ta là hiện thân? Dĩ nhiên không; điều chàng thiếu niên sẽ có? Đúng yên, Robert cảm thấy bất ngờ và đau nhói khó chịu của lòng ghen tị với chàng trai chết đã lâu, vì sự giàu có dù ít ỏi là của anh ta. Evie yêu anh ta, đủ để cô vẫn còn đeo nhẫn cưới sau gần ấy năm.

Anh nghe tiếng vòi nước tắt và đặt bức ảnh lại chỗ cũ, rồi nhẹ nhàng tránh khỏi cái bàn. Cô có 1 chỗ ở tử tế, không quá mức, nhưng ấm cúng và dễ chịu. Cũng có nhiều sự cách biệt, mà mấy căn nhà hiện hữu không có ngoại trừ những căn ở xa bên bờ hồ. Mặt nước rất xanh, phản chiếu cả màu xanh của núi và màu xanh thẫm của bầu trời hình cái bát. Buổi chiều trôi qua, và mặt trời giờ thấp hơn, nhưng vẫn trong và thiếu đốt. Bầu trời bắt đầu sạm màu sớm, và mùi thơm cỏ cây tươi tốt sẽ trở nên nồng hơn. Vào buổi chạng vạng màu tía làm đỡ bớt hơi nóng, không khí sục nức mùi kim ngân và hoa hồng, cây thông và bãi cỏ mới cắt. Thời khắc nơi đây chậm hơn; mọi người không hối hả từ công việc đến việc khác. Anh thậm chí còn thấy mọi người ngồi trên hiên nhà của mình, đọc báo hay bắn đậu, thỉnh thoảng vẫy tay với khách qua đường. Đương nhiên, người Ne York và những thành phố lớn khác sẽ nói rằng người dân địa phương nơi đây không

có gì để vội vã, nhưng từ cái anh đã thấy họ chịu đựng sự bận rộn; họ chỉ không mang vào bất cứ sự hối hả nào.

Anh nghe thấy Evie đến mở cánh cửa kiểu Pháp. “Tôi xong rồi,” cô nói.

Anh xoay người và nhìn cô. Mái tóc mới gội của cô vẫn còn ướt, nhưng cô đã tết lại và buộc dây lên nên chúng không làm ướt áo sơ mi của cô. Cô đã thay quần sooc jean, và mặc áo thun hồng khiến làn da vàng đồng của cô bừng sáng. Nhưng má cô vẫn hơi tái, và vẻ mặt cô căng thẳng.

“Cô có 1 nơi thật dễ chịu,” anh nói.

“Cám ơn. Tôi thừa kế từ ba mẹ chồng của tôi.”

Dù anh đã biết câu trả lời, đây là lúc hỏi thêm thông tin; sẽ lạc lõng nếu anh không hỏi. “Cô cưới rồi à?” anh hỏi.

“Ồ góa.” Cô xoay người bước vào nhà, và Robert theo sau cô.

“À. Tôi xin lỗi. Bao lâu rồi?”

“12 năm.”

“Tôi thấy bức hình trên bàn. Chồng cô hả?”

“Phải, là Matt.” Cô ngừng lại nhìn về phía tấm hình, và nỗi buồn khôn tả làm mắt cô tối lại. “Chúng tôi chỉ là những đứa trẻ.” Rồi cô dường như trấn tĩnh và mạnh mẽ bước tới cửa. “Tôi cần quay lại bến tàu.”

“Nhà tôi cách đây khoảng 5 dặm,” anh nói. “Tôi tắm và thay đồ không lâu đâu.”

Cô lấy cái khăn từ xe và lau khô ghế ngồi trước khi vào trong. Cô thậm chí không bực mình phản đối anh việc tiếp tục sở hữu chìa khóa của cô; sẽ là vô nghĩa, dù cô lúc này rõ ràng bình tĩnh đủ để lái xe 1 cách an toàn.

Quần áo anh khô đủ để chúng chỉ vừa ẩm ẩm, còn hơn là ướt sũng, nhưng cô biết chúng bất tiện. Đồ của cô chắc chắn cũng vậy. Lương tâm cô cắn rứt. Anh không chỉ cứu mạng Jason cũng như mạng cô, cũng tốt, và làm bản thân anh bị quấy rầy nhiều để thấy cô được chăm sóc. Bất kể thế nào anh làm cô lo lắng, cô biết rằng cô sẽ không bao giờ quên được hành động nhanh nhẹn hoặc tính kiên quyết điềm tĩnh của anh.

“Cám ơn,” cô nói êm ái, nhìn chăm chú phía trước. “Jason và tôi chắc không thể làm được mà không có anh.”

“Có thể là mất bình tĩnh,” anh nói, tiếng nói thờ ơ trơn tru. “Cô đã đẩy mình quá xa đến nỗi cô không thể mang cậu bé lên được. Cô không nảy ý nghĩ là để cậu bé đó và nổi lên để thử à?”

“Không.” 1 từ thẳng thừng. “Tôi không thể làm thế.” Anh liếc nhìn nét mặt nghiêng bên của cô, thấy sự căng thẳng đậm hơn trong vẻ mặt cô và khéo léo thay đổi đề tài. “Chị cô thật sự sẽ nghiền nhỏ thằng bé trong kỳ nghỉ hè à?”

Evie bật cười, âm thanh hơi khàn đó đi thẳng vào ruột anh. “Tôi đoán nó sẽ gặp may nếu đó là mọi thứ chị ấy làm. Nó đang lãng phí thời gian, nhưng tôi đã bảo nó ngừng chơi và nó không nghe lời tôi.”

“Vậy nó đã vi phạm phép tắc chủ yếu à?”

“Cổ đó.”

Robert mong có vài lời về người đàn ông trẻ trung của anh, về hành động trách nhiệm và kết quả hợp lý của những hành động liều lĩnh, nhưng anh không đề cập nó với Evie. Cô rõ ràng rất che chở cho cháu trai và cháu gái mình, và dù cô sẽ không nói rằng nó không phải là việc của anh, cô không thích nó. Cuộc nói chuyện của anh với Jason sẽ là bí mật.

Khi anh ngừng xe ở lối vào căn nhà mới của anh, Evie nhìn xung quanh với vẻ quan tâm. “Nơi này được rao bán gần 1 năm rồi,” cô nói.

“Vậy thì tôi may mắn là không ai thắng tôi, đúng chứ?” Anh bước ra và đi vòng qua mở cửa cho cô. Dù cô không chờ anh thực hiện phục vụ ở bệnh viện, đó là tình trạng khẩn cấp; cô cũng không đợi lúc họ đến nhà

cô, nếu cô có khả năng mở cửa. Anh có ấn tượng mạnh khi ấy lúc cô muốn cài chốt trong và nhốt anh bên ngoài. Bây giờ, dù thế nào, cô chờ đợi với không khí tự nhiên của 1 nữ hoàng, như thể anh chỉ đang làm điều anh sẽ làm. Cô có thể mặc quần jean, áo thun và mang giày, nhưng điều đó không giảm bớt nữ tính của cô 1 chút nào; cô trông chờ hành động quy phục trai tráng. Robert luôn ưu tiên đối đãi phụ nữ bằng cử chỉ lịch sự nhỏ nhặt nhưng không cố nài khi đối tác của anh phản đối. Anh thích thú và bị mê hoặc bởi vẻ vương giả của Evie, đúng điệu bộ miền Nam.

Anh bối rối về dấu hiệu tế nhị này lúc anh dẫn cô vào nhà. Dù cô vẫn rất dễ phòng anh, hiển nhiên ở mức độ nào đó sự phản kháng của cô đã yếu đi. Trạng thái dễ phòng thít chặt cơ bắp của anh, nhưng anh cố ý chịu đựng nó. Bây giờ không phải lúc. Chưa đến lúc.

“Cứ tự nhiên như ở nhà trong khi tôi tắm,” anh nói thân mật, mỉm cười uể oải lúc đi về phía phòng ngủ, căn phòng dưới hành lang mé bên phải. Anh không chắc rằng cô sẽ làm đúng như thế lúc anh tắm, tận dụng thời cơ để khám xét nhanh.

Evie đứng giữa phòng khách sau khi anh đi, quá hồi hộp để “tự nhiên như ở nhà.” Cô nhìn quanh, cố làm bản thân sao lãng. Căn nhà gọn gàng và hiện đại, 1 kết hợp của gạch và gỗ đồ, rõ ràng lớn gấp 3 lần nhà cô. 1 cái lò sưởi bằng đá đồ sộ chiếm hẳn vách tường bên trái, ống khói hướng lên trên tới tận trần nhà thánh đường. 2 cái quạt trần trắng thổi gió nhẹ. Đồ đạc hợp thời nhưng trông ấm cúng, vừa cỡ với chiều cao của anh.

Phòng khách tách biệt với phòng ăn bởi chậu cây cao vừa thắt lưng là cây dương xỉ lộng lẫy sum suê. 2 cái cửa sổ to lớn để lộ ra tầng trên, được trang bị bằng mấy cái ghế tiện nghi, 1 cái bàn xếp và thêm nhiều thực vật. Do dự cô bước vào phòng ăn để nhìn tốt hơn. Nhà bếp mở ra phía tay phải, nơi sáng bóng không chệch vào đâu được với hầu hết thiết bị dụng cụ có giá trị. Cả máy pha cà phê trông như là người dùng sẽ rất cần để làm việc. Có 1 nơi ăn sáng yên tĩnh ở phía xa nhà bếp, bị choán chỗ bởi 1 cái bàn be bé với phần mặt bằng gốm trắng. Cô có thể tưởng tượng anh ngồi đó vào mỗi sáng, đọc báo và uống cà phê. 2 cánh cửa kiểu Pháp, xa hơn trang trí công phu và kiểu cách hơn của cô, phía đầu góc ăn sáng lên tầng trên. Cô muốn thăm dò thêm nữa nhưng cảm thấy quá bối rối trong lãnh thổ của anh. Thay vào đó cô rút về phòng khách lần nữa.

Robert đang tắm và mặc đồ. Để cô nhìn quanh mọi thứ cô muốn; thực tế cô sẽ không tìm ra bất cứ tín hiệu nguy hiểm nào có thể giúp làm giảm bớt nghi ngờ của cô. Cô sẽ bắt đầu lơ ra, đó chính xác là cái anh cần.

Phần lớn đàn ông, có thể là hầu hết, sẽ di chuyển trong lúc họ ở nhà cô; cô mất thăng bằng, có thể bị tổn thương. Anh đã có cơ hội, anh chọn lựa nắm bắt nó, đi vào trong cô trong lúc cô trần truồng. Nhưng anh đã quyết định chờ đợi, biết cô giờ sẽ thoải mái hơn vì tình huống nguy hiểm và kích thích nhất đã qua. Anh không tán tỉnh cô khi ấy, vì cô sẽ không mong anh làm vậy lúc này. Và từ lúc đó cô sẽ không sẵn sàng xử trí lời tán tỉnh, câu trả lời của cô nói thành thực mà sẽ không thận trọng.

Cuối cùng anh ngừng la cà và quay lại phòng khách. Trước sự ngạc nhiên của anh, cô vẫn đang ngồi gần như chính xác nơi anh để cô ở đó, và 1 chút căng thẳng mất dần khỏi gương mặt cô. Cô quay lại nhìn anh. Đôi mắt vàng nâu đáng yêu của cô vẫn thăm màu với nỗi đau khổ thâm kín đã sâu xa hơn tình tiết của Jason, đau buồn như điều đó đã xảy ra.

Robert ngừng lại khi cách cô vài bước, quan sát đôi mắt buồn rười rượi đó. Rồi anh hoàn toàn di chuyển về phía trước bằng sự nhanh chóng phong nhã không cho cô thời gian để lẩn tránh anh, và giữ cô trong tay anh. Anh nghe thấy từng hơi thở theo bản năng của cô, nhìn thấy sự hoảng hốt lan rộng trong mắt cô khi cô ngẩng đầu phản kháng, sự phản kháng bị bao phủ khi miệng anh phủ kín miệng cô.

Cô giật mình trong tay anh, và anh nhẹ nhàng điều khiển hành động, kéo cô dựa chắc chắn vào anh. Anh cẩn thận không làm đau cô nhưng tăng thêm sức ép miệng anh đến khi anh cảm thấy miệng cô đầu hàng và mở ra. Chất ngọt ngào của môi cô truyền rung cảm dọc theo thần kinh anh, siết chặt cơ bắp anh và làm căng phồng dục tình của anh. Anh giữ miệng cô bằng lưỡi của anh, ôm cô đứng yên vì sự chiếm hữu nhục dục, chuyển động lặp đi lặp lại, đến khi cô rung mình và lả đi trong tay anh, môi cô bắt đầu bám sát môi anh.

Sự hưởng ứng ngập ngừng của cô khiến đầu óc anh choáng váng, và với sự sung sướng của mình, anh phải chặt vật duy trì sự chế ngự. Nhưng cô thấy tuyệt trong tay anh, tột thật, tất cả những đường cong mềm mại ngọt

ngào với những mặt phẳng cơ bắp rắn chắc của thân thể anh. Miệng cô ngọt ngào hơn bất cứ thứ gì anh từng nếm qua trước đây, và hành động hôn cô giản đơn đang khuấy động anh tới mức không thể tin được.

Anh không muốn ngừng lại. Anh không có ý định làm gì hơn là hôn cô, nhưng anh không mong đợi tính mãnh liệt của sự hưởng ứng của anh. Miệng anh đè nghiêng xuống miệng cô, đòi hỏi nhiều thêm nữa. Anh nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng không tự chủ trong cổ họng cô; rồi tay cô giơ lên quàng quanh cổ anh, và cô ép toàn bộ thân thể dựa vào anh. Niềm hân hoan đàn ông tinh khiết, nguyên thủy gầm vang trong anh với bằng chứng khuấy động của chính cô. Anh có thể cảm thấy vú cô, tròn và chắc, núm vú cứng cáp dựa vào ngực anh, và anh luồn tay vào áo cô khum tròn 1 bên, ngón tay cái của anh chà xát đỉnh núm vú xuyên qua làn dây áo ngực mỏng của cô. Thân thể cô uốn cong, hông cô gấp gáp dựa mạnh vào anh...và rồi đột nhiên cô quyết tâm, hoang mang, cổ oằn người thoát ra.

Anh thả cô ra, dù mỗi tế bào trong cơ thể anh đang gào thét thêm nữa. “Từ từ,” anh cố nói, nhưng lời nói khẽ, dữ dội và hơi thở anh không đều. Anh cố điều chỉnh cam đoan thêm lần nữa. “Anh sẽ không làm đau em, em yêu.”

Evie bước lùi khỏi anh, mặt cô nhợt nhạt nhưng môi cô sưng phồng và đỏ hồng vì nụ hôn của anh. Cô ép mình không lùi lại, để đứng vững và đối mặt với anh. Sức hút nhục dục đàn ông của anh gần như quá mạnh, cám dỗ cô bước vào vòng tay đó lần nữa, để đầu hàng sự chi phối mãnh liệt đó. Cô cảm thấy sụp đổ ý thức; anh nguy hiểm đối với cô hơn lần đầu cô hoài nghi.

“Phải, anh sẽ,” cô thì thầm. Răng cô lập cập. “Sao anh làm điều này? Anh muốn gì ở em?”

5. Chương 5

1 vẻ trông sẵn sàng trốn chạy. Để làm dịu cô, anh lùi lại vài bước và để tay bên hông. Mắt anh phát ra tia sáng yếu ớt với sự chăm biếm mở nhạt. “Em là 1 phụ nữ trẻ đẹp, em yêu. Chắc em không ngạc nhiên khi anh bị em hấp dẫn chứ? Còn về cái anh muốn ở em, anh giữ chặt em, trả lời cho câu hỏi đó đã đủ rõ ràng rồi.”

Cô không phản ứng lại sự trêu chọc dịu dàng của anh. Thay vào đó ánh nhìn chăm chăm ủ rũ của cô khóa chặt mặt anh, cố thăm dò bên dưới sự nguy hiểm hòa nhã, ngọt ngào đó. Anh rất chủ nghĩa, vượt quá giới hạn nghi ngờ, nhưng anh sử dụng vẻ bề ngoài hấp dẫn đó như 1 cái khiên để che dấu người đàn ông thực sự, người đã hôn cô đam mê không ngừng. Có nhiều lớp che đậy nơi anh, động cơ của anh phức tạp và khó dò. Phải, anh bị cô hấp dẫn, cũng như cô bị anh lôi cuốn. Sẽ là ngu ngốc để từ chối sự tham gia của chính cô, và Evie không phải là phụ nữ đại dột. Nhưng cô luôn có cảm giác anh đang quan sát cô, lôi kéo cô bằng cử chỉ khôn ngoan. Từ những cái rất quan trọng cô đã cảm thấy tính quả quyết của anh bắt anh bước vào cuộc đời cô, và anh đang làm đúng điều đó bằng ý chí mạnh mẽ tiềm ẩn cực tuyệt phủ nhận. Bất kể động cơ của anh là gì, nó là điều gì đó vượt khỏi tự nhiên.

“Em không ân ái bất chợt,” cô nói.

Anh gần như mỉm cười. Nó chỉ là biểu lộ trong đôi mắt xanh nhạt đó, hơn là cử động thật sự của miệng anh. “Em thân yêu, anh hứa với em sẽ không có gì bất chợt cả.” Anh ngừng lại. “Em dính dáng với ai khác à?”

Cô lắc đầu. “Không có.”

Anh không ngạc nhiên rằng cô phủ nhận có dính líu gì với Mercer. “Vậy thì chúng ta có vấn đề gì? Em cũng không thể nói rằng em không bị anh thu hút.”

Cô hếch cằm, và đôi mắt xanh nhạt của anh chiếu vào cử chỉ kiêu hãnh đó. “Găng tay nhưng bao bọc nắm đấm sắt phải không?” cô bình luận không rõ rệt. “Không, em không thể nói là em không bị anh thu hút.”

Sự sáng suốt của cô làm anh bối rối, 1 sự đánh trả mà anh không cho phép xuất hiện. “Anh có thể xác định rõ khi anh muốn cái gì đó..... hay ai đó.”

Cô làm 1 cử chỉ thô lỗ, như thể mệt mỏi với cảnh đánh nhau bằng lời. “Em nói nó sai. Em không có công việc.”

“1 quyết định sáng suốt, nhưng trong trường hợp này quá hạn chế.” Anh đến gần cô, và cô không lùi lại. Nhẹ nhàng anh khum mặt cô bằng bàn tay với những ngón dài, những ngón tay vuốt ve lên bề mặt mượt mà của gò má cô. Chúa ơi, cô đẹp, không phải nét đẹp cổ điển, mà rực rỡ với chất quyến rũ phụ nữ mãnh liệt khiến anh nghĩ tên cô quả thực rất thích hợp. Nên Evie phải là, rực rỡ trong trạng thái trần truồng của cô. Không ngạc nhiên là Adam đã trả qua 1 cách dễ dàng, anh để mình yếu đuối, dù anh mong được hưởng hoàn toàn khoái lạc của Evie. Mùi thơm ấm áp, ngọt ngào của cô thoảng qua anh. “Anh sẽ không ép buộc em,” anh rì rầm. “Nhưng anh sẽ có em.”

“Nếu anh không dùng vũ lực, vậy anh định làm bằng cách nào?” cô hỏi.

Lông mày anh nhướng lên. “Em nghĩ anh sẽ báo trước cho em?”

“Ừ.”

“1 ý nghĩ đáng chú ý, nhưng anh sẽ bỏ mặc không thử nghiệm.” Anh rà ngón cái lên môi dưới của cô. “Còn giờ, em yêu, chúng ta tốt hơn là quay lại bến tàu. Em có việc để làm, còn anh có chiếc tàu đưa vào bến.”

Anh thả tay xuống lúc anh nói, và Evie quay khỏi anh với sự khuây khỏa, như thể cô được giải thoát khỏi 1 trận đánh bắt buộc. Mặt cô ngứa râm ran chỗ anh chạm vào, và cô nhớ lại cảm giác xẹt điện lúc anh để tay lên vú cô. Kinh nghiệm vô bờ của lời nói táo bạo và lòng tự tin với phụ nữ của anh, điều gì đó đã đặt cô vào thế bất lợi.

Cả 2 im lặng trên đường trở lại bến tàu. Cô hơi ngạc nhiên thấy trời đã muộn thế nào, mặt trời xuống thấp cả trong những ngày hè kéo dài. Hơi nóng oi bức không giảm bớt, dù có dấu hiệu màu tím ở đường chân trời hứa hẹn 1 cơn mưa rào mát mẻ.

Chiếc xuống máy của Robert, bóng bẩy, sẫm màu 18f, vẫn còn ở nơi anh bỏ nó, bị buộc vào chiếc jeep Renegade màu đen. Cảm ơn trời là nó không bị cản bởi đường dốc hạ tàu, hoặc Craig sẽ làm bắn tay mình. Cô vội vàng đi vào văn phòng bến tàu, và Craig nhìn lên khỏi tờ tạp chí thể thao cậu đang đọc. “Mọi thứ ổn không?” cậu hỏi, đứng lên. “Mấy đứa trẻ nói rằng Jason xem chết đuối.”

“Nó bị chấn động, nhưng mai nó sẽ về nhà,” cô nói. “Cảm ơn cháu đã đến. Cô rất tiếc đã quấy rầy cháu.”

“Không có gì,” cậu nói vui vẻ. Cậu 17 tuổi, là cậu bé cao, vạm vỡ, tóc sẫm màu sẽ là học sinh năm cuối khi năm học mới bắt đầu. Cậu đang làm việc bán thời gian cho cô gần 2 năm và chín chắn đến nỗi cô không e ngại để cậu phụ trách. “Mà, cái thuyền hiện đại bên ngoài đó của ai vậy?”

“Của tôi,” Robert nói, bước vào bên trong. “Tôi thuê 1 chỗ đậu ở đây.” Anh giơ tay ra. “Tôi tên Robert Cannon.”

Craig nắm chặt tay anh mạnh mẽ. “Craig Foster. Rất vui khi gặp ông, ông Cannon. Ông là anh chàng đã kéo Evie và Jason lên à. Mấy đứa nhỏ nói đó là 1 người Yankee cao lớn.”

“Tôi là anh chàng đó đấy,” Robert xác nhận, vẻ thích thú hiện trong mắt anh.

“Tôi nghĩ vậy. Ông muốn tôi đưa thuyền vào bến không?”

“Cô có thể làm được,” Evie nói. “Cô đã làm cháu mất nhiều thời giờ rồi.”

“Cô trả tiền việc này cho cháu mà,” Craig trả lời, cười toe toét. “Cháu cũng không hại gì, từ khi cháu đã ở đây rồi. Dù sao mẹ sẽ không mong cháu trở về trước bữa tối.” Cậu và Robert bỏ đi, tán gẫu vui vẻ.

Mấy đứa trẻ dường như thích Robert, Evie nghĩ, quan sát họ từ cửa sổ. Cả Paige nhút nhát cũng dễ chịu với anh. Anh không đối xử ngang hàng với những đứa trẻ – anh là người lớn, đối đãi của anh là uy quyền – nhưng ở cùng thời điểm anh không xua đuổi chúng. Quyền lực và trách nhiệm rõ ràng là nằm trên đôi vai rộng đó, cô mơ màng. Anh hiển nhiên là quen ra lệnh.

Đối với lợi ích, sự bảo che chở của chính cô, cô phải giữ anh ở vịnh, và cô không biết cô có thể làm được không. Hôm nay, bằng vài nụ hôn và thoải mái vô cùng, anh đã chỉ rõ cho cô thấy rằng anh có thể khuấy động cô vượt quá giới hạn của chính cô. Cô sẽ yêu anh, và đó là viễn cảnh kinh khủng nhất. Anh là người

đàn ông mạnh mẽ, trong tâm trí và tâm hồn cũng như thân thể, 1 người đàn ông xứng đáng để yêu. Anh sẽ lấy cắp trái tim cô nếu cô không thận trọng, nếu cô không giữ trạng thái cảnh giác trong mọi thời khắc.

Cô ngoảnh mặt khỏi cửa sổ. 12 năm qua, tình yêu đã gần như hủy hoại cô, chỉ để lại đống tro tàn cô độc từ điều cô đã chăm chỉ dựng lại cuộc sống bảo hộ, quyền lực. Cô không thể làm điều đó lần nữa; cô không có sức lực để 1 lần nữa sống trong địa ngục và chiến thắng hiện ra. Cô đã mất quá nhiều người để tin rằng tình yêu, hay cuộc sống, vĩnh viễn đến cuối cùng. Cô không thể làm bất cứ gì cho người cô yêu, người trong tim cô : gia đình cô, Virgil già, vài người bạn thân thiết, nhưng cô không cho phép người mới nào đó cấm cộc vào mối xúc cảm của cô. Cô đã mang quá nhiều đau khổ và hết sức duy trì tinh thần nghỉ ngơi. Hôm nay cô suýt mất Jason, và sự đau đớn tràn ngập. Rebecca biết, hiểu rõ rằng nếu Evie không thể tìm ra Jason, giờ cô sẽ than khóc chị gái cũng như con trai. Đó là cơ sở thực tế vì cơn điên tiết của chị cô với Jason.

Và Evie biết rằng Robert Cannon có kế hoạch ép mình vào đời cô. Anh sẽ ở đây trong mùa hè, anh đã nói vậy; anh sẽ không mong đợi gì hơn là 1 tình bạn, tình yêu vui vẻ trong suốt những tuần lễ dài lê thê này. Nếu cô yêu đương với anh, đó sẽ thành chuyện hấp dẫn hơn. Nhưng vào cuối mùa hè anh sẽ quay về với cuộc sống thực sự, và Evie sẽ phải tiếp tục ở đây, với hơn 1 vết thương trong tim chỉ vừa đủ để sống tiếp với cú đánh ấy. Nghĩ kỹ, cô không thể tạo cơ hội cho anh.

Lúc nào cũng có 101 thứ để làm ở bến tàu, nhưng đột nhiên cô không thể nghĩ ra được lấy 1 cái. Cô cảm thấy mất phương hướng, như thể thế giới bị úp ngược xuống. Có thể có lắm chứ.

Cô gọi tới bệnh viện và được nối tới phòng Jason. Chị cô trả lời điện thoại ở tiếng reo đầu. “Nó cáu bẳn và nhức đầu,” Rebecca phần khởi báo khi Evie hỏi tình hình của cậu. “Chị phải thức anh nó mỗi 2 tiếng đồng hồ tối này, nhưng nếu nó ổn, thì nó có thể về nhà vào buổi sáng. Paul mới đi khỏi vài phút trước để đưa Paige tới cho mẹ anh, sau đó anh sẽ quay lại đây. Còn em thế nào? Thần kinh vẫn ổn định chứ?”

“Không khá lắm,” Evie thật thà nói, dù sự thoát chết của Jason không phải là cái phá rối cô. “Nhưng em hết run rồi.”

“Em ở nhà à, chị hy vọng là vậy?”

“Chị nhận biết tốt hơn rồi đấy.”

“Em sẽ thấy thoải mái hơn trong ngày nghỉ,” Rebecca rầy la. “Chị hy vọng là Cannon sẽ giữ em trong tay. Anh ta có vẻ giỏi ra lệnh đó.”

“Giỏi nhất thế giới ấy,” Evie đồng tình. “Em sẽ đến thăm Jason sau khi bến tàu đóng cửa. Chị có cần em mang gì đến cho chị không? Gối nhé, hay sách, hay hamurger?”

“Không, chị không cần gì cả. Đừng có đến đây. Jason ổn rồi, và em cần ở nhà nghỉ ngơi. Chị muốn thế, Evie.”

“Em cũng khỏe rồi,” Evie bình tĩnh trả lời. “Và em muốn thăm Jason, dù chỉ vài phút - ” Cô hét sừng sốt khi ống nghe bị giật khỏi tay cô. Cô quay cuồng khi Robert nhắc ống nghe lên tai anh.

“Bà Wood phải không? Robert Cannon đây. Tôi sẽ trông chừng để cô ấy về thẳng nhà. Phải, cô ấy vẫn còn hơi run.”

“Tôi không run,” Evie nói, neho mắt nhìn anh. Anh vươn ra và nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Thận trọng, cô lùi lại, tránh khỏi tầm tay của anh.

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy,” anh quả quyết chắc chắn với Rebecca, không rời mắt khỏi gương mặt của Evie. “Sau khi nghỉ lại, tôi sẽ đưa cô ấy đi ăn tối trước khi đưa cô ấy về nhà. Tôi cũng nghĩ vậy. Tạm biệt.”

Lúc anh gác máy, Evie nói bằng giọng lạnh lùng, “Tôi bị đối xử khinh miệt như thể tôi là con cóc cần giúp đỡ vậy.”

“Không có chuyện đó,” anh thì thầm.

Cô không dụ lại. “Tôi cho là anh nghĩ rằng tôi sẽ cảm thấy an toàn và được bảo vệ, có anh dẫn đi và quyết định thay tôi. Tôi không cần, tôi cảm thấy bị sỉ nhục.”

Robert nhướn mày dò hỏi, giấu phản ứng thực của anh. Anh quả thực đã hy vọng khiêu khích để cô phản ứng lại và cảm thấy ngạc nhiên bứt rứt là cô dễ dàng nhắm thẳng và sự thật của vấn đề. Cô đang chứng tỏ sự sắc sảo khó chịu. “Điều anh nghĩ,” anh nói cẩn thận, “là em ở trong sự nguy hiểm nhiều hơn chị của em biết, và em vẫn còn run. Nếu em tới bệnh viện lần nữa, em sẽ phải đưa mặt ra để cả chị ấy và Jason nén sợ, và việc đó sẽ làm em căng thẳng hơn.”

“Còn cái tôi nghĩ,” cô trả lời, đứng với nắm đấm siết chặt bên hông, “là tôi gặp nguy hiểm nhiều do anh hơn là tôi ở dưới nước.” Đôi mắt nâu vàng của cô điềm tĩnh và ở mức kiên định.

Anh lại cảm thấy nhức nhối bức bối với sự sáng suốt của cô. Nín lặng, anh chắc chắn anh sẽ làm dịu sự chống đối của cô, và giọng anh xoay qua tán tỉnh êm ái. “Dù là anh muốn em ngừng chiến tới nay? Không hôn, thậm chí không cả nắm tay. Chỉ ăn tối thôi, sau đó anh sẽ nhìn em về nhà an toàn, và em có thể ngủ ngon tới nay.”

“Không, cảm ơn. Tôi sẽ không ăn tối với anh, và tôi có thể tự về nhà 1 mình.”

Anh trao cô ánh nhìn ngắm nghía. “Trong trường hợp này, ý muốn đình chiến là vô ích và vô dụng.”

Giọng anh bình tĩnh đến nỗi cô lần đầu nghe được, đúng hơn là những lời nói có thực. Cô chỉ do dự 1 phần của giây, nhưng cũng đủ cho anh có cô trong vòng tay thêm lần nữa, và lần nữa cô cảm thấy mất tinh thần bởi sức mạnh khó tin, cứng rắn của anh. Cơ thể anh rắn chắc, vòng ôm của anh thật trọng nhưng không thể phá vỡ được. Làn da ấm áp, sạch sẽ thơm mùi xạ hương đàn ông của anh khiến đầu óc cô bỗng bình. Cô có cảm giác choáng váng lúc miệng anh đang hạ thấp xuống miệng cô và nhanh chóng cúi đầu cô dựa vào ngực anh. Thật lúng túng khi nghe tiếng cười khe khẽ trên đầu cô.

“Thật là 1 hành động chết nhất, từ 1 người không nhút nhát,” anh thì thầm, những lời buồn cười với sự thích thú “nhưng anh không phiền khi chỉ ôm em thôi. Đó là sự đền bù cho việc đó.”

Cô là 1 kẻ chết nhất, tuy nhiên, Evie nghĩ. Cô khiếp sợ anh, không phải về phương diện thân thể, chỉ là cảm xúc sợ hãi nặng nề như mang 1 gánh nặng. Cô đối xử với anh hoàn toàn sai; anh sẽ không quen bị cự tuyệt, nên mỗi lần cô chối bỏ anh khiến anh kiên quyết làm theo cách của anh hơn. Nếu cô đã trêu đùa anh từ khi bắt đầu, bộc lộ với anh, anh sẽ bị quấy rầy và bỏ cô 1 mình. Sự nhận thức muộn màng, tuy vậy, bất chấp tính sắc bén của nó, đáng buồn là vô dụng.

Tay anh di chuyển nhẹ nhàng lên khắp lưng cô, khéo léo thôi thúc cô gần sát hơn. Quá dễ để anh chịu được sức nặng của cô, quá dễ để anh chịu thua sự căng thẳng và mệt mỏi mà cô đã thắng nó cho đến giờ. Cô chống lại ham muốn để tay mình vòng qua anh, để cảm thấy hơi nóng cộng hưởng của thân thể anh dưới tay cô, nhưng cô có thể nghe nhịp đập tim anh đều đều, mạnh mẽ bên dưới tai cô, cảm nhận ngực anh nâng lên, hạ xuống khi anh thở, và đó đã đủ để tạo nên sự quyến rũ. Sức ép của cuộc sống sôi nổi trong anh, quyến rũ phụ nữ với sức mạnh mãnh liệt. Cô không khác những kẻ không tên vô số kẻ đó.

“Robert,” cô thì thào. “Đừng.” 1 lời cầu xin hèn nhất, trơ tráo và vô ích.

Bàn tay đó vuốt lên xương vai cô, rà lên những dây chằng nhạy cảm chạy từ cổ đến vai cô, xoa cái gáy mềm mại của cô. “Evie,” anh thì thầm đáp lại. “Đừng gì?” Anh tiếp tục mà không đợi câu trả lời. “Evie là tên đầy đủ của em, hay nó là tên riêng của Eve? Hay có lẽ là Evelyn? Không sao, nó hợp với em.”

Cô khép mắt thụ động khi hơi ấm và sức mạnh của anh tiếp tục phù phép lên thần kinh, ý chí của cô. Ôi Chúa ơi, thật điên rồ nếu dễ dàng đầu hàng anh. Sự khéo léo của anh không có gì độc ác. “Cũng không phải. Là viết tắt của Evangeline.”

“À.” Tiếng thở dài ngắn ngủi tán thành. Anh thật sự không biết tên cô; không bản báo cáo nào anh thấy gọi cô là gì ngoại trừ Evie. “Evangeline. Nữ tính, thiêng liêng, gợi tình ...buồn.”

Evie không phản ứng ra với sự phân tích tên cô, nhưng từ cuối cùng làm cô bàng hoàng. Buồn ...phải. Quá buồn trong những năm dài hoang vắng cô không thể nói dù mặt trời có tỏa sáng hay không, vì bằng tâm hồn mình cô chỉ thấy màu xám. Giờ cô có thể thấy ánh mặt trời; cuộc sống tàn nhẫn hiện giờ tất cả đã quét cô ra khỏi bóng tối, nhưng không khi nào cô không hình dung làm sao mà bóng tối ẩn đi 1 cách bí mật. Chúng luôn ở đó, tương phản vĩnh viễn với sự sống. Nếu có ánh sáng, thì phải có bóng tối; niềm vui cân xứng với nỗi đau, quen thuộc với cô độc. Không ai đi hết cuộc đời mà còn nguyên vẹn.

Anh dùng đưa cô tài tình cùng với thân thể anh, 1 sự đủ đưa chỉ vừa đủ được nhận thấy nhưng thúc giục cô chìm sâu và đắm mình và vòng ôm của anh. Anh bị khuấy động lần nữa; không thể nhàm lẫn được. Cô nghĩ cô sẽ dang ra, nhưng không biết sao trong vài phút qua lại ngừng lại vì lựa chọn. Cô quá mệt, và chuyển động nhẹ nhàng của anh lại dễ chịu, giống như chiếc tàu neo đậu lắc lư. Nhịp điệu cổ điển khó mà chống lại, nối kết nhau như chúng là bản năng vô tận vượt khỏi giới hạn của cô.

Vài phút sau đó anh nói thầm, “Em ngủ à?”

“Em muốn ngủ,” cô trả lời, mà không mở mắt. Ngoại trừ nguy hiểm, có sự an ủi sâu sắc trong cái ôm của anh.

“Gần 6g30. Trong tình huống này, anh chắc khách hàng của em sẽ hiểu lý do em đóng cửa sớm 1 chút.”

“1 tiếng rưỡi không phải sớm ‘1 chút’. Không, em vẫn mở cửa đến 8 giờ, như thường lệ.”

“Vậy thì anh chịu thôi.” Anh kèm chế cơn khó chịu đẩy lên. Anh, chính anh để vài thứ cản trở công việc của mình – thực tế, chỉ Madelyn và gia đình cô – nhưng anh không thích ý nghĩ Evie đẩy bản thân vào tình trạng mệt lử với bến tàu.

“Không cần thiết.”

“Anh tin nó hơn,” anh trả lời thận trọng.

“Em sẽ không ra ngoài ăn tối với anh đâu.”

“Thôi được. Anh sẽ mang bữa tối đến cho em. Em có thích ăn món gì không?”

Cô lắc đầu. “Em không quá đói. Em sẽ ăn sandwich lúc về đến nhà.”

“Để mọi thứ anh lo.”

Cô nói, dựa vào ngực anh, “Anh gánh nặng quá tự nhiên. Em cho là đây là cách đối xử thông thường đối với anh.”

“Anh quả quyết là, đúng vậy.”

“Đừng quên tính độc đoán.”

“Anh chắc chắn em sẽ nhắc nhở anh nếu anh không nhớ.”

Cô nghe thấy sự thích thú ngấm ngầm trong giọng anh. Quý bắt anh đi, tại sao anh không là kẻ hăm dọa xấu xa, hơn là thường xuyên nuông chiều nhẹ nhàng? Cô không bao giờ để mình tin tưởng ai, dù cho Rebecca đã cố chăm nom cô trong những năm qua, còn Robert lờ đi sự kháng cự của cô 1 cách dễ dàng.

“Anh biết anh đang dồn ép em,” anh thì thầm trong tóc cô. “Hôm nay chỉ là lần thứ nhì chúng ta gặp nhau. Anh sẽ đi, em yêu, và cho em thời gian để hiểu anh hơn và cảm thấy gần anh dễ chịu hơn. Được chứ?”

Cô gật gù. Cô không muốn đồng ý có gì làm với anh, nhưng ngay lúc này cô sẽ cố nắm lấy bất kỳ lời đề nghị nào để bình tĩnh lại. Anh đã đánh bật đi thăng bằng của cô, và cô vẫn không lấy lại được. Phải, cô cần thời gian, nhiều thời gian.

Robert úp cằm cô bằng tay anh và ép cô ngẩng đầu lên khỏi chỗ ẩn náu của ngực anh. Đôi mắt xanh nhạt của anh đang lấp lánh dữ dội. “Nhưng anh sẽ không đi xa,” anh báo trước.

Tối đó Evie ngủ nặng nề, kiệt sức bởi sự căng thẳng trong ngày. Khi cô tỉnh dậy vào lúc bình minh bởi tiếng gầm xa tít của động cơ máy đuôi tôm của người câu cá sớm, cô không trở dậy ngay như thói quen mà nằm quan sát ánh sáng như ngọc trai trải rộng ngang qua bầu trời.

Đã 12 năm cô bảo vệ mình an toàn bên trong những pháo đài được xây chu đáo của chính cô, nhưng Robert đang công phá mãnh liệt nhưng thành lũy. Đã đánh chiếm chúng, nếu nói thật lòng. Anh đã quyến rũ ở bên trong, dù anh không cố chọc thủng hàng rào bảo vệ. Từ khi Matt mất đi, cô không thực sự nhìn thấy người đàn ông nào, nhưng Robert đã buộc cô nhìn vào anh. Cô bị lôi cuốn tới bên anh, về mặt tinh thần cũng như thân thể; chỉ là nỗ lực cô giữ những xúc cảm được cất giữ an toàn. Cô không muốn yêu anh và biết rằng cô đang mạo hiểm làm điều đó nếu cô còn tiếp tục thấy anh.

Nhưng cô sẽ nhìn thấy anh, lần này và lần nữa. Anh đã cảnh báo cô – hay là 1 sự cam đoan? – rằng anh sẽ không để cô đơn độc, và anh không phải là người có thể dễ dàng quên lãng ý định của mình.

Anh sẽ hôn cô, ôm cô, vuốt ve cô. Rốt cuộc, cô hiểu, tất cả lời cảnh cáo của cô sẽ tan biến dưới sức mạnh khao khát tự nhiên, và cô sẽ không thể ngăn chặn anh – hay bản thân cô lại.

Cô nhắm mắt và hồi tưởng lại cách anh hôn cô buổi chiều hôm trước, cái cách anh thưởng thức, sự thành thạo êm dịu với cách anh hôn nồng nàn. Cô nghĩ về những ngón tay gầy của anh trên vú cô, và những núm vú cô rung lên. Lần đầu tiên từ khi Matt chết, cô ngạc nhiên về việc làm tình liên quan đến cô. Cô nghĩ đến cảm giác sức nặng rắn chắc của Robert ép xuống cô, của tay và miệng anh di chuyển trên da thịt cô, của bắp đùi săn chắc của anh căng từng phần cơ thể cô khi anh đặt mình để chiếm lấy cô. Sự hấp dẫn của hình ảnh tưởng tượng này mạnh mẽ đến nỗi làm toàn bộ cơ thể cô siết chặt bởi ham muốn. Phải, cô muốn anh, cũng nhiều như cô sợ sự đau khổ anh sẽ bỏ lại đằng sau khi anh bước ra khỏi cuộc đời cô.

1 người phụ nữ khôn ngoan sẽ lập tức đi gặp bác sĩ về việc tránh thai, và Evie là người khôn ngoan. Cô sẽ bảo vệ mình bằng cách đó, ít ra là vậy.

6. Chương 6

Evie thả 2 cái đĩa đầy đồ ăn lên bàn, 1 đĩa trước mặt Rebecca và đĩa kia trước chỗ cô ngồi, sau đó rút đầy lại 2 tách cà phê của họ. “Cảm ơn.” Rebecca thở dài, cầm cái nĩa lên. Mắt chị thâm quầng sau 1 đêm dài mất ngủ thức canh Jason ở bệnh viện.

Evie ngồi xuống. Sau khi hẹn gặp bác sĩ vào ngày hôm sau, cô đã gọi tới bệnh viện để kiểm tra Jason. Cậu khỏe, chỉ là Rebecca có vài xung đột gay go. Chị không chỉ thức cả đêm để trông chừng cậu và đánh thức cậu dậy đều đặn, rõ ràng là Jason đã trở nên cau có gắt gỏng như khi cậu còn bé mỗi khi bị bệnh. Cậu kêu ca về mọi thứ, phàn nàn vì cứ tiếng lại bị đánh thức, dù là cả bác sĩ và Rebecca đã giải thích lý do. Tóm lại, nỗi phẫn nộ của mẹ cậu đã giảm nhiều vì vết thương trên đầu cậu.

Nên Evie đã đến bệnh viện để lo hàng nghìn chi tiết liên quan đến việc Jason ra viện. Rồi cô theo họ về nhà, giúp thiếu niên hiếu động này ổn định, đẩy Rebecca vào ghế và đặt phần ăn sáng cho tất cả. Cô biết cách cô loay quanh trong nhà bếp của Rebecca chẳng khác gì cô làm trong nhà cô, nên công việc diễn ra trôi chảy, và cuối cùng họ tìm ra trứng, thịt muối và bánh mì nướng. Jason ngồi trên cái đi văng với cái khay trong lòng và tí vi bật om sòm.

Cà phê làm Rebecca tỉnh táo đủ để bản năng chị-cả của chị trỗi lên. Chị trao Evie cái nhìn sắc sảo qua vành chiếc tách. “Tối qua em ăn ở đâu?”

“Ở bến thuyền. Ăn sandwich,” Evie giải thích rõ ràng.

Rebecca ngồi ngả ra, trông bức tức. “Cậu ta nói sẽ đưa em ra ngoài ăn tối, sau đó chắc chắn em về nhà an toàn.”

“Em không muốn ra ngoài.”

“Thực ra,” Rebecca cần nhằn, “Chị nghĩ người đàn ông này được tạo ra từ vật liệu rắn chắc hơn chút.”

Nếu anh mạnh mẽ hơn chút nào, Evie nghĩ hài hước, thì cô đã ngủ trong giường anh tối hôm qua. “Em quá mệt để ra ngoài, nên anh ta mang sandwich đến đó. Anh ta phần nào làm mọi thứ vào hôm qua.”

“Nhất là kéo cả em và thằng bé hồn hào nhà chị từ dòng sông,” Rebecca thận trọng nói lúc chị nhai 1 lát thịt xông khói. “Chị cần cảm ơn cậu ta lần nữa vì em. Chị đang dè chừng sự sáng suốt vì việc cứu Jason.”

Evie cười thầm bởi lời phát biểu mỉa mai của Rebecca. Cách mô tả sắc bén là nét tiêu biểu trong gia đình mà cô giống chị cô, và ngay cả Paige cũng biểu lộ điều đó trong vài lần gần đây.

“Dù sao,” Rebecca nói tiếp bằng giọng tương tự, “Chị biết 1 người đàn ông đang đi săn lúc chị nhìn 1 người, nên đừng cố quảng chị khỏi chuyện này bằng việc kể với chị cậu ta là loại người thế nào. Sự tử tế là thứ cuối cùng trong tâm trí của cậu ta.”

Evie nhìn xuống đĩa trứng của cô. “Em hiểu.”

“Em sẽ cho cậu ta cơ hội, hay em sẽ nhìn thẳng qua cậu ta, giống như tất cả những kẻ khác?”

“Kẻ khác nào?” Evie hỏi, lúng túng.

Hiểu điều chị nói không? Họ vô hình đối với em. Em chưa bao giờ thậm chí là chú ý đến những anh chàng muốn giao du với em.”

“Không ai từng mời em ra ngoài cả.”

“Tại sao họ phải làm vậy, khi em không hề chú ý họ? Nhưng chị cá Robert đã mời em, đúng không?”

“Không.” Anh bảo cô là cô sẽ đi ăn tối với anh, và anh bảo cô anh định làm tình với cô, nhưng anh chưa bao giờ thực sự yêu cầu cô đi với anh.

Rebecca có vẻ hoài nghi. “Em đang kéo chân chị đấy.”

“Em không có. Nhưng anh ấy chắc sẽ mời khi anh ta đến bến thuyền lần tới, nếu điều đó an ủi được chị.”

“Vấn đề thực sự,” chị cô nói 1 cách khôn ngoan, “là nếu em sẽ đi với cậu ta.”

“Em không biết.” Evie chống khuỷu tay lên bàn, tách cà phê đặt trong lòng bàn tay cô khi cô hớp chất lỏng nóng đó. “Anh ấy kích thích em, Becky, nhưng anh ấy cũng xua đuổi em. Em không muốn dính líu với ai cả, và em sợ em sẽ không thể ngăn bản thân mình với anh ấy.”

“Điều này tệ lắm à?” chị cô hỏi với sự bức tức. “Em gái yêu à, đã 12 năm rồi. Có lẽ lần này em trở nên quan tâm đến đàn ông lần nữa.”

“Có lẽ,” Evie nói trong sự tán thành dè dặt, dù riêng cô không nghĩ vậy chút nào. “Nhưng Robert Cannon không phải là lựa chọn an toàn nhất mà em có thể có được, không bao giờ. Có vài thứ về anh ấyEm không biết. Em chỉ cảm thấy anh ấy đến với em vì lí do khác ngoài những cái đã rõ ràng. Có vấn đề ẩn giấu đâu đó. Và anh ấy đưa cái tốt ra trước, nhưng anh ấy không phải là 1 quý ông.”

Tốt. 1 quý ông chắc sẽ đưa em với lời nói của em và không bao giờ làm phiền em lần nữa, sau 1 trăm hay quá nhiều lời khước từ. Chị phải thừa nhận, dù cậu ta tấn công em bằng cả nhẹ nhàng và che chở.”

“Chiếm hữu,” Evie sửa lại. “Và độc ác.” Không, anh phải là quý ông. Ý muốn ép buộc lạnh lùng trong đôi mắt xanh lóng lánh của anh có cái nhìn của 1 kẻ mạo hiểm với trái tim dã thú. Sự khiếp sợ của vẻ giả dối đóng vào mắt cô.

Rebecca nghiêng người ra trước và chạm vào tay Evie. “Chị hiểu,” chị nói dịu dàng. Và chị biết, bởi vì Rebecca đã ở đó và nhìn thấy tất cả. “Chị không muốn đẩy em vào việc làm em ân hận, nhưng sẽ không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra. Nếu Robert Cannon là người em có thể yêu, em có đủ sức để từ chối cơ may đó không?”

Evie thở dài. Lý lẽ của Rebecca trái ngược, cô có đủ khả năng để đón nhận cơ may đó không? Và cô có chọn lựa không?

Để cô khuây khỏa, Robert không ở bến tàu lúc cô đến đối ca với Craig. Những đám mây khổng lồ, đen kịt đang đe dọa trên đầu, 1 cơn gió mát mẻ trong lành bắt đầu thổi, báo hiệu 1 trong những cơn giông dữ dội quá bình thường trong suốt mùa hè. Cả du thuyền và người đánh cá đều bắt đầu vào lại trong hồ, và trong 1 giờ cô không có khoảng nghỉ ngơi nào. Tia chớp lằng nhằng hướng lên mấy ngọn núi, 1 vết chém màu trắng tương phản với cảnh vật tối tăm hơi ngả màu đỏ tía. Tiếng sấm ầm vang, dội lên mặt nước, và cơn bão xuất hiện với những màn mưa mù mịt thổi ngang hồ.

Tất cả người đánh cá đã được đưa vào bến tàu 1 cách an toàn khỏi nước mưa và những cơn thuyền khác ở trong bến 1 cách ấm cúng, Evie vui vẻ rút vào phòng làm việc nơi cô có thể quan sát cơn bão phía sau sự che chở của những cánh cửa sổ thủy tinh plexi dày. Cô không trốn mưa, thế nhưng, cô rùng mình khi cô

chà cái khăn tắm lên cánh tay trần. Nhiệt độ hạ xuống 20 độ trong khoảng 10 phút; sự thay đổi thời tiết khỏi sự nóng nực được hoan nghênh, nhưng sự thay đổi bất ngờ thì luôn bị lạnh.

Cô yêu sức mạnh tiềm tàng và cường độ của cơn bão, và ngồi thỏa mãn trong chiếc ghế bập bênh của cô để xem cơn bão này hoạt động bên ngoài tương phản với cảnh vật của hồ và núi. Nghe tiếng mưa dễ chịu khó tả. Chắc chắn cô trở nên uể oải và thức dậy bật cái ti vi nhỏ cô giữ để tiếp đón Paige và Jason. 1 biểu tượng nhỏ ở phần dưới của màn hình ti vi thông báo “Nghe tin bão.”

“Nghe đây, nghe đây,” cô nói với chiếc ti vi, và trở lại cái ghế bập bênh.

Cuối cùng sự dữ dội của cơn bão tiêu tan, nhưng cơn mưa vẫn còn, rơi như trút nước xuống đều đặn, là cơn mưa mấy người nông dân thích. Bến tàu vắng vẻ, ngoại trừ người thợ máy, Burt Mardis, người bằng lòng làm việc bên cái máy đuôi tôm trong khu nhà kim loại lớn nơi anh ta làm tất cả công việc sửa chữa. Cô đôi khi có thể nhìn thấy anh ta qua cánh cửa sổ để mở khi anh ta đi qua đi lại. Không có thêm công việc nào đến khi thời tiết quang đãng, mà nó không có dấu hiệu là sẽ quang đãng. Lúc đầu đài khí tượng truyền hình địa phương đang phát trên chương trình thông thường cho thấy đường đi của cơn bão đang lướt ngang qua bang, cũng như lượng mưa cơn bão để lại phía sau, hạn chế các con đường quay về Mississippi. Cơn mưa được dự báo sẽ lớn hơn vào tối nay, và sẽ giảm dần vào trước nửa đêm.

Buổi chiều có vẻ như dài lê thê với cô. Cô luôn cất 1 cuốn sách ở đó và giờ thì lôi nó ra, nhưng mất nhiều thời gian từ khi cô bắt đầu việc này mà cô không nhớ nhiều về nó, nên cô phải bắt đầu. Thực sự, đây là lần thứ 3 cô bắt đầu; cô sẽ phải mang nó theo ở nhà nếu cô mong đọc xong nó.

Nhưng cô đang chiến đấu với trạng thái uể oải và 10 phút sau cô biết rằng việc đọc sách sẽ đánh bật lớp ngoài vẻ mặt buồn ngủ. Buồn rầu cô để cuốn sách sang 1 bên và nhìn quanh tìm việc vặt để làm. Dù Craig đã lau dọn lúc sáng; nền nhà được quét và lau sạch sẽ, hàng hóa được xếp gọn gàng hoàn hảo trên kệ hay được treo trên móc.

Cô ngáp và gáp gáp chuyển kênh ti vi qua phim nhạc rock. Nó sẽ ồn ào làm cô tỉnh ngủ.

Khi Robert bước vào nửa giờ sau đó, cô đang đứng trước TV, nhìn với 1 chút hoài nghi kinh ngạc. Quay qua anh, cô nói sững sốt, “Em tự hỏi tại sao những nhạc sĩ ngược lép, chân khăng khiêu cảm thấy phải để lộ cơ thể họ cho khán giả?”

Anh giật mình cười thầm khó hiểu. Anh hầu như chưa bao giờ cười lớn tiếng, sự thích thú của anh thường chỉ biểu lộ bằng tia lấp lánh trong mắt là hết sức. Đây là lần thứ 2, là Evie mê hoặc anh vào tiếng cười. Không ai từng nghi ngờ hoạt động gián điệp của cô, anh chợt nghĩ, có lẽ vì điều đó rất quyến rũ. Nó gần như không thể ngờ đối với những ai quen biết với mọi ý nghĩ xấu về cô. Ngay cả anh, người biết rõ về hành động của cô, cũng không thể giữ mình khỏi ham muốn cô với sự mãnh liệt làm anh giận dữ và khiến anh không yên, bởi vì anh không thể điều khiển được nó.

Anh bỏ những ý nghĩ ấy ra khỏi đầu khi anh bước về phía cô. Nếu anh để mình nghĩ về nó lúc này anh sẽ lại nổi khùng lên, và Evie thì tình quái đến nỗi anh không đủ khả năng che giấu nó. Khi anh chạm vào cô, và vòng tay anh quanh cô, quên đi điều tức khác dễ dàng.

Cô giật mình chớp mắt. Tự động cô để tay chống vào ngực anh bằng động tác phòng thủ. “Anh nói anh sẽ rút lui và cho em thời gian mà,” cô buộc tội.

“Anh có nói,” Robert trả lời, nhắc bàn tay trái của cô và ép phần thịt mềm mại ở mặt trong cổ tay cô vào cái miệng để mở ấm áp của anh. Mạch đập của cô run rẩy và đập nhanh bên dưới môi anh. Mùi hương da thịt của cô tươi mát và thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, sẽ kích thích anh nhiều hơn nữa nếu cô đã xức 1 ít nước hoa, dù không đắt tiền. Anh liếm đầu lưỡi lên những mạch máu màu xanh nhạt cảm hiện dưới da cô và cảm thấy máu cô rịn lên dưới cú liếm của anh.

Evie run rẩy với sự vuốt ve tinh tế, đầu gối cô đang yếu đi. Anh cảm thấy cái run tiết lộ đó và kéo cô dựa vào anh chắc chắn hơn, sau đó nhẹ nhàng cắn vào phần gốc ngón cái của cô. Cô nuốt tiếng thở hổn hển; Chúa ơi, cô không biết điều này có thể gợi tình đến vậy.

“Em sẽ ra ngoài ăn tối với anh đêm nay chứ?” anh rì rầm khi môi anh lướt trên lòng bàn tay cô. 1 lần nữa lưỡi anh vụt ra, nếm tay cô. Tay cô run rẩy với cảm giác này.

“Không, em không thể” bản năng từ chối bùng ra trước khi cô kịp ngưng lại, thói quen của 12 năm đã ăn sâu vững chắc. Choáng váng, cô hiểu rõ rằng cô đã muốn nhận lời, tuy rằng 1 tháng khao khát hướng về ngọn lửa.

“Em có hẹn à?”

“Không. Khó – khó lắm.” Anh không có ý muốn khó khăn biết bao. Cô hít thở sâu. “Em đã không hẹn hò từ khi chồng chết.”

Robert ngẩng đầu, vẻ khó chịu về những đường màu đen của lông mày anh. “Em vừa nói gì?”

Cô đỏ mặt và rút mạnh tay về. Cô bắt đầu chùi lòng bàn tay vào quần jean thay vì siết chặt những ngón tay để giữ lại cảm giác của nụ hôn của anh. “Em không đi với ai cả từ khi Matt chết.”

Anh lặng im, hiểu rõ tin này, cân nhắc tính chân thật của nó. Thật khó mà tin 1 ai đó, nhất là 1 người phụ nữ trông giống như Evie. Có thể, dĩ nhiên, rằng cô không hẹn hò yêu đương với Mercer sau tất cả mọi chuyện, nhưng để sống như 1 nữ tu trong 12 năm dường như không thể xảy ra được. Tuy nhiên, anh không định tức điên lên bởi ý nghĩ cô là kẻ dối trá.

Thay vì vậy, anh nhẹ nhàng ve vuốt dưới quai hàm cô bằng khớp ngón tay và lập tức mê mải với bề mặt mượt mà như nhung của da cô. “Tại sao thế?” anh thì thầm lơ đãng. “Anh biết tất cả đàn ông ở đây không bị mù.”

Cô cắn môi. “Là sự lựa chọn của em. Em....không quan tâm, có vẻ không đúng khi lãng phí thời gian của 1 người trong hoàn cảnh ấy.”

“Có lẽ, trong 1 lúc nào đó. Nhưng những 12 năm mà?”

Cô cố đẩy anh ra 1 cách bồn chồn, nhưng anh không xê dịch, mà siết chặt cánh tay còn lại quanh cô. Họ ép vào nhau chắc chắn từ eo đến đầu gối, bắp đùi rắn chắc cơ bắp và ẩm ướt của anh tỳ vào đùi cô. Sức lực đàn ông thật kỳ lạ, cô nghĩ, lời cuốn phụ nữ thả lỏng dựa vào anh ta. Cho đến khi Robert có cô trong tay anh, cô không thấy rõ cô cần được ôm nhiều như thế nào. Mà không bởi bất cứ người đàn ông nào; chỉ bởi do anh. Trong khoảnh khắc đó Evie biết chắc chắn rằng cô đã thua cuộc. Không có cách nào để tránh khỏi anh; chẳng những anh không để cô trốn thoát, mà cô cũng không muốn trốn tránh nữa. Bất chấp hậu quả thế nào, với tốc độ chóng mặt, cô đã để mình dính líu tới Robert Cannon. Chúa ơi, cô không biết liệu cô có sức lực để làm việc này không, nhưng cô biết cô phải cố thôi.

Cô không cố giải thích 12 năm đó. Thay vì vậy cô nói, với ngực anh, “Được rồi. Em sẽ đi với anh. Giờ làm gì?”

“Trước hết, em ngẩng đầu lên.”

Chậm chạp cô ngược lên, gắng gượng khi cô bắt gặp đôi mắt như pha lê của anh. Cô đã mong nhìn thấy sự thích thú trong đó, nhưng nơi đó lấp lánh niềm vui chiến thắng hơn là vui vẻ. Cô rùng mình, đột nhiên sợ hãi vì sự lạnh lẽo bởi tiếng mưa đều đều mang lại.

“Lạnh à?” anh hỏi 1 cách dịu dàng, chà xát bàn tay ấm nóng của anh lên chiều dài cánh tay cô.

“Không phải. Sợ” cô thừa nhận, bằng sự thật thà vấp vả. “sợ anh, sợ liên quan với anh.” Mắt cô sâu thẳm và bí ẩn với những chỗ tối khi cô nhìn người đàn ông quá khó hiểu ép bản thân bước vào cuộc đời cô. Nếu anh khẳng khái đòi thiết lập những mối quan hệ lãng mạn với cô, anh sẽ biết trước cô cảm thấy về những điều ra sao. “Em không giỏi trong các cuộc chơi, Robert. Đừng hôn em trừ phi nó là sự thật. Đừng lãng vãng ở đây trừ khi anh muốn ở lại.”

“Em muốn kết hôn à?” anh lạnh nhạt hỏi, đôi lông mày biểu cảm của anh nhướng lên.

Gò má cô nóng bừng vì giọng nói của anh. Dĩ nhiên thật lố bịch khi nghĩ về hôn nhân; đó không là tất cả cái cô mong muốn. Ít ra, không phải hôn nhân hợp pháp, thể chế của chính nó. Cô khựng lại với ý nghĩ đó, thậm chí không thể nghĩ đến nó. “Đương nhiên không phải! Em không bao giờ muốn cưới lần nữa. Nhưng sự bền vững, an toàn về mặt cảm xúc, điều em có với Matt... thế đấy, em sẽ không thỏa hiệp với bất cứ điều gì ít hơn điều đó, nên nếu anh đang kiếm 1 chuyện tình mùa hè, thì em không phải là đàn bà của anh.”

Miệng anh nhăn nhúm vì biểu lộ khó thấy lướt ngang mặt anh. “Ồ, nhưng em đang trở thành đây thôi. Em chỉ là chưa thừa nhận với bản thân thôi.”

Cô lại rùng mình, nhưng ánh mắt chăm chú của cô không nao núng. “Em cần lời cam kết về xúc cảm. Với những điều kiện đó, nếu anh vẫn muốn dính líu đến em, em sẽ ra ngoài với anh. Em không yên tâm về anh, nhưng em mong điều đó sẽ thay đổi khi chúng ta hiểu nhau. Còn nữa em không muốn ngủ với anh. Đó sẽ là quá táo bạo.” Anh hầu như nghĩ cô muốn về thể xác, chỉ vì cảm xúc liều lĩnh của cô nguy hiểm hơn nhiều.

Anh quan sát mặt cô 1 lúc trước khi bình tĩnh nói, “Thôi được, chúng ta cần có thời gian để hiểu nhau. Nhưng anh muốn làm tình với em, và anh sẽ không cần lời thề đồng trinh.” Anh ôm mặt cô trong bàn tay, và ánh sáng lấp lánh trong mắt anh trở nên dễ thấy hơn lúc đầu anh bắt đầu chậm chậm cúi xuống. “Tất cả cái em phải làm để ngăn anh lại, vào bất cứ lúc nào,” anh thì thầm khi miệng anh chạm miệng cô, “là nói không.”

Hơi thở cô thoát ra, cũng dịu dàng như cơn gió nhẹ ban đêm. Sự tự do có với anh hết sức thú vị; cảm giác cứ như là cô bị đóng băng lâu nay và giờ đây đang tan ra, hơi ấm cuộc sống đang trở lại. Thoạt tiên miệng cô mở ra đón lấy miệng anh, và anh đưa miệng xuống bằng sự thành thạo bình tĩnh làm tan chảy xương cốt cô. Anh có thể dạy về môn hôn nhau, cô nghĩ mơ hồ. Lưỡi anh thăm dò và vuốt ve, lời cuốn cô hưởng ứng lại, đến nỗi lưỡi của họ chạm vào nhau, âu yếm và xoắn lại với nhau. Nó ngọt ngào đáng kinh ngạc, và hoàn toàn gọi tình.

Nó dường như thể anh hôn cô rất lâu, hoàn toàn ôm gọn khuôn mặt cô giữa 2 lòng bàn tay anh, cơ thể cô vẫn ép trọn vẹn vào anh. Hoạt động của môi và lưỡi anh có cả lắng dịu và khuấy động. Sự lo lắng của cô mất dần cùng lúc hơi ấm chậm chạp lan ra vú và thắt lưng cô, khiến cảm giác của cô êm mềm như bơ. Tay trái của cô quấn quanh gáy cổ tay phải anh, còn tay phải cô nhàn nhã vuốt ve lưng anh, cảm nhận những lớp cơ bắp rắn chắc, mạnh mẽ, hõm xương sống của anh, nhận biết 1 cách bản năng vài đặc điểm của cách mà anh được thực hiện.

Ti vi còn mở mà không ai coi đến. Không ai bước vào cánh cửa ấy trong ngày mưa này; họ đứng trơ trọi trong văn phòng, không màng đến tiếng nhạc và tiếng mưa tí tách đều đặn, chỉ lắng nghe hơi thở của nhau và những âm thanh của khoái lạc êm đềm, vô thức. Như 1 bông hoa bím bím tí tía nở e ấp dưới ánh nắng, Evie dần dần rực rỡ trong vòng tay anh, cảm xúc nhục dục hạnh phúc của cô đang lớn lên trong sự tin cậy. Anh bị khuấy động 1 cách đau đớn nhưng kiềm nén bản thân chịu sự hạn chế khắt khe, lẽ dĩ tình trạng của chính anh đến mức cô không cảm nhận được sự thúc bách. Cô cảm thấy...an toàn, tự do đến dễ chịu, và để cho bản thân cảm nhận những cảm giác mới, thăm dò những giới hạn dục vọng của chính cô. Nó rất khác với cái cách có được với Matt. Cô khi ấy là 1 cô gái, còn nay cô là 1 người đàn bà, với đam mê sâu sắc và đẹp đẽ.

Dù anh đã hôn cô trước đó, cô bị làm rối trí bởi dục vọng nguy hiểm từ người đàn ông này. Nay, nhượng bộ, cô sẽ tập trung vào những chi tiết nhỏ nhất. Cô say sưa trong mùi vị của anh, khi đôi môi hờ hững của anh nhanh chóng trở nên ấm áp, rồi mạnh bạo và cuồng nhiệt. Cô ước chừng độ rộng của vai anh, lòng bàn tay cô vuốt lên đường cong của khớp xương và cảm nhận sự rắn chắc của những cái xương cứng của anh bao ngoài là bề mặt cơ bắp. Cô chạm vào tóc anh, cảm thấy nó dày, mượt và mát lạnh, phần gốc, nơi nằm gần với sọ ấm hơn. Cô cảm thấy tiếng loạt xoạt của hàm râu 5 giờ chưa cạo cạo vào má cô. Cô hít vào mùi thơm xạ hương đàn ông sạch sẽ của anh, mùi xà bông thoang thoảng, mùi tươi mát của cơn mưa trên quần áo và da thịt anh.

“Ôi Trời.” Bất ngờ anh buông ra, để đầu anh ngã ra sau khi anh hít vào 1 hơi thở sâu. Phản ứng của cô đầu tiên là ngập ngừng, nhưng rồi cô trở nên chủ động trong tay anh, và anh cảm thấy bốc cháy, như thể anh đang cầm những ngọn lửa thuần khiết nhất. Sự hưởng ứng của anh đối với cô làm anh rung chuyển bằng sự dữ dội của nó. Thật khó để nghĩ đến điều gì ngoài việc ôm cô, và chỉ nơi hiện diện của họ giữ cho anh khỏi sự khó chịu. “Anh phải ngưng lại lúc này thôi, em yêu. Cả 2 ta phải ngưng lại hoặc tìm 1 nơi riêng tư hơn.”

Cô cảm giác bị tước mất, đột nhiên thiếu đi sự đụng chạm của anh. Tim cô đang đập thành thịch, và da thịt cô cảm giác như thể nóng rực vì nhiệt. Tuy nhiên, anh nói đúng. Đây không phải nơi dành cho việc tiến triển như những đứa trẻ mới lớn. “Không có nơi nào riêng tư cả,” cô nói khi cô vươn ra để bật ti vi từ kênh nhạc rock sang đài video đồng quê. Âm nhạc bất ngờ chuyển từ nhịp điệu nhanh sang bài tình ca nồng nàn thường hay hát, và điều đó thậm chí còn làm thần kinh cô khó chịu hơn. Cô bấm nút Tắt, và đột

nhien cơn mưa êm ả nghe nặng hạt hơn kkhi nầy. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ với bức màn ẩm đậm che phủ bờ hồ, bờ xa mờ mịt.

“Không ai muốn sử dụng thuyền của họ vào ngày nghỉ hết,” Robert nói. “Sao em không đóng cửa sớm và chúng ta sẽ đi Huntsville ăn tối.”

Cô nghĩ những câu hỏi và đề nghị của anh nghe giống như những tuyên bố và yêu cầu làm sao. Có ai đó trước cô từng nói không với người đàn ông này chưa? “Em không thể đóng cửa sớm được.”

“Cơn mưa được cho là kéo dài đến suốt nửa đêm lận,” anh biết điều nói.

“Nhưng điều đó sẽ không ngăn được mọi người đến mua dụng cụ. Mà giả như, chắc sẽ không có bao nhiêu người, hay có lẽ không có ai mua, nhưng hàng chữ viết rằng em mở cửa đến 8 giờ.”

Và cô sẽ làm, anh nghĩ vậy, cứu tiết bởi sự khó khăn của việc ve vãn 1 người đàn bà từ chối bỏ thời thời gian đi với anh. Anh chắc chắn không bao giờ có vấn đề này trước đây. Tóm lại, anh không thể nói rằng anh đã từng có chút vấn đề với đàn bà – cho đến lúc gặp Evie. Trở nên thân thiết với cô mang đến cho anh nhiều trở ngại như 1 bãi mìn. Anh nghĩ 1 cách rầu rĩ rằng nếu bất cứ lúc nào anh ở bên cô, thì phần lớn rõ ràng là ở đây ở cái bến tàu này.

Đúng hơn là trở nên cẩu hơn, sẽ chỉ khiến cô bướng bỉnh thêm, anh nói, “Nếu chúng ta báo cho Craig biết trước, cậu ta thỉnh thoảng có thể đổi ca với em mà?”

1 nụ cười rất nhẹ nâng khóe miệng cô lên, cho anh biết rằng anh đang được được nghe. “Em nghĩ là được. Cậu ta thường dễ dãi mà.”

“Mai nhé?”

Lần này gần như cô cười ầm lên. “Mai em không thể.” Cô có 1 cuộc hẹn gặp với bác sĩ vào 10 giờ sáng. Dù cô đã nói với Robert rằng cô không muốn ngủ với anh, anh chỉ nói anh sẽ ngừng lại nếu cô bảo anh ngừng. Từ “nếu” cho cô cô biết rằng cô sẽ thận trọng, bởi vì tác động cơ thể anh đối với cô là có hiệu quả. Dĩ nhiên, cô sẽ không cho Robert biết cô đang chuẩn bị tránh thai; anh sẽ coi như được bật đèn xanh cho việc làm tình.

Anh thở dài. “Còn ngày kia?”

“Em sẽ nói với cậu ta.”

“Cám ơn,” anh nói có chút mỉa mai.

Robert bắt 2 cuộc điện thoại vào sáng hôm sau. Anh ra ngoài, đọc 1 xấp giấy mà Felice đã gửi fax cho anh; nó dễ dàng khác thường, anh nhận thấy, để nắm bắt kịp mọi việc bằng cách gọi điện, xài máy tính và gửi fax. Cuộc gọi đầu tiên là của Madelyn. “Ồ Alabama thế nào rồi anh?”

“Nóng nực,” anh trả lời. Anh chỉ đang mặc cái quần sooc thể dục. Cơn mưa hôm qua làm mọi thứ dường như xanh và tươi tốt hơn, mùi hương mạnh hơn, nhưng nó đã không làm gì để làm dịu sức nóng. Nếu có, là sức nóng còn tồi tệ hơn. Mặt trời sáng nay thiêu đốt ngực và chân anh. May mắn thay, với nước da màu vàng nâu nhạt của anh, anh không phải lo đến sự râm nắng.

“Thời tiết ở đây lý tưởng, khoảng 34 độ C. Sao anh không đến đây vào cuối tuần này?”

“Anh không thể đi,” anh nói, và nhận ra anh nói rất giống Evie. “Anh không biết anh sẽ ở đây bao lâu, nên anh không thể bỏ đi cho đến khi mọi việc ngừng lại.”

“Lời mời thật sự đó,” Madelyn nói bằng giọng lè nhè lưỡi biếng. Sự đau nhói là lạ đâm xuyên qua anh khi anh nhận ra giọng của Madelyn giống giọng của Evie biết bao. “Nếu anh tình cờ nghĩ được 2 ngày, tụi em thích được gặp lại anh.”

“Anh sẽ ráng đến đó trước khi anh về lại New York,” anh hứa.

“Cố gắng nhé. Tụi em đã không gặp anh từ mùa xuân rồi. Giữ gìn sức khỏe.”

Điện thoại lại gần như lập tức reo lần nữa. Lần này là người đàn ông anh thuê để theo dõi Landon Mercer. “Hắn ta gặp 1 người khách tối qua. Chúng tôi đi theo người khách này lúc ông ta về, và chúng tôi đang nhận điện ông ta. Không có gì quan trọng trong mấy cuộc điện thoại cả.”

“Được rồi. Nhớ theo dõi và nghe ngóng. Hắn phát hiện bị theo đuôi chưa?”

“Chưa, thưa ông.”

“Có gì trong nhà hắn không?” Robert cảm ơn bằng vài từ rằng anh là 1 thường dân và không theo kịp những luật lệ rắc rối tương tự vậy và những thủ tục mà chỉ mật thám mới làm được, dù sẽ rất khó chịu nếu những người của anh bị bắt và bị đưa ra xét xử. Họ cũng không nắm được bằng chứng nào, chỉ đơn thuần là tìm kiếm nó. Thông tin là quyền lực.

“Sạch sẽ như 1 tiếng huýt sáo. Quá sạch sẽ. Thậm chí là không có cả bản kê tiền nằm đâu đây. Chúng tôi phát hiện ra rằng ông ta có 1 két sắt ngăn hàng an toàn, nên ông ta có thể bỏ giấy tờ trong đó, nhưng chúng tôi chưa thể lần vào đó được. Tôi đang làm để coppi cái bản kê tiền của ông ta.”

“Nhớ báo tôi biết,” Robert nói, rồi gác máy. Trong 1 vài ngày Mercer sẽ bắt đầu cảm thấy 1 áp lực không đáng kể. Hắn ta trước hết sẽ không nghĩ nhiều về nó, nhưng chẳng mấy chốc nó sẽ trở nên ngọt ngào. Những kế hoạch của Robert với Evie, cả cá nhân và tài chính, cũng đang đi đúng hướng.

7. Chương 7

Robert không có ý định gặp Evie trong những ngày đó. Anh là 1 chiến lược gia trong cuộc chiến trường kỳ giữa đàn ông và đàn bà; với quyết tâm đeo đuổi cô của anh, cô sẽ mong anh gọi điện hay đến bên tàu, và thiếu vắng cảm giác chạm vào anh sẽ gây mất cân bằng nơi cô, tệ hơn cả sự phòng bị của cô. Anh thường nghĩ sự cấm đoán đó cũng tương tự với chơi cờ, trong đó 1 người sẽ khiến người kia lưỡng lự là người điều khiển trận đấu.

Anh nắm giữ sự quyền rũ. Những bản năng của anh ở trong vai trò của cuộc chơi là chắc chắn. Nó sẽ làm anh lịch sự 1 vài tuần, nhưng Evie cuối cùng cũng sẽ ở trên giường với anh. Không lâu nữa, anh sẽ dọn sạch mớ hỗn độn này; Mercer và Evie sẽ bị bắt, và anh sẽ quay về New York.

Chết tiệt.

Dĩ nhiên đó là cái khó khăn. Anh không muốn Evie bị tổng giam. Anh đã điên tiết khi anh xuống đây, đã xác định rõ là đưa cả cô và người tình của cô biến đi 1 thời gian rất lâu. Nhưng đó là trước khi anh gặp cô, trước khi anh ôm cô và biết mùi vị ngọt ngào dễ làm say lòng người của cô. Trước khi anh thấy nỗi buồn ẩn dưới đôi mắt màu vàng nâu của cô, và muốn biết nếu anh khiến biểu lộ ấy sâu sắc thêm. Ý nghĩ này khiến anh không yên.

Cô có làm gì sai không? Lúc đầu anh đã tin chắc rằng cô sai; bây giờ, ngay cả sau khi quen biết sơ sơ ngắn ngủi, anh không còn chắc chắn nữa. Không kẻ phạm tội nào không bị tóm bởi những hành vi của hắn ta. Luôn luôn có chứng cứ bỏ lại sau lưng, có thể là 1 sự lạnh lẽo nào đó trong mắt, 1 lợi lộc thiếu đạo đức trong nhiều nguyên nhân nào đó. Anh đã không thể tìm ra bất cứ chứng nào ở Evie. Anh thường nghĩ rằng những người quan tâm đến hoạt động tình báo, trong sự phản bội đất nước của họ, có vài sự lạnh nhạt mọi người chịu đựng. Họ không có mối xúc cảm sâu xa mà người khác có. Không có tình cảm không rõ ràng bằng Evie; nếu có thể, anh sẽ nói rằng cô có cảm giác xa cách rất nhiều.

Cô đã không do dự gì khi nhảy xuống sông theo Jason. Điều đó bản thân nó không có gì khác thường; dù người không quen biết đi nữa cũng sẽ làm điều tương tự như vậy, ít nhiều gì cũng là ruột thịt. Nhưng, biết rằng mỗi 1 giây đếm được, cô đã ở sâu phía dưới quá lâu trong nỗ lực tìm kiếm cậu bé. Anh biết chắc chắn cũng như anh biết mặt trời trên bầu trời rằng cô sẽ không thể đủ khả năng nổi lên mặt nước mà không có sự giúp đỡ của anh...và rằng cô bằng lòng chết đi hơn là thả Jason ra và tự cứu lấy cô. Dù thế, ký ức làm thân thể anh trở nên lạnh ngắt.

Anh đi vào trong để ngồi vào máy tính, nhưng giờ anh đứng lên và bồn chồn bước ra lên tầng trên, nơi ánh mặt trời thiêu đốt có thể xua đi cơn ớn lạnh đột ngột trong anh.

Chỉ xúc cảm sâu sắc của 1 con người là có khả năng của bản tính hy sinh.

Anh chống 2 tay lên trên lan can và nhìn chăm chú ra ngoài sông. Dòng sông hôm nay không phải màu xanh lục, đúng hơn là 1 màu xanh thẫm, phản chiếu màu xanh thẫm của bầu trời quang đãng không gợn mây. Rất ít gió, và mặt nước tĩnh lặng. Nó liếm nhẹ vào bến tàu và bờ sông với tiếng động kéo vật gì vào sâu trong nó. Toàn bộ sự sống đều bắt đầu từ biển; có lẽ nó là tiếng vọng của thời xa xưa đã khiến mọi người đối phó với sông nước. Nhưng con sông này, yên tĩnh giống như nó lúc này, đã lấy đi gần như cả cuộc đời của Evie.

Anh rùng mình vì cơn ớn lạnh khác. Anh không thể nhớ, anh nghĩ lơ đãng, khi anh đã quá giận dữ...hoặc quá sợ hãi. Anh vừa không ngừng kiềm chế xúc cảm, vừa không cho phép dấu vết nào của chúng hiện lên mặt, nhưng chúng khuấy sâu vào trong anh. Nó không phải là sự giận dữ khôn ngoan, nhưng là cơn thịnh nộ với mức độ sâu nhất với sự hủy diệt, với sự may rủi, cái dường như đã giật lấy Evie ra khỏi vòng tay anh trước khi anh có thể....gì kia? Cô bị kết tội? Anh khịt khịt mũi rầu rĩ vì ý nghĩ đó. Ý nghĩ này đã không vào nổi tâm trí anh. Không, anh đã điên tiết vì anh không thể ôm cô, làm tình với cô, vì những ngày dài vô tận không thể có cô.

Evie có phải loại người có thể phản bội tổ quốc không? Anh bắt đầu nghi ngờ lời buộc tội của mình.

Bản chất của Robert không hay do dự, và anh giờ nôn nóng với chính mình. Anh không thể cho phép những nghi ngờ về tội lỗi của Evie làm thay đổi kế hoạch của anh. Nếu cô vô tội, thì cô sẽ không bị thiệt hại gì. Cô sẽ có vài lúc bất tiện, cô sẽ lo lắng, nhưng cuối cùng anh sẽ để ý đến tình hình, và cô sẽ không sao.

Nghĩ đến cô khiến anh cáu kỉnh. Anh liếc nhìn đồng hồ; sau giờ trưa 1 chút. Giờ này chắc cô ở bến tàu, và anh đã sẵn sàng nghe chi tiết việc anh cho người theo dõi mọi động tĩnh của cô.

Lẽ phải ở mạnh mẽ, chuông điện thoại reng, và anh bước vào trong nhắc nó lên.

“Cô ấy đến Huntsville hồi sáng này,” 1 giọng phụ nữ trầm báo cáo. “Nơi đến là 1 cao ốc văn phòng. Thang máy đóng lại trước khi tôi vào kịp với cô ta, nên tôi không biết chỗ cô ta tới. Tôi đợi ở đó, và cô ta trở ra tiền sảnh 1 tiếng 23 phút sau đó. Cô ta lái xe thẳng về nhà, thay đồ và sau đó tới bến tàu. Mercer hoàn toàn ở trong văn phòng của ông ta ở PowerNet, và họ không nói chuyện điện thoại. Không có cuộc gặp gỡ nào giữa họ cả.”

“Người nào mướn trong cao ốc đó?”

“Tôi đã lên danh sách. Có 2 công ty bảo hiểm, 1 văn phòng bất động sản, 4 bác sĩ y khoa, 4 luật sư, 3 nha sĩ, 1 văn phòng công ty tạm thời và 2 công ty lập trình máy tính.”

Chết tiệt, Robert thất vọng nghĩ. Anh quát to, “Tìm cho ra chỗ cô ta đến. Trước tiên tập trung vào 2 công ty lập trình cho tôi.”

“Thưa vâng.”

Anh nguyên rửa khi cúp máy. Tại sao cô không dành thời gian đi mua hàng, hay thanh toán mấy cái hóa đơn?

Anh muốn gặp cô. Anh muốn lắc cô đến khi răng cô va vào nhau. Anh muốn mang cô đến nơi hẻo lánh và nhốt cô ở đó đến khi anh giải quyết mở hỗn độn này. Anh muốn dày vò cô đến khi cô rũ xuống với sự khuất phục. Sự mãnh liệt của tất cả những khát khao đó thật đáng ghét đối với anh, nhưng anh không thể phủ nhận nó. Cô dứt khoát phải nằm trên anh bằng cái cách mà không người đàn bà nào khác đã từng làm.

Tâm trạng tức giận và thất vọng hòa lẫn, và anh bật ra tiếng gầm bầm chữi rửa. Sau khi nhanh chóng mặc đồ, anh rời nhà và leo lên chiếc Jeep đen. Chó chết, anh muốn gặp cô, nên anh sẽ đi.

Virgil đang ngồi với Evie. Đầu gối của ông đã đỡ hơn, ông nói vậy, mà quả thực, ông đi bằng sự nỗ lực ít nhất. Hôm ấy thực sự bận rộn, với nhiều khách hàng ra vào liên tục, và Virgil đã dành thời gian với vài người bạn già và tình cờ quen biết.

Cô bận rộn gọi điện mua gas, nước ngọt và 1 hộp bánh quy của người đánh cá khi cánh cửa mở ra. Không nhìn lên, cô vẫn biết Robert bước vào. Da cô ngứa râm ran, và cô lập tức cảm thấy hoang mang. Cô đã hy vọng, một cách điên rồ, rằng cô sẽ không gặp anh, rằng thần kinh kiệt quệ của cô sẽ có cơ may bình tĩnh 1 chút trước khi cô thực sự đi với anh tối mai. Mặt khác, cô hài hước nghĩ, thời gian và khoảng cách hầu như sẽ không giúp được chút nào. Dù là anh không đích thân ở đó, anh ở trong tâm trí cô, chế ngự cả tư tưởng và giấc mộng của cô.

Anh chàng của cô cẩn thận, cô để mình nhìn anh khi anh giới thiệu về mình 1 cách cởi mở với Virgil, người vẫn nhớ anh, dĩ nhiên. Điều rất ít có ở người già.

Robert đang mặc quần jean và áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần. 1 cái nón lưỡi trai thể thao kaki chụp trên mái tóc đen của anh, và cặp kính mát đắt tiền lủng lẳng trên tay. Máu của cô chảy kích động trong huyết quản; thậm chí trong cách ăn mặc bình thường, vẫn có vẻ tao nhã và nguy hiểm nơi anh. Cái quần jean mềm và bạc màu theo thời gian, và anh mặc chúng như khi anh mặc những bộ quần áo bằng tơ.

Rồi anh chạm vào cánh tay cô, và nó giống như được đốt lên bởi 1 tia lửa điện rất nhỏ. “Anh sẽ lấy thuyền 1 lát, chạy trên dòng sông và học hỏi về nó 1 ít.”

Vậy là anh không định loanh quanh ở bến tàu cả ngày. Cô vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng. “Anh có cần thuê người dẫn đường không?”

“Không, nhưng lòng sông được đánh dấu chứ?”

“Có, sẽ chẳng có bất kỳ chuyện gì đâu, trừ khi anh muốn thám hiểm ở ngoài nơi này. Em sẽ đưa anh bản đồ.”

“Ừ.” Ân cần, Robert nhìn Virgil. “Ông muốn giới thiệu cho tôi biết quanh bờ hồ này không, ông Dodd? Nghĩa là, nếu chiều nay ông không có dự định gì.”

Virgil cười khúc khích, đôi mắt kém đi sự tinh anh đột nhiên bùng lên hăng hái. “Dự định hả?” ông khịt mũi. “Ta đã 93 tuổi rồi! Có ai có dự định ở tuổi của ta không? Giờ ta có thể tắt thở bất cứ lúc nào.”

Sự thích thú rộn lên trong mắt Robert, làm chúng trông giống như những viên kim cương màu xanh lục nhạt. “Nếu ông chịu tôi cũng liều thử xem, nhưng tôi báo trước, 1 xác chết ở trên thuyền sẽ thật sự phiền phức đấy.”

Virgil nhắc mình ra khỏi chiếc ghế. “Nói cho cậu biết, cậu trai. Vì cơ hội được ngồi lại vào thuyền, tôi sẽ ráng hết sức để không làm cậu dính vào rắc rối với nhân viên điều tra.”

“Thế nhé.” Robert nháy mắt với Evie khi anh quay đi.

Evie lắc đầu mỉm cười với Virgil. Cô biết bảo ông ra ngoài thì tốt hơn. Hơn nữa, ông đáng được vui vẻ 1 giờ hay hơn thế trên dòng sông mà ông yêu, và cô tin rằng Robert cũng khéo lái thuyền như mọi thứ khác anh làm. Làm sao mà anh biết được, khi mới quen biết sơ sơ, rằng Virgil tha thiết yêu thích việc lại được dạo chơi trên sóng nước?

“Cả 2 cẩn thận,” cô nhắc nhở. “Virgil, ông đừng quên đem nón nhé.”

“Không đâu, không đâu,” ông nói gắt gỏng. “Nghĩ ta khùng sao mà đi không có gì đội trên đầu?”

“Anh sẽ lái thuyền vòng vòng bến tàu thôi,” Robert nói, và cô biết ơn anh vì đã không để Virgil đi bộ nhiều đến bến tàu. Anh chạm vào cánh cửa, ngừng lại và quay vào với cô. “Anh quên mất.”

“Gì?”

Anh khum 1 tay lên cằm cô, cúi xuống và bình tĩnh hôn cô. Nó không là nụ hôn say đắm; thực ra nó là nụ hôn nhàn nhã. Tuy nhiên, khi anh ngẩng đầu lên, tim cô vẫn đập thành thịch và tâm trí cô chạy tán loạn. “Là cái này,” anh thì thầm.

Cô nghe thấy tiếng cười giòn của Virgil và bỗng thấy ánh mắt chăm chăm về thú vị của 2 người khách đang lướt nhìn mấy cái lưới câu và tay quay cần câu. Gò má cô đỏ bừng, và cô quay đi nghịch mấy tờ giấy đến khi cô có thể lấy lại bình tĩnh.

Virgil vỗ nhẹ lên cánh tay cô. Dù bị khòem bởi gánh nặng của 9 thập kỷ, ông vẫn cao hơn cô, và ông mỉm cười với cô. “Nghe nói tên trẻ mắng đó mới đây đã làm 1 việc có ích, lúc con trai của Becky bị ngã hả.”

Cô tăng háng. “Vâng. Nếu anh ấy không có ở đó, Jason lẫn cháu chắc đã bị chết đuối rồi.”

“Nhanh nhẹn nhỉ?”

Cô thấy mình lại đỏ mặt và xua tay xuyt bảo Virgil thôi đi. Sao Robert lại hôn cô ở chỗ đông người như vậy? Cô đã không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ công khai bày tỏ tình cảm; có cái gì đó ngăn anh. Nhưng anh chắc chắn đã làm việc đó lập tức!

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ khi anh chạy chiếc thuyền màu đen bóng quanh bến tàu, tiếng động cơ ầm ầm như tiếng sấm. Chiếc kính râm nằm trên cái sống mũi cao, tạo cho anh vẻ lạnh nhạt chết người. Cô từng thấy những người lính cũng với vẻ mặt ấy, và cô kinh ngạc với nó. Từ lúc đầu, cô đã biết rằng cô biết về Robert Cannon quá ít. Anh làm gì để sống? Cô biết anh bắt buộc phải có tiền để sắm căn nhà, chiếc thuyền và xe Jeep mới. Anh từ đâu đến? Anh có gia đình không, anh đã cưới trước đây chưa, giờ anh có vợ không, anh có con không? Sự giá lạnh xuyên qua cô lúc cô nghĩ đến mọi thứ mà cô không biết về anh.

Vào lúc này, trong chừng mực nào đó, cô hiểu người đàn ông này. Anh điềm tĩnh và phức tạp, 1 người kín đáo khôn khéo cùng sự lạnh nhạt cố hữu giữa bản thân anh và mọi người. Sự lạnh nhạt có phải là bản tính không, có trời mới biết; anh là người thô bạo, đầy nhục dục nhất mà cô từng biết. Dù vậy, anh vẫn luôn giữ kín điều gì đó, giữ cho đầu óc anh luôn lạnh nhạt. Chắc chắn đa số mọi người nghĩ anh rất điềm tĩnh và hững hờ; Evie đồng ý với phần điềm tĩnh, nhưng có 1 sự tàn bạo bị che giấu bên dưới sự trầm tĩnh đã làm cô hoảng hốt cùng lúc nó gợi lên ngọn lửa trong chính cô. Anh tàn nhẫn, anh độc đoán... và anh đã nhìn thấy, thực chất là nhìn thoáng qua, 1 ông già sẽ thích việc đi tàu trên dòng sông thân thương của mình 1 lần nữa nhiều đến mức nào.

Hơi thở cô nghẹn lại, có 1 nỗi đau trong ngực cô. Sự hoảng loạn đầy trong cô khi cô trông thấy Virgil đi tập tễnh ngoài bến tàu lúc Robert cập chiếc thuyền bên cạnh. Robert đưa bàn tay mạnh mẽ ra, để Virgil nắm lấy và bước lên thuyền. Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt khi ông ngồi vào chỗ. Robert trao cho ông áo phao, Virgil ngoan ngoãn mặc vào, dù Evie chắc chắn rằng ông đã không bao giờ mặc nó trước đây trong đời.

Sự hoảng loạn gần như bóp nghẹt cô bao gồm cả nỗi kinh hoàng và dễ tổn thương. Cô không thể cảm nhận thế về anh, còn quá sớm. Bạn phải hiểu 1 ai đó, và cô chỉ nghĩ là cô biết về anh quá ít ỏi. Cô bị anh mê hoặc, chỉ vậy thôi. Điều đó có thể hiểu được. Từ khi Matt chết thì anh là người đầu tiên trong cuộc đời cô, 12 năm dài, 12 năm lẻ loi. Anh đã đánh thức lại trong cô niềm đam mê, bằng những nụ hôn tài tình và kiên quyết đeo đuổi.

Cô chưa bao giờ cảm thấy bị 1 người nào lôi cuốn mãnh liệt như thế trước đây.

Với Matt... họ lớn lên cùng nhau, họ học cùng lớp cùng trường, từ năm đầu đến khi tốt nghiệp. Cô đã biết về Matt cũng nhiều như cô biết bản thân mình; họ giống như 2 nửa của nhau. Tình yêu lớn lên dần dần giữa họ, trong sáng và vững chắc, giống như 1 ánh nến. Robert...Robert là chốn đọa đày, và hơi nóng giữa họ sẽ biến cô thành tro than.

Robert và Virgil đã đi được hơn 1 tiếng thì Landon Mercer bước vào bến du thuyền. “Chào, cô bé,” ông ta nói vui vẻ. “Được bao nhiêu phụ nữ đẹp trong vùng này nhỉ?”

Evie đứng đưng khi cô liếc qua ông ta. Thật không may là công việc đã ít lại và cô ở đây 1 mình. Cô luôn thích có người gần đầu dây hơn khi cô phải đối phó với ông ta. Dĩ nhiên, ở 1 mình có nghĩa là cô lại có cơ hội bám theo ông ta. Những ý nghĩ của cô bắt đầu hoạt động. “Xin chào, ông Mercer.”

“Landon,” ông ta nói, như mọi khi ông ta thường làm thế. Ông ta nghiêng người dựa vào quầy tính tiền trong 1 tư thế lơ đãng, có ý phô ra cơ thể của ông ta. Mercer là 1 người bánh bao, cô thừa nhận, nhưng ông ta làm cô thấy nhạt nhẽo.

“Ông có muốn thuê thuyền không?” cô hỏi, xoay qua tờ hóa đơn còn giá trị, dù cho cô biết mà không nhìn tới. Cô nhanh chóng nhận ra đó là cách tốt nhất để đánh lạc hướng sự chú ý vừa xuất hiện làm ông ta quên bằng nó đi.

“Chắc rồi. Cũng lâu rồi từ khi tôi không đi câu nữa, nên chiều nay tôi đã trốn việc đi chơi.” Ông ta thích thú với lối chơi chữ của mình.

Evie ráng nở nụ cười lịch sự. Ông ta mang theo 1 hộp dụng cụ nhỏ, 1 cái cần và 1 cuộn dây câu, ông ta luôn mang cùng 1 thiết bị. Cùng 1 mồi nhử cột trên dây.

“Ông muốn chiếc thuyền riêng chứ?”

“Không, chiếc nào cũng được.” Ông ta nghiêng người sát hơn. “Sao chúng ta không ra ngoài ăn tối lúc tôi quay về nhỉ? Không phải ở đây. Chúng ta sẽ đi đến vài nơi thú vị, Birmingham chẳng hạn.”

“Cám ơn, nhưng tối nay tôi bận rồi,” cô đáp lại, giọng cô chuyển sang không thích 1 chút nào. Không may là ông ta quá chú tâm vào sự quyến rũ của bản thân đến nỗi ông ta không nhớ tới câu trả lời của cô.

“Vậy tối mai nhé. Là tối thứ Bảy. Chúng ta thậm chí là có thể tới tận Atlanta vui chơi, bởi vì chúng ta sẽ không phải quay về làm việc.”

“Bến tàu làm việc 7 ngày 1 tuần.”

“Ồ. Được thôi, chúng ta đi Birmingham vậy.”

“Không, cám ơn, ông Mercer. Tối mai tôi cũng bận luôn.”

“Thôi nào, cô bận đến mức nào lận? Bất kể việc gì, cô hãy buông nó ra đi.”

Cô bực bội. Cô ráng lịch sự vừa đủ khi nói, “Tôi có 1 cuộc hẹn vào tối mai rồi.”

“Tôi ghen tị thật. Kẻ may mắn ấy là ai thế?”

“Ông không quen đâu.” Cô lấy 1 cái mồi lửa treo trên tâm ván và đẩy nó ngang qua quầy cho ông ta. “Của ông đây. Số 5, chiếc ở cuối bến tàu.”

Ông ta móc ví và rút ra 2 tờ 20 đô. “2 tiếng nữa tôi sẽ về.” Ông ta nhặt lấy cái mồi lửa.

“Tốt thôi.” Cô nở nụ cười. “Chúc ông vui vẻ và câu được nhiều cá.”

“Tôi chưa bao giờ bắt được nhiều hết, nhưng để ráng thử coi,” ông ta hớn hờ nói khi xách đồ nghề lên và đi ra.

Evie để tiền vào ngăn kéo và khóa nó lại, dõi theo Mercer khi ông ta rảo bước xuống bến tàu. Ông ta nhìn quanh, xem xét bãi đậu xe và giao thông trên con đường phía trước, cũng như trên phần đường phân chia.

Lập tức cô nhắc điện thoại và gọi Burt trong khu nhà bảo trì. Anh ta nhắc máy vừa vận lúc Mercer vào thuyền.

“Burt, tôi lái thuyền đi 1 chốc,” Evie nói nhanh. “Tôi đóng cửa cửa hàng, ngoi chừng dùm mấy cái máy bơm xăng dầu lúc tôi đi.”

“Vâng,” anh trả lời, không hỏi lại bao giờ. Burt Mardis không có tính tò mò trong người.

Mercer nhàn rỗi rời khỏi bến tàu. Evie ép chặt cái nón lên đầu, chộp lấy cặp kính râm và vội vàng đi khỏi khu nhà. Cô khóa cửa, và chạy hết sức về phía chiếc thuyền của cô.

Ông ta bỏ xa những cơn sóng vỗ lúc cô đến được chiếc thuyền, cô nghe thấy tiếng gầm khi ông ta tăng tốc. Cô gần như quăng mình vào thuyền và xoay chìa khởi động. Động cơ ầm vang bằng tiếng gầm đáng nể. Thuyền của cô nhanh hơn những chiếc cho thuê khác, nhưng trên sóng nước, về tốc độ, khó mà nhận ra sự khác biệt của 1 chiếc thuyền lớn với thứ khác.

Cô phải tách bến chậm chậm, bởi vì ra khơi nhanh sẽ tạo nên những cơn sóng lớn đập mạnh vào thuyền trong bến tàu, có thể sẽ gây hại cho chúng. Nguyên rủa mỗi một giây mất đi, cô chờ đợi cho đến khi lướt qua những cơn sóng vỗ trước khi đẩy cần điều khiển ra trước. Động cơ gầm vang, lồi vào bến tàu được nhắc lên trong không trung khi chiếc thuyền lao về phía trước. Nó gần như lấy lại thăng bằng lập tức, mũi tàu rơi xuống vị trí xuất phát.

Cô dõi mắt tìm Mercer, đáng tiếc, ông ta đã đạt được khoảng cách đủ để cô không thể nhận dạng được, và có 3 chiếc thuyền đang chạy cách xa cô, những chấm nhỏ hơi nhấp nhô khi chúng cắt ngang những cơn sóng. Chiếc nào của Mercer? Mặt trời không quá xa đỉnh, và ánh sáng chói biến mặt hồ thành 1 tấm gương. Luồng khí nóng ập vào cô, xòa tung những lọn tóc mềm quanh mặt cô. Mùi hương của dòng sông tràn đầy trong phổi, trong đầu cô, và niềm hân hoan thanh thần chảy suốt trong cô. Đây là 1 phần của cuộc đời mà cô yêu quý – gió thổi trên mặt, sự tinh nhạy của giác quan, cảm giác như con thuyền lướt đi trên mặt nước êm đềm và đắm vào những cơn sóng. Mặc cho có những con thuyền khác ở trên hồ, và những ngôi nhà ẩn hiện dọc theo bờ, khi cô tăng tốc nó như thể là trợ trọi với Chúa. Cô sẽ hoàn toàn thỏa mãn, chỉ khi cô biết Mercer đang giở trò gì.

1 phút sau 1 con thuyền chậm rãi hướng vô bến tàu. Lúc cô đến gần, cô có thể nói để giữ 2 hành khách lại.

Bỏ lại 2 chiếc. Cần điều khiển đẩy hết về trước, cô đuổi sát theo được 1 chiếc, trong khi chiếc kia chắc chắn là 1 con thuyền tốc độ thấp, đang chạy đi. Vì thuyền của cô nhanh hơn thuyền cho thuê, nên chiếc cô bắt kịp phải có Mercer ở đó. Cẩn thận cô giảm tốc, cùng tốc độ chạy của ông ta nhưng không quá gần để ông ta phát hiện và nhận ra cô. Hầu như mọi người đều đội nón tròn và đeo kính râm, tóc cô bay ngược ra sau thành 1 dải hơn là xòa tung, nên cô cảm thấy khá chắc chắn rằng ông ta sẽ không thể nhận cô.

Ông ta cũng nghiêng đầu về phía khu vực ấy, nơi có vô số đảo nhỏ rải rác trên mặt hồ. Cô không thể đến quá gần, bởi vì chỉ 1 lần ông ta giảm tốc độ ông ta sẽ có thể nghe được tiếng của những con tàu khác. Tốt nhất, cô nghĩ, là ngừng ở 1 khoảng xa xa và vờ như câu cá.

Chiếc tàu phía trước đi chậm lại, lẩn vào 2 hòn đảo. Evie giữ tốc độ đều đều và tìm kiếm. Giữa họ là khoảng cách cỡ hơn 200 thước, cô có thể cả quyết rằng giờ ông ta đang lang thang gần bờ của hòn đảo bên phải.

Cô quay thuyền về phía đối diện, cách xa ông ta. 1 chiếc xà lan đang tiến về phía cửa sông, nặng nề và lún sâu trong nước, đẩy ra 1 cơn sóng như thể nó rẽ sóng tiến về trước. Nếu cô để cho chiếc xà lan này chen vào giữa cô và Mercer, nó sẽ ngăn cản những hành động của ông ta khoảng nửa phút, đủ lâu để cô mất dấu ông ta. Nhưng nếu cô di chuyển phía trong hướng đi của xà lan, cô sẽ đến gần ông ta hơn như cô muốn.

Không còn cách nào khác. Cô kéo bẹn tóc dài bỏ vào trong áo để che đi đặc điểm nhận dạng và quay thuyền theo góc sau ngang qua sông phía trước xà lan.

“Để biết hồ Gunterville lắm,” Virgil nói. “Tất nhiên rồi, ta đánh bắt trên sông này trước cả khi TVA xây đập kia, nên ta biết vị trí của đất liền trước khi thủy triều lên và che mất nó. Giờ không mấy ai quanh đây nhớ được cách này có ích nữa. Con sông này thường gây lũ lụt. Vậy nên mấy anh thời Rooservelt quyết định là chúng ta cần 1 con đập, và sẽ không còn lũ lụt nhiều nữa. Thế đấy, quý thật, lẽ dĩ nhiên là ta không thích, dĩ nhiên là vùng này từng bị lụt và sau đó thì thường xuyên chìm dưới nước. Chính phủ gọi nó là hạn chế lũ lụt. Chúng quăng lại mấy lời hứa hẹn ví như Chính phủ đã đền bù rồi vậy, nhưng cái mà chúng làm là lấy đất của mọi người, đuổi họ ra khỏi trang trại, và đem đất đai màu mỡ chìm xuống nước.”

“TVA đưa đường điện đến thung lũng sông Tennessee mà, phải không?” Robert hỏi. Anh đang lái chiếc thuyền khoảng 20 dặm 1 giờ, không hơn tốc độ nhàn nhã đối với động cơ mạnh mẽ phía sau họ, nhưng tốc độ chậm rãi khiến cuộc nói chuyện xảy ra. Họ phải cao giọng, để có thể nghe được lẫn nhau.

Virgil khịt mũi. “Đúng thế. Cũng vui. Nhưng không ai nghĩ TVA xây cái đập đó sẽ khiến họ dễ sống hơn. Chết tiệt, tụi ta biết điều gì đang xảy ra. Đó là sự Trì Trệ, còn Roosevelt xây tháp Baben thứ 2 để làm việc vì công chúng, mọi việc tốt mà nó làm được là kiểm soát. Khởi động chiến tranh đập bằng mọi thứ lần nữa.”

“Ông có tham chiến không vậy?”

“Quá già để tham chiến.” Virgil khúc khích vui sướng. “Tưởng tượng thử xem! Hơn 50 năm trước, chúng tôi ta già quá rồi! Nhưng ta có mặt trong thế chiến thứ 1. Khai man tuổi của ta để xung quân. Không phải là chúng kiểm tra quá gắt gao, vì chúng cần những người có thể bắn vào bên hông kho thóc khổng lồ bằng 1 viên đạn. Suốt thế chiến thứ 2, ta tình nguyện giúp huấn luyện những tên đồ tể trẻ hơn ta với súng của họ, đó là tất cả của nước Mỹ. Ta muốn vậy. Vợ ta không phải là không quá thỏa mãn với ta, dù sao, để bà ấy tự nuôi 5 đứa con 1 mình. Bà ấy đã bực bội hết cỡ lúc ta đi nước khác. Đứa con đầu của ta, John Edward, khi chiến tranh bắt đầu được 17 tuổi, và nó tham gia vào hải quân. Khiến bà ấy phiền muộn lúc nó đi. Dù thế, nó đã lành lặn quay về. Đứa trẻ này tham gia chiến tranh ở Thái Bình Dương mà không bị

1 vết trầy xước nào, trở về nhà và 2 năm sau thì chết vì bệnh viêm phổi. Đời người thật nhiều điều kỳ lạ. Không đoán trước được, ta sẽ nhìn thấy rất nhiều điều, nhưng rồi, ta không tính trước được trong khoảng thời gian này để bắt đầu cả.”

Ông già rơi vào khoảng im lặng, có lẽ đang nhớ lại những người đã đến và ra đi trong suốt cuộc đời ông. 1 phút sau ông sực tỉnh. “Có rất nhiều nhánh sông đổ và cái hồ này. Chúng ta vừa qua khỏi Short Creek. Cái ở đằng kia là Town Creek.”

Robert đã xem xét tấm bản đồ, nên khi Virgil nhận ra những nhánh sông này thì anh đã có thể xác định được vị trí của chúng. Vì lòng sông đã được đánh dấu, đang ở sâu dưới mặt nước thì cũng không sao. Đó là khi anh liếc nhìn rời khỏi nhánh sông mà Virgil thông thuộc như lòng bàn tay, bởi vì ông biết nơi nào cạn, nơi mà những hàng cọc chìm sâu dưới bề mặt, sẵn sàng đâm thủng đáy thuyền nếu người lái không cẩn thận. Trong 1 lúc, Virgil hoàn toàn hết lòng với nhiệm vụ cung cấp, chỉ ra những đặc điểm của hồ.

Rồi ông nói, “Ta đã mất đi nhiều người thân. Ba mẹ ta, tất nhiên rồi, và tất cả anh chị em. Có 16 người, và 1 người vừa rời bỏ ta. Mua 1 cái xô tiểu cho mấy đứa cháu, và cả con của chúng, và cháu của chúng. Vợ ta sống đến 64 tuổi. Trời, dường như không lâu vậy. Ba đứa cháu ta chết. Cha mẹ không chắc sống đời với con cái. Không đúng. Và bạn bè mà ta cùng lớn lên, họ ra đi rất lâu rồi.”

“Chắc, ta đã phải tiễn đưa rất nhiều người ta yêu thương, nên ta phải bảo vệ những người còn lại.” Đôi mắt xanh xám chợt sắc nhọn khi ông hướng ánh mắt nhìn Robert. “Evie là người đặc biệt. Con bé đã có đủ đau buồn trong cuộc đời son trẻ rồi, nên nếu cậu không định đối xử tốt với nó, thì sẽ thật tốt nếu như cậu rời khỏi nó và mang cái con lừa của cậu quay về lại miền bắc đi.”

Về mặt Robert bình thản. “Evie là bà con với ông hả?” anh lạnh nhạt hỏi, phớt lờ về gây sự của Virgil. Anh không định gây gỗ với 1 ông già 93 tuổi.

Virgil khịt khịt mũi. “Không phải ruột thịt. Nhưng ta quen con bé rất lâu rồi, nhìn nó lớn lên, và thấy không có người nào đẹp hơn nó trong vùng này cả. Còn giờ, ta coi TV, ta biết thời đại đã thay đổi rồi, so với lúc trẻ lúc ta tán tỉnh phụ nữ. Trước đây tụi ta tôn trọng phụ nữ và không không gì gây tổn thương cho họ cả. Nhưng, như ta nói, thời đại đã thay đổi rồi. Ta biết bọn trẻ bây giờ bớt liếc nhìn với những thứ không hoàn toàn ràng buộc, mà đó không phải cái ta muốn nói đến. Cái ta muốn nói là, nếu cậu chỉ đang đùa vui, thì hãy tìm người khác đi. Evie không giống mấy người đó.”

Robert phải cố gắng tranh với vài mối xúc cảm mâu thuẫn nhau. Trước hết là sự lạnh nhạt của anh, sự tức giận bản năng vì lời quở trách mà Virgil xen vào. Trong công việc hay cuộc sống riêng tư của anh cũng không quen nhận những lời quở trách. Ngay sau đó, dù là trò vui. Anh đã 36, hơn nữa còn là người đàn ông cực kỳ giàu có, người nắm giữ quyền lực vô cùng lớn cả về tài chính và chính trị. Anh buồn cười vì Virgil coi anh cùng 1 giuộc với “bọn trẻ.”

Điều thu hút sự chú ý của anh, là lời cảnh báo thứ 2 là Evie không phải là gái điếm. Evie tự cô đã phát ra lời cảnh báo đầu tiên: Đừng hôn em nếu không thành thật. Sau lời nói ngắn ngủi của Virgil, ý nghĩa bên dưới của những lời cảnh báo đó đã rõ ràng, dù đó lý do không phải vậy.

“Tôi không thường nói về những mối quan hệ của mình,” cuối cùng anh nói bằng giọng dè dặt yếu ớt, chỉ vừa đủ để báo hiệu sự bức mình của anh. “Nhưng mối quan tâm của tôi với Evie không phải là nông cạn.” Dẫu sao. “Ý ông là sao, cô ấy có đủ đau thương trong đời rồi à?” Bởi vì đó là lời nói đơn giản: Đừng làm tổn thương cô ấy.

“Ta hiểu, cuộc sống không dễ dàng gì với con bé. Buồn đau đến với bất cứ người nào, nếu họ sống đủ lâu. Với vài người, nó gây ra nặng nề hơn so với người khác. Mất đi Matt, sau cái ngày chúng cưới nhau...ô, nó đã thay đổi con bé. Không còn sự tươi vui trong mắt con bé nữa, cái đã từng có. Nó không khi nào nhìn người đàn ông nào khác kể từ khi Matt chết, trừ cậu. Nên đừng làm nó thất vọng, đó là cái ta muốn nói.”

Robert đã nghe chán. Anh không thể nghe nhiều hơn nữa về việc Matt tuyệt thế nào và Evie đã yêu anh ta nhiều ra sao, mà không thể giữ nổi bình tĩnh. Anh không thể nhớ ra lần cuối cùng anh đánh mất kèm chế là khi nào, nhưng chỉ là cơn giận dữ điên cuồng ngấm ngấm trong anh lúc này đang trào lên. Anh không cố tìm hiểu cơn giận dữ của mình, anh chỉ là không ngừng kèm chế nó, nén chặt nó xuống khi anh quay thuyền

về phía cửa sông và hướng về bến tàu. Anh nói nhẹ cần điều khiển vì tiếng động có thể làm gián đoạn cuộc nói chuyện.

15 phút sau họ nhàn nhã chạy vào bến tàu. Theo tiếng động của động cơ, người đàn ông mặc bộ đồ bám đầy dầu mỡ bước ra khỏi khu bảo dưỡng và đi bộ ra bến tàu. Anh ta gật đầu chào Robert và quay sang nói với Virgil, “Ông vào tránh nắng đi và ở cùng tôi 1 chốc. Evie đóng cửa văn phòng và đi đâu đó rồi.” Anh ta đưa cánh tay vạm vỡ đỡ lấy Virgil lúc ông leo ra bước bên bến tàu.

“Bao lâu rồi?” Robert thành lịch hỏi.

Người thợ máy nhún vai. “Chắc 1 tiếng rồi. Tôi không để ý thời gian lắm.”

Cô không chịu đóng cửa bến tàu sớm chiều mưa hôm trước, khi không có người khách nào, nhưng giờ cô đã đóng cửa sau buổi trưa không lâu trong 1 ngày bận rộn và đẹp trời này. Cặp mắt Robert nheo lại. Anh nhìn ra bãi đậu xe. Anh biết hình dáng, kiểu xe và màu xe của Mercer, và nó đậu ở đó.

Chết tiệt thật. Cô đã bỏ đi để gặp kẻ phản bội ấy.

8. Chương 8

Robert đang đứng trên bến tàu lúc Evie giảm tốc đưa thuyền vào bến đậu. Anh mang cặp kính râm sậm màu hoàn toàn giấu đi cặp mắt, nhưng cô không cần nhìn cũng biết chúng lạnh lẽo vì cơn thịnh nộ. Có lẽ đó là cái cách mà anh tạo ra, hết sức cân nhắc, ở mỗi động tác kèm nén, nó báo cho cô biết tâm trạng của anh. Cơn rùng mình không ngăn được lướt qua cô, bất chấp hơi nóng. Có cái gì đó còn đáng sợ hơn sự lạnh nhạt, kèm chế không ngừng dù là anh mạnh mẽ. Lần nữa cô lại có ý nghĩ anh là người nguy hiểm nhất cô từng biết. Nhưng chuyện gì đã đẩy anh vào tâm trạng đầy đe dọa như vậy?

Cô buộc dây thuyền và nhảy lên bến tàu. “Virgil chơi vui không?” cô hỏi lúc đến gần Robert, và hướng về phía văn phòng. Anh không chỉ là người giỏi tự chủ. Ngay lúc này cô có mối quan tâm khác ngoài việc đối phó với tâm trạng cáu kỉnh của anh. Cô có thể nghe được tiếng gầm của động cơ đang đến gần; mà có thể hoặc không phải là Mercer, nhưng cô không có lấy bất kỳ cơ may nào nữa. Cô muốn mình ở trong văn phòng, làm việc như thường lệ lúc Mercer quay về.

Robert nói nhanh, và túm lấy cô. “Chờ anh 1 chút.”

Evie tránh khỏi cái níu tay của anh. “Để sau đi,” cô nói, và vội vàng đi vào.

Anh ở ngay phía sau cô khi cô mở khóa cửa, nhưng anh không nói được câu nào. Virgil đã nhìn thấy thuyền cô và đang chậm chạp đi qua. Robert nhìn trừng trừng bước đi của ông già; anh sẽ không có tí thời gian nào để hỏi cô trước khi Virgil đến đây, nên tốt hơn hết là chờ, như cô đã nói khi nãy. Hơn 1 lần anh nén cơn giận và sự thất vọng của mình, nhưng cơn giận dữ điên cuồng trong anh vẫn còn sôi sục. Có thể nói, anh đang trở nên tức tối hơn.

Virgil đứng trước cửa và thở ra khoan khoái khi hơi máy lạnh phả vào ông. “Tuổi già chắc là hỏng hết rồi,” ông phàn nàn. “Nóng bức thật là bực mình.”

“Vậy thì đừng có để ý để nó làm ông bực mình thêm nữa,” Evie chỉ ra và mỉm cười với ông. “Không có cái máy lạnh nào đâu, nên tất cả chúng ta đều phải chịu nóng thôi.”

Ông già ngồi vào cái ghế dựa. “Chán thật,” ông lặp lại đầy thỏa mãn.

Cô đến bên chiếc máy bán nước tự động và lấy 3 chai nước ngọt. Cô để nhiệt độ ở mức thấp vừa đủ tạo ra những tinh thể nước đá, để làm vừa lòng khách hàng của cô. Cô khui nắp chai và dúi 1 chai vào tay Robert, còn 1 chai thì đưa cho Virgil. Cô uống 3 ngụm, dốc ngược cái chai để uống chất nước lạnh buốt, cay xè.

Cô thấy Robert nhìn chằm chằm vào cái chai trên tay anh bằng vẻ không-hài-lòng-cho-lắm; sau đó, anh cũng uống. Vị giác của anh dường như quá phức tạp để nuốt trôi thứ nước ngọt này, cô nghĩ vậy, nhưng

nếu anh sống ở đây, trong mùa hè này, anh sẽ cư xử như là người bản xứ. 1 trong những biện pháp chống lại sự nóng nực là uống coca mỗi ngày để làm dịu những bộ phận trong người.

Có 1 con tàu thông thả lướt qua những con sóng vỗ. Evie liếc nhanh và biết rằng nó là chiếc tàu thuê. Mercer đã nhìn thấy cô, cô biết vậy, nhưng cô không nghĩ là ông ta nhận ra cô. Đội cái nón tròn và đeo kính râm như mọi người, với mái tóc bỏ vào trong áo, trông cô cũng như mọi người. Ông ta cũng không biết chắc cô là phụ nữ.

Robert dựa 1 bên hông lên quầy thu tiền, chân nhip nhip khi mà anh uống nước ngọt. Mặt anh không hề biểu lộ điều gì, nhưng cô có cảm tưởng chắc chắn rằng anh đang chờ đợi. Chờ đến lúc họ có thể nói chuyện với nhau? Không đúng. Phải nói ngay bây giờ.

Cô thấy Mercer neo thuyền và vui vẻ đi về phía bến tàu, 1 tay cầm hộp dụng cụ và tay kia là dây nhợ không xài đến. Cánh cửa mở ra và ông ta lướt vào, ra về ta đây và tự mãn. “Hôm nay chẳng có gì cả, cưng à” ông ta nói bằng quá-thân mặt, và đáng ghê tởm. “Nếu cô đi cùng chắc tôi đã gặp may hơn rồi. Cô nói sao?”

“Tôi không rành câu cá cho lắm,” cô nói mà không hối hận, bởi vì Virgil suýt bị sặc nước.

Robert ngồi trên quầy quay nửa người về phía Mercer. Anh chiếu tia nhìn khắp mặt người đàn ông ấy. “Chào Landon,” anh thờ ơ chào. “Lần tới tôi đi câu với anh lúc anh rảnh nhé.”

Evie giật mình khi nghe Robert gọi Mercer bằng tên, và 1 tiếng chuông báo động bắt đầu vang lên. Robert quen biết thế nào với ông ta?

Nhưng nếu cô chỉ giật mình, thì với Mercer lại như điện giật. Ông ta chết lặng, khuôn mặt tái nhợt khi há hốc miệng nhìn Robert. “Ồ-Ông Cannon,” ông ta lắp bắp. “Tôi – ừm, sa-sao...ông làm gì ở đây vậy?”

Đôi chân mày đen của Robert nhướng lên vẻ nhạo báng. Mercer hoàn toàn rơi vào kinh ngạc, Evie biết rõ, cả cô cũng căng thẳng. Bất kể có quen biết, Robert không hề liên kết với Mercer, hay người nào khác cũng sẽ không đến nỗi sưng sốt với sự hiện diện của anh.

Câu trả lời rõ ràng nhất cho câu hỏi của Mercer đó là anh đã thuê chỗ gửi thuyền của mình ở đây; nhưng Robert đã không nói ra điều đó. Thay vì vậy, anh cố ý nhìn Evie, nói “Nơi đây có 1 sức hấp dẫn nào đó.”

Cô thấy choáng váng, cô không thể ngăn được sắc đỏ đang hun đốt gương mặt mình. Mercer có vẻ còn kinh ngạc hơn nữa vì lý do ấy.

“Ồ,” ông ta lầm bầm. “Thế à, chắc thế.” Ông ta cố gắng lấy lại 1 chút bình tĩnh và ráng nở nụ cười yếu ớt. “Muộn rồi. Tôi xin phép đi trước. Rảnh thì gọi cho tôi nhé, ông Cannon, chúng ta sẽ bàn việc chơi gôn vậy.”

“Hay câu cá chẳng hạn,” Robert gợi ý, giọng anh nhẹ như tơ.

“Ừm....vâng. Đúng thế, chúng ta sẽ làm việc ấy. Bất cứ lúc nào.” Mercer ném chìa khóa tàu lên quầy và hấp tấp bỏ đi.

“Thật muốn biết cái gì đã đặt cái gã của cậu lên đồng lửa thế,” Virgil trầm ngâm.

“Có lẽ anh ta xui xẻo khi nghỉ buổi chiều để đi câu cá mà đụng ngay chủ của anh ta ở bến tàu,” Robert gợi ý, đôi mắt anh sắc lạnh.

Virgil bật ngả người ra ghế, thở khò khè vì cười. “Ừ, xui thật! Này, hấn làm việc cho cậu hả? Ta cá là chuyện đó đã làm tiêu tan hết niềm vui của hấn cả ngày nay thôi.”

“Tôi chắc là vậy.”

Evie đứng im lìm, chăm chú nhìn mọi sắc thái nơi Mercer, và cả câu trả lời rì rầm ngọt ngào của Robert. Anh thích thú nhìn cảnh Mercer lúng túng. Anh cũng đã hướng sự chú ý vào cô thành lý do cho sự có mặt của anh cũng vì lý do: khiến cho Mercer lúng túng. Và sau mọi thứ, có người nào thấy dễ chịu khi phát hiện ra rằng anh ta vừa tán tỉnh người đàn bà của ông chủ mình... ngay trước mặt ông ta đâu? Đây là tình huống bị bắt quả tang lúc đang trốn việc đi chơi mà.

Mercer hình như không hiểu rõ, Evie nghĩ rằng Robert không ưa ông ta. Anh hết sức thân tình, nhưng không ưa là điều rất dễ thấy. Cô đã bớt căng thẳng. Trong 1 thoáng cô sợ rằng Robert bị dính lú vào công

việc đen tối mà Mercer đang làm, nhưng thái độ của Mercer chắc chắn không phải là thái độ của 1 người được gặp bạn bè mình. Cô vẫn lo lắng, dù là biết rằng Mercer làm việc cho Robert. Vừa đúng lúc cô không muốn những làn sóng dơ bẩn của ông ta đánh vào bến thuyền, cô cũng không muốn ông ta gây tổn hại cho Robert.

Cô đã không thành công trong việc khám phá ra thêm thông tin về việc Mercer đang làm; ông ta đi vãn vơ trên lối đi ngoằn ngoèo quanh mấy hòn đảo, cuối cùng thì ngừng lại 1 chút bên bờ 1 trong mấy hòn đảo lớn hơn. Cô không thể tìm thấy thứ gì mà ông ta đang làm. Nếu cô có 1 động cơ tốt, cô sẽ có thể đến gần hơn mà không để ông ta nghe thấy, nhưng chiếc thuyền của cô không được trang bị cái động cơ ấy. Khi đó Mercer đã lại khởi động động cơ, tạo sóng và rời khỏi đảo. Cô đã theo dõi ông ta ở mức độ tốt nhất có thể, nhưng lại không có cách nào để giữ ông ta trong tầm ngắm mọi lúc. Cuối cùng rồi ông ta cũng rời khỏi đảo, thuyền cô đã tăng tốc tối đa để chạy nhanh hơn ông ta và về đến bến thuyền sớm hơn để ông ta không thể phát hiện ra cô.

Cô vẫn không tìm ra gì ngoài sự nghi ngờ. Vào lúc cô còn đang nghĩ có nên kể cho Robert biết không trong khi cô không có chứng cứ xác đáng nào để kể với anh, thì cô cháu cố của Virgil đi vào. Lần này cô ẵm theo 1 cô bé mắt to tròn 11 tháng tuổi, và theo sau là 2 cậu bé 4 tuổi và 6 tuổi. Cả 2 đứa kêu lên “PawPaw, PawPaw.” Chúng chạy về phía chiếc ghế, trèo vào lòng Virgil với vẻ tự nhiên mà chúng đã làm vậy từ trước đến nay.

“Thế nào rồi?” Virgil hỏi, kéo cả 2 thân thể nhỏ bé dựa vào ông. “Nha sĩ có cho bọn cháu cây kẹo nào không thể?”

“Có ạ,” đứa lớn lên tiếng, lấy từ túi áo ra 1 cây kẹo màu đỏ tươi. “Mẹ bảo nó tốt, vì nó không có đường. Ông ăn không?” Về mặt cậu bé thất vọng vì viên kẹo không chút ngọt ngào đó.

“Thèm thật, nhưng thôi cháu giữ đi.” Virgil lắc đầu. Evie mỉm cười khi cô nhìn Virgil và đứa cháu ông, rồi quay qua mẹ chúng. “Sherry à, đây là Robert Cannon. Anh ấy và Virgil vừa chạy ra sông về đây. Robert, Sherry Ferguson là cháu cố của Virgil.”

“Rất vui khi gặp anh,” Sherry chào với nụ cười dễ mến. Cô còn nhớ Robert kể từ lần đầu anh mới đến bến tàu. Cô nhắc đứa bé qua hông bên kia và giơ tay ra.

Robert giơ tay để bắt tay Sherry, và cô bé hiển nhiên nghĩ rằng anh đang cố với lấy nó, cô bé thích thú thả tay ra khỏi áo khoác của Sherry và nhào ra, cả 2 cánh tay nhỏ nhắn mũm mĩm vươn ra. Sherry giật mình vội chụp đứa trẻ, nhưng Robert đã nhanh tay hơn, xóc đứa trẻ trong tay cả trước khi bé thoát khỏi sự bảo vệ của người mẹ.

“Allison Rose!” Sherry thở hổn hển, trừng mắt nhìn đứa bé. “Tôi xin lỗi,” cô nói xin lỗi Robert khi giơ tay ẵm lại con mình. “Tôi không biết con bé bị gì nữa. Con bé trước kia chưa bao giờ đeo người lạ như thế.”

Allison Rose không bị gì cả; cô bé ré lên và quay đi khỏi tay mẹ bé, bám vào áo Robert bằng tất cả sức mạnh của bé.

“Không sao,” Robert nói, giọng nói trầm kỳ lạ của anh giờ mang âm sắc dễ chịu để trấn an cả 2 mẹ con. Bàn tay to lớn đỡ lưng bé, cười bằng mắt với Sherry. “Tôi luôn luôn có cách với phụ nữ mà.”

Điều đó cũng không xa sự thật bao nhiêu, Evie nghĩ và máu cô rộn lên từ từ trong huyết mạch khi cô nhìn anh bồng đứa bé thoải mái như thể anh đã có cả tá con cái. Có việc gì mà người đàn ông này không thể làm được không? Sherry thì gần như tan chảy dưới ánh nhìn tươi cười, còn Allison bé bỏng thì đang ở trên thiên đường.

Ngồi trên cánh tay anh, Allison nhìn xung quanh bằng vẻ mặt hạnh phúc, như thể bé là nữ hoàng đang ngắm nhìn thần dân của mình. Robert cúi đầu cạ mũi anh lên mớ tóc quăn vàng mềm mại phân biệt bé gái với bé trai ngay từ nhỏ. Anh đã từng bế 2 đứa con trai của Madelyn khi chúng còn ẵm ngửa và chơi đùa với chúng khi chúng mới biết đi, nhưng chúng không được mềm mại như cô bé trong tay anh, và mùi hương của bé thì ngọt ngào thoang thoảng. Anh nhận thấy mình say mê đôi xăng-đan trên đôi bàn chân bé xíu cùng với diềm đăng ten của cái váy trên người bé. Cảm giác 2 cánh tay mũm mĩm, tròn lẳn bám chặt người anh khiến anh thỏa mãn 1 cách kỳ lạ.

Ồi chúa ơi, Evie nghĩ. Ngực cô thít chặt đến nỗi cô thở yếu ớt. Cô phải quay đi để giấu đi ánh mắt choáng váng. Sao anh không thấy trẻ nhỏ là bất tiện? Sao anh phải ẵm Allison dịu dàng và mắt anh lại thích thú với hương thơm ngọt ngào của bé đến vậy? Mỗi xúc cảm phồng lên trong cô, tràn ngập người cô đến mức cô không thể hoạt động, không thể nghĩ được gì cả.

Chắc chắn trong phần đời còn lại của mình, cô sẽ vẫn nhớ chính xác thời điểm cô yêu Robert Cannon là lúc nào.

Cô đang bận bịu với mớ giấy tờ, dù cô không chắc đó là giấy tờ gì. Từ xa, cô có thể nghe thấy Sherry đang hỏi Virgil về chuyến du ngoạn trên sông, nghe thấy câu trả lời hăng hái của Virgil cùng mấy câu giải thích của Robert. Cô biết rằng giọng nói nhẹ nhàng, điềm tĩnh đó vẫn còn ở đây. Làm sao mà Sherry lại có thể chắc chắn rằng chuyến đi an toàn khi mà sự im lặng và tự tin tuyệt đối ở anh cho thấy anh đã lo lắng mà tỏ vẻ quá chú ý đến an toàn của Virgil?

Anh hành động 1 cách thông thả, cô nhận thức điều đó lúc cô nghe họ nói. Cô cảm thấy tách biệt, không thực sự nghe được từng lời, nhưng cái cách mọi việc được nói ra, là cảm xúc nguyên sơ. Robert là bậc thầy trong việc thấu hiểu con người, sử dụng giọng nói và cách cư xử của anh với sự chính xác lạ kỳ để lôi kéo họ vào sự hưởng ứng mà anh mong muốn. Kỳ thực anh giống 1 người điều khiển rối, cuốn hút mọi người khôn khéo đến mức không bao giờ để họ biết mình đang bị điều khiển.

Và nếu anh điều khiển họ, thì cũng có nghĩa anh đang điều khiển cô.

Có tiếng u u âm ỉ trong tai cô, tựa hồ như cô bị chóng mặt. Evie dứt khoát không là bất cứ gì ngu ngốc và tập trung hít thở sâu. Khi cô hít vào hơi thở đầu, cô mới nhận ra rằng hình như là lần đầu cô đã làm thế này vào lúc trước, thấy được bởi sự giải thoát sâu sắc trong phổi cô. Cô hầu như nín thở, lúc Robert cọ mặt anh lên những lọn tóc quăn của Allison. Hèn gì mà cô đã cảm thấy muốn xỉu.

Xúc động cô mờ mẫn cố đứng vững, cảm thấy mấy ngón tay cô cuối cùng cũng chạm vào cái gì đó mà cô nghĩ mình có thể vịn được. Giờ thì cô cảm thấy như thể sợi dây an toàn đã bị rút ra khỏi người và cô lại sa xuống và xoay tít. Robert có nói với cô bất cứ lời thật lòng nào hay là mỗi một lời là 1 hành động khôn khéo, ý muốn ...gì kia? Đưa cô vào giường anh sao? Hồi hộp vì anh săn đuổi? Cái khó hiểu là anh thẳng thắn. Cô sẽ khẳng định điều khác nhau đó như thế nào?

Cô bối rối nghĩ, câu trả lời là cô không thể. Chỉ thời gian mới có thể trả lời nếu như cô cần anh, sẽ trao trái tim cô cho anh, và cô nghi ngờ khoảng thời gian qua. Anh đã nói anh ở đây nghỉ hè, mà mùa hè thì qua quá nửa. Anh sẽ chỉ ở đây 6, hay 7 tuần nữa.

“Evie.” Tên cô được thốt ra nhẹ nhàng, gần bên tai cô. Cô cảm nhận được thân nhiệt anh phả vào lưng cô, ngửi thấy mùi mồ hôi sạch sẽ, tươi mát trên người anh. Bàn tay anh sờ vào cánh tay cô. “Sherry với Virgil về kìa em.”

Cô quay lại, tập trung sức lực vào nụ cười và tự chủ. Không ai khác để ý mối lo lắng của cô, cô biết thế, nhưng Robert thì có, ví dụ khác của sự sáng suốt sắc bén của anh. Allison bị dụ, với 1 cái núm vú cao su đỏ làm môi nhử, quay lại vòng tay của Sherry, nơi mà cô bé mê mải xoay vòng vòng viên kẹo bọc giấy bóng bên ngoài, gắng tìm tháo mở ra. Cuối cùng cô bé ngậm cả vào miệng, luôn cả giấy bọc ngoài. Virgil đang đứng ở cửa cùng 2 thằng bé đang la lối rằng chúng muốn 1 trận bão tuyết trước khi về nhà, trong khi Sherry phản đối rằng cô không cách gì lái xe về Boaz, vì Virgil nói thêm rằng bản thân ông không cảm thấy phiền việc có 1 trận bão tuyết. Tất nhiên, điều đó giải quyết được vấn đề.

Evie góp lời thêm vào âm thanh náo loạn âm ỉ, chào tạm biệt họ, bảo Virgil bảo trọng. 2 cậu bé phóng nhanh ra khỏi cửa và hướng về phía bến tàu. Sherry bước ra ngoài la lên, “Cả 2 quay lại đây, mau lên!” bằng 1 giọng khiến chúng khựng lại, phụng phịu nhăn nhó, quay lại với cô. Tồn thêm vài phút nữa để mọi người đều ngồi vào xe, và qua tất cả Evie nhận thức sâu sắc là Robert đang đứng rất gần đằng sau cô, tay anh đặt trên bờ lưng nhỏ của cô. Cả Sherry lẫn Virgil đều không chú ý đến cái ngôn ngữ hình thể này, không đụng chạm nhiều, đó là tuyên bố đòi hỏi của anh đối với cô.

Sau cuộc từ giã đẫm tai của họ là sự tĩnh lặng. Cô đóng cửa lại và cố đi lướt qua anh, nhưng 2 tay anh đã ở trên thắt lưng cô, và với 1 cú xoay chóng mặt, cô thấy mình ngã phịch xuống mặt quầy với anh đang đứng ở giữa 2 chân cô không cho cô đứng xuống. Cô chăm chăm nhìn vào khoảng giữa ngực anh, cố không nhìn lên

anh. Cô không muốn thế này, không muốn đương đầu với anh khi mà cô vẫn còn rối rắm vì sự thật choáng người là cô yêu anh và tin tưởng anh còn ít hơn cô đã nghĩ.

“Chết tiệt thật,” anh nói rất dịu dàng. “Nhìn anh đi em.”

“Tại sao?”

“Vì anh không muốn nói chuyện với cái đỉnh đầu của em chứ sao.”

“Bằng cách này em vẫn có thể nghe rõ mà.”

Anh rít khe tiếng nguyên rửa và giữ mặt cô giữa 2 tay anh, nâng mặt cô ngược lên. Anh cẩn thận không làm đau cô, không có sự chống cự nào đối với sự kềm kẹp ấy. Cô cố chú ý vào mũi anh, ánh xanh lấp lánh trong mắt anh át hẳn khuôn mặt anh, lôi kéo sự chú ý của cô. Không có cách gì để không phải nhìn vào sự giận dữ lạnh lùng trong đôi mắt đó.

“Em đi đâu vậy?”

Câu hỏi có vẻ êm dịu, gần như là vu vơ. Nếu cô không nhìn vào mắt anh, và nếu cô không cảm nhận cơn giận dữ khuấy đảo trong anh, thì có thể cô đã bị lừa. “Em có việc vặt phải đi.”

“À.” Tay anh siết chặt mặt cô. “Em đi gặp Landon Mercer phải không?” anh bất ngờ hỏi. “Em có công việc với hắn phải không?”

Cô nhìn anh chăm chăm, sững sốt. Trong phút chốc, cô không thể sắp xếp nổi 1 ý nghĩ riêng lẻ, đầu óc cô trống rỗng. Làm sao mà anh lại liên kết được cô với Mercer? Cô đi sau anh kia mà, và cô với Mercer lại không về cùng lúc. Nhưng đúng là tại Mercer mà cô mới đi, dù là cô không đi cùng ông ta. Cô có thể cảm nhận được hơi nóng trên gò má cô và biết rằng cô trông như đã phạm lỗi, nhưng cô có vẻ như không trả lời rành mạch được. Khi câu hỏi cuối lắng xuống, cô nói cẩu kính, “Không phải, em không có việc gì với ông ta hết! Em ghé thăm ông ta!”

Môi Robert mím chặt. “Vậy thì sao em lén lút đi gặp hắn ta hả?”

“Em không lén lút chỗ nào cả,” cô nổi nóng. “Mà em cũng không gặp ông ta!”

“Nhưng em đã đóng cửa văn phòng vào giữa lúc bận bịu thế này,” anh nói gay gắt. “Khi mà em không thể nghỉ sớm 1 chút trong buổi chiều mưa khi không có bất kỳ người khách nào hết.”

“Em nói với anh rồi, em có chút việc.”

“Nên em phải đi bằng thuyền hả?”

“Em sống trên sông nước mà,” cô nhấn mạnh, đôi mắt nâu nhạt rực ánh vàng quầng 1 giây.

“Em có thể băng ngang hồ để về nhà nhanh hơn. Đôi khi đẹp trời và tâm trạng em tốt, thì em dùng thuyền, dù sao thì cũng vẫn hơn lái xe về.”

Về nguy hiểm trong mắt anh vẫn không dịu đi. “Em nói em về nhà sao?”

1 cách rất cố ý cô nắm cổ tay anh và đẩy tay anh khỏi mặt cô. “Em có việc,” cô lặp lại. “Em không có gặp Mercer. Em không có việc gì với ông ta cả. Mà cái quái gì khiến anh nghĩ là anh có quyền trả hỏi tôi hả?” câu nói cuối cùng được hét to lên khi cô cố xô anh ra.

Anh không nhúc nhích 1 chút nào. “Là cái này,” anh trả lời bằng giọng kèm chế, rồi tiến về phía cô và cúi xuống.

Cô giữ hơi thở theo sức nóng của miệng anh, của sức ép. Cử động của anh ép đùi cô mở rộng ra hơn, và anh đặt hông mình vào nơi chữ V ấy. Evie run lên vì cái đâm mạnh của cái vật đàn ông của anh vào nơi kín đáo êm ái yếu ớt của cô, báo động bởi sự tiếp xúc xuyên qua mấy lần vải. Đam mê trong anh cũng tràn ngập như cơn giận dữ của anh hiện giờ, xoáy vào cô, hướng về cô bằng ý muốn của anh. Cánh tay anh thít chặt đau đớn, và cô cố đẩy anh ra 1 lần nữa, kết quả cũng như lần trước. “Dừng lại,” anh cầu nhàu phần đối trên miệng cô, hạ 1 cánh tay ôm gọn hông cô và kéo sát cô dựa vào anh, cọ xát cô vào phần đỉnh bên dưới cái quần của anh.

Thình lình, sâu sắc, khoái lạc chạy vụt qua nơi thâm kín của cô làm cô thét lên, âm thanh ấy bị bóp nghẹt bởi đôi môi anh. Anh lặp lại chuyển động này, dùng đưa khung xương chậu tỳ vào cô bằng cơn ghen và sự thèm muốn điên cuồng. Cơn choáng váng thậm chí còn mạnh mẽ hơn, và cô cong người trong cánh tay anh, bàn tay cô nhấc lên níu lấy vai anh. Việc chuyển từ tức giận sang thèm muốn nhanh đến nỗi cô không thể kiểm soát nổi, và khoái cảm hiện giờ dội lên bên trong cô. Mỗi cử động anh làm đều tăng thêm làm cảm giác, đẩy cô lên cao hơn, như thể cô đang bị ép leo lên núi và kết quả là có 1 lần cô đã tới đỉnh điểm, ném cô lên cao vút. Choáng váng và cảm giác kịch ngất đến cùng lúc, và cô bám chặt lấy anh như cái phao duy nhất.

Chưa bao giờ giống thế này với Matt, cô lơ mơ nghĩ. Tình cảm trẻ con của họ rụt rè, ngây thơ, ngọt ngào mà không quyết. Robert là người đàn ông biết chính xác anh đang làm gì.

Dù cho anh không đụng chạm gì vào chúng, thì vú cô cũng đang rộn lên, những núm vú sít lại và đau đốn. Cô uốn cong người lần nữa, âm thanh điên cuồng, yếu đuối trong cổ họng cô khi cô cố làm dịu đi sự đau nhức do cọ xát chúng vào ngực anh. Anh biết thế, thì thầm, “từ từ thôi em,” vừa lúc tay anh khép trọn lên 1 gò ngực nhô ra căng cứng.

Cô rên rỉ với hơi ấm và sự cấp thiết hấp dẫn. Cô biết mình nên ngăn anh lại, nhưng đặt 1 dấu chấm hết cho trạng thái ngây ngất này là điều cuối cùng cô muốn làm. Cơ thể cô mềm dẻo, gợi cảm bởi ham muốn, sôi nổi với hơi nóng. Anh đưa tay vào dưới áo sơ mi của cô và khéo léo mở tung khóa trước áo ngực cô. Cúp ngực trượt ra 2 bên, và tay những ngón tay anh đã ở trên phần da thịt trần trụi của cô. Anh vuốt ve những đường cong mềm mướt, rồi xoay tròn những núm vú căng cứng đến khi cô quặn quai trong sự đau đốn không được thảo mãn. “Đây là cái em muốn phải không?” anh rì rầm, và kẹp nhẹ cái núm nhỏ sưng phồng. Cô rên rỉ khi 1 luồng hơi nóng chạy xuyên qua cô, tăng thêm sự ẩm ướt ở phần giữa 2 đùi cô.

Anh uốn người cô ngược ra sau trên cánh tay anh, tư thế đẩy ngực cô lên trên. Áo của cô kéo lên trên hoàn toàn làm chúng lộ ra, cô biết rõ, ngạc nhiên khi việc đó xảy ra. Cô nhìn thấy núm vú của mình, đỏ như trái chín; khi miệng anh phủ lên 1 bên, mắt cô khép lại và đầu cô ngửa ra sau.

Anh đang chiếm lấy cô ngay ở đây, ngay ở cái quây này. Cô cảm nhận được quyết tâm của anh, sự khao khát kích động của chính anh. Sự hoảng hốt trào lên trong cô, cố chống lại sức nóng đang hủy hoại ý chí và giác quan của cô. Anh định chiếm lấy cô ở đây, nơi mà bất cứ ai cũng có thể bước vô và nhìn thấy họ. Anh định chiếm giữ cô mà không có ý phòng tránh. Và cô, ngoài mạo hiểm danh tiếng của bản thân và khả năng sẽ có thai, sẽ mất đi chút bảo vệ cuối cùng mà cô giữ lại cho trái tim mình.

Miệng anh đang nút mạnh núm vú cô, nút 1 cách mạnh mẽ trước khi chuyển qua bên còn lại. Và tay anh đang hoạt động ở lưng quần jean của cô, mở nút và kéo dây kéo.

Một cách liêu lỉnh cô lèn 2 cánh tay mình vào giữa 2 người và gồng cứng. “Không,” cô nói. Lời nói khàn khàn, chỉ vừa đủ nghe. “Robert, không! Ngừng lại!”

Anh cứng người, bắp thịt căng thẳng khi anh giữ mình bất động trong 1 lúc lâu. Rồi, rất chậm rãi, anh nhấc tay khỏi người cô và lùi lại, 1 bước, rồi 2 bước. Hơi thở anh nhanh và rõ to.

Evie không nhìn tới anh lúc cô tuột xuống khỏi quây và hấp tấp vụng về mặc lại quần áo chỉnh tề, cài lại áo ngực, vuốt lại áo, kéo khóa và cài nút quần. Hơi thở của cô vẫn còn gấp gáp.

“Em đừng trông hoảng sợ đến vậy,” anh điềm tĩnh nói. “Anh hứa với em là anh sẽ ngừng lại, và anh đã làm thế rồi đó thôi.”

Không, vấn đề không phải là với ý muốn mạnh mẽ của anh, cô nghĩ 1 cách rối loạn, mà là với ý muốn cô. Anh và cô mà có nơi nào khác ngoài bên tàu thì cô không biết lúc ấy cô có thể bắt bản thân mình cự tuyệt không nữa.

“Không nói gì à?” 1 lúc sau anh mới hỏi, khi cô vẫn cứ làm thinh.

Cô nuốt nước bọt. “Không phải bây giờ.”

“Được thôi.” Anh vẫn nói về rất bình tĩnh và kèm chế. “Chúng ta nói sau vậy. Anh sẽ đón em lúc 7 giờ.”

“7 giờ,” cô lặp lại lúc anh đi khỏi.

Robert gọi điện thoại lúc anh cho chiếc Jeep rời khỏi chỗ đậu xe của bến tàu. “Anh có bám theo lúc hấn ta trốn việc không vậy?” anh hỏi và bên kia trả lời tức thì.

“Vâng, chúng tôi có bám theo. Chúng tôi thấy có xe của ông ở bến nên chúng tôi rút lui.”

“Chết tiệt thật. Tôi ở ngoài thuyền rồi. Hấn ta mượn thuyền và đi gặp ai đó ở trên hồ, có thể là Evie, vì cô ta cũng đánh thuyền đi khỏi bến tàu. Mà hấn ta có mang thứ gì theo không?”

“Có thể nói là không, nhưng ông ta có thể bỏ cái đĩa vào túi áo khoác dễ dàng.”

“Hấn không thể câu cá trông cái bộ dạng ấy được. Hấn thay đồ ở đâu?”

“Nhà ông ta. Ông ở nhà không đầy 5 phút, rồi thì đi ra và mang theo 1 hộp dụng cụ và cần câu.”

“Nếu mà hấn cầm cái đĩa, thì nó phải nằm trong hộp dụng cụ chứ.”

“Vâng. Chúng tôi không có cơ hội để lấy nó.”

“Tôi biết rồi. Không phải lỗi của anh. Trước tiên, tôi sẽ gắn điện thoại trên thuyền. Bằng cách đó, nếu tôi có lệnh đèn trên sông, thì anh cũng có thể gọi cho tôi được.”

“Hay tuyệt. Chúng tôi đã kiểm tra nhà ông ta lần nữa khi có cơ hội. Nhưng chẳng có gì hết.”

“Chết tiệt. Được rồi, cứ tiếp tục theo dõi hấn cho tôi. Và tối nay cho ai đó đến nhà Evie đi.”

“Cũng là việc nói này giờ à?”

“Ừ,” Robert trả lời. Thời khắc căng thẳng đã bắt đầu.

9. Chương 9

Sáng ngày hôm sau thật tồi tệ. Evie không hề ngủ ngon – mà chỉ chớp mắt 1 chút. Cô để đồng hồ báo thức lúc 4g30, và khi đồng hồ tắt thì cô chỉ mới chưa đầy 2 tiếng. Việc mơ thấy Robert là 1 chuyện, nhưng cô đã tỉnh hẳn và đã không có khả năng đẩy anh ra khỏi tâm trí cô. Những ý nghĩ của cô thoát ra từ đam mê nóng bỏng của cuộc yêu đương của anh, dù là nó chưa kết thúc được, đến cảm giác bứt rứt của cô mỗi lần cô nghĩ đến cách mà anh thao túng mọi người tài giỏi đến mức nào. Cô đã cố gắng phân tích việc anh đã làm mà không thể tìm ra được lúc nào anh có ác tâm, nhưng việc đó cũng không làm cô an tâm.

Đôi lúc vào nửa đêm, nằm trong bóng tối và nhìn lên trần nhà, cô nhận ra điều mà cô lo ngại. Như thể là Robert chỉ cho phép người ta nhìn thấu và hiểu chỉ 1 phần con người anh; phần còn lại, có lẽ là phần sâu kín nhất trong con người thật của anh, phần ẩn sâu bên trong, không dễ bộc lộ, cẩn thận quan sát và phân tích, phán đoán những phản ứng, quyết định gây sức ép khéo léo để đạt được những thắng lợi mà anh mong muốn. Mọi người sẽ bị ghim chặt bởi trí tuệ sắc bén hoạt động gần như là 1 cái máy tính, biệt lập trong hoàn cảnh khô khan. Điều rối loạn nhiều nhất là hiểu rõ rằng đây là điều anh muốn đến thế nào, rằng anh cố ý tạo ra sự cách biệt bên trong và không định chào đón bất cứ ai bước vào trong.

Cô muốn có vị trí nào trong cuộc đời anh đây? Anh thèm muốn cô; anh sẽ hết sức vui lòng đặt cô vào tâm điểm chú ý của anh trong 1 lúc, để đạt được cái anh muốn: 1 mối quan hệ xác thật. Trừ phi cô có thể phá tan bản năng tự vệ mãnh liệt bên trong, cô sẽ không đời nào đụng chạm đến mối xúc cảm của anh. Anh rồi sẽ người ngoại, còn cô thì tự xé nát tim mình.

Cô vẫn còn khá hơn người khác, biết được những chương ngại cảm xúc quan trọng ra sao. Cô đã tự dựng nên những rào chắn cho riêng mình trong nhiều năm rồi, đến giờ cô đã dần nói điểm mà cô nên tiếp tục đi. Làm sao cô có thể lên án anh vì anh ở rịt trong pháo đài của chính anh? Cô không biết cô có nên cố xông vào không.

Quan trọng là, cô không biết cô có lựa chọn nào nữa không. Dù tốt hay xấu gì thì lúc chiều nay anh cũng đã len qua hàng rào phòng ngự của cô. Với 1 việc nhỏ nhặt: nô đùa với 1 đứa bé. Chỉ là những việc việc

nhỏ nhoi vẫn hơn những sự việc bước ngoặt khác, đó là tình yêu đã được hé mở. Cô đã yếu lòng với anh khi anh cứu cô và Jason, nhưng con tim vẫn còn nguyên vẹn là của cô. Giờ đây cô đã yêu anh; cô không thể quay lại và lờ chuyện này đi được. Khó mà chọc thủng lá chắn của Robert và tiếp cận trái tim anh, và cô còn phải cố gắng nhiều.

Cuối cùng cô cũng trôi vào giấc ngủ, nhưng tiếng chuông báo thức quá nhanh thúc giục cô rời khỏi giường. Cặp mắt nặng trĩu, cô pha cà phê và đi tắm trong khi đợi cà phê pha xong. Sau đó, khi cô lơ đãng nhai trệu trạo phần ngũ cốc và uống chất cafein, thì 1 cơn co thắt âm ỉ quặn lên ở phần bụng dưới của cô. “Chết tiệt,” cô lẩm bẩm. Đây đúng là cái cô cần; cô sẽ đi chơi với Robert lần đầu tiên vào tối đó, thì lại đến kỳ kinh của cô. Cô nghĩ còn 2 ngày nữa mới đến. Cô đã chú ý mấy hôm nay là cô nên uống thuốc tránh thai mà bác sĩ đã kê đơn.

Thường thì kỳ kinh không gây phiền gì cho cô cả, nhưng trong khoảng thời gian này, tình trạng mất ngủ tăng thêm, khiến cô cáu kỉnh khi phải rời khỏi nhà vào buổi tối và phải leo vào chiếc xe tải này.

Chiếc xe tải không mui mạnh mẽ, vẫn rất chắc chắn dù nó đã chạy quá nhiều, gây ra những tiếng ồn ào khi cô lái đi trên đoạn đường vắng vẻ, tối thui. “Mày đừng có hỏng đấy nhé,” cô căn dặn nó. Cô cộng tác với 1 công ty tài chính; 1 công việc sửa chữa ngay tức thì chỉ có điều là cô đã không cần đến nữa.

Cô đến bên chiếc U.S. 431 và leo vào. Chiếc xe tải rung lên và bắt đầu nhả ra những tiếng om sòm rền vang dữ dội. Cô giật mình, chạy chậm chậm và thoáng liếc nhanh phán đoán. Khí trời mát mẻ, còn xăng – ôi trời, cây kim đã chỉ ở vạch đỏ. Cô kéo mạnh cần thắng, ngoái ra sau, và lúc đó thì động cơ sắp tắt. Thêm mấy tiếng rền rĩ ken két, và khói bốc lên quanh capo xe, che mờ tầm nhìn của cô. Cô lái xe ra khỏi đường lớn, vật lộn với vô lăng nặng nề lúc ấy, hết xăng, chiếc xe lắc lư rồi dừng hẳn.

Evie leo ra khỏi xe và đứng nhìn xác xe đầy khói lúc nó còn nổ nho nhỏ, âm thanh của động cơ tắt hẳn. Cô thường nói chuyện êm dịu, nhưng có những lần cần phải chửi thề, và lần này đúng là cần phải như thế. Cô sử dụng tất cả những câu chửi rửa mà cô đã từng nghe thấy, ghép chúng lại với nhau khá là sáng tạo. Việc đó cũng không làm động cơ xe nổ trở lại, và nó cũng không làm cho tài khoản trong ngân hàng của cô tăng thêm, nhưng nó làm dịu đi những thất vọng của cô. Khi cô chạy ra đến đầu đường, cô dừng lại, hít thở sâu và nhìn qua nhìn lại con đường. Bình minh đang soi sáng bầu trời, và giao thông đang dần đông đúc; có lẽ sẽ có người mà cô quen chạy ngang và cô sẽ không phải đi bộ suốt 2 dặm đường để gọi điện thoại. Thở dài, cô lấy khẩu súng ngắn dưới ghế ngồi, nhét nó vào ví, rồi khóa xe lại – dù rõ ràng nếu có ai đó lấy cắp nó sẽ phải kéo nó ra xa – và bắt đầu cuộc bộ.

Chưa đầy 1 phút khi 1 chiếc xe tải không mui khác lắc lư dừng kế bên cô. Cô nhìn quanh quất và thấy chiếc thuyền được cột ở phía sau. 2 người đàn ông ngồi trong xe, 1 người quay kính cửa xuống. “Có chuyện gì à?” Anh ta nói hơi ngập ngừng 1 chút, “cô Evie phải không?”

Cô nhận ra Russ McElroy và Jim Haynes trong sự khuấy khóa, 2 người đánh cá mà cô tình cờ quen biết đã vài năm rồi. “Chào Russ, chào Jim. Chỉ là động cơ xe của tôi hư thôi.”

Russ mở cửa xe và nhảy ra. “Lên xe đi, chúng tôi sẽ chở cô về bến tàu. Cô không cần 1 thân 1 mình ở đây thế này. Có rất nhiều điều tồi tệ xảy ra trong mấy ngày nay đó.”

Với vẻ biết ơn cô leo vào cabin xe và lướt vào ngồi ở ghế giữa. Russ leo lên lại và đóng cửa xe, còn Jim cho xe quay ra đường lộ. Jim hỏi cô “cô có thợ máy giỏi chứ?”

“Tôi nghĩ là có, là Burt, thợ máy ở bến tàu, xem xét kỹ càng. Anh ta sửa máy móc khá lắm.”

Jim gật đầu. “Ừ, tôi biết Burt Mardis. Anh ta giỏi thật đấy. Nhưng nếu anh ta không sửa được, thì có người khác, 1 chỗ sửa xe tư nhân cách vùng Blount này, người này cũng khá giỏi đó. Anh ta là Roy Simms. Chỉ cần tìm trong niên giám điện thoại là ra, Xưởng sửa chữa ô tô Simms.”

“Cám ơn nhé, tôi nhớ rồi.”

Jim và Russ lao vào cuộc tranh cãi về những người thợ máy giỏi khác trong vùng, và chẳng mấy chốc họ đến bến tàu. Cô cảm ơn họ, và Russ lại bước xuống xe để cô ra. Họ chắc không định đưa cô vào tận bến tàu, nhưng khi họ đến nơi thì họ quyết định đưa cô đến nơi cũng chẳng sao. Khi cô mở khóa cánh cổng chặn đoạn đường đi vào, Jim bắt đầu điều khiển chiếc xe để anh ta có thể đẩy chiếc thuyền xuống nước. Sau đó

cô mở cửa văn phòng và bật đèn lên. Vừa lúc Jim và Russ thông thả tách bến, thì Burt chạy lên, và cô kể với anh về chiếc xe chết máy của cô.

Điện thoại reng sau buổi bình minh không lâu. Robert mắt nhắm mắt mở ngó nghiêng bầu trời vàng nhuộm hồng lúc anh với lấy ống nghe. “Tôi đây.”

“Chiếc xe tải bị chết máy nằm trong thị trấn. Vừa lúc cô ta ra đến đường quốc lộ thì nó bị hỏng. Cô ta vậy 1 chiếc xe về bến tàu.”

Robert ngồi dựng dậy. Anh có cảm giác dựng tóc gáy bởi giận dữ và hoảng hốt đan xen.

“Chết thật, cô ấy đi nhờ xe hả?”

“Vâng, tôi thấy hơi lo 1 chút, nên tôi đã đi theo để chắc chắn là cô ta không gặp rắc rối. Không sao cả. Là 2 người câu cá thấy cô ta. Tôi đoán là cô ta quen họ.”

Việc đó cũng không tốt hơn cho lắm. Guntersville chính ra không phải là 1 ổ tội phạm, nhưng bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra cho 1 phụ nữ ở 1 mình. Việc cô được bảo vệ phía sau cũng không làm anh dụi đi, người cứu cô ở ngay phía sau nếu như cô cần đến. Vị trí này không thể xuất hiện ở phía trước. “Sao đúng lúc ấy vậy?”

“Đường ống dẫn dầu bị thủng 1 lỗ lớn hơn là West nghĩ. Chắc là có 1 rắc rối lớn ở ống dẫn trên đoạn đường từ nhà cô ta. Cô ta đã có thể thấy được nó nếu trời không còn tối lúc rời nhà.”

Bằng giọng nói hết sức bình tĩnh và lạnh nhạt, Robert nói, “Tôi không thích nếu có chuyện gì xảy đến với cô ấy vì sai lầm của anh đâu đấy.”

1 chút ngập ngừng ở đầu dây bên kia. Sau đó, “Vâng. Nó sẽ không xảy ra lần nữa đâu ạ.”

Với lời nói rõ ràng của anh ta, Robert không truy tới ráo riết. Anh lên tiếng. “Nhớ cẩn thận lúc anh vào căn nhà ấy tối nay đấy. Tôi không muốn cô ấy chú ý thứ gì ngoài cái đáng để ý đâu.”

“Cô ấy sẽ không biết. Chính tôi sẽ lo liệu việc đó.”

Sau khi cúp máy, Robert nằm ngửa xuống giường và vòng tay ra sau đầu lúc anh quan sát mặt trời hé mọc qua rặng núi. Ngày hôm trước khiến anh không chắc lắm về mối quan hệ của Evie với Mercer. Anh biết chắc cô hẹn gặp Mercer trên sông, hay cô không nói với Mercer về sự hiện diện của anh, hoặc cô không biết về mối của anh với PowerNet. Việc này xem ra là 1 vòng tròn gián điệp hiệu quả, để thoát khỏi sự chú ý và bị bắt giữ ở thời gian càng lâu càng tốt; thế nên, Evie nên được biết về anh. Ít ra, Mercer nên cho cô biết bộ dạng của anh. Họ có lý do gì để cô mờ mịt về nhân dạng thực của anh, trừ phi sự tham gia của cô là rất tình cờ và không ai nghĩ cô cần biết gì?

Còn 1 khả năng nữa là Evie quả thực có biết tên anh, hoặc là đã được cho biết trước, nhưng vì những lý do riêng cô đã quyết định không cho qua cái thông tin mà lúc anh thuê 1 chỗ đậu tàu ở bến tàu của cô và tạo ra 1 mối quan tâm riêng tư mãnh liệt trong cô.

Dù thế nào, việc tiếp theo là Evie không chấp thuận các điều kiện có lợi với những người kia trong nhóm gián điệp. 1 mặt, anh sẽ nắm được 1 yếu điểm mà anh có thể lợi dụng được. Mặt khác, cuộc sống của cô sẽ bị đặt trong vòng nguy hiểm.

Evie đã thu xếp để có 1 người công nhân kéo xe về bến tàu. Khi mọi việc đã xong, Burt cắm đầu vào dưới nắp capo xe và bắt đầu kiểm tra. Sau đó anh nằm lẩn xuống bên dưới để xem xét. Khi anh chui ra, anh không lạc quan chút nào về việc sửa chữa lại máy móc. “Hư hỏng quá nặng rồi,” anh nói. “Tốt hơn cô nên mua động cơ khác.”

Cô đã mong chờ điều đó, và cô đã nhẩm tính lại tiền bạc của cô. Việc thanh toán tiền vay ngân hàng cho bến tàu tháng này sẽ bị trễ, và sau đó cô sẽ phải chậm chi trả những khoản khác để trả cho 1 khoản vay. Cô có thể xoay sở mà không có phương tiện vận chuyển trong vài ngày vì dùng thuyền đi tới đi lui từ nhà đến bến tàu. Nếu cô nhất định cần phải đi đâu đó, cô sẽ mượn xe của Becky, dù cho cô không muốn vậy.

“Tôi sẽ gọi đi quanh đây và cố tìm ra 1 cái,” cô nói. “Anh có thời gian để lắp nó cho tôi không thế?”

“Có mà,” Burt nói rõ ràng. “Ngày lúc này thì nó chậm 1 chút.”

Lúc Craig đến để an ủi cô, thì tất cả đã ổn thỏa. Cô đã đặt 1 động cơ, còn Burt đang bắt đầu công việc đặt nó càng sớm càng tốt ngay khi nó được gửi đến. Tùy thuộc vào công việc ở bến tàu nhiều ra sao, cô sẽ lái xe về nhà vào chiều hôm sau.

Theo kinh nghiệm của Evie, những công việc khác có nhiều lắm. Cô không nên ngạc nhiên nếu Burt đột ngột bị quá nhiều tàu thuyền cần chăm sóc vây quanh tới tấp.

Dù lo lắng nhưng cô biết bằng ngang hồ thì cũng thú vị đấy. Mặt nước trong xanh, lượn quanh ngọn núi với 1 màu xanh mơ hồ, và những đám mây mịn nhẹ trôi lững lờ ngang bầu trời, thỉnh thoảng che bớt ánh mặt trời nóng rực. Những con mòng biển chao liệng uể oải trên mặt nước, và 1 con đại bàng bay vút lên cao. 1 ngày mà trong lòng thực sự đau khổ.

Suy nghĩ trong đầu rằng, 1 khi về nhà cô lại lo lắng về tiền bạc và lời máy cắt cỏ ra để xén lại khu vườn nhà cô. Cô trừng trừng nhìn vết dầu loang rộng trên lối vào chỗ chiếc xe đã đậu ở đó. Nếu cô đi vào ban ngày, nếu cô không đổi chỗ với Craig, cô đã thấy vết dầu và không lái xe đi; động cơ sẽ không bị hỏng, và hóa đơn sửa chữa cũng sẽ ít tiền đi.

Thời điểm này thật tồi tệ.

Khu vườn đã xén xong, cô vào trong nhà cho mát và xử lý việc nhà, những công việc rất nhỏ nhặt. Lúc 3 giờ đúng cô lại trở ra, ngồi trên cầu cảng thông chân xuống nước và ly trà đá đọng hơi nước bên cạnh cô. Việc bức mình về chiếc xe chẳng làm được gì cả. Cô sẽ xử lý việc này ngay khi cô giải quyết mọi cơn khủng hoảng tiền bạc đã nảy sinh trong suốt những năm qua, bằng cách tiết kiệm triệt để đến khi tất cả các khoản tiền đều được chi trả. Cô không thể làm gì hơn ngoài việc đó, vì không thể xảy ra chuyện tốt lành là tiền tự động rơi vào người cô. Dù có thể nhận 1 việc làm bán thời gian làm trong mỗi buổi sáng ở 1 nhà hàng thức ăn nhanh bán đồ ăn sáng. 40 đô 1 tuần thì được 160 đô 1 tháng, đủ chi trả 1 số tiền lớn, còn lại 1 ít tiền xăng dầu. Nhưng bây giờ cái cô muốn là ngồi trên cầu cảng thả chân xuống nước và nhìn ngắm mấy ngọn núi, cảm nhận sự thỏa mãn chạy khắp trong cô.

Đó cũng là cách Robert tìm ra cô. Anh đi đến gần ngôi nhà và ngừng lại khi thấy cô ngồi trên cầu cảng phơi nắng, mắt cô khép lại, mặt ngửa lên đón ánh nắng. Dải tóc tết lại màu vàng dày, dài bị kéo ra trước trên 1 bên vai, lộ ra cái gáy thanh tú hấp dẫn. Cô đang mặc cái quần soọc vải bông đã sờn và áo lót trắng, không phải 1 sự khéo kết hợp, nhưng mạch đập của anh lại bắt đầu đập mạnh lúc anh chiêm ngưỡng đường cong duyên dáng của bờ vai cô, đôi cánh tay tròn trịa thú vị và cặp chân cân đối của cô. Làn da cô ửng hồng với quãng sáng vàng nhạt ấm áp, giống như 1 quả đào mọng nước. Đôi mắt anh, toàn bộ cơ thể anh, bùng cháy khi anh chăm chú nhìn cô. Miệng anh đầy nước, làm anh phải nuốt xuống. Anh chưa từng có cảm giác ham muốn cấp thiết với người đàn bà nào khác. Điều anh cần chỉ là lao vào cô và chiếm lấy cô ngay tại đây, ngay lúc này, mà không cần nghĩ ngợi hay mách khéo nào cả.

Cô không biết về sự hiện diện của anh cho đến lúc cầu cảng rung lên khi anh bước lên. Không có sự hoảng hốt nào trong mắt cô lúc cô quay đầu nhìn người đang bước đến, chỉ là tính hiếu kỳ lười biếng theo sau ánh nhìn ấm áp của niềm vui thích. Ngay cả trung bình 5 tuổi trong 1 thành phố lớn thận trọng hơn mọi người quanh đây, anh nghĩ lúc anh ngồi xuống bên cạnh cô và cởi giày ra.

“Chào anh,” cô nói, cùng nụ cười thanh thản, với lời chào lè nhè kéo dài đến nỗi nó dài gấp 2 lần.

Anh nhận thấy bản thân mỉm cười, mỉm cười thực sự, miệng anh cong lên thành nét dịu dàng lúc trái tim anh đập thình thịch bên trong lồng ngực. Anh muốn cô ngay từ khoảnh khắc anh gặp cô lần đầu tiên; anh, vài lần sau, đã bị cô mê hoặc 1 cách đáng ngạc nhiên. Cả 2 phản ứng gay gắt ở khoảnh khắc này, thậm chí còn hơn thế, anh đã bị bỏ bùa mê.

Anh đã quay cuồng trên vô số sàn nhảy với vô số phụ nữ đẹp trong vòng tay anh, những người phụ nữ đủ khả năng tự nuông chiều bản thân họ và mặc áo choàng và đeo đồ trang sức đắt tiền nhất, những người mà anh yêu thích thật tình. Anh đã làm tình với những người đó 1 cách nhẹ nhàng, chậm rãi, ở những vùng lân cận sang trọng. Anh đã chiếm những người khi tăng thêm kích thích hiểm nguy khiến mỗi cuộc chạm trán càng mãnh liệt hơn. Nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy bị mê hoặc hơn ngay lúc này, ngồi bên cạnh Evie trên cái cầu cảng cũ, với ánh mặt trời về chiều rực sáng, gần như thô bạo trong sự sáng sủa, tắm mọi thứ trong ánh sáng trong trẻo. Mồ hôi nhỏ giọt xuống lưng và ngực anh vì hơi nóng ầm thấp, và toàn thân

thể anh rộn ràng sinh lực. Thậm chí cả mấy đầu ngón tay anh cũng đập rộn lên. Tất cả sự tự chủ dữ dội của anh ngăn anh đẩy cô ngã xuống cầu cảng và kéo rộng 2 chân cô ra để anh đi vào trong cô.

Còn lúc này, trong mức độ ham muốn mãnh liệt của anh, anh bằng lòng chờ đợi. Anh sẽ có được cô. Để giờ đây, anh bị lôi cuốn bởi sự say mê nụ cười chậm rãi của cô, bởi sự lấp lánh tỏa sáng của làn da cô, bởi hương thơm nữ tính nồng nàn của cô mà không loại nước hoa nào sánh kịp. Chỉ đơn thuần ngồi cạnh cô cũng đã đầy cảm dỗ, và anh muốn có nhiều hơn thế này nữa.

Cởi bỏ đôi giày, anh xắn 2 ống quần kaki lên và thò mấy ngón chân xuống nước. Dòng nước âm ẩm, nhưng sáng khoái trái ngược với sức nóng của làn da anh. Khiến anh hơi dễ chịu.

“Vẫn chưa đến 7 giờ mà,” cô nhấn mạnh, nhưng lại mỉm cười.

“Anh muốn chắc chắn là em không vì sợ mà bỏ trốn.”

“Không hẳn đâu. Chờ em 2 tiếng nữa.”

Dù bị trêu chọc, anh chắc rằng cô sẽ không cho anh leo cây. Cô có thể là lo lắng, thậm chí hơi miễn cưỡng, nhưng cô vẫn đồng ý, và cô sẽ giữ lời. Sự thiếu nhiệt tình đi ra ngoài với anh của cô sẽ bị lãng mạ nếu như anh không biết cách thuyết phục mạnh mẽ cơ thể cô phản ứng lại với anh. Dù với lý do gì cô đã từng đề phòng anh, cơ thể cô đã lãng quên chúng.

Cô uể oải du đưa chân qua lại, ngấm mặt nước xoáy quanh mắt cá chân cô. Sau 1 phút ngạc nhiên về tính hợp lý của việc đưa ra cái chủ đề đã gây bức bối cho cô quá nhiều, cô dứt khoát phải làm vậy, dù có thể nào đi nữa. “Robert à, anh đã bao giờ để người nào đó thật sự thân thiết với anh chưa vậy? Có người nào đã từng thực sự hiểu anh chưa?”

Cô cảm nhận sự yên lặng của anh, chỉ trong 1 khắc. Rồi anh trả lời bằng giọng dịu dàng, “Anh đang cố làm thân với em ngay từ lần đầu anh gặp em đây.”

Cô quay đầu qua và bắt gặp anh đang nhìn cô, đôi mắt xanh lạnh của anh điềm tĩnh và khó đoán. “Tránh né hay ho thật đấy, nhưng anh vừa chứng minh điều em muốn nói.”

“Anh sao? Điều gì vậy em?” anh thì thầm 1 cách rộng lượng, nghiêng người về phía trước để ẩn môi anh vào bờ vai trần của cô.

Cô không để chút âu yếm nóng bỏng ấy làm cô xao nhãng. “Sao mà anh làm lệch đi câu hỏi riêng tư mà không trả lời chúng thế. Sao anh lại giữ mọi người cách xa 1 cánh tay vậy. Sao anh chỉ nhìn mà thao túng mà không bao giờ tiết lộ bất cứ điều anh thật sự cảm nhận hay nghĩ đến vậy.”

Anh có vẻ thích thú. “Em đang kết tội anh vì không hài lòng với hiểu biết thế này hả, khi mà em không khác gì con Nhân sư Sphinx hết?”

“Cả 2 chúng ta đều đề phòng nhau hết,” cô thừa nhận dễ dàng.

“Cho là anh né câu hỏi của em đi?” anh nói, nhìn cô chăm chú. “Vậy em đã bao giờ để người nào thân thiết với em và thật sự hiểu em chưa?”

1 cơn đau nhói đâm xuyên qua cô. “Dĩ nhiên có rồi. Gia đình em ...và Matt nữa.”

Cô rơi vào im lặng sau câu nói ấy, và Robert nhìn thấy nỗi buồn lướt qua gương mặt cô, như đám mây trôi trên bầu trời. Lại là Matt! Điều gì đã quá đặc biệt như vậy về 1 cậu trai 18 tuổi mà 12 năm sau chỉ cần đề cập đến tên của anh ta lại khiến cô đau buồn đến vậy? Anh không thích cái cách mà anh cảm nhận được, ghen tuông dữ dội và cảm thấy bức bối vì 1 người đã chết. Nhưng ít ra kí ức về Matt đã lái Evie chệch khỏi điều khó chịu cô đang nói đến.

Cô dường như bằng lòng với việc ngồi trong im lặng lúc này, ngâm chân vào nước và ngắm ánh sáng mặt trời thay đổi khi nó hạ thấp dần trên bầu trời. Robert để cô với những suy tư của riêng cô, đột nhiên bận tâm với suy nghĩ của riêng anh.

Sự sáng suốt của cô đang bị rối loạn. Cô, không may là đã không màng đến tiền bạc. Anh luôn cảm thấy cần thiết để giữ lại 1 phần lớn riêng tư của chính anh; cái cá tính mà anh có với thế giới này, là sự giàu có, 1 thương gia lịch lãm, không phải là giả dối. Đó chỉ là 1 phần nhỏ trong tất cả, phần mà anh chọn lọc để

bày ra. Nó đã làm rất tốt; nó hoàn hảo trong việc làm ăn, trong việc tán tỉnh và quyến rũ những phụ nữ anh muốn, và là món khai vị trong những phần của thế giới nơi công việc của anh không phải ít.

Không phụ tá thân tín nhất nào của anh nghi ngờ rằng anh có tính gì khác ngoài tính lạnh nhạt và là quản lý quyền lực. Họ không biết về sở thích mạo hiểm của anh, hay cách anh ném trái hiểm nguy. Họ không biết về những quan hệ vô cùng nguy hiểm mà anh đã có, ngoài lòng yêu nước tuyệt đối, cho những cơ quan, ban bộ chính phủ riêng biệt. Họ cũng không biết về tất cả việc đang xảy ra, sự rèn luyện chuyên biệt mà anh đã tập để giữ cho anh có thể hình đẹp và những kỹ năng sắc sảo. Họ càng không biết về tính khí nóng nảy của anh, vì anh đã giấu nó dưới sự kềm chế liên tục. Robert biết rõ về bản thân anh, biết được năng lực chết người của anh. Luôn có vẻ tốt hơn để giữ cho bề ngoài cực kỳ lịch thiệp, chưa bao giờ giải phóng sức lực phá tan cái mà anh thấy cần thiết. Nếu điều đó có nghĩa là không ai từng thực sự hiểu anh, thì anh bằng lòng với điều đó. Có sự an toàn nhất định bên trong đó.

Không người phụ nữ nào từng chạm được đến cốt lõi nóng bỏng những xúc cảm của anh, từng khiến anh đánh mất tự chủ. Anh chưa bao giờ muốn yêu thật sự 1 người bằng tình cảm lãng mạn, lại nhận thấy bản thân anh cởi mở với cô, dễ tổn thương vì cô. Anh định cưới vợ vào 1 ngày nào đấy, và vợ anh sẽ hạnh phúc tột cùng. Anh sẽ đối xử với cô ta bằng tất cả cẩn thận và quan tâm, làm cho cô ta hài lòng ở trên giường và chiều chuộng cô. Cô ta sẽ không còn cần thứ gì khác nữa. Anh sẽ là 1 người chồng, 1 người cha trìu mến và dịu dàng. Và cô ta sẽ không bao giờ biết rằng cô ta chưa bao giờ thật sự chạm đến anh, rằng trái tim anh còn vẹn nguyên, trong tận nơi thâm tâm đơn độc của anh.

Madelyn, đương nhiên, biết rằng có nơi sâu thẳm tận cùng mãnh liệt trong anh, nhưng cô chưa bao giờ dò đến. Cô biết mình được yêu thương, và điều đó đối với cô đã đủ lắm rồi. Em gái anh là 1 người ghê gớm trong quyền hạn của chính cô, về uế oải của cô che đậy 1 quyết tâm kinh khủng, khi mà chồng cô khám phá ra và hết sức sửng sốt.

Nhưng Evie sẽ ra sao, với sự quen biết ngắn ngủi, thấy rõ ràng điều những người khác đã làm? Anh cảm thấy bị bóc trần, và anh không thích chuyện đó 1 chút xíu nào hết. Anh sẽ phải cẩn thận hơn lúc ở gần cô.

Lúc này mặt trời đang chiếu tất cả ánh sáng của lên lưng anh, và xương sống anh nhột nhột vì mồ hôi. Quyết định rằng sự lạng thình đã đủ lâu rồi, anh hỏi vu vơ, “Xe em đâu rồi?”

“Em đang mua 1 động cơ mới để lắp vào,” cô trả lời. “Em phải lắp lại nó vào chiều mai, nhưng đến khi ấy em sẽ dùng thuyền để đến bến tàu và quay về.”

Anh chờ, nhưng không có thêm lời giải thích nào nữa. Ngạc nhiên, anh hiểu rõ rằng cô sẽ không nói với anh về cái động cơ hỏng, không định loan tin về những rắc rối của cô bằng bất kỳ cách gì. Anh đã quen với việc mọi người đưa những vấn đề của họ cho anh xử lý khéo léo. Anh cũng đã nghĩ có thể Evie sẽ hỏi mượn anh 1 khoản để trang trải việc sửa chữa. Họ không bàn đến tình hình tài chính của anh, nhưng cô đã thấy con thuyền mới, xe Jeep mới, căn nhà ở bờ sông, và cô không ngốc; cô phải biết là anh có tiền. Anh sẽ không cho cô vay, dĩ nhiên, bởi vì điều đó sẽ làm tiêu tan thủ đoạn tinh vi của anh để thúc ép vấn đề tài chính lên cô, nhưng dù vậy, anh sẽ không ngạc nhiên nếu cô hỏi mượn. Thay vì vậy, cô không định kể với anh về cái xe bị hư hỏng.

“Nếu em cần đi đâu đó, thì hãy gọi cho anh,” cuối cùng anh đề nghị.

“Cám ơn, nhưng em chẳng cần đi đâu mà không thể hoãn lại đến lúc em có lại chiếc xe cả.”

“Không cần phải hoãn công việc lại đâu,” anh khẳng định ngọt. “Chỉ cần gọi cho anh thôi.”

Cô mỉm cười và để bỏ qua chuyện này, nhưng anh biết cô sẽ không gọi. Dù là anh tự động đến bến tàu đến khi xe cô sửa xong, cô cũng sẽ không nói với anh nếu cô cần thứ gì.

Anh cầm tay cô và nhẹ nhàng ve vuốt mấy ngón tay cô. “Em không hỏi anh chúng ta sẽ đi đâu tối nay đây.”

Cô nhìn anh kinh ngạc. “Em đã không nghĩ đến nó” đó là sự thật. Nơi họ đến không quan trọng; thực tế là cô sẽ ở bên anh là điều chiếm trọn tâm trí cô.

“Chuyện đó nghe không khoái tí nào,” anh nói với nụ cười yếu ớt.

“Em không có nói em không nghĩ đến chuyện ra ngoài với anh. Chỉ là đích đến không nhập vào tâm trí em thôi.”

Những người có địa vị xã hội phức tạp anh thường hộ tống ở New York và những doanh nhân lớn khác trên thế giới không bao giờ thú tội chân thành. Hay đúng hơn, nếu họ thú tội, đó sẽ là 1 thái độ vờ vịt yêu đương mật thiết. Evie không ve vãn. Cô chỉ đơn giản nói rõ sự thật và để cho anh đón nhận lấy khi anh muốn. Anh muốn hôn cô lại tự kèm chế. Cô sẽ thoải mái hơn nếu cô không phải đối phó với nỗ lực quyến rũ mỗi lần cô nhìn anh.

Sau đó, cô quay qua anh, đôi mắt nâu nghiêm nghị và vững vàng. “Em đã trả lời câu hỏi của anh,” cô nói. “Giờ tới câu trả lời của em.”

“À.” Cô đã bị lẩn lữa nhưng không quên. Lập tức anh quyết định chọn 1 câu trả lời làm cô hài lòng nhưng không cho phép anh cởi mở. Nó có lợi thế là sự thật, đúng chừng mực của nó. “Anh là 1 người kín đáo,” anh nói thanh thản. “Anh không kể tuột ra chuyện đời anh với người hỏi. Em cũng vậy, nên em sẽ hiểu được chuyện đó.”

Đôi mắt vàng nâu nhìn anh trong 1 thoáng, rồi, với 1 tiếng thở dài, cô quay đi. Anh cảm thấy câu trả lời của anh không làm cô vừa lòng, nhưng cô sẽ không hỏi lại lần nữa. Cảm giác phải từ bỏ không hài lòng, nhưng anh cũng không muốn cô tò mò.

Anh kiểm tra đồng hồ. Có vài cuộc gọi anh phải gọi trước khi đi với cô tối nay, mà chưa tính đến chuyện tắm rửa và thay đồ. Anh hôn vai cô lần nữa và rút chân lên. “Anh phải đi hoặc anh sẽ đến trễ 1 cuộc hẹn. Đừng ở ngoài quá lâu đấy hoặc là em định phơi nắng. Vai em đã nóng lên rồi đấy.”

“Được rồi. Em sẽ gặp anh lúc 7 giờ.” Cô vẫn ngồi trên cầu cảng, và Robert nhìn xuống mái đầu có vết hung hung với tâm trạng thất vọng khó thở. Chỉ khi anh nghĩ cuối cùng thì anh đang có sự tiến triển đứng đắn với cô, cô sẽ lại trốn tránh, như 1 con rùa rút vào trong cái mai của nó. Nhưng tâm trạng chiều nay là 1 sự pha trộn thêm giữa mãn nguyện, u sầu và cam chịu. Có lẽ cô lo lắng về chiếc xe; có lẽ cô bồn chồn về cuộc hẹn hò đầu tiên của họ, dù là lý do nào, thì anh đã có phân nửa cơ thể của cô, ngoại trừ sự am hiểu của anh.

Thật ra là cô không sáng suốt lúc với anh như anh với người khác. Anh luôn có khả năng hiểu thấu mọi người, nhưng tâm trí Evie hoặc khép chặt đối với anh hoặc phản công lại bằng cách hoàn toàn bất ngờ. Anh không thể đoán trước được điều cô sẽ làm hay nói điều cô đang nghĩ, và nó đang dần khiến anh nổi giận. Anh ép mình bước đi, còn hơn đứng đó chờ cô nhìn lên anh. Điều gì sẽ hoàn thành? Có khả năng là cô sẽ hiểu ra tại sao anh đang đợi và nhìn lên, nên anh phải đi. Những trò nhỏ nhặt chỉ không an toàn, và Robert không có 1 cái xương không chắc nào trong cơ thể. Tuy nhiên, anh bắt đắ dĩ phải rời cô. Chỉ lúc này anh không lo về việc cô sẽ làm khi là khi anh ở bên cô.

Khi anh leo vào chiếc Jeep, anh nghĩ 1 cách hài hước rằng đây là tình trạng đáng buồn của chuyện yêu đương khi mà anh quá ám ảnh bởi 1 người phụ nữ mà anh không tin tưởng khuất tầm mắt anh.

Evie vẫn ngồi đó 1 lúc lâu sau khi tiếng động cơ xe Jeep xa dần. Robert đã chặn mất câu hỏi của cô, và đáng buồn là cô hiểu rằng anh sẽ không cho phép cô gần gũi anh. Cô những tưởng cô sẽ gây rắc rối cho mình và cầu nhàu về anh, chỉ là điều đó khiến anh gần cô hơn. Không phải vậy, nếu cô muốn có mối quan hệ với anh, cô sẽ phải tạm bằng lòng với cái nhỏ nhoi mà anh thoải mái cho cô. Cô hiểu Matt tận sâu bên trong và yêu anh vô cùng. Mía mai làm sao là giờ đây cô đã yêu 1 người mà chỉ để cho cô dưng chạm đến bề mặt bên ngoài.

Cuối cùng cô rút chân khỏi nước và đứng lên. Hôm nay là 1 ngày thật bực bội, dù cô cố không buồn bực. Cô sẽ khá hơn khi sẵn sàng cho cuộc hẹn quan trọng này. Cô có cảm giác cô nên sửa soạn 1 chút.

10. Chương 10

Phụ nữ không nên đòi hỏi 1 người hộ tống hoàn hảo hơn nữa, cô hiểu ra điều này vào giữa chiều. So với mọi sự nguy hiểm của anh, hay có lẽ là do lẽ đó, có những điều lạc hậu trong cách bảo vệ và lịch sự mà anh đối đãi với cô. Mọi thứ đã được sắp đặt sẵn để làm cô vui vẻ thoải mái, và bản thân cô đã đủ quen mùa rồi, để chấp nhận như cái cách mà những việc đó diễn ra. Robert Cannon đang tán tỉnh cô, nên đương nhiên anh nhất định khiến cô vui trong tối nay.

Anh chỉ ân cần với mỗi mình cô. Anh đã không liếc mắt đến người người phụ nữ nào khác, dù cô để ý thấy những người đó đang ngắm nhìn anh. Anh kéo ghế cho cô mỗi khi cô đứng lên hay ngồi xuống, rót rượu cho cô và đòi ông chủ đến điều chỉnh lại nhiệt độ lúc anh thấy cô run rẩy. Chỉ là đích thân anh xuất hiện nên đòi hỏi của anh được lập tức thi hành. Mỗi lúc đi dạo, tay anh đặt trên tấm lưng nhỏ thon của cô trong sự che chở âu yếm, sự đụng chạm chiếm hữu.

Không lúc nào, anh khiến cô dễ chịu. Đương nhiên là cô đã căng thẳng lúc xế chiều; rốt cuộc, cô đã không hẹn hò gì trong cả 12 năm nay, và có rất nhiều khác biệt giữa 18 tuổi và 30 tuổi. Lần hẹn hò hồi đó là ăn hamburger và coi phim, hay chỉ là tụ tập với 1 nhóm bạn ở sân trượt băng. Cô không chắc lắm lúc hẹn hò với người đàn ông thường hay tiêu khiển ở mức sang trọng nhất.

Cô trông gương mặt gầy, kín bưng của anh, cô hiểu rõ anh thật sự phức tạp đến mức nào. Anh đã đưa cô đến nhà hàng nổi tiếng ở Huntsville, nhưng cô biết chắc nó không sánh được với 1 phần thể giới ở New York, Paris, hay là New Orleans. Thậm chí không chút giấu diếm, anh tỏ vẻ là những tiêu chuẩn này còn thấp hơn cả những thứ mà anh đã quen thuộc. Những người khác, từng trải nhưng không thạo đời bằng – và chắc chắn là kém lịch thiệp hơn – sẽ cố mô tả 1 cách khéo léo những nhà hàng ngon mà họ đã đến ăn qua. Robert thì khác. Cô ngờ rằng anh thậm chí còn không thêm nghĩ đến nó, vì anh thật sự thoải mái như ở nhà dù bất cứ đâu. Anh không đánh giá hay so sánh; anh hoàn toàn thích thú. Anh bốc thịt nướng bằng mấy ngón tay cũng vui vẻ như lúc anh ăn tối bằng dao nĩa sáng loáng và chùi miệng bằng khăn ăn bằng vải lạnh được hồ cứng.

Ôi Chúa ơi. Không chỉ lúc anh đùa giỡn với con nít, anh mới hoàn toàn không bận khoăn trong thế giới của cô. Chỉ 1 thứ còn hơn cả yêu thích.

Anh quơ mấy ngón tay trước mặt cô. “Em nhìn anh và cười như thế khoảng 5 phút rồi đấy,” anh nói với giọng thích thú. “Bình thường anh sẽ hãnh diện đó, nhưng không hiểu sao nó lại làm anh bứt rứt.”

Miệng anh cong lên lúc cô cầm cái nĩa. “Không nên, vì thực sự đáng hãnh diện mà. Em đang nghĩ làm sao mà anh ở đây lại thoải mái đến vậy, dù là khác biệt biết bao.”

Anh nhún vai nói nhỏ nhẹ, “Những cái khác nhau hầu như là những cái tốt nhất, dù anh nói thật là anh không chịu được nắng nóng. Nhưng mà đúng là 90 độ ở New York khác với 90 độ ở đây.”

Cô tế nhị nhướn mày. “90 độ đâu có nóng nhiều lắm đâu.”

Anh cười thầm và lại lần nữa ngạc nhiên về khả năng làm anh thích thú của cô. Không chuyện gì được công khai, chỉ những ánh nhìn tinh tế nhạy cảm của cô và cách cô đi4n đạt nó. “Đó là sự chênh lệch, cũng là 1 điểm khác. Dù dĩ nhiên đôi khi thời tiết nóng hơn, đối với New York 90 độ đã là nóng rồi. Còn với em, chắc hôm nay đẹp trời chứ.”

“Không hẳn vậy. Đối với chúng tôi 90 độ cũng nóng rồi. Chỉ có điều, nếu so với cả trăm độ thì nó cũng không tệ.”

“Anh nói rồi, là quan điểm.” Anh hớp 1 ngụm rượu. “Nên anh thích New York. Anh thích nhiệt độ nơi đây bớt nóng chút. Ở New York, không khí nhộn nhịp và đầy sức sống, nhạc kịch, múa ba lê và viện bảo tàng. Còn ở đây, không khí trong lành, không quá đông người, không kẹt xe. Không 1 ai vội vã. Mọi người đều mỉm cười chào người lạ.” Ánh mắt anh chờn vờn trên mặt cô khi anh tiếp tục nói bằng giọng trầm hơn. “Anh công nhận là anh thất vọng vì không được nghe em nói ‘chúng mình’ lần nào. Thật ra từ khi đến đây anh đã nghe được vài lần rồi.”

Cô giấu nụ cười. “Sao em phải nói với anh? Chúng mình là nhiều người. Còn anh chỉ có 1 mình.”

“Vậy á? Anh không để ý chuyện nhỏ xíu đó.”

“Mà anh có 1 mình hả?” cô dừng lại, biết rằng cô đang xâm phạm vào đời tư của anh và anh có thể sẽ ngừng lại hết việc anh làm chiều nay. “Anh có vợ chưa?”

Anh lại hớp thêm ngụm rượu nữa, mắt anh lấp lánh nhìn cô qua thành ly. “Chưa,” anh thần thần trả lời. “Anh có đính hôn 1 lần, lúc anh học cao đẳng, nhưng cả anh và cô ấy đều hiểu rằng kết hôn – chuyện hệ trọng với người khác – lại là điều ngớ ngẩn với bọn anh.”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“36. Để thỏa mãn mấy câu hỏi thẳng thừng của em, mối quan tâm tình dục của anh là dành riêng cho phụ nữ. Anh không sử dụng ma túy, và anh không mắc bệnh truyền nhiễm. Cha mẹ anh đã mất rồi, nhưng anh còn 1 cô em gái, Madelyn, sống ở Montana cùng chồng và 2 đứa con trai. Còn mấy người ba con xa nữa, nhưng 2 anh em anh không giữ liên lạc với họ.”

Cô nhìn anh bình tĩnh. Anh hoàn toàn thoải mái, nói với cô rằng anh không để tâm tới mấy chi tiết của đời anh là tiết lộ đặc biệt. Chúng hoàn toàn chân thật. Cô lắng nghe anh, vì có nhiều chi tiết vụn vặt tạo nên nét chính của cuộc đời anh. “Becky và em có họ hàng sống rải rác ở tất cả các bang,” cô kể. “Có 1 chú có trang trại lớn ở ngoại ô Montgomery, và cứ vào tháng 6, chúng tôi họp mặt gia đình ở đó, Jason với Paige chưa bao giờ biết mặt họ hàng bên ngoại, mà chỉ biết bên nội chúng thôi, nên chúng tôi cố gắng đi gặp mỗi năm.”

“Ba mẹ em mất rồi à?” Anh đã biết về họ, vì trong bảng báo cáo anh nhận được có nói đến.

“Vâng.” Ánh vàng trong đôi mắt cô mờ đi. “Becky là người gần gũi nhất của em. Lúc mẹ em chết, em ở với Becky và Paul đến khi Matt và em cưới nhau.” Giọng cô ngập ngừng 1 chút ở khúc cuối.

“Sau đó thì sao?” anh dịu dàng hỏi cô.

“Lúc đó em ở chung với ba mẹ Matt.” Những từ nhẹ nhàng, như không phát ra tiếng. “Chỗ em ở bây giờ. Là nhà của họ. Bến tàu cũng là của họ. Matt là con một, khi họ chết đi, họ để lại cho em tất cả.”

Robert lại bị mũi tên hờn ghen đâm vào. Cô vẫn đang sống ở ngôi nhà mà Matt đã lớn lên ở đó; không còn cách nào khác lúc cô bước vào ngôi nhà đó mà không gợi nhớ đến anh ta. “Em có nghĩ đến việc dời đi không? Mua 1 căn nhà mới hơn chẳng hạn?”

Cô lắc đầu. “Với em gia đình rất quan trọng. Em đã mất đi gia đình của mình lúc mẹ chết, dù cho Becky với Paul có niềm nở với em chẳng nữa, em vẫn luôn biết rằng đó là gia đình của họ, không phải của em. Lúc đầu, Matt và em định sống trong xe mooc, nhưng sau đó anh ấy chết nên em không...Dù sao thì, ba mẹ anh ấy có kêu em về sống chung với họ, và họ cần em cũng nhiều như em cần bạn bè. Có lẽ vì họ cần em, nên em cảm thấy nơi đó cũng ấm cúng, giống như thật sự là gia đình của em vậy. Còn giờ,” cô nói đơn giản, “đúng vậy.”

Anh trầm ngâm nhìn cô. Anh chưa bao giờ cảm thấy gắn bó với nơi nào, chưa bao giờ cảm thấy bị cội nguồn níu kéo. Nơi đó có 1 vùng đất dân dã rộng lớn ở Connecticut, khi anh lớn lên, nhưng đó chỉ đơn giản là nơi anh sống. Giờ đây tầng áp mái của anh lại phù hợp với công việc khô khan của anh. Evie không thích nó, dù nó rộng rãi và được trang hoàng không chê vào đâu được. Dù vậy, ở nơi đó anh sống tiện nghi, và cực kỳ an toàn.

Nhà hàng có 1 ban nhạc sống, và họ chơi rất hay. Để giữ gìn hình ảnh của nhà hàng, họ chơi nhạc xưa, có nghĩa là nhảy thực sự hơn là 1 mình xoay tròn. Anh đưa tay ra về phía Evie. “Em nhảy với anh chứ?”

Khuôn mặt cô nở nụ cười rạng rỡ khi cô đặt tay mình vào tay anh, nhưng rồi cô lại ngập ngừng, vẻ không chắc chắn thay thế vẻ thích thú. “Dài quá,” cô nói thành thật, “nên em không biết liệu em có thể không nữa.”

“Hãy tin anh,” anh nói, dỗ dành điều lo nghĩ của cô. “Anh sẽ không để em ngã đâu. Giống như chạy xe đạp thôi mà em.”

Cô bước vào vòng tay anh. Lúc đầu cô không được tự nhiên, nhưng về sau sau vài vòng quay, cô thư giãn và để niềm say mê âm nhạc và động tác cuốn hút lấy cô. Robert là 1 người khiêu vũ lão luyện, nhưng cô

không mong đợi điều gì khác. Anh ôm sát cô vừa đủ để cô an tâm, nhưng không quá sát để đụng chạm thân thiết. Lại có thêm cơ sở để cô nghĩ.

Khi nhạc vẫn còn, cô biết rằng anh không ba hoa. Khiêu vũ tự bản thân nó đã quyến rũ. Cách anh âu yếm siết chặt tay cô, bàn tay ấm áp vững chắc còn lại áp lên lưng cô. Hơi thở anh lướt qua tóc cô, mùi hương sạch sẽ của làn da anh trên ghẹo lỗ mũi cô. Ở mức độ gần sát này, cô có thể thấy hàm râu lởm chởm của anh đã được cạo kỹ càng, làn da màu ô liu tương phản với bóng tối. Đôi khi ngực cô chạm nhẹ ngực hay cánh tay anh, hay đùi họ trượt qua nhau. Cuộc làm tình chưa thực hiện được, và cô chưa được miễn dịch với nó.

Họ rời nhà hàng lúc nửa đêm. Suốt 40 phút về lại Guntersville, Evie ngồi lặng im bên cạnh anh lúc anh thành thạo lái chiếc Renegade màu đen. Họ không nói gì đến khi anh đến lối vào và tắt máy xe, sự im lặng đột nhiên tràn ngập trong bóng tối. Khi mất họ thích nghi với bóng tối, họ nhìn thấy dòng sông trải dài, yên lặng, lấp lánh phía sau nhà cô.

“Tối mai nữa nhé?” anh hỏi, quay về phía cô và quàng 1 cánh tay lên vai cô.

Cô lắc đầu. “Em không thể. Em đã không sắp xếp đổi ca với Craig, nên sáng mai cậu bé sẽ mở cửa bến tàu như thường lệ. Dù sao thì, em cũng không thể. Chúng ta không thỏa thuận điều này.”

Anh thở dài. “Được rồi, chúng ta sẽ dàn xếp vậy. Vậy còn đổi ca với ta 1 tuần 1 lần thì sao? Điều đó được chấp nhận chứ? Cậu ta làm việc cho em, dĩ nhiên là có cách khác nữa, em biết mà.”

“Cậu ta cũng là bạn em, và cậu ta rất quý mến em. Em sẽ không lợi dụng cậu ta đâu.” Sự lạnh lùng trong giọng nói của cô với anh làm anh bực mình.

Anh bước ra khỏi xe và đi vòng qua mở cửa cho cô. Khi anh đỡ cô đứng cho vững, anh nói với cô để cô yên tâm, “Dù thế nào em cũng ráng dành ít thời gian cho anh chứ?”

“Em sẽ bàn với Craig xem sao,” cô trả lời lấp lửng.

“Thôi mà em.”

Cô rút chìa khóa nhà trong ví ra, và Robert khéo léo lấy nó ra khỏi ngón tay cô. Anh mở khóa cửa, vươn vào trong bật đèn, rồi lùi lại. “Cảm ơn anh,” cô nói.

Anh cản cô lại bằng bàn tay nắm cánh tay cô khi cô chuẩn bị bước vào. “Chúc ngủ ngon, em yêu,” anh thì thầm, và đặt miệng anh lên miệng cô.

Nụ hôn chậm, nồng nàn và khá dễ chịu. Anh không chạm vào cô, ngoại trừ bàn tay anh trên cánh tay cô và môi anh di chuyển bao phủ môi cô. Vô thức cô thở dài khoan khoái, hé mở miệng cô đón hơi thở ấm nóng của anh và sự thâm nhập thông thả của lưỡi anh.

Khi anh ngẩng đầu lên, nụ hôn cô ngứa râm ran, cơ thể cô bị kích thích, và cô thở nhanh hơn bình thường. Cô hài lòng nhận thấy hơi thở anh cũng vậy, hơi khàn khàn. “Mai anh sẽ đến,” anh nói. Rồi anh lại hôn cô lần nữa và quay lại chiếc Jeep.

Cô đóng cửa, khóa lại và dựa vào đó đến khi cô nghe tiếng xe xa dần. Ngực cô thắt chặt, tim cô như vỡ tung và đau đớn. Cô muốn khóc và muốn hét lên.

Thay vì vậy, cô cởi giày và đi vào nhà bếp uống nước. Chân trái của cô dẫm phải cái gì ướt nhẹp và lạnh ngắt, cô nhảy dựng lên hoảng hốt. Nhanh chóng cô bật đèn nhà bếp và hoảng hồn nhìn chằm chằm vào vũng nước phía dưới tủ lạnh. Xui xẻo hơn nữa là không có tiếng o o nhỏ nhỏ phát ra. Cô mở mạnh cửa tủ, nhưng ngọn đèn nhỏ không sáng. Phía trong vẫn tối thui.

“Ôi không, không,” cô rên rỉ. Sao tủ lạnh lại hư vào lúc này chứ! Cô không đủ tiền mang nó đi sửa lúc này. Cô cho là cô nên mua cái mới bằng thẻ tín dụng, nhưng cô ghét phải có thêm khoản vay khác trả hàng tháng. Cái tủ lạnh đã quá cũ, nhưng sao nó không hư vào năm sau thế? Bởi khi ấy cô chỉ còn trả 2 khoản nợ và có tiền mặt nhiều hơn. 6 tháng sau sẽ khác.

Tuy nhiên, cô không làm gì được cho cái tủ lạnh vào lúc gần sáng này. Cô rũ cuống mệt mỏi, nhưng cô cũng lau sạch nước và lấy khăn đặt vào mấy chỗ bị rò rỉ.

Khi cuối cùng cô leo lên giường, thì cô không ngủ được. Cô nghĩ về công việc bán thời gian kia suốt buổi chiều giờ có vẻ như cần thiết, đúng hơn là chọn lựa. Bụng dưới của cô đau âm ỉ. Buổi tối với Robert cô đã quá lo lắng, đã ăn mặc đẹp nhất trong ngày.

Đến 7 giờ sáng cô gọi điện cho Becky. Trong khi Becky đang gọi cho bạn bè, Evie bắt đầu tuần tự gọi đến từng mẫu quảng cáo bán tủ lạnh trên báo. Khi cô cảm thấy nghi ngờ, vì có 1 cuộc gọi gần cả giờ đồng hồ mà không bắt máy. 1 số, có vẻ như hứa hẹn nhất, đã bán tủ lạnh ngay khi đăng quảng cáo.

Lúc 9 giờ, cô và Becky liên lạc với chỗ rao bán tủ lạnh. 100 đô, cao hơn so với khả năng của cô, nhưng không đắt bằng giá tủ lạnh mới. Becky đi với cô, và họ cùng đi coi.

“Tôi xài 10 năm rồi, nên chắc thêm được 5, 7 năm nữa,” người phụ nữ nói vui vẻ lúc bà dẫn họ vào nhà bếp. “Nó không bị hư hỏng gì cả, vì chúng tôi xây nhà mới và tôi muốn cái tủ lạnh side by side. Chúng tôi đang chọn mua 1 cái, tuần trước tôi đã mua được cái mình muốn rồi, ở đó bán rồi, nên tôi không đợi được. Ngay khi tôi bán cái này, tôi sẽ đem cái mới về.”

“Tôi mua,” Evie nói.

“Em làm sao chở nó về?” Becky hỏi thiết thực. “Cho đến khi xe tải của em sửa xong, em không làm sao mà chở nó về được.” Vấn đề đưa ra, cô cố tìm cách giải quyết nó, lướt qua danh sách những người cô quen có xe tải không mui, có thể có người nào đó.

Danh sách của Evie thật được việc. Sau cùng cô quen rất nhiều ngư dân. Nửa giờ sau, Sonny, 1 người bạn làm ca 2 và sáng nay anh ta rảnh.

Họ đưa tủ lạnh về nhà cô trong thời gian ngắn ngủi. Cô gọi Craig để cậu biết cô đến trễ 1 chút vì có việc. “Không sao,” cậu trả lời dễ chịu.

Sonny lôi cái động cơ đóng tuyết trong lúc Evie và Becky vội vàng dời thực phẩm tươi sống từ tủ cũ sang tủ mới. Đồ đông lạnh vẫn không hư, và vì cô không mở cửa tủ, nên phần lớn đồ ăn ở ngăn còn lại vẫn lạnh và tươi. Cô vớt trứng và sữa đi cho chắc ăn.

“Cô muốn chuyển tủ cũ đi không?” Sonny hỏi.

“Không, anh cứ đi làm đi. Chúng ta chỉ cần đẩy nó ra boong, và tôi sẽ tổng khứ nó đi khi tôi lấy lại chiếc xe. Cảm ơn nhé, Sonny. Tôi thật không biết làm gì nếu không có anh.”

“Không sao đâu mà,” anh ân cần, và gồng người đẩy cái tủ cũ ra ngoài.

Sau khi xong việc thì Sonny ra về, Becky mỉm cười với em gái “Chị biết em gấp về bến tàu, nên tối nay chị sẽ gọi cho em, chị không chờ được để nghe tất cả chi tiết thú vị về buổi tối của em với Robert.”

Evie thổi 1 mớ tóc ra khỏi mặt. “Mọi việc đều tốt,” cô nói và mỉm cười vì cô biết câu trả lời không làm Becky thỏa dạ. “Em không phải làm gì hết. Anh ấy là quý ông lý tưởng suốt đêm.”

“Khí gió,” người chị một-thời-bảo-vệ cô lầm bầm.

Khi bộ luật Murphy hoàn toàn có hiệu lực, lúc Evie về đến bến tàu, cô nhận ra rằng chiều hôm trước quả thực Burt có vài con tàu phải sửa và phải sửa trước khi anh đựng đến xe cô. Vì những người đến bến tàu là phương tiện sinh nhai của cô, cô không phàn nàn vấn đề chậm trễ. Tiền bạc, cô sẽ khấm khá hơn nếu nhận thêm nhiều việc sửa chữa. Đủ để trả khoản sửa sang chiếc xe của cô.

Craig gặp cô ở cầu cảng, cậu nhìn cô và nói, bằng cái lưỡi vững chắc trong gò má, “Cô chủ à, cô phải ngưng mọi cuộc tiệc tùng lại và ngủ 1 giấc thật ngon đi.”

“Tệ lắm hử?”

“Không đến nỗi. Có mấy quảng thâm thôi.”

“Nếu thêm 1 cái nữa,” cô nói 1 cách tàn nhẫn, “Cô sẽ đá văng nó.”

Cậu đặt cánh tay rắn chắc lên vai cô. “Aw, mọi thứ sẽ đâu vào đó thôi. Ngắt cảm lên, cô chủ. Cô chỉ mệt mỗi thôi. Nếu cô cần chợp mắt 1 tẹo, cháu sẽ loanh quanh ở đây khoảng 2 tiếng. Tối nay cháu có hẹn, nhưng mà chiều thì cháu rảnh.”

Cô cười với cậu, thấy biết ơn bởi sự quan tâm của cậu. “Không, cô khỏe. Cháu về đi, và cô sẽ phụ trách công việc sáng để trả hết món đồ đang mắc kẹt này.”

“Đồ gì thế?” giọng nói trầm ấm cất lên sau lưng họ. Cô và Craig xoay lại. 1 chiếc thuyền đang chạy ra, và tiếng ồn ào át hẳn tiếng bước chân của Robert. Không như cô, anh trông khá tươi tỉnh. Về mặt anh không lộ ra điều gì, nhưng cô có cảm tưởng rằng anh không thích Craig để tay lên người cô.

“Tối qua cái tủ lạnh nhà em hư mất tiêu,” cô trả lời. “Sáng nay em chở cái xài rồi về nhà đấy.”

Tin đó hình như làm anh dừng lại. Rồi anh nhìn cô dò xét, “Em không ngủ nghề gì được, phải không?”

“Được mấy tiếng. Nhưng tối nay em sẽ ngủ say như chết cho xem.”

Craig lên tiếng, “Nếu cô chắc chắn là cô không cần cháu ở lại...?”

“Ừ. Chào cháu.”

“Vậy thì thôi.” Cậu huýt sáo bỏ đi. Robert quay người nhìn cậu bỏ đi, 1 cậu bé cao, cường tráng xem ra sẽ thành 1 người đàn ông đáng chú ý.

“Anh không việc gì phải ghen với Craig hết,” Evie nói mát mẻ lúc cô lướt qua cạnh anh, hướng về phía văn phòng.

Lông mày Robert nhướng cao lúc anh theo sau cô. Khi họ vào trong, anh thì thầm, “Anh có nói gì đâu.”

“Anh không nói, nhưng rõ ràng là anh nghĩ.”

Anh lui lại. Trời ơi, sự sáng suốt của cô giờ đang phát triển sang hướng độc suy nghĩ nữa. Anh không thích cái cảm giác bị thấu suốt ruột gan.

“Em biết Craig từ khi nó còn nhỏ lặn kìa. Hoàn toàn không có chút nhục dục nào trong quan hệ của chúng tôi hết.”

“Với em có lẽ không có,” anh bình tĩnh nói, “nhưng anh đã từng là 1 cậu bé.”

“Em không nghe chuyện giận dỗi nữa đâu đấy. Nếu điều anh làm là chỉ trích, thì đi đi. Em quá mệt mỗi khi đối phó với nó này giờ rồi.”

“Thôi vậy.” Anh ôm cô vào và kéo đầu cô vào chỗ hõm của vai anh. Anh vuốt ve mái tóc màu nắng ấm của cô, mái tóc bị túm lại thành dải như mọi khi. Đêm hôm trước, cô đã cuộn nó thành 1 búi tao nhả. 1 ngày nào đó – hoặc là, 1 đêm nào đó – anh sẽ được thấy nó xõa tung trên gối của anh.

Dịu dàng anh đưa cô, lắc lư người cô. Cơ thể ấm áp rắn chắc của anh chống đỡ quá thú vị làm Evie cảm thấy mắt cô đang từ từ nhắm lại. Khi cô nhận thức được cô thật sự đang lơ mơ ngủ, cô ép mình ngẩng đầu lên và tránh khỏi anh. “Đủ rồi nếu không em ngủ trong tay anh mất.”

“Cuối cùng em sẽ ngủ,” anh nói. “Nhưng ở chỗ khác.”

Tim cô đập thành thịch mạnh mẽ. Sao anh dễ dàng đối xử không chút lịch sự với cô. Tự nhiên, cô nghĩ đến đêm cô ngủ trong vòng tay Matt, điều ngọt ngào quá gần gũi đó đã bị nỗi ân hận và đau khổ vùi lấp khi cuộc sống của anh đã kết thúc vào ngày hôm sau. Ngủ với Robert sẽ không giống chút nào với cái đêm xa xưa đó...

Anh thấy nỗi buồn làm mắt cô thâm lại, và anh cảm giác giống lời nguyên rửa cay nghiệt. Mỗi lần anh nghĩ anh đang có tiến triển, thì anh lại va phải bóng ma của Matt Shaw, như bức tường vô hình đứng chắn giữa người đàn ông nào đấy với Evie. Như không chắc – như quá sức lơ bịch – hình như là vậy, anh sẽ không ngờ được rằng cô vẫn còn vẹn nguyên trong trắng trong cảnh góa bụa. Mỗi quan hệ của cô với Landon Mercer, dù thế nào, chắc chắn không do sức hút cơ thể.

Còn mối quan hệ của cô với anh, mặt khác, lại chắc chắn như thế.

“Anh có lý do đặc biệt nào không?” cô hỏi.

“Chỉ nhìn em 1 thoáng thôi. Trước khi về em đi ăn với anh nhé?”

“Em không nghĩ vậy. Em mệt quá rồi, em chỉ muốn về nhà và ngủ thôi.”

“Được rồi.” Anh chạm nhẹ gò má cô. “Vậy mai anh đến. Tối về qua hồ cẩn thận nhé em.”

“Vâng. Mấy ngày nay dài quá, chắc em về trước lúc trời tối.”

“Dù sao, nhớ cẩn thận.” Anh nghiêng người hôn cô, rồi ra về.

Ngay khi anh khuất khỏi tầm mắt cô, cặp lông mày đen của anh nhíu lại khó chịu. Tiệc tùng đêm qua không ảnh hưởng nhiều vì có cái anh hoàn toàn không tính đến, và anh không tha thứ cho bản thân anh. Anh được sinh ra trong đồng tiền và đã tạo ra nhiều hơn nữa, nên việc chọn mua cái tủ lạnh cũ không xảy ra với anh. Anh không có ý kiến việc cô chi trả cho nó, nhưng anh tỏ vẻ rằng 1 cái mới không đắt hơn, thậm chí có mẫu mới rẻ nhất nữa. Dù cô hơi túng thiếu về tiền bạc, anh cũng không có dự định gì nhiều.

Mercer cũng đang bắt đầu tìm cách làm loãng nguồn tài chính 1 ít mấy hôm nay. Hắn ta không chút lo lắng vào ...lúc này. Chẳng mấy chốc hắn ta sẽ bị tóm cổ cùng lúc nhu cầu về tiền mặt gia tăng. Lần tới lúc hắn ta động đây, Robert sẽ chuẩn bị sẵn cho hắn ta. Cạm bẫy đang dần dần siết chặt.

Anh dự định khoảng 2 tuần nữa, nhiều nhất là 3 tuần. Anh sẽ khiến mọi việc chuyển động nhanh hơn, nhưng anh miễn cưỡng khiến mọi thứ sắp sửa kết thúc. Nếu Mercer cố gắng bán cái khác, dĩ nhiên anh sẽ phải hành động, nhưng đến lúc này, anh sẽ dùng thời giờ để quyến rũ bằng được Evie.

Đó là, nếu anh khiến cô quên đi người chồng đã chết. Cơn ghen điên cuồng của Robert càng chồng chất, nhưng bị kiềm chế mạnh mẽ. Thật mỉa mai nếu anh ghen với tất cả mọi người. Cảm xúc này trước đây anh chưa từng cảm nhận được, và anh lạnh nhạt khi bỏ những người để cho ai đó trở nên quan trọng đối với họ. Anh chưa bao giờ khao khát 1 người quá mãnh liệt, cũng không để bản thân tiếp xúc mật thiết với đối thủ. Điều đó cũng là 1 kinh nghiệm mới mẻ cho anh. Nếu 1 người phụ nữ quan tâm 1 người đàn ông, anh ta chỉ cần tiến lên, theo nguyên tắc mà đánh vào cảm giác yêu mến của cô ta thì quá phiền phức và rắc rối điều mà với anh, là vấn đề khá đơn giản.

Nhưng khi anh gặp Evangeline. Tên cô thâm thì trong trí óc anh, như du dương, tao nhã, như tiếng gió rì rào trong hàng cây. Evangeline. Một cái tên đầy chất thơ, cùng với tình yêu vĩnh cửu.

Anh không thể chấp nhận việc cô mãi mãi là của Matt Shaw, rằng anh sẽ không bao giờ có được cô.

Khỉ thật, cậu nhóc đó đã giúp cô việc gì? Anh đã muốn đắm vào hàm Craig vì đã cả gan đụng vào cô, nhưng cách cư xử ngay thẳng khôn ngoan của anh đã ngăn anh. Craig trông mạnh khỏe như con bò đực, nhưng Robert biết khả năng của anh. Anh có thể dễ dàng giết chết cậu nhóc đó dù không định làm thế.

Vì Matt chết quá trẻ, nên sự nếm trải của Evie mãi mãi đóng cứng ở tuổi đó? Ý nghĩ này thật khó chịu. Anh tự chán ghét bản thân vì nghĩ đến điều đó. Anh không có cơ sở nào cho sự suy đoán ngu ngốc này; anh biết khá rõ rằng giữa Evie và Craig không hề bị thể xác hấp dẫn nhau. Mà do lòng ghen tuông của anh đã thúc đẩy ý nghĩ này.

Anh phải có được cô. Sớm thôi.

11. Chương 11

Tối đó Evie ngủ hết 10 tiếng, từ 9 giờ tối đến 7 giờ sáng hôm sau. Cô tỉnh dậy và cảm thấy khỏe hơn nhiều, dù cô mệt mỏi vì giấc ngủ nặng nề. Cô lướt vào nhà bếp, thăm cầu mong không có thứ gì bị hư nữa, nhất là cái máy pha cà phê. Mọi thứ dường như vẫn bình yên, nên cô để vào 1 bình cà phê và quay vô phòng tắm trong khi cà phê đang được pha.

15 phút sau, mặc váy với đầu tóc được gội sạch, cô thỏa mãn thu mình trên ghế, hóp 1 ngụm cà phê. Cô nhắm mắt như là tắm nắng với hơi nóng dễ chịu. Thật là 1 buổi sáng tuyệt vời, trong trẻo, yên lặng và ngát hương. Chim chóc hát ầm ĩ, và nhiệt độ vẫn còn dễ chịu, chỉ khoảng hơn 70 độ.

Cô nghe tiếng lốp xe lạo xạo bên ngoài, có vẻ như là xe hơi, và vài giây sau Robert đã đến lối vào. Dù cô không không thấy lối vào hay ngoài đường từ trên boong, và dù cô không biết ai đi xe 4 bánh, thì cô cũng biết chắc về diện mạo vị khách của cô. Máu huyết cô bắt đầu chảy nhanh hơn, da cô râm ran, và sự phấn khích do ánh nắng hay do cà phê bắt đầu chạy khắp cơ thể cô.

Anh đã làm tình với bao nhiêu người? Bản năng mách bảo cô rằng cô khác xa những tạo vật đáng thương ấy.

Họ, cũng như cô, không có khả năng kháng cự lại sức hấp dẫn dịu dàng không ngừng đó. Cô biết chắc rằng anh chẳng bao giờ quay lại làm tình với một ai trong số họ cả.

Qua cánh cửa hành lang để mở cô nghe thấy tiếng gõ phía trước “Robert?” cô gọi. “Em ở trên boong này.”

Tiếng bước chân anh dẫm trên cỏ êm ru, chỉ 15 giây, anh đã đến bậc tam cấp. Anh đứng lại, mắt anh rục lên nhìn cô chăm chăm.

Ngạc nhiên, cô co người hơn 1 chút trong chiếc ghế. “Em lại làm gì hả?”

Về mặt anh giãn ra lúc anh đến lấy cái ghế bên cạnh cô. “Em sai chuyện này. Là ham muốn, không phải giận dữ.”

“À.” Cô dùng cái cốc che mặt đi lúc hớp thêm ngụm nữa. “Điều đó tiết lộ 1 số chuyện.”

“Gì thế?”

“Em thấy anh nổi giận thường hơn là em ham muốn.” Tim cô đập giục già điên cuồng. Chúa ơi, cô đang tán tỉnh anh. Cô choáng váng vì hiểu ra. Cô chưa bao giờ buông lời chọc ghẹo khiêu khích với đàn ông, nhất là không bàn cãi về ham muốn của anh ta đối với cô. Cô không nhớ cô đã từng tán tỉnh Matt chưa; có thứ gì đó dường như luôn chắn giữa họ, và họ đã không biết đến giai đoạn tìm hiểu đầy cảm giác ngắt ngảy trước khi cưới nhau. Họ đã cùng nhau lớn lên với mọi người.

“Em lại lầm lẫn nữa rồi,” Robert nói vẫn vờ.

“Về chuyện gì?”

“Ham muốn vẫn luôn ở đây, Evangeline.”

Yên lặng, gần như vô tình, lời nói khiến cô hụt hơi. Lần này cô trốn tránh bằng thái độ vui vẻ, duỗi chân đứng lên cô nói, “Anh muốn uống cà phê không?”

“Lát nữa anh uống,” anh nói, giữ cô lại bằng 1 tay đặt lên vai cô. Anh đụng chạm lần khăn, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng ve vuốt đường cong chỗ khớp xương “Em trông thỏa mãn như 1 con mèo ấy. Chỉ anh chỗ để tách nào.”

“Chỗ tủ kéo ngay trên máy cà phê đó. Em không có kem, chỉ có sữa không kem –”

“Không sao. Anh uống cà phê đen, giống em. Em rót thêm không?”

Không nói lời nào cô đưa anh cái tách, và anh biến vào trong nhà.

Robert lấy cái tách từ tủ kéo ra, anh thấy tay anh đang run nhè nhẹ. Anh vừa thích thú vừa kinh ngạc trước ảnh hưởng của phản ứng của anh đối với cô, dù anh thường ít bị khuấy động nữa với mỗi khi cô hiện diện. Nhưng lúc sáng gặp cô...ừm, anh muốn thấy cô xoa tóc xuống, và giờ anh đã thấy được cái anh mong muốn.

Anh chỉ không trông đợi cái phản ứng đàn ông của anh, không trông đợi cái áo choàng sọc màu vàng nâu dày cộm trễ xuống giữa lưng cô, ánh mặt trời lóe sáng suốt sợi tóc như sợi kim loại quý.

Chỉ ở đoạn cuối phần tóc quăn, lấp lánh muốn được thoát ra khỏi cái bím tóc quen thuộc của cô. 1 lọn tóc rũ trên vai và vú cô, lọn quăn bao quanh hoàn toàn núm vú cô cứ như nó được tạo ra chỉ để làm có việc đó. Anh chỉ nhìn thoáng qua là biết cô không mặc áo ngực bên dưới cái cooc sê màu đào nhạt với những nếp gấp li ti ở phía trước bên dưới, cô chắc nghĩ rằng đã che giấu được tình trạng không mặc áo ngực của cô.

Anh đã trở nên quen thuộc với độ sáng của làn da cô. Anh không muốn. Mỗi lần anh nhìn cô thêm 1 lần, anh lại bị ấn tượng bởi cái cách dường như cô rực sáng hơn. Tác động sáng nay đặc biệt sâu sắc. Cô cuộn người trên ghế như 1 con mèo, ngái ngủ và hơi bù xù, đôi chân cân đối và bàn chân mịn màng của cô trần trụi, ánh nắng chói chang rọi sáng cô từ bên trong.

Anh muốn nhắc cô lên và mang cô vào lại căn phòng ngủ mát mẻ mờ tối của cô, cởi hết áo quần cô ra và làm anh thỏa mãn trên da thịt cô. Như anh nhớ ra, với cú sốc khó chịu, rằng đây là căn nhà mà Matt đã lớn lên. Anh không muốn có được cô, nơi nhan nhản ký ức về người con trai khác.

“Robert?” cô gọi vì anh lâu quá chưa lên.

“Anh đang coi tách cà phê của em,” anh nói vọng lên, và nghe tiếng cô cười đáp lại.

Anh lựa tách và nói, “Anh uống ngọt chừng 49% thôi. Còn 51% còn lại em lo nhé,” và rót cà phê vào tách, sau đó rót thêm vào tách cho cô. Anh đem cả 2 tách ra ngoài boong và cẩn thận đưa cô 1 tách, không muốn làm đổ thứ chất lỏng nóng hổi lên đôi chân trần của cô.

“Được 1 bộ sưu tầm tách kha khá.”

“Thế à? Thủ phạm là Jason với Paige đấy chứ. Mỗi dịp sinh nhật với giáng sinh, chúng lại tặng em 1 cái xem như quà bịt miệng. Chúng bỏ rất nhiều thời gian và công sức chọn tách và mở quà vào dịp nổi bật. Chúng chẳng để Becky hay Paul nhìn thấy trước, nên họ cũng luôn bị bất ngờ.”

“1 trong số chúng khá tinh ý nhỉ”

Cô mỉm cười. “Paige làm đấy. Nó là chuyên gia tìm mấy thứ đó mà.”

Anh nhướn mày. “Đứa trẻ nhạy cảm, ngây thơ đó sao?”

“Là đứa bé sáng dạ và già trước tuổi. Anh đừng để tính nhút nhát đấy lừa anh.”

“Con bé hình như không sợ anh. Nó bắt chuyện với anh ngay lần đầu anh gặp nó.”

“Có chẳng là sức hấp dẫn của anh ấy. Nó không hề cởi mở với mọi người. Nhưng theo cái kiểu mà con của Sherry mến anh,” cô nói 1 cách thận trọng, “dường như là mấy đứa nhỏ đều bị anh thu hút hết.”

“Hay quá,” anh trả lời, bình tĩnh nhìn cô qua vành chiếc tách, “vậy còn người lớn thì sao?”

“Mai anh sẽ mang cho em 1 cây gậy lớn để em đánh chúng.” Rất bình tĩnh anh nghiêng người để ly lên bàn, rồi lấy cái tách trong tay cô và để kế bên cái tách của anh. Cô nhìn anh cảnh giác. “Anh làm gì vậy?”

“Làm cái này.” Bằng 1 động tác khéo léo nhanh nhẹn, anh xốc cô ra khỏi ghế, và đặt cô ngồi vào lòng anh. Cô ngồi sững sờ, cứng đờ, mắt cô mở to kinh ngạc. Anh lại lấy cái tách của cô và đặt nó vào tay cô, rồi xoay cô sao cho cô mất thăng bằng và phải thả lỏng người dựa vào ngực anh.

“Robert,” cô phản đối bằng giọng yếu ớt.

“Evangeline.” Giọng anh ngân nga kéo dài chữ i.

Cô không thể nghĩ ra điều gì. Cô ngồi đó được bao bọc bởi sức lực của anh, hơi ấm của anh, mùi thơm của anh. Cô có thể cảm thấy nhịp đập thành thị đều đều của trái tim cô. Cô biết anh cao lớn, nhưng cho đến lúc này, thậm chí là ngồi trong lòng anh, đầu cô cũng không cao bằng đầu anh. Cô cảm thấy bị áp đảo và tin cậy chắc chắn. Không phải từ anh, mà từ phần còn lại của thế giới này.

Bắp đùi anh rắn chắc bên dưới cô, và vật khác cũng vậy.

“Em uống hết cà phê đi,” anh nói, và vô thức cô nâng cái tách đưa lên môi.

Họ ngồi đó trong sự yên lặng thanh thản khi mà nhiệt độ tăng lên và lượng giao thông đường thủy cũng đông đúc thêm. Khi tách của họ cạn veo, anh để chúng sang bên, rồi đưa tay giữ lấy mặt cô, nâng lên và trao cô nụ hôn chậm chậm mãi miết.

Như 1 bông hoa quay theo ánh mặt trời, cô rướn người về phía anh, chính người cô dựa chắc chắn vào anh. Hương vị cà phê trong miệng anh và miệng cô. Lưỡi anh thăm dò nhẹ nhàng, và cô run lên, cánh tay cô

nhắc lên vòng quanh cổ anh. Cô không biết anh uống lấy miệng cô bao lâu rồi; thời gian đếm được chỉ bởi nhịp đập dữ dội của mạch máu cô, đập rộn ràng trên mỗi inch thân thể cô.

Tay anh lướt qua vú cô, vén tóc cô sang 1 bên, rồi quay lại ôm chắc chắn lên cái gò mềm mại đó. Evie cứng người, nhưng anh đã ve vuốt cô bằng lời thì thầm trầm khàn, không hẳn là lời nói, mà chỉ là 1 tiếng dịu êm. Anh đưa tay và miệng anh lên vú cô trước, anh có cảm giác cô vẫn còn ngập ngừng để anh âu yếm. Anh vuốt ve cô, nhẹ nhàng se núm vú cô bằng ngón tay đến khi chúng căng cứng dựng đứng lên khiêu khích, dịu dàng vuốt ve những đường cong đẹp đẽ. Anh muốn cô thả lỏng, nhưng thay vì sự căng thẳng trong cô thay đổi, lại trở nên khác lạ hơn, và anh biết anh đang khuấy động cô.

Thong thả anh mở ba hột nút đầu của áo cooc xê và lùa tay anh vào trong. Hít vào 1 hơi thở sâu, cô cúi mặt vào cổ anh, nhưng cô không nói cái từ khiến anh ngừng lại. Thịt da cô mát lạnh với sự đụng chạm của anh, những núm vú nhần nheo và chặt khít. Anh đùa giỡn với chúng, cọ xát chúng giữa mấy ngón tay, kẹp chúng nhẹ nhàng lúc anh chăm chú nhìn cô với sự chú ý sắc sảo để biết chính xác cô thích gì. Từ từ vú cô ấm nóng dần lên, sắc tái thành sắc hồng ửng đỏ.

Evie chỉ thở yếu ớt, mắt cô nhắm lại khi cô cố điều hòa khoái cảm mạnh mẽ dễ chịu đang chảy xuyên suốt người cô. Cô biết cô đang đùa với lửa, nhưng cô không thể bắt bản thân ngừng lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh mang cô vào trong? Cô sẽ phải buộc anh ngừng lại, vì cô vẫn đang trong kỳ kinh, và cô lại không sành sỏi lẫn kinh nghiệm để cho anh tiếp tục hay nói với anh, mà không lúng túng, lý do anh không thể tiếp tục.

“Anh ngừng lại nhé?” anh hỏi, giọng rất nhỏ.

Cô nuốt ực. “Em nghĩ anh nên làm thế.” Nhưng cô không ngược mặt lên, mà cũng không có ý bằng lòng. Anh xoay cô qua, nhắc cô lên và hơi nóng choáng người của miệng anh khấp chặt trên núm vú sưng phồng của bộ ngực trần của cô. Cô thét lên, núm vú đau nhói, và ngọn lửa bắn thẳng xuyên tới nơi thầm kín của cô.

Sau đó, thật khó tin, miệng anh rời khỏi thể xác cô và anh đả cô ngồi lên trong lòng anh. “Chúng ta phải dừng lại thôi,” anh nói với nỗi ân hận nhẹ nhàng. “Anh không nghĩ em sẽ để anh tiến thêm nữa, mà anh cũng không muốn đẩy sự tự chủ của mình đi xa hơn nữa.”

Evie cúi đầu, vật lộn với cảm giác nhẹ nhõm đan xen với thất vọng khi cô mò mẫm mấy hột nút, vuốt phẳng lại quần áo. Anh nói đúng. Cô không muốn sự thân mật của họ tiến xa hơn nữa, dù cô đã chuẩn bị nếu nó xảy ra.

Cô ráng nở nụ cười lúc cô nhào ra khỏi lòng anh và cúi xuống lấy tách cà phê. “Cảm ơn,” cô nói, và mang mấy cái tách vào bên trong.

Robert xoa tay lên mắt. Chúa ơi, chuyện đó đã thân thiết hơn là anh ra vẻ thế, ít ra là với anh. Cô có còn để anh làm tình với cô, sau tất cả chuyện này không? Không biết sao anh không nghĩ thế; anh vẫn cảm thấy sự miễn cưỡng ở cô. Trong vài phút nữa thôi cô sẽ nói không, và cái cách mà anh cảm thấy lúc này, căng thẳng rõ là sẽ giết chết anh. Thậm chí nếu mà cô gật đầu ưng thuận, anh cũng không muốn làm tình với cô trong căn nhà này, nên chỉ là đứng ngay lúc anh cảm thấy nên dừng lại.

Họ ở cùng nhau cả buổi sáng mà không nhắc lại cảnh xảy ra trên boong. Anh đã có đủ thất vọng cho 1 ngày rồi, anh quyết thế. Vào lúc cô đi làm, anh hôn tạm biệt cô và bỏ đi.

Gió thổi vào mặt giúp tâm trí Evie thanh thản lúc cô lái thuyền. Anh làm gì trong 1 ngày? Cô tự hỏi. Anh nói anh nghỉ phép, nhưng 1 người, đặc biệt là 1 người như Robert, sẽ có rất nhiều nơi giải trí.

Để phụ giúp cô, Burt thực sự đã xúc tiến công việc ở bến tàu và có thể sửa xe cho cô vào buổi chiều. Hy vọng được lái xe về nhà vào ngày mai làm cô phấn khởi. Có lẽ cô đã thoát khỏi vận xui.

Cô gọi tới nhà hàng thức ăn nhanh ở địa phương để hỏi về công việc bán thời gian làm trong buổi sáng, nhưng trường học đều nghỉ hè, nên không nơi nào cần người làm thêm, mọi công việc bán thời gian đều có mấy cô cậu học sinh làm hết cả. Cô được khuyên nên gọi lại sau ngày nhập học.

“Hết cách rồi,” cô tự cầu nhàu lúc gác máy. Rốt cuộc có vẻ như quả lắc may mắn đã không đánh đến chỗ cô.

Mặt khác, cô đã từng sống khó khăn chật vật. Trong vài ngày nữa, Evie sẽ cắt giảm tối đa chi phí hoạt động và chi phí cá nhân của cô. Cô sẽ ăn sáng bằng bột yến mạch hoặc bột ngũ cốc, và 1 cái sandwich cho bữa trưa và 1 cái cho bữa tối. Không ăn nhẹ, không nước ngọt, không luôn cả ăn thêm. Cô tắt máy điều hòa ở nhà, làm việc với quạt trần và uống nhiều nước đá. Cô thực tế đến nỗi không cảm thấy đặc biệt túng quẫn vì những biện pháp cắt giảm chi phí đó. Đơn giản đó là điều cô cần phải làm, nên cô không nghĩ nhiều đến nó.

Có 1 điều, Robert chiếm đầy trong mọi suy nghĩ của cô. Nếu anh không ghé nhà cô sáng nay, thì anh sẽ ghé bến tàu vào buổi chiều. Anh thường hay hôn cô, mỗi khi chỉ có 2 người, nhưng anh không ép buộc cô quan hệ. Anh càng kiềm chế, cô càng ngưỡng ngùng hơn dù cô có muốn làm tình với anh hay không. Cô trước đây chưa bao giờ tiếc vì thiếu kinh nghiệm, nhưng giờ thì cô có; cô cần giúp đỡ dù ít ỏi để cô có thể tập trung xử lý cảm xúc xua cô đối với anh. Mỗi ngày qua đi cô lại muốn anh hơn, nhưng thận trọng cảnh báo cô tránh xa không để anh càng trở nên quan trọng hơn với cô. Cô yêu anh, nhưng không biết sao nếu cô không làm tình với anh, những mảnh nhỏ trái tim vẫn còn là của cô nguyên vẹn. Nếu anh đòi hỏi cơ thể cô, anh sẽ đòi hỏi tất cả con người cô, và cô sẽ không còn chút gì dành riêng cho mình để rút lui khi kết thúc.

Tuy nhiên, cô quan tâm kỹ lưỡng đến cách anh ngấm ngấm hủy hoại quyết tâm của cô từ từ và khéo léo ra sao. Mỗi ngày cô trở nên quen thuộc hơn với nụ hôn, cú đụng chạm của bàn tay gầy của anh, đến khi anh chỉ nhìn cô thôi và vú cô siết chặt đề phòng. Khiếp đảm với kết quả nếu như kiềm chế của cô dao động, cô đã bắt đầu lên kế hoạch dùng thuốc tránh thai, và có vẻ cô đã làm thế, cô thầm hỏi nếu thực sự lập trường của cô bị đánh bại, biết rằng cô được bảo vệ sẽ làm cô có xu hướng ít khi từ chối. Cô vẫn ổn và thực sự dính vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không ngại uống thuốc và lo sợ điều xảy ra nếu cô làm vậy. Cuối cùng, nhân tố quyết định là cô thích mạo hiểm hạnh phúc của cô hơn là 1 đứa bé không nơi nương tựa.

Khi tuần tiếp theo đến, Robert lại đòi cô đổi ca với Craig để họ hẹn hò buổi tối. Nhớ lại sự thú vị lần đầu đi ăn tối với anh, và lần khiêu vũ sau đấy, cô nhanh chóng bằng lòng.

Khi anh đến đón cô vào tối hôm sau, 1 tia lửa nhỏ nhen nhóm trong đôi mắt xanh của anh khi anh nhìn khắp người cô. Evie cảm thấy vô cùng hài lòng với sự đáp trả của anh. Cô biết cô đẹp 1 cách đặc biệt, mái tóc và cách trang điểm của cô đúng như cô mong muốn, và đầm của cô rất đẹp mắt. Nó là chiếc đầm ôm duy nhất cô có, mua từ 3 năm về trước, khi phòng thương mại tổ chức 1 bữa tiệc cho doanh nhân địa phương gặp mặt đại diện sản xuất nào đó đang thỏa thuận về vị trí ở Guntersville.

Thỏa thuận thất bại, nhưng cái đầm ôm vẫn tuyệt vời. Nó có màu xanh kết bóng làm tôn lên màu da của cô. Phần váy dài lưng chừng chỉ trên đầu gối cô, phần thân trên được đỡ bởi 2 sợi dây vai mỏng manh, và hở phần lưng. Cô cuộn tóc lên thành 1 búi tóc lỏng lẻo, với vài tua xoắn thả xuống bên tai. Đôi vòng tai bằng vàng đơn giản và dây chuyền cưới là thứ trang sức duy nhất mà cô đeo, chỉ là cô chưa bao giờ thích đeo quá nhiều đồ trang sức, nên cô rất hài lòng.

Robert mặc bộ com lê đen không chê được với áo sơ mi lụa màu trắng tuyết, nhưng với hơi nóng ngọt ngào này, cô ngạc nhiên làm sao mà anh chịu đựng nổi. Anh trông không hề nóng bức, mà ngược lại, anh mát mẻ và điềm tĩnh chưa từng có, ngoại trừ vẻ chào đón trong mắt anh.

“Em đẹp thật,” anh nói, sờ vào gò má cô và ngắm vẻ rực rỡ của cô với lời khen ngợi.

“Cảm ơn.” Cô nhận lời đánh giá của anh bằng thái độ bình thản khi anh dẫn cô ra ngoài và khóa cánh cửa lại.

Anh giúp cô ngồi vào xe Jeep, và khi anh vòng qua bên kia anh nói, “Anh nghĩ là em sẽ câu lạc bộ chúng ta định đến. Nó yên tĩnh, đồ ăn ngon và có nơi khiêu vũ tuyệt vời.”

“Ở Huntsville hả anh?”

“Không, ở đây. Nó là tiệm ăn tư nhân.”

Cô không hỏi làm sao, nếu nó của tư nhân, mà anh đã xoay sở để đặt bàn trước được. Robert không khoe khoang sự giàu sang và thế lực, nhưng anh rõ ràng là, để lộ ra chất lượng quần áo, những thứ anh đã mua. Bất kỳ quan chức địa phương nào xứng đáng với địa vị cũng sẽ sẵn sàng chào đón Robert đến với câu lạc bộ của ông ta.”

Không chỗ nào ở Guntersville mà không thể đến nhanh được. Robert tắt máy xe ở con đường trên con đường riêng nhỏ quanh co gần bờ sông và nhanh chóng đậu xe vào chỗ. Cầu lạc bộ có tầng 1 ngổn ngang cây tuyết tùng – và - vật bằng đất đá, với những khu đất được sửa lại và 1 bầu không khí dễ chịu. Trước đây cô đã thấy nó từ ngoài sông sáng lấp lánh bên ngoài. Đã 7 giờ 30, vẫn còn sáng, nhưng bãi đậu xe đã chật cứng.

Bàn tay Robert vững chắc và vô cùng ấm nóng trên bờ lưng trần của Evie khi anh đưa cô vào bên trong, nơi họ được chào đón bằng nụ cười, rất hợp với phong cách ông chủ. Họ được xếp ngồi trong 1 cái lều nhỏ hình móng ngựa, được phủ bằng tấm da mềm.

Họ gọi món ăn, và Robert kêu rượu champagne. Evie không biết tí gì về rượu, hay thời gian của rượu, nhưng sự lựa chọn của anh khiến cặp mắt của người hầu bàn ánh lên tia sáng.

Lần duy nhất cô được ném champagne là lúc đám cưới của cô, và loại rượu đó không hề đắt tiền. Loại rượu màu vàng nhạt mà Robert rót vào ly cho cô không giống chút nào với thứ nước cách đây lâu rồi ngoại trừ tình trạng ẩm ướt của nó. Mùi vị nhàn nhạt và thơm tho, những bọt sủi nhảy múa trong miệng cô và vỡ ra mang hương vị phẳng phất. Cô cẩn thận chỉ nhắm nhấp nó, không biết nó có ảnh hưởng gì với cô đây.

Cũng như lần trước, buổi tối thật tuyệt vời, tuyệt vời đến mức Evie nhận ra rằng Robert đang nhanh chóng dần cô đến phần kết thúc giống như nhất định lừa con ngựa giống vào con ngựa cái mà anh chọn để phối giống, coi chừng phía sau nó, chặn đứng mọi rút lui, đến khi nó bị dồn vào thế bí. Robert lúc nào cũng lịch sự và nhã nhặn, nhưng lại tàn nhẫn. Cô có thể thấy điều đó trong đôi mắt xanh xám kia, có 1 ngọn lửa âm ỉ cháy trong đó. Anh muốn có được cô trước khi buổi tối kết thúc.

Điều đó càng rõ ràng trong cái cách anh đụng chạm cô gần như liên tục, những đụng chạm nhỏ vẻ như bất chợt nhưng không vô tình. Những đụng chạm đầy cảm dỗ, những ve vuốt nhẹ nhàng lịch sự và cô đã quen với bàn tay anh trên người cô, trong khi cùng lúc ấy tính nhẫn nại đang bắt đầu khuấy động cô.

Khi họ khiêu vũ, mấy ngón tay anh di chuyển trên tấm lưng trần của cô, để lại 1 vết hơi nóng phía sau và khiến cô rùng mình đáp lại. Cơ thể anh chuyển động dựa vào cô trong sự nhịp nhàng cùng âm nhạc, cùng nhịp đập tim cô, cho tới khi dường như thể âm nhạc tan chảy tràn ngập trong cô. Và khi họ quay trở lại lều, anh ngồi sát bên cô. 1 vài lần cô xoay trở không thoải mái, để kéo rộng thêm khoảng cách giữa họ, nhưng anh không xiêu lòng; anh lại dịch đến sát hơn, đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể anh, ngửi thấy mùi nước hoa kích thích nồng nàn và mùi da thịt thơm mùi xạ của anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay cô, hoặc rà ngón giữa lên xương hàm cô, hoặc cọ nhẹ ngón cái lên xương quai xanh của cô. Chân anh trượt dọc theo chân cô, và rồi cô cảm nhận được đường cong rắn chắc của cánh tay anh đang ở sau lưng cô, bàn tay anh siết mạnh mẽ ở eo cô. Với mỗi một cử động anh làm cô cảm nhận về anh nhiều hơn và cùng lúc phát đi sự chiếm hữu của anh với cô tới bất kỳ người đàn ông nào ở chung quanh đang len lén liếc nhìn cô.

Evie vừa hoảng hốt vừa thích thú, và vì thế những suy nghĩ của cô không thể theo trình tự được. Bề ngoài cô cố giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng cô đang hoang mang. Robert luôn luôn bộc lộ hình ảnh của người đàn ông văn minh, hòa nhã, nhưng ngay từ đầu cô đã thấy bên dưới bề ngoài được phô bày ra đó là 1 người dữ dội, 1 người nhanh lẹ và đam mê không ngừng. Giờ đây cô hiểu rằng cô đã đánh giá thấp tính khí hay thay đổi đột ngột đó. Anh muốn mang cô vào giường anh ngay đêm nay và cô không biết mình có thể ngăn anh lại được không.

Thậm chí cô không biết cô có muốn ngăn anh không nữa. Vì rượu, hay vì cơ sốt ham muốn mà anh đã nuôi dưỡng hoàn hảo, không chỉ tối nay, mà ngay từ giây phút anh hôn cô lần đầu tiên? Cách thức suy nghĩ thường rất rõ ràng của cô đang rối loạn bởi sức nóng và khao khát mãnh liệt của cơ thể cô đang tăng dần. Cô cố nghĩ đến lý do cô nên nói không, ý do là anh quá nguy hiểm đối với cô, nhưng tất cả điều cô đưa vào ý nghĩ là miệng anh ở trên vú cô, cảm giác của nó khi anh chạm vào.

Thế xác....ôi Chúa ơi, thế xác anh đã phá hủy hoàn toàn những năm cô đơn tĩnh lặng. Cô không ham muốn người nào từ lúc Matt – đến khi Robert – và cô chưa bao giờ ham muốn Matt nhiều như thế này. Matt chết khi gần đến tuổi trưởng thành và mãi mãi in hằn trong trí nhớ cô là cậu thanh niên vui vẻ, tuyệt vời. Robert là đàn ông, hết sức khôn ngoan trong lời nói. Anh hiểu sức mạnh của nhục dục. Anh hiểu rằng, bằng việc chiếm giữ cơ thể cô, là anh đang đóng dấu quyền đòi hỏi, quyền chiếm hữu như lúc trước. Kinh nghiệm của anh vượt xa cô, và anh muốn mọi thứ ở cô. Cô sẽ không bao giờ có thể giữ cho bản thân, cho

nội tâm của cô, không bị xâm phạm bởi sức hấp dẫn của anh. 1 giọng nói nhỏ trong cô kêu gào trong nỗi khiếp sợ khốn đốn, và cô gắng hết sức lấy lại bình tĩnh.

Nhưng anh dường như ý thức được rằng khi nào thì giọng nói nội tâm đó tập trung lại, khi cô hoảng sợ là khi cô lần nữa hiểu rõ anh đang làm gì, và bằng sự đụng chạm mơn man ấm áp và cơ thể rắn chắc của anh chạm nhẹ vào những đường cong mềm mại của cô, anh sẽ thổi bùng lên ngọn lửa khao khát để đánh bại giọng nói tỉnh táo sáng suốt đó. Anh quyến rũ quá giỏi, cho dù cô nhận ra được, thì cô cũng không thể dừng lại được. Cô cay đắng nhận ra rằng anh sẽ có cô bất cứ khi nào anh muốn, rằng ý chí của cô đang chứng tỏ là không đối chọi nổi với sự thành thạo của anh. Anh chỉ giữ lấy vài lý do vì bản thân anh, và giờ đây anh quyết định là anh không chờ đợi lâu hơn nữa.

Anh mời cô khiêu vũ lần nữa, và không cần sự giúp đỡ cô lao vào vòng tay anh. Cô cảm thấy quá ấm áp, da thịt cô quá nhạy cảm. Cô cảm thấy vải áo đầm cô mặc trượt trên cơ thể cô, trượt qua núm vú cô, mơn trớn trên bụng, trên đùi cô. Khi anh dìu cô, toàn bộ cơ thể cô dường như bị thắt chặt. Họ băng ngang trên sàn nhảy ra ngoài hành lang, và anh ôm chặt cô trong lúc đôi chân mạnh mẽ của anh trượt theo chân cô, thỉnh thoảng chen đùi anh vào giữa đùi cô, và cô bắt đầu rộn ràng với cơn đau trống rỗng ở giữa 2 chân. Ở đằng xa, những tia chớp lóe sáng bầu trời trên những ngọn núi với ánh sáng vàng tía. Tiếng sấm ì ầm rền rĩ, không khí ẩm ướt và lặng gió, rình rập.

Cô cảm thấy yếu ớt. Cô không hề biết ham muốn lại cướp hết sức lực của cơ bắp. Cô sụm xuống dựa vào anh, đổ ập vào anh, đến khi cô cảm thấy như có 1 cánh tay anh quấn quanh cô nâng cô lên.

Anh lướt miệng lên làn da mỏng manh của thái dương cô, hơi thở ấm nóng của anh làm lay động tóc cô, đụng lên tai cô. “Chúng ta về nhà nhé?”

1 chút cảnh cáo nhỏ nhoi sau cùng hét lên, “Không được!” nhưng cô đã bị hút vào vòng vây xác thịt của anh đến nỗi cô chỉ có thể gật đầu, và tiếng hét không được thốt ra. Cô dựa vào anh lúc anh cùng cô đi ra xe.

Thậm chí trên đường về nhà anh cũng không làm dịu bớt sức ép gay gắt. Sau anh sang số, anh đặt bàn tay phải lên đùi cô, trượt nó lên vào dưới váy cô, và hơi nóng của lòng bàn tay anh trên khoảng da trần khiến cô gần như rên rỉ thành tiếng. Cô thậm chí không nhận ra nơi anh đưa cô đến đến khi anh đậu xe trước nhà anh, chứ không phải nhà cô.

“Đây không phải - ” cô thốt lên.

“Không,” anh nói êm ái. “Không phải. Vào trong đi, Evie.”

Cô có thể từ chối. Ngay cả lúc này, cô cũng có thể từ chối. Cô có thể bắt anh đưa cô về nhà mình. Nhưng dù cô làm vậy, cô ngờ rằng, kết quả cũng như nhau cả thôi. Cái cô đang bị thay đổi là địa điểm.

Anh đưa tay ra. Chủ định sau hành động ấy là không ngừng. Cô có thể cảm thấy ham muốn và sự khuấy động dữ dội kéo căng thân hình gầy khỏe mạnh của anh. Anh định chiếm hữu cô.

Cô đặt tay mình lên tay anh.

Dù cô cảm thấy anh cực kỳ hài lòng với sự đầu hàng ngấm ngấm của cô, anh vẫn rất dịu dàng. Nếu như anh không thế, có lẽ ý thức thường khi của cô đã chiến thắng mọi thứ. Nhưng anh quá lão luyện để không phạm sai lầm, và cô thấy mình đang đứng trong phòng ngủ đầy ánh trắng của anh với cái giường rộng hiện lờ mờ sau cô. Cô nhìn ra hồ qua cánh cửa kiểu Pháp, mặt nước tối đen phản chiếu ánh trắng mờ mờ, tròn vằng vặc. Tiếng sấm ầm ì ùng vang đến tai cô, và cô biết những tia chớp đang lóe lên, ánh chớp sáng bùng trên chốc hứa hẹn cơn mưa chẳng bao giờ đến.

Robert để tay lên eo cô và xoay cô lại đối diện với anh. Tim cô đau nhói rơi tuột xuống xương sườn lúc anh cúi đầu và miệng anh đòi hỏi miệng cô. Nụ hôn của anh chậm rãi, rất chậm rãi, và hoàn toàn ẩn tượng. Lưỡi anh thăm dò, và miệng anh hút sâu vào miệng cô khi 2 bàn tay anh ung dung vuốt ve cơ thể cô, kéo khóa kéo, nới lỏng, tuột ra. Phần thân trên của chiếc váy rơi xuống eo cô, và rơi hẳn xuống. Anh dùng 1 lát để vuốt lên tấm lưng mượt mà của cô, đường cong phía trong eo; rồi anh nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc váy và thả nó sang bên.

Cô đứng trước anh, chỉ mang đôi giày cao gót và mặc quần lót. Anh kéo cô vào lòng hôn cô lần nữa, lưỡi anh ve vuốt sâu bên trong. Tay anh chuyển lên ngực cô, xoa nắn chúng dưới những ngón tay dài. Tuyệt vọng Evie bám vào bờ vai rộng khỏe mạnh của anh, cố giữ vững những cảm xúc quay cuồng của cô. Chiếc áo sơ mi lụa anh mặc lướt qua những nụ nhỏ sít sao của cô, khiến cô rên rỉ. Anh thì thầm êm dịu lúc cởi nút áo và hạ vai cởi áo ra, cũng thả rơi xuống nền nhà. Rồi thì bộ ngực trần của cô bị ép hoàn toàn vào bộ ngực trần của anh, rúc vào đám lông xoăn đen, và cô nghe mình rên lên khao khát.

“Từ từ nào, cưng,” anh rì rầm. Anh đá văng đôi giày và cởi quần mình, để chúng rơi ra. Cái vật đàn ông cương cứng lộ ra phía trước quần lót bó sát. Cô uốn cong người dựa vào anh, mơ hồ đẩy hông cô về trước nép vào cái chiều dài cứng rắn đó. Hơi thở anh rít lên, và sự kiềm chế của anh bị phá vỡ. Dữ dội anh ép cô sát vào anh, cánh tay anh vẫn siết chặt khiến cô đau đớn thét lên, âm thanh tắt nghẹn trong vai anh.

Anh kéo cô nằm xuống giường, tẩm dra trả mát lạnh áp vào da thịt nóng rẫy của cô. Chỉ trong 1 thoáng anh đã cởi bỏ quần lót. Mắt Evie sáng rực khi cô thấy anh hoàn toàn trần truồng, bị khuấy động hoàn toàn, cơ bắp anh căng ra vì thèm muốn và kiềm chế quá mức. Cơ thể gầy còm của anh là đối trá, vì nó toàn là cơ bắp cứng như thép, là sức mạnh duyên dáng của loài báo hơn là tầm vóc của loài sư tử. Anh nằm xuống bên cạnh cô, 1 cánh tay để dưới đầu cô, trong khi cánh tay kia cởi bỏ đôi giày và quần lót của cô. Cô hoàn toàn trần truồng nhanh 1 cách đáng sửng sốt; cô tức thì che người lại, 1 động tác làm anh ngưng lại 1 chút vì phải nắm lấy cổ tay và kẹp chúng lên 2 bên đầu cô. Sau đó, không chút vội vàng, anh nằm đè lên cô.

Evie không thở nổi. Anh to lớn, to lớn hơn là cô tưởng tượng. Cảm giác lo sợ, hoang mang xuyên qua ý thức của cô, đến quá nhanh tạo thành những đợt sóng khoái cảm vừa lo lắng vừa khuây khỏa. Cô nhận biết mạnh mẽ bắp đùi rắn chắc của anh chen vào giữa chân cô, giữ cho chúng tách ra, cơ bụng rậm rạp của anh chà xát vào khoảng bụng mềm mại của cô, sức ép mạnh mẽ của ngực anh trên ngực cô. Giữa 2 chân cô, trên phần nữ tính trần truồng của cô, cô có thể cảm thấy cái đẩy vào đòi hỏi của cái vật đàn ông trần trụi của anh vào cô. Nơi ấy của cô sưng phồng và nóng bỏng, đập rộn ràng theo nhịp đập tim cô.

Anh hiện ra lơ mơ trên cô trong bóng tối, to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. Ánh trăng rơi vào đủ cho cô thấy rãnh mờ trong mắt anh, những đường nét cứng cáp trên khuôn mặt anh. Vẻ mặt anh ánh lên với niềm vui chiến thắng hoang dã.

Sau đó anh thả cổ tay cô ra và ôm quai hàm cô bằng 1 bàn tay ấm nóng, nâng mặt cô lên nhìn anh. Anh giữ chặt cô trong cú đẩy sâu của lưỡi anh, sự thống trị của miệng anh. Cô không có khả năng chống cự, bị hút vào trong sức nóng điên cuồng.

Anh nút vú cô, nắn nã trên vú cô và khiến cô quặn quại vì khoái cảm, và trong 1 lúc cô cảm thấy cái chiều dài cứng cáp nóng thúc vào phần da thịt mềm mại nhất của cô.

Khoảnh khắc ấy đến quá sớm, mà không đủ nhanh. Anh chống người bằng 1 tay và vươn tay kia vào giữa cơ thể họ. Cô cảm thấy những ngón tay thon dài của anh trên nơi kín đáo của cô, dịu dàng rẽ những nếp gấp, tìm kiếm và vuốt ve lối vào ẩm ướt, mềm mại của cô. Hông cô căng ra theo bản năng uốn lên trên. Toàn bộ cơ thể cô rộn lên. “Robert,” cô thì thào. Cái từ đơn lẻ ấy bị kéo dài ra bởi căng thẳng.

Anh hướng phần cứng rắn về phía cô, hướng xuống và đi vào trong cô khi anh kéo căng hông và tăng thêm sức ép vào chỗ mềm mại ấy mở ra, ép nó mở rộng ra và chấp nhận anh.

Cô cứng đờ, hơi thở gấp gáp. Sức ép nhanh chóng trở thành cơn đau thiêu đốt, thực sự đau đớn. Anh đưa vào cô, ép mình vào từng chút sâu hơn bằng mỗi cú đẩy kiềm chế. Nắm tay cô xoắn chặt tẩm dra giường. Cô ngoảnh đầu đi, nhắm chặt mắt ngăn những giọt nước mắt nóng hổi đang rỉ ra dưới mi mắt.

Anh lạnh người khi hiện thức quật vào anh.

Anh xoay đầu cô đến khi cô đối diện với anh. Mắt cô chớp chớp mở ra, lấp lánh với những giọt nước mắt trong ánh trăng bàng bạc, và rồi cô không thể quay đi. Ngực anh nhấp nhô với từng hơi thở, tiếng động to lớn trong căn phòng yên ả, tĩnh lặng. Không có sự giả vờ lịch sự nào ở người đàn ông đang cúi người trên cô cả, khuôn mặt anh cứng lại vì thèm muốn. Trong 1 khắc cô hiểu cận kề tâm hồn anh, vào tận cốt lõi nguyên thủy, mạnh mẽ của anh. Anh ôm cô, buộc cô nhìn anh, và với âm thanh nơi vết hầu, mắt kiểm soát bùng nổ, đẩy mạnh tận cùng vào cơ thể mềm mướt của cô, đẩy qua ngưỡng ngại trong trắng của cô. Cô thét lên, cơ thể cô cong oằn dưới cú quật của cơn đau sâu thẳm. Ngoài cơn đau là cú sốc choáng váng,

tệ hơn là cô đã nghĩ, phần bên trong nhạy cảm của cô run rẩy liên tục khi chúng cố điều chỉnh lại cho vừa với kích thước thô cứng của kẻ xâm nhập.

Tiếng gầm gừ trầm khàn phát ra trong cổ họng anh lúc anh ôm chặt hông cô, kéo cô sát hơn với sự chiếm hữu của mình.

Anh đè lên cô, đẩy vào mạnh mẽ, hông anh đẩy vào, kéo ra lúc anh đóng phần cơ thể mình trên da thịt cô. Anh trước đây không bao giờ mà không nhẹ nhàng với phụ nữ, nhưng với Evie anh lại ham muốn dữ tợn. Anh không thể nhẹ nhàng, không thể với đầu óc và con tim đang quay cuồng, toàn cơ thể anh nổ tung bởi khoái lạc hoang dại. Cô nóng và chặt khít, mềm mại, ẩm ướt...và là của anh. Không của ai khác. Mãi mãi. Của anh.

Anh rung mình, thở hổn hển, chấn động, và cô cảm thấy dòng hạt giống nóng hổi của anh bắn sâu vào bên trong cô. Rồi anh từ từ đổ sụp xuống, run rẩy trong từng thớ thịt, dờ dẫm chịu đựng. Trọng lượng nặng nề của anh đè nặng lên cô, nhấn cô lún xuống nệm.

Bàng hoàng, Evie nằm bên dưới anh. Cô cảm thấy kiệt sức, không thể nghĩ ngợi liên mạch được.

Và rồi cô nhận ra rằng nó chưa kết thúc.

12. Chương 12

Chậm chạp Robert tỉnh lại từ cảm giác sâu xa nguyên thủy, tâm trí lơ mơ của anh dần hoạt động lại. Sức mạnh của việc vừa qua khiến anh rung rẩy, với 1 cảm xúc vượt quá bản thân anh, không chút nổi kết. Anh nhận thức mạnh mẽ cơ thể mình theo cái cách trước đây chưa bao giờ có. Anh có thể cảm thấy dòng máu nóng trong anh bơm đầy các mạch máu với những nhịp tim đập chậm chạp, nặng nề đang dịu lại. Anh cảm thấy tiếng gầm gay gắt của phổi anh đang giảm đi đến tốc độ bình thường hơn, cảm thấy cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ làm giãn cơ bắp, cảm thấy cơ thể Evie nóng bỏng, siết chặt khi anh vẫn còn cứng chắc trong cô, thỏa mãn nhưng không no nê. Cô trần truồng nằm dưới anh, đúng như anh muốn.

Rồi, với sự dịch chuyển đột ngột, đầu óc lơ đãng của anh thực sự hoạt động lại với hiện thực tàn nhẫn. Robert bồn chồn, kinh sợ với chính mình. Anh đã mất kiểm soát, điều không bao giờ xảy ra trước đây hết. Phần dịu dàng trong anh chưa bao giờ cần nhiều hơn thế, thay vì vậy anh lại chiếm đoạt cô giống như kẻ cướp, chỉ chăm chăm thỏa mãn riêng mình, bằng việc xâm chiếm và sở hữu xác thịt mềm mại của cô.

Cô nằm bất động dưới anh, giữ cơ thể im lìm hết mức, như thể tránh thu hút chú ý của anh lần nữa. Tim anh quặn lên đau đớn. Robert đã vứt bỏ sang bên chuyện cô còn trong trắng – anh biết câu trả lời nên để sau – và tập trung vào việc làm yên lòng cô. Đầu óc anh đang chạy đua. Nếu anh để cô thoát khỏi anh lúc này, thì anh sẽ có cả 1 quãng thời gian không chịu đựng nổi bất kỳ kỳ chỗ nào ở gần cô, và anh không thể đổ lỗi là cô cảnh giác. Cảnh giác, chết tiệt. Cô gần như bị hoảng sợ rõ ràng rành, và vì lý do chính đáng.

Anh ngoan cố dẫn dắt cô vào con đường đam mê nhưng lại chẳng chút thỏa mãn. Cô không có được gì hết ngoài đau đớn, và mức độ thì lại ngả nghiêng nguy hiểm; trừ khi anh có thể bù đắp cho cơn đau bằng khoái lạc, anh sợ anh sẽ mất cô. Đây là lần đầu tiên Robert cảm thấy có hơi khiếp sợ, nhưng 1 cảm giác hoảng loạn ập vào anh và trộn lẫn với quyết tâm của anh. 1 phần trí não anh vẫn còn mơ hồ. Anh biết 1 cách chính xác cách đưa 1 người đàn bà lên đến đỉnh điểm bằng những cách khác nhau: nhanh hay chậm, bằng miệng hay bằng tay, hoặc bằng cơ thể anh. Anh có thể nhẹ nhàng đưa cô đến cảm giác ngất ngây bằng miệng anh, và cách đó có lẽ là hay nhất, nhưng bản năng của anh lại bác bỏ nó. Anh phải làm việc đó cho nhanh, trước khi cô đủ bình tĩnh để tuyên chiến – trời, anh không thể chịu đựng được – và anh phải hành động giống cách đã làm đau cô để bắt đầu. Anh muốn cô đạt tới khoái lạc bằng thân thể anh hơn là sợ cái thọc sâu gắn kết xác thịt họ lại với nhau.

Anh vẫn còn căng cứng, và 1 lần nữa anh bắt đầu chuyển động, chậm rãi, trong cô. Cô bồn chồn, và tay cô duỗi ra chống lên ngực anh như thể cô cố đẩy anh ra. “Không,” anh nói khắc nghiệt, chặn trước sự kháng

cực của cô. “Anh sẽ không ngừng lại. Anh biết giờ anh đang làm đau em, nhưng trước khi anh làm xong anh sẽ làm cho em thích có anh trong em.”

Cô nhìn anh chăm chăm, mắt cô nhắm lại vì đau khổ. Nhưng cô không nói gì, và anh kéo cô sát vào, chỉnh lại vị trí của họ để cô có được cảm giác cực điểm. Anh có thể cảm thấy đùi cô run rẩy dọc theo hông anh.

Anh hít vào thật sâu và giọng anh nhẹ nhàng, muốn cam đoan với cô lần nữa. “Anh sẽ làm thật tốt cho em,” anh đoan chắc, lướt qua cái miệng mềm mại của cô bằng những nụ hôn và cảm nhận nó run lên dưới miệng anh. “Em tin anh chứ, Evangeline? Tin anh không?”

Cô vẫn không nói gì, không nói lời nào từ lúc thì thầm tên anh từ lúc đầu. Robert ngáp ngừng trong nửa nhịp, rồi nâng tay cô lên và đặt chúng vòng quanh cổ anh. 1 lúc sau mấy ngón tay cô chuyển động ôm chặt lấy anh, và nhẹ nhõm bắn xuyên qua anh vì cử chỉ chấp nhận nhỏ bé ấy.

Evie nhắm mắt lại, dồn ép bản thân lần nữa chịu đựng cơn đau của cơ thể cô. Trong chốc lát, đó là giới hạn khả năng của cô; cô không thể hành động, không thể nghỉ, chỉ có thể chịu đựng. Cô muốn cuộn người lại thành 1 trái banh phòng bị và khóc lóc vì sốc và đau khổ và thất vọng, nhưng cô cũng không thể làm được. Cô cần giúp đỡ, cơ thể cô bị xâm nhập, cô cần đến lòng tốt của anh, mà anh dường như không có.

Lúc đầu chỉ có đau hơn. Nhưng sau đó, đột ngột, hông anh xoay tròn ấn mạnh vào làm cô uốn cong người khỏi giường bởi cái gì đó không phải là cơn đau, nhưng không kém phần sắc nhọn. Không báo trước, cơn đau không từ từ giảm bớt mà khoái cảm tích tụ, chỉ cảm giác choáng đến điên người làm cô thét lên. Anh làm lại lần nữa, và với tiếng kêu tắc nghẹn cô nhận ra thân thể mình thậm chí ít bị chế ngự của cô hơn cô nghĩ.

Cô đã lạnh nhạt, nhưng giờ cô bị tràn ngập bởi hơi nóng, những cơn sóng to lớn của nó, cuộn lên từ ngón chân cô cho đến khi cô thấy cứ như toàn bộ cơ thể cô nóng rực. Nó tập trung ở giữa 2 chân cô, ngày càng tăng với mỗi cú đâm vào trong. Tay cô trượt từ cổ xuống vai anh, bám ở đó, móng tay cô bám vào bắp thịt rắn chắc của anh. Anh đang ôm chặt hông cô, nâng cô lên để đáp ứng anh, di chuyển cô, lắc người cô trước sau, và mỗi một cử động nhỏ làm tăng thêm những bùng nổ khoái lạc mới mẻ trong cô. Cô có cảm giác không ngừng bị lôi lên 1 ngọn núi bên trong cơ thể về phía những điểm cô không thể nhìn thấy, nhưng lúc này cô đang ráng sức để chạm vào nó. Anh đẩy vào cô sâu hơn với mỗi giật lại khó khăn của hông anh đến khi cô thở hổn hển và tuyệt vọng, nước nở khi cô cong người dán chặt vào anh. Và khi anh đẩy vào cô, Evie thét lên lúc ý thức cô tiêu tan.

Cô rung mình hải lòng, cổ chìm ngập vào da thịt anh, cơn bùng nổ khoái lạc cũng tàn phá như cơn đau đã đến trước đó. Robert giữ mình nằm yên và ngáp sâu bên trong, hàm răng anh nghiến chặt, nhưng những cơ bên trong cô đang co thắt điên cuồng hơn là anh có thể chịu đựng, và với 1 tiếng rên rỉ anh chịu thua, đập rộn ràng với sự giải thoát. Bằng mọi giá anh bắt mình không đâm vào, để cho cô có được khoái cảm mà anh không xâm nhập, và việc đó chỉ làm tăng thêm cảm giác. Từ xa anh lại nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình khi anh trào ra, nặng nề đổ sụp xuống trong vòng tay cô.

Nếu trước đây Evie bị sưng sờ, thì lúc này cô còn sưng sờ hơn. Cô nằm mềm oặt bên dưới anh, buông xuôi và thoát khỏi trạng thái mơ hồ. Sự đòi hỏi cấp bách anh gây ra trên cơ thể cô, cơn đau liên tiếp, choáng váng và ngầy ngất, đã rời bỏ cô không cả tâm trí mà cả hoạt động cơ thể cũng không. Có lẽ cô lơ mơ; cô biết cô mơ tưởng, những hình ảnh lập lờ mờ dần quá nhanh để níu giữ khi cô 1 lần nữa tỉnh táo từ trong trạng thái lơ mơ. Cô cảm thấy anh tách khỏi cô, biết anh đang cố cẩn thận, nhưng không thể ngăn được tiếng rên rỉ bởi cơn đau vì anh rút ra. Cô không mở mắt ra lúc anh ngừng lại, rồi thì thầm êm ái, âm thanh dịu dàng cũng chưa dừng về xin lỗi, và rút ra hết. Cô lập tức cảm thấy trống rỗng, lạnh lẽo trong bóng tối mát mẻ. Cô cuộn người lại phòng vệ, nhưng tay chân cô quá nặng nề. Trong chốc lát sau đó màn khói mờ mịt lại bao phủ cô lần nữa.

1 tia sáng quét qua, ánh sáng mù mờ đập vào mi mắt cô. Cô ngần ngại cách xa khỏi nó, nhưng anh vẫn bất động chạm vào cô. Tầm nệm lún xuống khi anh ngồi xuống cạnh cô và kiên quyết tách đùi cô ra. Evie phát ra âm thanh phản đối yếu ớt và cố gắng đẩy lên trên, nhưng lần nữa nỗ lực là quá nhiều.

“Suyt,” anh rì rầm, tiếng xì xào làm cô yên lòng nhỏ xíu. “Để anh làm cho em dễ chịu hơn, em yêu. Tốt hơn là em ngủ đi.”

1 miếng vải ẩm ướt mát lạnh chạm vào giữa 2 chân cô. Khéo léo, nhẹ nhàng, anh lau sạch chứng tích làm tình của họ, sau đó lau khô cô bằng 1 cái khăn mềm. Evie thở dài thỏa mãn. Anh bỏ khăn mặt và khăn tắm vào lại phòng tắm, và khi anh quay lại tắt đèn và trượt vào giường cạnh cô, cô đang lơ mơ ngủ. Thậm chí cô cũng không thức khi anh kéo cô vào tay anh, âu yếm để cô dựa vào anh.

Evie thức dậy trong bóng tối yên lặng tĩnh mịch trước buổi sáng tinh mơ. Trăng đã lên từ lâu, và ngay cả những vì sao có vẻ đã mất đi sự lấp lánh. Bóng tối hoàn toàn chìm vào hành lang cửa ra vào, trong giây phút cuối cùng trước khi bị xua tan bởi màu xám đầu tiên được báo trước bởi ánh mặt trời. Cô vẫn ngủ, mệt lử vì 1 đêm dữ dội trong vòng tay Robert. Cứ như cơ thể cô không còn là của cô, cách anh mời gọi tiến lên và điều khiển cô hưởng ứng. Anh bị quá khứ của cô quyến rũ mang theo cả sợ hãi, cả đau khổ, đến nỗi cơ thể cô hăm hở vươn lên trong những cú đâm đầy sở hữu của anh.

Robert nằm cạnh cô, hơi thở anh chậm mà sâu. 1 cánh tay co lại dưới đầu cô, tay kia nặng nề vắt ngang ngực cô. Hơi nóng của anh bao bọc cô, phản ứng tự nhiên trong 1 đêm mát mẻ. Sự khác lạ của sự hiện diện của anh bên cô khiến cô hụt hơi.

Cô không muốn nghĩ đến đêm qua, hay những việc đã xảy ra giữa họ. Cô quá mệt, mất cân bằng, để có thể xử lý những cảm giác xáo động và những ý nghĩ cuộn xoáy trong đầu óc cô, ngoài ra cô cũng quá mệt mỏi để né tránh chúng. Cô từ bỏ mọi nỗ lực và thay vào đó thử hiểu cái cô đang cảm nhận.

Cô không bao giờ nghĩ rằng đem bản thân cho người đàn ông cô yêu được chứng minh để gây khó chịu, nhưng nó đã xảy ra. Cơn đau thể xác, kỳ quặc là được giảm hết mức, dễ hiểu nhất. Cô đã hiểu rằng, bên dưới cử chỉ lịch sự của anh, Robert mang linh hồn của 1 kẻ xâm lược. Cô cũng biết rằng anh có bản năng tình dục lạ lùng từ lần họ gặp nhau. Nó khiến cô rất lo lắng, trong những trường hợp đó, kèm chế của anh không dao động. Cô không mong chờ đến mức hoàn toàn sụp đổ, nhưng khi ấy, hết sức thẳng thắn, anh cũng không mong mọi việc lại xảy đến thế này.

Cô nên nói anh biết cô còn trinh, cô biết thế, nhưng nói ra lại cần lời giải thích mà cô không dễ dàng để lộ ra được. Kể về Matt, hồi tưởng lại những giờ ngắn ngủi của cuộc hôn nhân của họ, là quá đau khổ. Cổ họng cô thắt chặt vì sợ, biết rằng Robert sẽ đòi giải thích ngay. Cô đã hy vọng – 1 cách ngu ngốc – rằng anh không thể nói ra, rằng lần đầu tiên của cô được lo liệu không hơn 1 thoáng lo lắng mà cô dễ dàng che giấu hay lờ tịt đi. Cô cảm giác giống như vừa khóc vừa cười cùng lúc. Hay cô nói với anh, điều đó sẽ giải thích hợp lý mức độ đau đớn của cô. Vì thế, cô đã trả giá đắt vì giữ kín bí mật của mình, chỉ để trải qua nó, dù có thế nào.

2 thứ khó khăn nhất để cô giải quyết, bằng bất cứ cách nào, là hòa lẫn nỗi kinh hãi và sầu khổ với nhau. Cô hiểu rằng ngủ với Robert sẽ phá hủy hàng rào phòng thủ của cô, nhưng cô biết cô sẽ cảm thấy hoang loạn ra sao, hay việc trao thân cô cho anh sẽ gợi lại những ký ức chưa xốt về Matt. Cô không thể tách bản thân khỏi niềm thương tiếc; yêu thương Matt, và mất anh, đã đóng khung cuộc đời và tâm hồn cô. Anh, thực ra mà nói, đã biến cô thành đàn bà.

Trong 12 năm cô chung thủy với anh, và ký ức về anh đã bao bọc quanh cô như 1 cái khiên vô hình, bao bọc lấy cô. Nhưng lúc này cô đã trao thân cho người khác, cho cả con tim lẫn thân xác, và không có đường quay lại. Cô yêu Robert bằng sự mãnh liệt phồng lên trong ngực cô và làm cô nghẹn thở. Bất chấp hậu quả ra sao, anh lấp đầy cuộc sống cô. Cô sẽ để Matt ra đi, từ bỏ ký ức về anh để nó chỉ còn là 1 phần nhỏ bé mãi mãi của cô, hơn là 1 bức tường thành chắn giữa cô và thế giới. Giống như là đánh mất anh lần thứ 2.

“Tạm biệt, Matt,” cô thì thầm trong tâm tưởng với hình ảnh chàng trai tươi cười, mái tóc sậm màu mà cô đặt ở đó. “Em yêu anh...nhưng bây giờ em là của anh ấy, em cũng yêu anh ấy, rất nhiều.” Hình ảnh ấy vẫn đứng yên đó, rồi gập đầu trang trọng, và cô nhìn thấy nụ cười, niềm hạnh phúc, lướt ngang qua khuôn mặt trẻ trung đó khi nó biến mất dần.

Cô không thể đeo mang nó. Với âm thanh thấp ai oán của nỗi thương tiếc cô quay khỏi giường, đánh thức Robert. Anh vươn tay nắm cô lại, nhưng cô đã tránh khỏi nó và đứng giữa phòng, tìm kiếm lung tung quanh căn phòng mờ tối, nắm tay cô ấn vào miệng để ngăn tiếng nức nở kiềm nén vì nhẹ nhàng.

“Sao vậy?” anh dịu dàng hỏi, từng bắp cơ trong anh căng ra và báo động. “Quay lại giường đi, cưng.”

“Em – Em phải về.” Cô không muốn bật đèn, cảm thấy không thể chịu đựng nổi ánh nhìn quá sắc bén của

anh, không phải lúc này, với mỗi xúc cảm bị lột trần. Nhưng cô cần tìm ra quần áo, mặc vào... Có 1 đồng tôi tối trên tấm thảm, và cô vồ lấy nó, cảm giác sờ vào cho cô biết đó là đầm của cô. Chúa ơi, mọi cơ bắp của cô đều phản ứng lại chuyển động của cô, việc làm tình với anh suốt đêm đang dội lại lên da thịt cô lúc này. Cơn đau nhức sâu bên trong ghi dấu nơi anh đụng đến.

“Sao vậy?” giọng anh vẫn nhẹ nhàng, hấp dẫn. “Còn sớm mà. Chúng ta còn thời gian mà em.”

Thời gian cho việc gì? Cô muốn hỏi, nhưng cô biết. Nếu cô vào lại giường, anh sẽ lại làm tình với cô lần nữa. Và lần nữa. 1 thoáng hoảng sợ, gặp lúc chuyển đổi giữa tình yêu cũ và tình yêu mới, cô nghĩ cô sẽ vỡ thành nhiều mảnh nếu anh chạm vào cô. Cô đang trải qua 1 giai đoạn của cuộc đời sang giai đoạn khác, đau buồn đã đủ trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nhưng cô có cảm giác rời bỏ pháo đài vững chắc và liều lĩnh đâm đầu vào mối nguy hiểm không lường được. Cô cần ở 1 mình để đối phó với điều cô đang cảm nhận, quay lại là chính cô.

“Em phải đi,” cô nói lại bằng giọng ai oán, khó khăn với những giọt nước mắt kiềm nén.

Anh rời giường, cơ thể trần truồng nhợt nhạt trong bóng tối lơ mơ. “Được rồi,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh đưa em về.” Cô nhìn theo vẻ hoang mang khi anh lột bỏ tấm dra giường. Động tác của anh không rõ ràng, quá lẹ làng đến nỗi cô không biết được anh đang làm gì đến khi đã quá trễ. Chỉ 2 bước chân anh đã ở cạnh cô. Anh quần tấm dra quanh người cô, rồi nhấc cô lên trong tay anh. “Để sau đã,” anh nói thêm lúc mở cửa hành lang và bước ra ngoài cùng cô.

Trời rạng sáng yên tĩnh, như thể mọi loài đều đang nín thở, chờ đợi tia sáng đầu tiên. Thậm chí 1 con dế cũng không gáy. Nước vỗ bờ chỉ gây ra tiếng ì oạp nho nhỏ, như tiếng sột soạt của váy lụa. Robert ngồi xuống 1 cái ghế xếp và để cô ngồi vào lòng anh, tấm dra bao quanh bảo vệ cô khỏi không khí lạnh ẩm ướt.

Evie cố ngồi im, kìm nén tất cả cảm xúc. Cô kìm nén được vài phút. Robert chỉ ôm cô, mà không nói lời nào, nhìn ra mặt nước sẫm màu như thể anh, cũng, đang chờ đợi buổi bình minh. Im lặng của anh đã đánh bại cô; nếu anh nói, cô mới có thể tập trung vào câu trả lời. Không có gì ngoài suy nghĩ của chính cô, cô đã thua.

Cô dúm mặt vào cổ anh khi những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống má và cơ thể cô rung lên nức nở.

Anh không dỗ cô, không quở trách cô, mà chỉ ôm cô chặt hơn và an ủi cô bằng thân thể anh. Dù cho cảm xúc hỗn loạn, đó vẫn là sự an ủi đáng kể. Mỗi ràng buộc thể xác mà anh đã làm suốt đêm còn mới mẻ và rõ rệt, cảm giác của cô hòa hợp với anh như thể hơi thở của anh là của cô, tiếng hít từng chập đang dần ảnh hưởng đến nhịp đập đều đặn trong anh.

Khi cô bình tĩnh lại, anh dùng 1 góc tấm dra lau khô mặt cô. Anh chẳng buồn lau nước mắt cô trên cổ anh.

Một lúc, cảm xúc trống rỗng, mắt cô nóng rát và có chút cảm động, cô nhìn đắm đắm ra hồ. Trên cái cây gần đó, 1 con chim cất tiếng hót líu lo ngập ngừng, và như đó là tín hiệu, lát sau hàng trăm con bắt đầu hót âm ỉ, cuồng nhiệt hân hoan đón ngày mới. Trong lúc cô khóc, bình minh đã lộ dạng, bóng tối biến mất chuyển thành màu xám lơ mơ lộ ra điều huyền ảo mới lạ với những đặc điểm bị che giấu trước đó. Bóng tối tụ lại trên mặt nước – là gốc cây, là khối đá hay mặt biển huyền hoặc sẽ tan biến đi do ánh mặt trời?

Robert rất ấm áp, sức nóng mạnh mẽ, của cơ thể trần trụi đang ngấm qua tấm dra thành nguồn an ủi. Cô cảm thấy những cơ dọc như thép của bắp đùi anh ở dưới cô, nơi nương tựa vững chắc của ngực anh, vòng ôm chắc chắn của cánh tay anh. Cô ngã đầu vào bờ vai rộng lớn rắn chắc êm đềm và thấy như thể cô đã về nhà.

“Em yêu anh,” cô nói êm ả.

Thật đại dột khi thừa nhận điều này; có bao nhiêu người đã nói với anh điều như thế này, nhất là sau 1 đêm trong vòng tay anh? Đây không là điều mới mẻ với anh. Nhưng cô sẽ được gì khi giữ nó lại? Điều này sẽ cho phép 1 sự đòi hỏi, khi anh đi, anh không có gì hết ngoài 1 chuyện yêu đương mùa hè, nhưng cô không tự gạt mình để xoa dịu lòng kiêu hãnh. Hầu như cô không thể gạt được anh, dù anh là quý ông cho phép cô quyền đòi hỏi.

Trong mọi trường hợp, cô mừng vì sự bình tĩnh của anh. Anh không máy móc hứa hẹn với cô; cô sẽ biết ngay anh đang nói dối, và cô ghét điều đó. Anh cũng không hành xử không đàng hoàng hay nóng nảy. Anh

chỉ đơn thuần nhìn cô dò xét rồi hỏi cô bằng giọng đều đều, “Vậy những giọt nước mắt này là sao?”

Evie thở dài và quay đi nhìn mặt nước. Anh đáng được nghe lời giải thích, chắc sẽ đòi hỏi được nghe, nhưng dù cho cô yêu anh, cô cũng không thể bộc lộ hết tâm hồn cô và nói tuốt tuột ra mọi thứ. Cô có nơi riêng tư sâu kín, và nếu như cô vẫn là người yêu của Robert trong nhiều năm nữa, cũng sẽ có những điều cô không thể cho anh biết, những ký ức mang lại quá nhiều đau đớn.

“Evie.” Không phải là lời thúc giục, mà chỉ là 1 đòi hỏi dịu dàng.

Nỗi buồn vương lên mắt cô và run rẩy quanh miệng cô. Cô rất quen thuộc với nó, đã sánh bước cùng nó trong 12 năm ròng, ngủ cùng nó vào mỗi tối, thức dậy với nó vào vô số buổi sáng. Nỗi buồn và sự cô độc sâu thẳm không là bạn bè cũng không phải gia đình đã có thể bị xua tan đã là những người bạn vô hình trung thành của cô. Nhưng Robert cần câu trả lời. 1 người đàn ông ôm 1 người đàn bà mang nhiều cay đắng đang khóc lóc ít ra nên được biết nguyên do những giọt nước mắt của cô ta.

“Em hiểu ra,” cuối cùng cô nói, giọng yếu ớt run rẩy, “rằng lúc này Matt thực sự đã không còn nữa.”

Âu yếm dựa vào anh, cô cảm nhận được mức độ cơ thể anh căng ra. Lời nói của anh, dù thế nào, vẫn kiềm chế. “Anh ta không còn nữa đã lâu lắm rồi.”

“Phải.” Chỉ là cô biết 12 năm đó dài như thế nào. “Nhưng đến tối qua, em vẫn là vợ anh ấy.”

“Không,” anh nói thẳng thừng. “Em không phải.” Anh đặt ngón tay dưới cằm cô và nâng nó lên, bắt cô nhìn anh. Ánh sáng lúc này đủ để cô thấy đôi mắt xanh xám lấp lánh. “Em chưa bao giờ là vợ anh ta. Em chưa bao giờ ngủ với anh ta. Anh mong em đừng cố ra vẻ em không còn trong trắng, vì anh không phải thẳng ngực, và dấu vết trên tấm da không phải vì em đang có tháng.”

Evie nao núng. “Không phải,” cô thì thầm. Chúa ơi, kỳ lạ làm sao anh lại nói trắng ra hết bí mật mà cô giữ kín suốt nhiều năm rồi.

“Em cưới anh ta,” anh gay gắt nói tiếp. “Làm thế nào anh lại là người duy nhất có em?”

Nỗi buồn vẫn làm mắt cô u ám, nhưng cô nói, “em cưới vào tháng 6,” và nỗi buồn đau mãnh liệt và trở trêu giăng vào những câu nói vẫn tắt đó.

Anh không hiểu, nhưng anh nhượng hàng lông mày rậm lên, chờ cô nói tiếp.

Không thể đặt chỗ trước trong nhà thờ cho lễ cưới tháng 6 trừ khi anh yêu cầu trước 1 năm,” cô giải thích. “Matt và em chọn ngày lúc chúng em vẫn còn là học sinh trung học. Nhưng không cách nào lập kế hoạch riêng trong thời gian lâu như vậy.” Evie quay đầu cách xa anh lần nữa, hướng về nguồn an ủi của riêng cô, mặt hồ. “Đó là 1 lễ cưới tuyệt đẹp. Thời tiết lý tưởng, trang hoàng hoàn hảo, bánh ngọt hoàn hảo. Mọi thứ diễn ra không gặp khó khăn nào. Và kỳ kinh của em đến vào sáng hôm đó.”

Robert im lặng, vẫn chờ đợi. Evie nuốt ực, đau đớn trong cô khi cô trông như trở lại là 1 cô gái ngây thơ. “Em đã quá bối rối vào tối hôm ấy, lúc em nói với Matt là chúng em không thể làm tình. Cả 2 chúng em cùng đáng thương cả.”

“Sao em không - ” anh mở đầu, nhưng sau đó ngưng lại khi anh hiểu rõ rằng 2 thiếu niên không thể thoải mái và có kinh nghiệm của 2 người lớn được.

“Đúng thế,” Evie nói, như thể anh đã biến ý nghĩ của anh thành lời nói. “Chúng em chưa hề làm tình, rõ ràng. Matt chẳng có kinh nghiệm nhiều hơn em hết. Kinh nghiệm mà chúng em có, là nhận được cùng lúc, nhưng cả 2 đều muốn chờ đến sau khi cưới nhau. Nên cái mà chúng em có, 2 kẻ mười - tám - tuổi trong đêm tân hôn, và tất cả điều chúng em làm là ở cổ và nắm tay. Matt đáng thương đến nỗi chúng em thậm chí không làm gì nhiều hết.”

“Nhưng anh ấy cơ bản là 1 người vui vẻ, chẳng gì làm anh ấy buồn lâu cả. Anh ấy làm nhiều trò vào sáng hôm sau, khiến em cười, nhưng cả 2 đồng ý là có những thứ chúng em sẽ không bao giờ nói với con cái lúc về già cả.” Giọng cô ngập ngừng và mất dần đến khi gần như nó không phát ra tiếng. “Anh ấy chết trong ngày hôm đó.”

Dịu dàng Robert kéo dài tóc khỏi mặt cô. Cô chưa bao giờ làm tình với chồng, chỉ là hơn 1 thập kỷ giữ mình cho anh ta. Bằng sự sáng suốt sắc bén thường khiến mọi người khó chịu, anh biết đích xác nó xảy ra thế nào. Bị thương tổn vì cái chết của Matt, cô đã thương khóc gấp đôi cho việc họ đã không bao giờ có thể ân ái và cô đã cô lập mình khỏi những người đàn ông khác. Nếu lần đầu tiên của cô không là với Matt, nó sẽ không xảy ra với ai khác. Cô đã tiếp tục sống suốt từ lúc đó như 1 Người đẹp ngủ đầy sức sống mà cơ thể vẫn hoạt động trong khi mọi cảm xúc đều tạm ngưng.

Robert cảm thấy cực kỳ hài lòng khó hiểu. Bất chấp chứng ngại khổng lồ, anh đã thành công ở nơi người khác không thể bắt đầu. Lần đầu của cô là của anh. Cô là của anh.

Anh luôn xem thường sự lang chạ nhưng không mong chờ sự trinh bạch. Đường như anh ở đỉnh điểm của thói đạo đức giả khi đòi hỏi thứ gì đó từ người đàn bà mà anh không có. Những chuyện tình phức tạp của anh, không giống tí nào với cảm giác ghen tuông chiếm hữu nguyên thủy, mạnh mẽ đã quét qua anh trong chốc lát anh hiểu rõ anh là người duy nhất từng làm tình với Evie.

Mối quan hệ của cô với Landon Mercer, bất kể là gì, thì chắc chắn chẳng hề lãng mạn chút nào. Ngồi đây trong rạp đông, với Evie ngồi trong lòng anh, Robert có 1 quyết định mau lẹ. Anh không thể ngừng công việc điều tra, không thể cảnh báo cho cô trong mọi việc, bởi vì hoạt động gián điệp phải bị ngăn chặn lại trước khi nó gây thiệt hại không thể cứu vãn nổi cho trạm không gian và cả an ninh quốc gia. Nhưng khi lưới đã được siết chặt và những kẻ phản bội như những con cá nhỏ mắc lưới, anh sẽ can thiệp và dùng thế lực của anh để che chắn Evie không bị khởi tố. Cô sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt, nhưng quyền trừng phạt sẽ là của anh, và chỉ riêng anh, được đưa ra. Đơn giản là anh không thể chịu đựng nổi việc cho cô vào tù. Anh kinh ngạc với chính mình, nhưng đúng là thế.

Anh không hiểu sao cô lại dính líu đến những việc đáng ghê tởm này. Anh là người phân xử rất công bằng của mọi người, và anh thề rằng danh dự là nền tảng cho tính cách của anh. Vì thế, cô phải làm điều mà cô coi là 1 lý do chính đáng, dù anh không thể hình dung nổi đó là gì. Có thể cô không nhận thức đúng đắn về việc đang diễn ra; lời giải thích phù hợp tốt hơn bất kỳ cái nào khác, và khiến anh càng nhất định bảo vệ cô. Như anh đã từng nói với cô, anh giỏi trong việc chăm sóc bản thân, và tối qua Evie đã thành người của anh theo cách cơ bản nhất.

Anh mừng rằng chuỗi sự kiện tự nhiên đã cản trở đêm tân hôn của cô những năm về trước. Matt đáng thương. Lòng ghen tị cùng cực của anh đối với cậu trai đó mất dần, và 1 chút cảm thông khác thế vào chỗ ấy. Matt Shaw đã chết mà chưa từng ném qua thân thể tuyệt mỹ của người vợ trẻ.

Robert nhớ lại khoảnh khắc tối qua trước khi anh cởi bỏ lớp áo quần cuối cùng của cô và nhìn cô phô bày hoàn toàn, trí tưởng tượng của anh chẳng còn gì nữa cả. Với sự sững sờ chết lặng, trí tưởng tượng của anh bất chợt rơi rụng. Anh đã thấy vú cô trước đó, nhưng mỗi lần anh lại tự hỏi làm sao mà chúng lại săn chắc và tròn trịa đến vậy, vươn thẳng 1 cách hấp dẫn, những núm vú nhỏ và màu hồng sẫm bóng ngon lành. Cơ thể cô thất lại ở cái eo mềm mại, rồi nở ra ở cái hông rất nữ tính. Làn da của cô, trong ánh trắng bạc, rực rỡ như thạch cao tuyết hoa. Thay vì là mẫu người mảnh khảnh, như những đàn bà anh quen, những đường cong của cô lại căng tròn và gợi tình. Anh không thể chờ đợi và đã leo lên cô ngay lập tức.

1 người đàn ông lịch sự sẽ thận trọng với cô hơn là anh, nhưng anh đã luôn ý thức 1 cách hài hước về điều đó, dù mọi người quen của anh nghĩ gì, thì anh dứt khoát không hề là 1 quý ông. Anh kiểm chế, thông minh và không phải là người tàn nhẫn, nhưng điều đó không giống với những cái gọi là quân tử. Ở đâu mà Evie có liên quan, thì sự kiểm chế của anh đã biến mất. Miệng anh mím lại thành 1 đường dữ tợn khi anh nhớ lại đam mê cấp bách hoang dại, bản năng nguyên thủy khiến cô thành của anh, việc đó xóa sạch mọi lý trí. Không chỉ anh làm đau cô, mà anh còn không dùng bao. Anh, người trước giờ không bao giờ sao nhãng để chắc chắn là sử dụng hình thức bảo vệ nào đó, thậm chí còn không nghĩ đến thuốc tránh thai.

Cô có thể có thai. Anh để cho khả năng này thấm vào tâm trí anh đúng lúc ánh sáng vàng óng bắt đầu len qua trên dây nịt. Ngạc nhiên, anh không cảm thấy lo âu hay căm ghét sự ngớ ngẩn của anh. Đúng hơn là, anh cảm thấy hài lòng – và thích thú.

Anh đưa tay vào tấm dra, để lên phần bụng phẳng, mát lạnh của cô. “Chúng ta có thể sẽ là cha mẹ. Anh không đeo bao.”

“Không sao cả.” Cô nhìn anh bình tĩnh. Nước mắt và đau khổ giờ đã bớt bên dưới sự kìm nén. “Em gặp bác sĩ ở Hunstville và lấy 1 đơn thuốc uống tránh thai rồi.”

Anh cảm thấy sự thất vọng hoàn toàn không dễ chịu. Anh bớt căng thẳng, nhưng thay vào đó anh chán ngán 1 cách lạ kỳ. Tuy nhiên ý thức thường khi lại chiếm ưu thế. “Khi nào?”

“Không lâu sau khi em gặp anh,” cô nhắc nhở.

Robert suýt cười vào mũi lượng công việc mà người của anh làm, cố theo dõi cô làm việc gì, cô đi gặp ai, vào ngày ở Hunstville. Anh sẽ tách họ khỏi công việc riêng biệt, nhưng anh sẽ bị dày xuống địa ngục nếu anh cho họ biết việc cô đã làm.

Anh nhướng mày nhìn cô, ánh nhìn nhạo báng trên mặt anh. “Anh nhớ rõ ràng em nói là em không định ngủ với anh kia mà.”

“Em không. Nhưng không có nghĩa là em liêu với việc quan trọng, vì anh đã kiên quyết rồi, còn em hoàn toàn không chắc chắn về khả năng kiềm chế của mình.”

“Khả năng kiềm chế của em tốt đấy chứ,” anh nói. “nếu em cũng không thêm muốn anh.”

“Em biết,” cô dịu dàng thừa nhận.

Bình minh lên hần và bây giờ thực sự ở trên họ, ánh vàng tràn qua mặt hồ. Tiếng gầm rú của động cơ đuôi tôm phá vỡ sự yên lặng của buổi sáng thanh bình, và dòng sông sẽ đông đúc ngư dân và du thuyền. Dù vị trí của Evie trong lòng anh sẽ không để ai nhìn thấy anh trần trụi, Robert nghĩ tốt nhất không nên liêu lĩnh gây sốc cho dân địa phương. Sau hết, cô làm ở đây, và cô được tín nhiệm. Anh đứng lên 1 cách dễ dàng, vẫn bế cô chắc chắn trong tay anh, và mang cô vào trong qua cửa hành lang để mở.

Anh chưa bao giờ hài lòng hơn lúc này. Evie hầu như không biết điều đang thực sự xảy ra với Mercer và chỉ dính líu chuyện ngoài lề; anh có thể bảo vệ cô mà không gặp quá nhiều khó khăn. Anh đưa cô vào giường, và anh hiểu cái nằm sâu trong nỗi buồn khó hiểu của cô. Anh ngờ rằng Evie chưa hề hoàn toàn hết nghĩ đến Matt, nhưng điều đó bây giờ không sao, vì bóng ma của Matt Shaw đã bị xua đi khỏi tâm trí cô và cô bị lộ ra cảm xúc sâu sắc. Cô nói rằng cô yêu anh, và theo bản năng anh biết cô không cường điệu lời nói chỉ để hợp lý hóa cuộc ân ái của họ. Nếu cô không sẵn sàng yêu anh, anh sẽ không bao giờ có thể cảm dỗ được cô.

1 số người ngày trước đã đến và cũng nói với anh họ yêu anh – phần lớn họ. Lời tuyên bố không bao giờ gọi được gì từ anh ngoài lòng thương hại tẻ nhạt. Dù anh muốn và thích tất cả những người tình của mình, không ai trong số họ từng xoay sở để chọc thủng lớp vỏ cứng của anh; anh e rằng chẳng ai biết lớp vỏ ấy tồn tại.

Evie chỉ đơn giản là bày tỏ, tuy nhiên, lại lấp đầy anh với sự thỏa mãn dữ dội đến nỗi làm máu anh gồ xuyên qua huyết quản. Cô không mong anh đáp lại. Đó là nhận thức đáng chú ý với 1 người quen có nhiều người đưa đến anh rắc rối của họ, mong chờ ở anh 1 quyết định ảnh hưởng đến hàng ngàn công nhân và hàng triệu đô la. Evie chẳng mong đợi gì. Bằng cách nào, mà cô cho đi nhiều đến vậy?

Anh mang cô vào nhà tắm và đặt cô đứng xuống, rồi tháo bỏ tấm dra giường. Ngắm nhìn da thịt màu vàng kem của cô khuấy động anh lần nữa, anh đưa tay ôm lấy bầu vú cô và cảm nhận trọng lượng mềm mại, mát lạnh của chúng. Ngón tay cái anh cọ xát qua núm vú cô, làm chúng se cứng. Mắt Evie mở to sợ hãi khi cô nhìn anh đăm đăm.

Miệng anh uốn cong thành nụ cười gượng gạo. “Đừng quá lo lắng thế,” anh nói lúc cúi xuống ấn môi anh lên trán cô. “Anh sẽ dần lòng đến khi em lành hẳn. Vào bồn tắm đi, cưng, trong khi anh pha cà phê. Tắm làm dịu đi những cơn đau đấy.”

“Hay đấy,” cô nói với giọng hoàn toàn chân thật.

Anh cười thầm lúc để cô lại đó. Cảm giác mãn nguyện thậm chí còn sâu xa hơn nữa. Cô đã là của anh.

13. Chương 13

Sao chuyện đêm qua không để lại chút dấu vết nào trên gương mặt cô? Evie tự hỏi lúc cô đi làm. Sau khi nhàn nhã ngâm mình trong dòng nước nóng khoan khoái và cũng nhàn nhã y như vậy lúc ăn sáng, bữa sáng mà Robert nấu dễ dàng cũng như anh dễ dàng xử lý mọi việc khác, anh chở cô về nhà và miễn cưỡng hôn tạm biệt cô, nói rằng anh có vài việc phải lo ở Huntsville nhưng sẽ cố về trước khi đóng cửa bến tàu. Còn không, anh sẽ tới nhà cô.

Cô ép mình làm việc bình thường, nhưng cô cảm giác như toàn bộ cuộc sống của cô đã bị đảo lộn, như là không việc gì giống như trước nữa. Cô cũng không giống. Robert đã biến cô thành 1 người đàn bà hết lòng mong mỏi là của anh, bất chấp lo lắng về cơ thể mình. Cô không biết, thậm chí không nghi ngờ, rằng đam mê sẽ hoang dại và chứa đựng mọi thứ, rằng đau đớn sẽ không là gì trước sự cấp thiết nối kết cơ thể cô với cơ thể anh.

Cô muốn anh còn nhiều hơn lúc trước. Anh mang lại khoái lạc tự nhiên bị chôn sâu của cô và làm cho nó thành của anh, khiến cô phản ứng với đụng chạm tinh tế nhất của bàn tay anh. Khi cô nghĩ đến anh, cơ thể cô rộn ràng với mong muốn quần chân cô quanh người anh và đưa anh vào trong cô, bao bọc trọng lượng nặng nề của anh, chấp nhận và thuần phục nhu cầu đàn ông của anh. Mùi thơm của làn da anh, ấm áp và có mùi xạ, đánh thức cô. Trí nhớ của cô lúc này được lấp đầy với những chi tiết mà trước đây cô không được biết, như những lời gầm gừ từ yết hầu và cái cách cổ anh nổi gân khi anh ngửa đầu ra sau trong sự thỏa mãn điên cuồng.

Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt mình trong gương lúc cô nhanh chóng tết tóc. Mắt cô có quầng thâm bên dưới, nhưng cô không có vẻ mệt mỏi. Cô đơn giản trông....như chính cô. Nếu có gì đó thay đổi, chính là biểu lộ trong mắt cô, như thể ở đó có tia lửa mà trước đây không thể nhìn thấy.

Nhưng nếu như gương mặt cô không đổi, thì cơ thể cô mang nhiều dấu vết của lần ân ái với anh. Vú cô hồng và hơi đau 1 chút vì tiếp xúc với hàm râu lởm chởm của anh, núm vú nhạy cảm vì miệng anh đến nỗi khó chịu vì lớp vải mềm cầu áo ngực cọ vào. Có vài vết thâm không đáng kể trên hông cô, những chỗ anh ghì chặt lúc anh đến cực điểm, và đùi cô nhức nhối. Cô đau đủ để mỗi bước đi nhắc cô nhớ đến sự chiếm hữu của anh và đánh thức cảm giác dội lại khiến cô nhận thức sâu sắc về cơ thể mình.

Cô đến bến tàu sớm hơn bình thường, nhưng cô cần làm tâm trí cô xao nhãng Robert. Nếu cô gặp may, Sherry sẽ đưa Virgil tới ở cùng cô hôm nay.

Craig đang thấp đèn con thuyền thì cô đến. Khi cậu làm xong, cậu đi vào và gọi đến cửa hàng, để tiền vào ngăn kéo. “Sao cô đến sớm thế ạ? Tối qua cô vui chứ?”

Cô giật bắn người, nhưng cô ráng nở nụ cười bình tĩnh. “Ừ. Cô chú đến 1 câu lạc bộ tư nhân ăn tối và khiêu vũ. Còn cô đến sớm vì....chỉ thế thôi.”

“Lý do đó đủ tuyệt vời cháu rồi đấy.” Cậu vuốt mái tóc sẫm khỏi mắt và cười tình quái. “Cháu mừng là cô đi chơi với chú ấy. Cô đáng được vui chơi mà, sau cái cách cô đã làm để gây dựng nơi này.”

“Cảm ơn cháu đã đổi ca với cô nhé.”

“Không sao đâu ạ.”

Người khách khác chạy vào cầu cảng, còn Craig lại đi ra ngoài. Evie cầm đồng thư từ lên và bắt đầu phân loại nó. Tài liệu và giấy tờ mua bán bị quẳng vào sọt rác. Hóa đơn để sang 1 bên, để coi lại sau. 1 lá thư từ ngân hàng New York mà cô chưa bao giờ nghe nói đến, gần như muốn cô làm 1 cái thẻ tín dụng. Cô ném nó đi mà không thêm mở ra, nhưng suy đi tính lại cô quyết định xem nó ghi cái gì trong đó. Cô cầm con dao nhíp cô xài như 1 trợ thủ mở thư và rọc phong bì.

30 giây sau, lòng mày cô nhíu lại bối rối, cô bỏ tờ giấy rơi xuống bàn. Dù sao thì ngân hàng này đã nhầm cô với người nào đó, dù cô không hiểu làm sao họ có tên cô trong hồ sơ trong hồ sơ trong khi cô chưa bao giờ làm ăn với họ. Lá thư nêu rõ, trong những điều khoản hoạt động, rằng đến hạn trả tiền họ sẽ bị tịch thu tài sản để trả nợ trừ khi họ phải trả trong vòng không quá 30 ngày.

Cô sẽ lờ nó đi trừ tổng số tiền đáng kể giống với số tiền mà cô nợ ngân hàng của mình để đổi lấy bến tàu. Cô biết chính xác con số đó, đã cố gắng xoay xở để giảm số tiền xuống. Mỗi lần trả nợ làm nó giảm bớt. Cô không biết làm thế nào, nhưng cô rõ ràng nhận được hồ sơ từ máy tính ngân hàng kia, và họ muốn cô trả 15,262 đô la trong vòng 30 ngày.

Rõ ràng có vài thứ cô nên giải quyết trước khi nó trở nên rối rắm hơn nữa. Evie gọi tới ngân hàng của cô, nói tên cô và đòi gặp nhân viên theo dõi nợ của cô, Tommy Fowler, người cũng là bạn học cũ.

Đường dây kêu lách cách, và giọng Tommy vang lên, “Chào Evie. Cô sao rồi?”

“Khỏe. Còn anh với Karen và mấy đứa trẻ thế nào?”

“Tụi này ổn, mặc dù Karen nói mấy đứa nhỏ làm cho cô ấy phát điên, và nếu trường học không khai giảng sớm, cô ấy sẽ bỏ mặc, vì cô cần yên ổn và không bị làm ồn nữa.”

Evie nén cười. Mấy đứa trẻ nhà Fowler tràn đầy sức lực.

“Tôi giúp được gì cho cô đây?” Tommy hỏi.

“Thật ra có 1 việc lộn xộn lạ lùng, và tôi cần biết cách giải quyết nó ra sao. Tôi nhận được lá thư từ ngân hàng ở New York, đòi trả hết 1 khoản vay, và nó giống số tiền tôi mượn từ chỗ anh.”

“Vậy à? Kỳ lạ nhỉ. Cô có sổ tài khoản ở đây không?”

“Không, không có. Tôi ở chỗ làm, tất cả sổ sách của tôi ở nhà cả rồi.”

“Được rồi, tôi sẽ tìm ra dưới tên cô. Chờ chút nhé.”

Cô nghe thấy tiếng gõ bàn phím khi anh ta rì rầm nho nhỏ. Sau đó anh hết rì rầm và sự yên lặng bao trùm, kéo dài 1 lúc lâu, Evie nghĩ anh ta đã rời phòng. Cuối cùng thêm vài tiếng gõ nhẹ bàn phím, rồi lại yên lặng.

Anh ta vụng về với lấy ống nghe. “Evie, tôi - ” giọng nặng nề bất đắc dĩ.

“Sao thế? Chuyện gì vậy?”

“Có vấn đề rồi, thôi được rồi. Việc lớn đấy. Món nợ của cô bị ngân hàng đó mua lại rồi.”

Tâm trí Evie trống rỗng. “Anh nói gì, mua lại á?”

“Tôi nói chúng tôi đã bán rẻ cho họ mấy khoản vay của cô. Là thông lệ chung. Ngân hàng làm thế để giảm bớt gánh nặng nợ nần của họ. Những cơ quan tài chính khác mua lại để đa dạng hóa các khoản vay chưa trả. Theo hồ sơ, giao dịch này xảy ra cách đây 10 ngày.”

“10 ngày! Mới 10 ngày, mà họ yêu cầu trả hết ấy hả? Tommy, họ làm thế được hả?”

“Nếu như cô không hội đủ các điều kiện vay tiền. Cô có...à....có quá hạn trả nợ không?”

Cô biết anh ta phải có sổ sách ghi nợ của cô ở đây, trước mặt anh ta, chỉ ra rằng cô đã quá hạn vài lần, dù cô không bao giờ trả chậm sau cả tháng và luôn theo bản kế hoạch. “Giờ thì trễ rồi,” cô điếng người. “Tôi bị phát sinh chi phí bất ngờ, và tuần tới tôi mới có thể.”

Cô nghe anh ta thốt ra nặng nề. “Vậy thì họ đúng luật rồi, tuy nhiên thủ tục thông thường sẽ là ráng thu hồi nợ, hơn là thu toàn bộ số tiền.”

“Tôi nên làm gì đây?”

“Gọi cho họ đi. Sẽ dễ giải quyết hơn. Xét cho cùng cô chắc chắn có rủi ro đấy. Nhưng chắc chắn nên làm theo bức thư, cho nên cô nên có sổ sách ghi chép lại.”

“Phải rồi. Cảm ơn đã hướng dẫn nhé Tommy.”

“Có gì đâu. Tôi rất tiếc về việc này. Việc này sẽ không bao giờ xảy ra nếu như chúng tôi vẫn nắm khoản vay này.”

“Tôi hiểu. Tôi biết mình nên làm gì rồi.”

“Nhớ gọi tôi nếu có gì tôi giúp được.”

“Cảm ơn,” cô nói và cúp máy.

Tim cô đập thình thịch lúc quay số điện thoại trên đầu lá thư. Giọng nói vô cảm trả lời và hỏi cô liên lạc với ai. Cô đọc tên người đàn ông ký trên lá thư, và đường dây được nối trước cả khi cô nói vui lòng.

Cuộc gọi ngắn gọn. Ông Horowitz cũng nhanh nhẹn như lá thư của ông ta và cũng vô cảm như người trực tổng đài. Ông ta không thể làm gì được, ông ta có vẻ cũng không quan tâm đến việc cố làm cho được. Số tiền tồn đọng đến kỳ hạn bởi giới hạn thời gian nêu ra trong thư, hoặc là khoản vay sẽ bị thu hồi và tịch thu tài sản.

Chậm chạp cô gác máy và đứng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ với ánh sáng ban ngày chói chang. Mặt hồ đông đúc với những chiếc mũ rơm, mọi người cười đùa vui vẻ. Bến tàu bận rộn, những người chủ quét dọn tàu của họ, những người khác dựa vào những đoạn dốc để hạ thủy con tàu, còn mấy người ở kia nhàn nhã tán chuyện. Nếu cô không có kíp hơn 15 ngàn đô la trong vòng 30 ngày tới, cô sẽ mất tất cả.

Cô yêu bến tàu. Bởi vì cô và Matt đã cùng chơi đùa trước khi họ trở thành vợ chồng, cô trải qua rất nhiều thời gian ở đây khi còn là đứa trẻ. Cô chơi đùa trên cầu cảng, lớn lên cùng với mùi vị sông nước trong hơi thở. Nhịp điệu của bến tàu là 1 phần của cô cũng như nhịp đập của con tim. Cô đã giúp Matt làm việc ở đây, còn sau đó, sau cái chết của anh, đã tiếp tục phần lớn công việc từ cha mẹ anh. Khi họ để bến tàu lại cho cô, cô đã dồn tất cả sức lực và nỗ lực vào để làm cho nó phát đạt, nhưng nó là công việc xuất phát từ lòng say mê. Bến tàu, cũng như gia đình cô, đã cho cô 1 lý do để tiếp tục khi mà cô ngỡ rằng cô muốn thử sức.

Đây là vương quốc của cô, là nhà cô, hơn cả ngôi nhà cô sống. Cô không thể chịu nổi việc mất nó. Cách nào đó, bất cứ cách gì, cô sẽ kiếm tiền để trả hết khoản nợ này.

Cách giải quyết rõ ràng nhất là vay tiền dựa vào căn nhà. Số tiền nợ như nhau, nhưng nó sẽ kéo dài thêm nhiều thời gian hơn, và đó thật sự làm giảm đi tiền nợ. Cô cảm thấy choáng váng 1 lúc khi cơn sốc và nỗi khiếp sợ nhấc khỏi vai cô. Cô thậm chí còn sung sức hơn trước, với nhiều tiền không phải trả mỗi tháng.

Cô gọi lại cho Tommy và giữ cho công việc không bị gián đoạn. Anh ta đồng ý thể chấp là giải pháp tốt nhất. Anh ta sẽ phải được đồng ý về món nợ này, nhưng anh không biết trước việc gì và hứa gọi lại cho cô ngay khi có được giấy phép.

Cô gác máy, Evie ngồi xuống tựa đầu vào tay 1 lúc lâu. Cô cảm thấy như thể cô vừa mới sống sót sau trận đánh. Cô run rẩy, nhưng phấn khởi với thắng lợi của cô. Nếu như cô mất bến tàu... Cô không thể để bản thân tưởng tượng đến điều đó được.

Cuối cùng cô ngẩng đầu lên và nhìn ra cửa sổ, xua đi ý muốn được thấy lãnh thổ của cô vẫn an toàn và vững chắc, vẫn là của cô, khuôn mặt cô dần ra thành nụ cười mỉm. Công việc hôm nay thật tốt. Thật sự quá tốt, Craig cần người giúp và chắc đang hỏi tại sao cô không ở ngoài đó giúp cậu. Evie vẩy vẩy bàn chân, sức lực đã hồi phục, và vội vàng chạy ra giúp cậu bởi khách hàng đột nhiên quá đông.

Robert đến bến tàu lúc 7 giờ tối. Cả ngày bận bịu, và cô ở trên cầu cảng bán khí đốt và dầu cho người lái thuyền còn chưa may mắn. Được báo động bởi sự nhạy cảm với hiện diện của người yêu cô, Evie nhìn quanh và thấy anh đứng ngoài cửa, ngắm cô. Cô gơ tay lên. “1 lát nữa em đến.”

Anh gật đầu và bước vào trong, và cô lại hướng sự chú ý vào khách của mình.

Robert ngắm cô qua khung cửa sổ rộng lớn khi anh bước tới sau quầy thu tiền. Anh đã được báo rằng cô nhận được lá thư và gọi tới ngân hàng mà anh sắp đặt mua khoản nợ của cô, và, theo chỉ thị, họ hoàn toàn miễn cưỡng hợp tác. Liếc xuống, anh thấy lá thư nằm trên cùng đám thư từ, tờ giấy được gấp gọn gàng và được nhét trở vào bì thư.

Cô đã phải rời tung lên. Anh hối hận vì dùng cách này, nhưng anh quyết thấy kế hoạch đi đến cùng. Dù anh gần như chắc chắn cô không hề biết Mercer đang làm gì, rằng cô là kẻ đồng phạm không cố ý hơn ai khác, vẫn còn cơ hội nhỏ mà cô dính lứu tới. Vì thế, anh không thể giảm bớt sức ép tài chính của anh. Nếu cô có dính lứu, cô sẽ bị buộc phải bán thứ khác để kiếm tiền trả nợ. Nếu cô không dính lứu, anh sẽ lo vấn đề

tiền nông của cô ngay khi anh tổng Mercer vào tù. Những người khác, anh cũng sẽ bắt họ. Nhưng Evie là của anh, dù bất cứ giá nào.

Từ lúc anh rời cô hồi sáng này, anh đã vài lần thỉnh linh ngạc nhiên là anh không muốn thấy cô vào tù, ngay cho dù cô làm điều sai trái. Đây là sự an toàn của đất nước của anh đang bị đe dọa, những điều anh hiểu thực sự rất nghiêm trọng. Anh đã mạo hiểm cuộc sống của mình hơn 1 lần cho nguyên tắc này. Anh thích mạo hiểm, nhưng lý do cơ bản kéo theo những rủi ro đó là tình yêu tổ quốc thuần khiết, đơn sơ. Nếu Evie phản bội, cô đáng bị cầm tù. Nhưng chấp nhận sự thật đó không có cách nào thay đổi quyết định của anh. Anh sẽ bảo vệ cô không bị khởi tố.

Anh chàng rám nắng và 3 gã bạn của anh ta, tất cả đều chưa quá 20, rõ ràng là không dễ dàng gì ngừng nói chuyện với Evie. Robert cau có quắc mắt nhìn qua cửa sổ, nhưng anh không thể đổ lỗi cho họ. Chỉ người chết mới không phản ứng với thân hình hấp dẫn, rực rỡ đầy nữ tính của cô.

Anh rút lá thư ra khỏi phong bì và mở nó ra. Không có lý do gì để làm vậy, ngoại trừ sự quan tâm tỉ mỉ tới chi tiết. Anh muốn biết chính xác nó ghi những gì. Nhanh chóng anh đọc lướt qua nội dung, cảm thấy hài lòng với cách nó được xử lý. Sau đó anh đọc ghi chú của Evie, nét chữ nguệch ngoạc ghi vội vàng bên mép giấy.

Cô viết xuống tên “Tommy Fowler,” cùng số điện thoại bên cạnh đó. Bên dưới cô ghi “thế chấp nhà” và khoanh tròn lại.

Nụ cười kéo giãn miệng anh. Cô thật là người giỏi xoay xở, giỏi phán đoán. Sự khuấy khỏa tuôn trào trong anh. Nếu cô thật sự dính líu trong vụ ăn trộm phần mềm máy tính NASA, cô sẽ không cố thế chấp nhà mình để trả nợ; cô đơn giản sẽ sắp xếp bán cái khác. Trong kinh nghiệm của anh, kẻ phạm tội không nghĩ đến những thứ như làm công việc lương thiện để trả nợ; chúng là những kẻ bóc lột, rút rửa nỗ lực của người khác, và dễ dàng lấy trộm lần nữa.

Robert bỏ lá thư vào lại phong bì. Hơn lúc nào hết, anh hối tiếc ý muốn bày ra việc anh đã làm, nhưng anh không bao giờ để bất cứ chuyện gì thay đổi, chắc chắn là không trong chuyện nghiêm trọng này. Anh sẽ nghiền nát nỗ lực thế chấp nhà, dĩ nhiên. Evie sẽ lo đến phát ốm, nhưng anh sẽ đền bù cho cô sau này.

Anh ngồi xuống cái ghế đầu cao và ngắm nhìn cô khi cuối cùng cô giữ khỏi 4 chàng trai trẻ đang ngưỡng mộ. Cô mặc đồ cũng như lúc lần đầu anh gặp cô, quần jean, áo thun cùng mái tóc vàng nâu tết lại lỏng lẻo, nặng nề. Phản ứng của anh, cũng gần giống trước: anh căng cứng thêm khát. Chỉ khác là lúc này nó mãnh liệt hơn, và anh không nghĩ rằng chịu đựng được. Nhưng giờ anh đã biết chính xác cô trông trần trụi ra sao, biết mọi góc ngách và đường cong ngon lành của thân thể cô, cái ôm chặt, nóng bỏng sâu bên trong cô. Anh rùng mình vì dục vọng, ánh nhìn thiêu đốt của anh khóa chặt cô khi cô bước lên cầu cảng. Anh biết âm thanh cô tạo ra lúc đến đỉnh cao của khoái lạc, biết cái cách cô bám chặt lấy anh, cái cách chân cô ghi chặt dữ dội quanh anh, và cả cách núm vú cô cứng lại, siết chặt. Anh biết mùi vị của cô, mùi hương, và lại muốn có nó lần nữa.

Cô bước vào trong, nhìn thoáng qua anh và tê liệt tại chỗ. Anh thấy cơn rùng mình gợn lên trong cô khi cô thấy anh bị khuấy động. Chúa ơi, cô đã hòa hợp với anh hơn cả lúc trước nữa sao? Ý nghĩ này thật đáng lo ngại.

“Đến đây em,” anh nói nhẹ nhàng, và cô mù quáng lao vào vòng tay anh.

Anh không đứng lên khỏi ghế mà kéo cô vào giữa đùi anh. Cánh tay cô quàng quanh cổ anh khi anh đáp miệng anh lên miệng cô. Anh hôn thật lâu, thêm khát cô đến mức anh không thể nhẹ nhàng được. Evie dựa người vào anh, hông cô lắc lư trong bộ dạng đồng đánh, yếu đuối khiến tim anh suýt ngừng đập. Hôn cô ngay khi cô miễn cưỡng hưởng ứng đến lúc vừa đủ say sưa; lúc này đây cô đang say mê, miệng cô bám chặt miệng anh theo cái cách làm anh quên bằng Mercer và vụ trộm cấp chương trình máy tính, về vụ lộn xộn cô bị lôi kéo vào, thậm chí cả nơi anh ở, mọi thứ ngoại trừ niềm sung sướng cháy bỏng được ôm cô.

Nhưng cô sẽ bị đau nếu làm tình trong hôm nay, và bắt đầu dĩ anh rời miệng cô, trượt nụ hôn ngang qua thái dương và đường cong ở quai hàm cô. Anh sẽ phải kiềm nén mình trong lúc này.

“Hôm nay thế nào vậy em?” anh thì thầm, gợi mở để cô kể cho anh nghe về vụ vay ngân hàng.

“Cũng là 1 ngày tất bật như anh thấy đấy,” cô đáp lại, ngả người vào vòng tay anh. Mắt cô nhắm nghiền. “Còn anh thì sao?”

“Chán ngắt. Anh phải giải quyết vài việc chán ồm.” Đó là lời nói dối. Không việc gì đáng chán đối với anh.

“Em ước chi hôm nay có anh ở đây, Em sẽ bắt anh làm việc. Em nghĩ mọi chủ thuyền đều lênh đênh trên sông nước.” Cô liếc nhìn lên vai anh. “Được thêm 1 người nữa,” cô nói khi trượt khỏi cánh tay anh.

Nhóm này không cần khí đốt nhưng tụ tập phía trong kiếm chút thức ăn và rượu. Họ có vẻ hồng hào của người đang nằng húng gió cả ngày, và thơm mùi dừa của kem chống nắng. 1 lần vào bên trong, họ dường như miễn cưỡng từ bỏ máy điều hòa và nghiêng ngả xem xét dụng cụ câu cá. Evie không docks thức họ, thay vào đó cô nói chuyện thân tình với họ. Họ là 2 cặp cỡ tuổi cô, lang thang trên hồ trong 1 ngày nghỉ ngơi. 1 trong 2 người phụ nữ nói rằng thật là 1 ngày dễ chịu vì thoát khỏi bọn trẻ, và cuộc nói chuyện mà những trò hề của bọn trẻ con họ là tâm điểm. Lúc nhóm người cuối cùng này rời đi, đó là cuộc chia tay thân thiết.

“Cuối cùng lại 1 mình,” Robert nói, liếc qua đồng hồ. “Dù sao, đến giờ đóng cửa rồi đấy.”

“Ôn trời.” Evie vươn vai ngáp, nửa chừng chợt nhớ cô cau mày vội vã người lại, nhưng không đủ nhanh. Anh đã nhận thấy sự ngáp ngừng thoáng qua của cô. Anh quả thực nên luyện tính tự chủ.

Anh giúp cô đóng cửa, rồi đưa cô về nhà cô, và anh ngừng lại mua thức ăn mang về. Họ ăn tối cùng nhau, rồi ngồi trên boong trong màn đêm mát mẻ, kể cho nhau nghe về công việc thường ngày. Nhưng Evie chẳng mấy chốc buồn ngủ, kết quả của 1 đêm không ngủ được nhiều hôm trước. Đến cái ngáp thứ 3 của cô, Robert đứng lên và giữ cô trong tay anh. “Được rồi, đồ sâu ngủ. Đến giờ ngủ rồi.”

Cô để tay mình vào tay anh và để anh kéo cô đứng lên. Anh đưa cô vào phòng và nhẹ nhàng cởi đồ cho cô.

“Robert, đợi đã,” cô lo lắng, cố tránh khỏi anh. “Em không thể - ”

“Anh biết,” anh đáp, và hôn lên trán cô. “Anh đã nói anh đợi đến lúc em hết đau. Anh không hề nói gì về việc ngủ cùng nhau, ngủ là từ có ý nghĩa nhất.”

Cô lại thanh thản trong vòng tay anh, và anh đã cởi đồ của cả 2 xong. Căn nhà ẩm cúng này với anh thật dễ chịu, nhưng khi cả 2 trần trướng và nằm trên giường, quạt trần thoáng ra làn gió nhẹ mát mẻ phía trên họ, thì anh bắt đầu lơ mơ ngủ. Anh nằm kiêu ưỡn thìa, bấp bệ rần chắc của anh để dưới đôi mông tròn trịa của cô, 1 tay phủ lên ngực cô về sở hữu.

Anh nằm im. Cô cũng buồn ngủ, hơi thở cô chậm và đều đều. Mọi sự khó chịu của anh lúc ở trong ngôi nhà này đã biến mất khi anh khám phá ra rằng Evie chưa bao giờ thật sự là vợ Matt. Anh vẫn thích ở nhà của mình hơn, trước hết là giường rộng hơn. Nhưng Evie lại thoải mái hơn trong nhà cô, và đó là điều quan trọng nhất. Anh đã báo cho người của anh nơi anh đến, cũng như anh cho họ biết Evie ở với anh đêm hôm trước.

Anh đã cho cô mọi cơ hội để kể với anh về khoản nợ ngân hàng, nhưng cô không nói lời nào về nó. Giống như cô đã làm với chiếc xe tải hỏng động cơ của cô, cô giữ cho điều lo nghĩ của cô không cần đến anh giúp đỡ hay thậm chí là ủng hộ tinh thần. Đối với người quá cố gắng và thân thiện, thì Evie là 1 người rất cô độc, thường tự mình giải quyết mọi thứ. Dù anh phải từ chối cô nếu cô yêu cầu giúp đỡ, anh muốn cô giải bày với anh, để anh tiến đủ xa vào cuộc sống của cô mà anh biết rõ những điều khó khăn cũng như những điều thú vị. Khi họ cưới nhau, chắc chắn anh sẽ làm gì đó để anh biết tường tận dù chỉ mỗi một khi cô bị vấp ngón chân.

Cho đến lúc đó, anh không để cho dự định của anh tiến xa hơn trong tương lai, nhưng dường như việc này đã xảy ra 1 cách bất ngờ. Anh chưa từng muốn người đàn bà nào khác theo cách anh muốn Evie, và anh thật lòng nghi ngờ anh có bao giờ muốn thế. Sau khi tình trạng lộn xộn này được giải quyết, anh sẽ giữ cô ở gần bên, điều này có nghĩa là sẽ mang cô đi New York với anh. Và anh hiểu Evie. Dù cô đã trao thân cho anh, cô là người tuân theo quy tắc. Cô muốn cuộc hôn nhân bảo đảm; thế nên, anh sẽ cưới cô. Những phụ nữ khác muốn anh cưới họ, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời anh tự nguyện làm điều này. Anh không thể tưởng tượng ra lúc anh chán Evie, điều luôn xảy đến với những cặp tình nhân khác. Hay là, anh không thể hình dung cảnh để bắt kỳ người nào khác có cơ hội cưới cô.

Anh không tiếc nuối cho tình trạng sắp sửa mất tự do. Anh nghĩ đến cảnh cô mặc cái áo dài bằng lụa và đeo đồ trang sức đắt tiền, về lúc cô sống trong cảnh giàu có xa hoa – của anh – để cô không phải làm việc 7 ngày 1 tuần hoặc lo lắng về những tờ hóa đơn thanh toán. Cô sẽ không phải xài tạm cái tủ lạnh mua lại hay chạy vòng quanh trong chiếc xe tải cũ kỹ te tua. Cô sẽ không quá mệt mỏi với những vật mờ tối ẩn trong mắt cô. Anh sẽ mang cô theo anh trong những chuyến công tác, chỉ cho thấy Paris, London và Rome, và họ sẽ đi nghỉ ở trang trại ở Montana. Madelyn, anh ngờ rằng, sẽ hả hê vì cuối cùng anh đã bị bắt giữ, nhưng cô sẽ thích Evie. Evie, không kể đến khả năng tình dục sôi nổi, thì không phải là túyp người mà người khác không thích ngay từ cái nhìn ban đầu. Cô thân thiện và lịch sự và không tự ý thức được vẻ ngoài của cô. Anh đã thấy nhiều phụ nữ kiêu ngạo hơn xa Evie, và không có chút lý trí.

Trong vòng 1 tháng, có lẽ sẽ sớm hơn, tất cả những điều này sẽ bị bỏ lại phía sau họ, và họ sẽ ở New York. Anh rơi vào trạng thái ngủ, nghĩ đến ước mơ có với cô là tất cả đối với anh.

Như thường lệ, Evie tỉnh giấc lúc bình minh. Robert nằm sát bên cô, cô đắm mình trong hơi ấm cơ thể anh, bất chấp thực tế là tấm chăn đã hoàn toàn bị đá rơi xuống giường. Anh đã đá nó, cô đoán thế, vì anh không quen ngủ mà không có máy lạnh. Cánh tay anh gác nặng nề lên hông cô, và hơi thở anh thổi tung mái tóc sau cổ cô.

Cô đã ngủ với anh 2 đêm liền và tự hỏi cô làm sao có thể chịu đựng được cảnh cô đơn khi anh không còn ở đây nữa.

Cô trở người trong vòng tay bao bọc ấy và chống người trên khuỷu tay. Anh lập tức tỉnh ngủ. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi, và ngay lúc ấy có cái gì đó hoang dại và khủng khiếp trong mắt anh, và lập tức bắp thịt của anh căng ra, như thể anh ở tư thế sẵn sàng tấn công.

Nhanh chóng cô lắc đầu đoạn chắc với anh. “Không có gì. Em chỉ muốn nhìn anh thôi.”

Anh khoan khoái vì những lời cô nói, nằm ngả người trên gối. Làn da màu ô liu của anh ngăm ngăm tương phản với nền trắng. Mái tóc đen dày của anh rối bù, và quai hàm anh sạm lại bởi râu mọc lởm chởm. Cô xúc động bởi sự thẳng thắn, chất đàn ông đơn giản của anh, không bị che giấu bởi quần áo chỉnh chu có phần che đậy bản tính thật của anh. Nằm đây với cơ thể rắn chắc trần trụi và thư giãn của anh, anh trông giống những gì anh thể hiện, 1 chiến binh được tôi luyện và đánh giá qua những năm chinh chiến.

Cô để tay lên ngực anh, và anh nằm im, quan sát cô qua làn mi dưới nhưng để cho cô làm điều cô muốn. Cô không thì thầm cô yêu anh; cô sẵn sàng cho anh biết cô cảm thấy thế nào và không định phiền nhiễu anh về việc đó. Cô, thay vào đó, tập trung vào việc nghiên cứu anh. Cô mất 18 năm đầu đời góp nhặt ký ức về Matt, nhưng cô có rất ít thời gian với Robert, và cô không muốn bỏ phí phút nào.

Cô cúi người lên anh, mái tóc dài quét ngang ngực và vai anh khi cô hôn 1 đường nhẹ nhàng lên cơ thể anh. Anh có mùi ngọt ngào buổi sáng, cô nghĩ, ấm áp và ngái ngủ. Chòm lông xoắn cứng trên ngực anh mời mọc cô cọ má mình lên chúng, như mèo. Núm vú anh, nhỏ và nâu, gần như bị che khuất trong chòm lông. Cô tìm ra chúng, cù lên những điểm nổi bật khi cô chà ngón tay ngang qua. Robert co duỗi tay không ngừng trên tấm dra khi cơn ham muốn siết chặt cơ bắp anh, sau đó ép mình thả lỏng trở lại để được hưởng sự ân cần của cô tốt hơn.

“Em tự hỏi chắc 1 ông tổng trấn cũng sẽ có vẻ mặt giống thế này, nằm ngửa ra và để ái thiếp làm ông ta thích thú,” cô thì thầm.

“Chắc vậy.” Anh đặt tay lên đầu cô, mấy ngón tay lùa và mái tóc dày xoa dài để mát xa da đầu cô. “Em làm anh thích thú đấy, Evangeline.”

Cô tiếp tục sự thăm dò tỉ mỉ, lướt xuống vùng bụng về phía hông và đùi anh, vòng quanh cái vật cương cứng của anh. Có cái gì đó ở cao phía trong đùi trái của anh hút chặt mắt cô, và cô cúi xuống gần hơn để xem xét dấu vết này. Ánh sáng ban mai làm lộ rõ đường nét cách điệu của 1 con chim đại bàng, hay có lẽ là 1 con phượng hoàng, với đôi cánh lao vút lên. Hình xăm nhỏ, không dài quá 1 inch, nhưng được xăm đẹp để làm cho cô có thể thấy tính dữ tợn của loài chim ăn thịt.

Cô bị giật mình bởi hình xăm – không phải vì hình dáng, mà vì chỗ nó hiện diện. Nhẹ nhàng cô vạch ngón tay lên nó, tự hỏi sao anh xăm nó. Suy cho cùng, Robert khó có thể là dạng người sẽ có 1 hình xăm; anh quá lịch sự và tinh tế. Nhưng trong tất cả sự tinh tế đó, anh không quá lịch sự, và dấu xăm này xứng đáng

là 1 phần của anh. Đây có lẽ chỉ là dấu hiệu công khai anh cho phép bản thân anh có nhiều hơn cái anh thể hiện.

“Anh xăm nó lâu chưa?” cô hỏi, ngược lên nhìn anh.

Anh đang quan sát cô bằng ánh mắt chăm chú sắc nhọn. “Khá lâu rồi.”

Đây là câu trả lời không chính xác, nhưng cô cảm thấy rằng nó là tất cả cái cô có thể moi được từ anh, ít ra là lúc này. Chậm rãi cô nghiêng xuống và liếm vào dấu xăm, lưỡi cô nhẹ nhàng ve vuốt dấu hiệu trên da thịt anh, dấu hiệu thể hiện con người bên trong anh.

Âm thanh trầm khàn rung lên trong họng anh, và cả cơ thể anh căng ra.

“Anh có muốn em không?” cô thì thầm, liếm anh lần nữa. Cô cảm thấy rất ảm áp, và hơi say sưa với sức mạnh đàn bà của cô. Ham muốn đâm chồi trong cô, nở ra như 1 đóa hoa. Ngực cô rộn rã và cô cọ sát chúng lên chân anh.

Anh cười nghệt, suýt bị giết chết bởi nhục dục tự nhiên của cô. “Nhìn sang bên phải em vài inch xem và cho anh biết em nghĩ gì nào.”

Cô nhìn sang, thong thả xoay đầu chậm chậm để xem xét cái chiều dài căng cứng rung động của anh. “Em nghĩ anh muốn.”

“Câu hỏi sáu mươi – bốn – ngàn – đô la là, em thấy thế nào?”

Cô trao anh nụ cười mê đắm chậm rãi, tỏa sáng hứa hẹn với anh nhiều hơn cả anh nghĩ anh có thể thoát khỏi. “Em thấy...đã sẵn sàng.” Cô gừ gừ, trườn lên dọc suốt theo cơ thể anh để nằm lên anh khi cô quần cánh tay mình quanh cổ anh.

Mặt anh căng thẳng khi anh lăn tròn, đặt cô nằm dưới anh. “Anh sẽ nhẹ nhàng,” anh hứa bằng giọng thì thào khàn khàn.

Cô với tay chạm vào gò má lõm chồm râu của anh và dang đùi cô ra để quặp chúng quanh anh. Tình yêu đang đầy trong mắt cô khi anh bắt đầu chậm rãi, với sự thận trọng gần như đau đớn, vào trong cô. “Em tin anh,” cô nói, trao anh cơ thể cô cũng chắc chắn như cô đã cho anh con tim mình.

14. Chương 14

Landon Mercer chợt nhận ra hắn đang mang vẻ bồn chồn thường trực mỗi khi liếc nhìn vào tấm gương. Không có gì đi đúng hướng, không có lý do đặc biệt nào hắn có thể để lộ ra. 1 ngày kia hắn ta cảm thấy bản thân khá tốt và cái cách mà mọi thứ đang diễn ra, và sau đó tất cả bắt đầu tới địa ngục. Trước hết chỉ là những điều nhỏ nhặt, như chuyện tên con hoang Cannon xuất hiện và làm hắn suýt đứng tim, dù hóa ra Cannon lại là mối lo lắng ít nhất của hắn. Danh tiếng ông chủ lớn chỉ là được phóng đại 1 cách quá mức; anh ta không khác gì gã ăn chơi lười biếng, được sinh ra trong đồng tiền, mà không có chút khái niệm nào về điều anh ta nói ra và xoay xở ngược xuôi.

Đôi lúc, dù là, Cannon có ánh nhìn lạnh băng trong mắt hết sức đáng sợ, như thể anh ta có thể nhìn xuyên suốt da thịt. Mercer không quên nỗi hoảng sợ mà hắn cảm nhận khi Cannon bắt gặp hắn ở Shaw’Marina. 1 thoáng kinh hãi, Mercer nghĩ mình đã bị bắt, rằng họ bằng cách nào đó đã phát hiện ra việc hắn đang làm. Nhưng Cannon dường như quan tâm đến việc hắn trốn việc chiều hôm đó hơn, hắn phải kỹ càng để không làm điều này nữa. Vụn số chết tiệt! Có bao nhiêu bến tàu trống ở Guntersville; sao Cannon lại chọn đúng bến tàu Shaw? Nó không phải cái lớn nhất, hay hoạt động tốt nhất. Thực ra, với hắn, chủ yếu hấp dẫn ở chỗ là nó nhỏ, vượt khỏi lề thói 1 tí và trang bị nghèo nàn 1 cách đơn giản. Evie Shaw không có thời gian để tâm đến mọi điều diễn ra quanh cô ta.

Dĩ nhiên, Cannon đã gặp Evie 1 lần rồi, có thể hiểu được lý do anh ta cứ quanh quẩn ở đó. Mercer đã cố hàng tháng trời để cô đi chơi với hắn, nhưng cô cũng khó gần như khi cô hướng dẫn. Hắn chỉ không có nhiều tiền, hắn nghĩ thế; thì cô đã bám theo Cannon đủ nhanh.

Dĩ nhiên, nếu mọi thứ kết thúc, hắn sẽ có đủ tiền để khiến cô quan tâm. Hắn ta không ngu ngốc. Hắn không vung vãi tiền bạc; mà hắn đầu tư chúng. Những dự án hắn chọn tất cả đều có vẻ hợp lý. Hắn tránh xa khoản tiền lãi cao còn thị trường tiền chứng khoán không ổn định và lựa chọn chậm chạp nhưng lợi nhuận bảo đảm hơn. Trong vài năm nữa, hắn tính toán, hắn sẽ có đủ tiền sẵn sàng đầu tư vào lĩnh vực dễ dàng.

Nhưng những chứng khoán có vẻ tốt trong hôm nay thì ngày mai lại xấu đi, giá cả trượt dốc khi những nhà đầu tư khác bán hạ giá cổ phiếu của họ. Trong 1 tuần khủng khiếp số tiền vốn nho nhỏ mà hắn tích góp được đã giảm xuống gần phân nửa so với trước. Hắn bán ra, chịu lỗ, trong 1 lần liều lĩnh để thu lại khoản tiền hắn đầu tư vào thị trường chứng khoán. Thị trường chứng khoán nhanh chóng rơi xuống, hắn gần như hết sạch tiền. Hắn cảm thấy mình giống vua Midas ở điều ngược lại; mọi thứ hắn chạm đến đều biến thành rác tất thảy.

Khi hắn thực hiện việc mua bán khác, hắn được an ủi đến mức suýt biết ơn họ đã gọi đến. Nếu như tài khoản ngân hàng của hắn không được chuyển tiền mặt sang sớm, hắn sẽ không thể trả nổi tiền chiếc xe, hay trả hết cho thẻ tín dụng của hắn. Mercer khó chịu khi nghĩ đến việc mất đi chiếc Mercedes yêu quý của hắn. Có nhiều chiếc xe mắc tiền hơn, và hắn định có chúng, nhưng chiếc Mercedes là chiếc đầu tiên hắn mua tuyên bố rằng hắn là người, 1 gã đàn ông cực kỳ tuyệt vời. Hắn không thể chịu được phải quay về mức trắng tay.

Evie cảm thấy cứ như cô bị tách ra thành 2 người riêng biệt. 1 nửa trong cô hạnh phúc cực độ, tràn ngập bởi cảm giác say sưa có Robert làm người yêu. Cô chưa hề mơ tưởng cô có thể lại có được hạnh phúc, hay cảm giác quá trọn vẹn, sự trống rỗng lớn lao đã ẩn núp trong tim cô quá lâu đã bị lấp đầy. Robert là bao gồm của cả nồng nàn và chu đáo, quan tâm đến cô quá nhiều đến nỗi cô cảm giác như thể cô là trung tâm của vũ trụ quanh anh. Anh không bao giờ không để ý đến cô, không bao giờ cho đó là điều đương nhiên, luôn khiến cô có cảm giác cô là người đàn bà đáng thèm muốn nhất mà anh từng gặp. Mỗi khi họ hẹn hò, sự chăm sóc của anh không hề chệch hướng sang người đàn bà nào khác, dù cô thấy rõ ràng là những người đàn bà đó đang ngắm anh.

Cô gặp anh mỗi ngày, ngủ với anh gần như mỗi đêm. Khi cô trở nên dễ chịu hơn với chính cơ thể cô và đam mê mà anh khuấy động, việc ân ái của họ trở nên nhàn nhã hơn, và còn mãnh liệt hơn, đến khi đôi lúc cô hét lên bởi tác động mạnh mẽ của nó. Anh là người tình sành sỏi, dẫn dắt cô ở những tư thế mới, những biến chuyển mới, những cảm giác mới, và anh quá khéo léo không làm cô cảm thấy ngượng ngịu hay dốt nát. Anh làm tình với cô hầu như mỗi đêm. Chỉ 1 lần, nhưng lần đó lại kéo dài và trọn vẹn, làm cô thỏa mãn và ngái ngủ. Sau đó, vào buổi sáng lúc họ tỉnh giấc, họ lại làm tình thêm lần nữa, 1 cách yên lặng, trôi vào tình trạng nửa thức nửa tỉnh khi những cơn mơ màng vẫn còn che mờ ý thức.

Sự thành thạo của anh với cơ thể cô đầy đủ đến nỗi những quan tâm lo lắng của anh luôn luôn ở cùng cô, chỉ che giấu ngoài mặt, sắp sửa lộ ra và mang theo dục vọng cùng với chúng. Cô không biết cô thích điều gì nhất, những buổi tối đam mê hay là buổi sáng sớm kỳ ảo. Lạ lùng là cơ thể cô nhanh chóng học được cách vui thú nhục dục với anh, thế nên, vào buổi chiều đến, cô trở nên bồn chồn với trạng thái đề phòng và ham muốn. Anh biết điều đó, chắc chắn thế. Cô có thể thấy anh đang quan sát cô, cứ như đo lường sự sẵn sàng của cô. Đôi khi cô có niềm khao khát mãnh liệt được ghim chặt anh xuống sàn nhà và làm theo cách của cô đối với anh, nhưng cô luôn kiềm chế bản thân, vì tích tụ ham muốn, dù để nổi cáu, thì cũng đều mang lại sự ngọt ngào như nhau.

Cô đã trở nên quen với việc kềm nén những ý nghĩ và xúc cảm của cô, giữ chúng đằng sau bức tường dè dặt, nhưng Robert lại kéo ra. Họ đã nóng lòng, dành hết tâm trí thảo luận về sự đa dạng rộng khắp của nhiều vấn đề. Ngồi trên boong tàu ban đêm, ngược nhìn những vì sao, họ bàn về thiên văn học và những học thuyết khác nhau, từ vụ nổ big bang đến lỗ đen vũ trụ, chủ đề mơ hồ và thuyết tương đối của thời gian. Khả năng hiểu biết của anh và phạm vi quan tâm của anh gần như là khủng khiếp. Không để lộ dấu hiệu bồn chồn nào, đầu óc anh luôn hoạt động, tìm kiếm những sự kiện mới để hấp thụ hay sắp xếp chúng khi anh có được. Họ trao đổi những mục báo, và văn bản chính trị và sự kiện quốc gia. Họ kể cho nhau nghe những chuyện lúc nhỏ, cô kể về việc lớn lên cùng người chị hách dịch như becky, anh làm cô cười thích thú

với câu chuyện về cô em gái không thể khuất phục được của anh, Madelyn. Anh kể cho cô nghe về trang trại ở Montana, cái trang trại anh đồng sở hữu với Reese Duncan, chồng của Madelyn, và về 2 đứa con trai nhỏ ấm ỉ của họ.

Cảm giác gần gũi với Robert cùng lúc vừa làm cô say đắm vừa làm cô khiếp sợ. Có 1 sức cám dỗ dữ dội kéo cô lại gần anh, tạo ra 1 sự thân thiết về tinh thần cũng nhiều như về thể xác, đến nỗi cô không còn là 1 người cô độc nữa mà là có cặp có đôi, toàn bộ ý thức của cô đang biến đổi để bao gồm cả anh. Đôi lúc, khuất sau tâm trí cô, cô tự hỏi cô làm sao sống nổi nếu anh bỏ đi – cô nghĩ đến việc đó cứ như nó xảy ra ngay bây giờ vậy, hơn là khi ấy – và ý nghĩ mất anh khiến cô kinh hoàng muốn phát ốm.

Cô không thể để mình lo lắng về việc đó được. Yêu anh trong lúc này, ở thời điểm hiện tại này, đã chiếm hết chú ý của cô. Cô không thể giấu kín bất kỳ điều gì; thậm chí cô không nên thử.

Cùng lúc đó, 1 phần khác trong cô, cái phần không bị Robert làm bận tâm, đang không ngừng lo nghĩ đến khoản nợ ngân hàng và việc thế chấp nhà. Tommy đã không gọi lại cho cô. Cô đã gọi đến ngân hàng 2 lần; lần đầu anh ta nói rằng giấy phép hoàn toàn chưa được chấp nhận, nhưng anh ta không nghĩ có vấn đề gì và rằng cô nên kiên nhẫn. Lần thứ 2 cô gọi, anh ta không ở trong thành phố.

Cô không thể đợi quá lâu được. Đã qua 11 ngày, chỉ còn lại 19 ngày là đến kỳ hạn trả nợ. Nếu ngân hàng của cô không cho cô nợ, cô sẽ phải tìm 1 ngân hàng khác, và nếu như mọi ngân hàng đều hoạt động quá chậm, cô sẽ thấy mình đã hết thời hạn. Chỉ nghĩ đến khả năng đó thôi đã đủ khiến cô toát mồ hôi.

Cô cố nghĩ đến những lựa chọn khác, về vài cách nhanh chóng tăng thêm tiền trong trường hợp khoản nợ không được thông qua đủ nhanh. Cô sẽ đem bán con thuyền của cô, nhưng nó không đáng giá được 1 nửa số tiền cô cần và không thể bán được kịp thời. Hỏi mượn Becky và Paul thì lại không thể; họ có những trách nhiệm tài chính của riêng họ, và nuôi nấng 2 đứa đang tuổi lớn lại rất tốn kém.

Cô có thể bán những con thuyền cho thuê, sẽ làm tăng thêm đủ tiền nhưng lại khiến cô mất đi khá nhiều thu nhập 1 cách đáng ngạc nhiên. Đương nhiên, với khoản nợ phải trả, và nếu như cô không trả hết khoản nợ khác, cô sẽ có rất nhiều tiền mặt và sẽ sớm có khả năng kiếm được thêm những con thuyền cho thuê. Vấn đề duy nhất là thời gian – lại là thời gian. Theo kinh nghiệm của cô, mọi người sẽ mất thời gian để mua nhiều thuyền. Tàu thuyền, ngay cả trong 1 thành phố như Guntersville, nơi phù hợp với cuộc sống trên sông, không còn cần cần thiết cho cuộc sống nữa. Người ta nhìn ngắm chúng, nghĩ đến chúng, bàn cãi về nó trên bàn ăn, kiểm soát và kiểm soát tỉ mỉ tiền bạc của họ. Nó khả dĩ, nhưng không chắc chắn, cô có thể bán vừa đủ thuyền để làm tăng thêm số tiền cô cần trong thời gian còn lại.

Trong những lựa chọn giới hạn cô có, dù, đó là điều tốt nhất. Cô để tấm bảng hiệu ghi Cần Bán Tàu Thuyền Cũ phía trước bến tàu và gửi thông báo đến các cửa hàng dụng cụ trong khu vực. Dù là cô chỉ bán được 1 chiếc, nó cũng làm giảm đi số tiền cô cần mượn.

Robert để ý thấy tấm bảng ngay tức thì. Anh đến vào buổi chiều muộn, cởi kính râm ra và ghì chặt cô bằng ánh mắt xanh xám, khắc nghiệt. “Tấm bảng ngoài tr – em bán chiếc nào vậy?”

“Mấy chiếc cho thuê ấy,” cô bình thản đáp và hướng sự chú ý của cô vào người khách đang đợi. Chỉ 1 lần cô quyết định bán thuyền mà thôi, cô không cho phép mình được hối tiếc.

Anh bước ra sau quầy thu ngân và đứng trước cửa sổ với hai tay bỏ vào túi áo, nhìn ra ngoài bến tàu. Vì cô hiểu anh, anh đợi đến khi người khách đó đi khỏi trước khi quay lại hỏi, “Sao em lại bán chúng?”

Cô ngáp ngừng trong giây lát. Cô không kể cho anh bất cứ điều gì về mối lo tiền bạc của cô và lúc này cô cũng không định làm thế, vì những lý do khác nhau. Lý do đơn giản nhất là cô không dễ bộc lộ những chuyện riêng tư, không thích loan báo những lo âu của cô cho cả thế giới biết. Lý do khác nữa là cô cực kỳ không muốn chia sẻ với ai về bến tàu, và cô không muốn lời nhận xét quanh đây là nó đang lung lay về vấn đề tài chính. Thêm nữa là cô không muốn Robert nghĩ cô quanh co hỏi mượn tiền, và cô sẽ đau khổ nếu anh đề nghị giúp đỡ. Anh rõ ràng là giàu có, nhưng cô không muốn việc ban phát tiền bạc trở thành 1 phần trong mối quan hệ giữa họ. Nếu nó xảy ra, anh chắc chắn sẽ, trong ý nghĩ của anh, rằng sức lôi cuốn của cô đối với anh không hề dựa vào sự giàu sang của anh? Vẫn còn lý do khác mà cô không muốn ai khác chia sẻ, và quyết định theo cách đó, trong bến tàu. Ngân hàng là 1, những lý do riêng khác nữa. Bến tàu là của

cô, dựa vào cái cô đã xây dựng từ đồng đổ nát của cuộc đời cô. Cô hoàn toàn không thể nhượng bộ bất kỳ 1 phần nào hết.

Nên khi cô trả lời, cô chỉ nói, “Chúng cũ rồi, không được chắc chắn nữa. Em cần mua mấy chiếc mới hơn.”

Robert lưu tâm đến sự im lặng của cô. Anh không biết nên ôm lấy cô hay lắc lư cô nữa, mà thực ra là anh sẽ làm cả 2 việc ấy. Rõ ràng là cô đang cố kiếm thêm tiền bằng mọi cách, và anh muốn vòng tay mình quanh cô và nói rằng mọi chuyện rồi sẽ không sao. Nhưng bản năng bảo vệ của anh lại bắt anh phải dè nén lại, ít ra là trong lúc này. Mặc cho quyết định của anh rằng cô hoàn toàn vô tội trong thỏa thuận gián điệp của Mercer, thì khả năng nhỏ là anh đã sai về cô sẽ không làm anh mủi lòng. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ biết chắc chắn mọi chuyện, cách này hay cách khác. Nhưng nếu cô bán thuyền, Mercer sẽ đi lại bằng cái gì để giao hàng? Mỗi một chiếc thuyền lúc này đều được cài máy nghe lén nhỏ xíu để theo dõi họ; nếu Mercer buộc phải sử dụng con thuyền khác, hay là thay đổi hoàn toàn phương thức giao hàng, Robert sẽ mất đi quyền kiểm soát tình hình.

Ở thể thượng phong, anh chắc chắn Mercer sẽ hành động sớm. Bọn họ đã bị chặn 1 cuộc gọi rất đáng nghi, đặt bọn họ vào thế dè phòng. Nếu Evie chỉ bán 2 chiếc, hay thậm chí là phân nửa số thuyền thì không thành vấn đề, miễn là cô vẫn còn 1 chiếc để Mercer dùng để di chuyển. Anh chỉ cần giám sát tình hình và xen vào ngăn cản cuộc mua bán nếu sự việc trông như thể cô sẽ dờ hàng.

Anh hỏi lớn tiếng, “Em có ai hỏi mua chưa?”

Cô lắc đầu, nụ cười gượng gạo uốn cong miệng cô. “Em chỉ mới trưng biển sáng nay thôi.”

“Em có quảng cáo trên báo chưa thể?”

“Chưa, nhưng em sẽ làm.”

Việc đó sẽ đem lại nhiều khách hỏi mua hơn để anh có thể ngăn cản, anh nghĩ với tiếng thở dài. Cách dễ dàng nhất là ngăn chặn bài quảng cáo ngay từ lúc được in ra; không có nhiều tờ báo trong khu vực này. Điện thoại ở đây và cả ở nhà cô đều bị ghi âm lại, nên anh sẽ biết được cô gọi tới tòa báo nào. Không biết sao anh lại không mong có quá nhiều phiền phức theo kịp hành động của cô. Evie là người tháo vát đáng kinh ngạc.

5 ngày sau, Evie vội vã bỏ coi sóc việc giao hàng gas để trả lời điện thoại. Cô hất mớ tóc bím trên mặt khi cô nhắc ống nghe. “Bến tàu Shaw xin nghe.”

“Evie phải không? Tommy Fowler đây.”

Ngay khi nghe, cô đã biết là giọng của anh. Chậm rãi cô hạ người ngồi xuống ghế, chân cô quá yếu nên cô cần vật chống đỡ. “Quyết định sao rồi?” cô hỏi, dù cô đã biết câu đáp án.

Anh thở dài. “Tôi rất tiếc. Ban giám đốc nói ngân hàng đã có quá nhiều khoản nợ bất động sản rồi. Họ không tán thành việc thế chấp này.”

Môi cô tê cứng. “Không phải lỗi của anh mà,” cô nói. “Dù sao thì cảm ơn anh nhé.”

“Không phải vô ích đâu. Chỉ vì ngân hàng chúng tôi không chịu kiểu nợ đó không có nghĩa ngân hàng khác cũng không đâu.”

“Tôi biết, nhưng tôi đến thời hạn cuối rồi, mà chỉ còn 14 ngày nữa thôi. Hơn nữa anh lại nói là không được. Thủ tục vay ở ngân hàng khác mất bao lâu thế?”

“Ừm, chúng tôi làm lâu hơn mọi khi. Tôi rất tiếc vì cái tin quỷ quái này. Evie, nhưng tôi không nghĩ sự chấp thuận lại không được thông qua. Đến ngân hàng khác đi. Ngay trong hôm nay, biết đâu có khả năng thì sao. Người định giá sẽ ước lượng giá trị căn nhà, nhưng nó là tài sản của bến tàu và còn tốt mà, nên nó đáng giá hơn nhiều so với số tiền cô muốn thế chấp. Kiếm 1 người định giá ở đó sẽ mất nhiều thời gian đấy, cô làm ngay khi có thể đi nhé.”

“Tôi sẽ làm,” cô nói. “Cảm ơn, Tommy.”

“Đừng cảm ơn,” anh rầu rĩ nói. “Tôi có làm được cái gì đâu. Chào nhé.”

Cô ngồi đó trên cái ghế 1 lúc lâu sau khi gác máy, cố xua đi cảm giác thất vọng và phán đoán tai họa sắp xảy ra. Dù cô có lo lắng, nỗi lo lắng đã bị kiểm soát, vì dù là cô có những kế hoạch bất ngờ, thì cô chắc chắn việc thế chấp sẽ được chấp nhận.

Cô không bán từng chiếc thuyền một được.

Chủ yếu là thời gian, mà cô không có nhiều niềm tin để vay nợ qua bất cứ ngân hàng nào khác. Nó như thể có 1 ác thần đột nhiên điều khiển mọi thứ, giáng cho cô việc trục trặc máy móc và chuyện ngân hàng bất hợp tác vậy.

Dù vậy, cô phải thử. Cô không thể chịu thua và có thể là mất bến tàu vì không nỗ lực. Cô không thể để mất bến tàu. Bất kể chuyện gì, cô đơn giản là không để cho nó trôi qua được. Nếu cô không thể chấp được, nếu cô không bán thuyền được, cô còn 1 lựa chọn nữa. Nó là cách cuối cùng, nhưng nó ở chỗ kia.

Cô lựa ra 1 ngân hàng khá nổi tiếng và gọi tới sắp xếp cuộc gặp với nhân viên cho vay vào sáng mai.

Nhiệt độ tăng cao vào hôm sau khi cô đang chuẩn bị. Dù quạt trần vẫn quay, da cô cũng mướt mồ hôi, làm cho quần áo cô dính sát vào người. Robert không hỏi lý do tại sao nhà cô nóng đến thế, nhưng 3 đêm vừa rồi anh khẳng khái đòi đưa cô về nhà anh chờ cô về lại sau bữa sáng. Sáng nay cô tắm rửa ở nhà anh như mọi lần cô thường làm, rồi đòi anh chờ về nhà cô sớm hơn thường lệ vì cô có cuộc gặp lúc 9 giờ. Anh cũng chẳng hỏi han gì về chuyện đó.

Cô lấy ra bản sao giấy tờ đựng trong cái hộp chống cháy để dưới giường và khích lệ bản thân như 1 người lính sắp ra trận. Nếu ngân hàng này không cho cô vay, cô sẽ không bỏ lỡ thời gian để đến ngân hàng khác. Thời gian còn lại rất ngắn. Cô phải gấp rút hơn để nắm lấy khả năng bị mất bến tàu.

Cô hạ kính xe xuống, gió thổi vào mặt làm cô bình tĩnh lúc cô lái xe tới ngân hàng. Nhiệt độ tăng lên mỗi ngày, và ở trong nhà sẽ mau chóng không chịu nổi nếu cô không mở máy lạnh. Cô mỉm cười dứt khoát. Cô bật máy lạnh cũng chẳng sao; bằng cách này hay cách khác, cô sẽ có tiền để thanh toán hóa đơn.

Cuộc gặp của cô là với Waldrop, người có vẻ ngoài chắc nịch, mái tóc màu cát ở cuối tuổi 40. Ông ta trao cô cái nhìn tò mò xa lạ khi dẫn cô vào văn phòng nhỏ của ông ta. Evie chọn 1 trong 2 cái ghế trước bàn làm việc, và ông ta ngồi vào cái ghế to tướng phía sau nó.

“Vậy thì, cô Shaw, chúng tôi làm được gì cho cô đây?”

Rõ ràng chi tiết, Evie nói điều cô cần, rồi lôi bản sao giấy tờ trong ví ra và để nó lên bàn ông ta. Ông ta mở ra và xem xét, mỉm môi lại khi ông ta đọc.

“Có vẻ đủ độ minh bạch.” Ông ta mở tủ và rút ra 1 tờ giấy. “Điền vào bản báo cáo tài chính này, và chúng tôi sẽ biết nên làm gì.”

Evie lấy tờ giấy và đi ra ngoài đến khu vực nhỏ cách xa hành lang. Trong khi cô đang trả lời vô số các câu hỏi, cây viết chạy sột soạt trên giấy, ai đó đã bước vào để gặp Waldrop. Cô liếc lên theo bản năng, và nhận ra cô biết người mới đến này, chuyện không hiếm gặp trong thành phố nhỏ như ở Guntersville này. Anh ta là Kyle Brewster, 1 doanh nhân hơi khả nghi, người làm chủ 1 cửa hàng giảm giá nhỏ, buôn bán vật liệu phế thải và đã qua sử dụng. Anh ta cũng được biết đến như 1 con bạc và đã bị bắt 1 lần, vài năm gần đây, khi mà công việc bí mật của khối thị trường chung bị tấn công bất ngờ bởi thông tin mà 1 trò chơi bất hợp pháp ở đây bị quản lý. Evie tưởng rằng Kyle khá thành công trong trò cơ bạc của anh ta; mức sống của anh ta cao hơn 1 cách đáng kể so với thu nhập từ cửa hàng giảm giá mang lại.

Cánh cửa phòng Waldrop mở về bên trái. Cô không thể nghe được Kyle đang nói gì, chỉ loáng thoáng nghe giọng nhừa nhựa của anh ta, nhưng giọng của Waldrop vang xa hơn. “Tôi có séc ở ngay đây,” ông ta phấn khởi nói. “Anh muốn rút tiền, hay gửi tiền vào tài khoản vậy?”

Evie hướng sự chú ý vào mẫu đơn, cảm thấy có chút phấn khởi. Nếu ngân hàng cho Kyle Brewster mượn tiền, cô thấy không có lý do gì mà ngân hàng không cho cô mượn. Việc kinh doanh của cô có lời nhiều hơn, và danh tiếng của cô chắc chắn tốt đẹp hơn.

Kyle rời đi vài phút sau đó. Khi Evie ghi xong mẫu đơn, thì có người đến và ở trong đó với Waldrop. Cô nhẩn nại ngồi chờ, nhìn cây kim giờ trên đồng hồ nhích dần đến 10 giờ, rồi qua khỏi con số đó. Lúc 10g30,

thêm người khách nữa bỏ đi và cô mang mẫu đơn vào cho Waldrop.

“Mời cô ngồi,” ông ta mời khi nhìn vào thông tin cô cung cấp. “Tôi sẽ quay lại.” Ông ta mang tờ giấy theo cùng.

Evie đan mấy ngón tay với lại nhau, thầm hy vọng khoản vay được chấp nhận, trong lúc chờ thẩm định tài sản. Cô sẽ tìm cho ra người thẩm định giá của ngân hàng nếu như cô phải gọi cho anh ta 10 lần trong 1 ngày và sẵn lòng người đó ráo riết đến khi anh ta xuất hiện.

Nhiều phút nữa trôi qua. Cô ngo nguẩy bồn chồn trong ghế, tự hỏi sao mà lâu đến vậy. Nhưng sáng nay ngân hàng dường như đông khách, nên có lẽ người mà Waldrop trình giấy tờ cũng bận bịu, và Waldrop đang đợi.

45 phút sau, Waldrop quay lại phòng làm việc. Ông ta ngồi vào ghế và đan mấy ngón tay vào nhau. “Tôi rất tiếc, cô Shaw,” ông ta nói với giọng tiếc nuối thật sự. “Chúng tôi không cho vay theo cách này lúc này. Theo cách hoạt động nó là...”

Evie ngồi thẳng người. Cô cảm thấy máu đang rút khỏi mặt cô, để lại làn da căng cứng. Thế là đủ. “Hoạt động vẫn tốt,” cô mạnh mẽ ngắt lời. “Tình trạng suy thoái không ảnh hưởng ở nơi đây như nó tác động đến những nơi khác trong vùng này. Và ngân hàng của ông là 1 trong những ngân hàng mạnh nhất trong vùng. Có 1 bài báo trong 1 tờ Birmingham mới tuần vừa rồi thôi viết rằng ngân hàng này đang thu mua ngân hàng khác ở Florida. Điều tôi muốn biết là tại sao ông cho 1 kẻ như Kyle Brewster, 1 con bạc ai cũng biết nằm trong hồ sơ cảnh sát, vay tiền, còn tôi không vay được với khối tài sản đáng giá 5, 6 lần số tiền đó chứ.”

Waldrop đỏ ửng vẻ có lỗi. Ánh nhìn lo âu hiện trong mắt ông. “Tôi không thể bàn đến việc làm ăn của ông Brewster được, cô Shaw à. Tôi xin lỗi. Tôi không quyết định có cho vay được hay không.”

“Tôi hiểu rồi, ông Waldrop.” Cô cũng hiểu ra điều gì đó khác nữa, điều gì đó bất tự nhiên mà cô chỉ vừa mới chắc chắn, nhưng nó chỉ là điều được phán đoán mà thôi. “Tôi không có cơ may để vay mượn, phải không? Bảo tôi điền tờ đơn đó chỉ là hình thức thôi chứ gì. Ai đó đang xen ngang để ngăn khoản vay, ai đó có thể lực lớn, và tôi muốn biết đó là ai.”

Nét ửng đỏ trên mặt ông thậm chí trở nên đậm màu hơn. “Rất tiếc,” ông lầm bầm. “Tôi không có gì để nói với cô cả.”

Cô đứng lên và nhặt mớ giấy tờ trên bàn. “Không sao, tôi không nghĩ là ông nói. Nó là công việc của ông chứ gì? Chào ông.”

Cô gần như choáng váng với cơn cuồng nộ khi ra đến xe. Hơi nóng dội vào người cô như 1 cú quật nhưng cô lờ nó đi, cũng như cô lờ đi sức nóng cháy da của đệm xe. Cô ngồi trong bãi đậu, gõ ngón tay lên vô lăng khi cô nhìn chằm chằm không chớp mắt vào dòng xe cộ trên đường U.S. 431.

Ai đó muốn có bến tàu. Chưa có người nào trả giá mua nó, nên có nghĩa là bất cứ ai cũng biết cô không đời nào bán. Cái người giấu mặt này có đủ quyền lực, mối quan hệ tốt với ngân hàng địa phương, để cản cố gắng vay nợ của cô. Không chỉ có thế, nguồn gốc chuyển nhượng khoản nợ từ ngân hàng của cô tới ngân hàng New York chắc chắn là do người này sắp đặt, dù cô không nghĩ ra bất cứ ai cô quen có được khả năng đó.

Cô không nghĩ được lý do tại sao ai đó muốn bến tàu nhỏ bé của cô để hành động cực đoan quá mức đến thế. Cứ cho là vậy, cô đã sửa sang bến tàu rất nhiều, và việc kinh doanh mỗi năm đều tốt hơn. Khi cô trả hết khoản nợ tồn đọng, bến tàu sẽ lại có lợi nhuận, nhưng đó không phải là loại tiền được đảm bảo từ ảnh hưởng của kẻ thù giấu mặt của cô.

Lý do không quan trọng, cô nghĩ với sự rõ ràng tuyệt đối tới trong khoảnh khắc khủng hoảng. Người nào cũng không quan trọng. Chỉ duy nhất điều quan trọng là cô giữ lại được bến tàu.

Có 1 biện pháp cô có thể thực hiện mà không bị cản trở, vì cô không giành khoản nợ. Cô không thể thoát lời nào về chuyện này với bất kỳ ai, kể cả Becky, cho đến khi nó được xử lý xong.

Lặng người cô mở máy xe và de xe ra hòa vào dòng xe cộ, rồi gần như lập tức thắng lại khi cô thấy buồng điện thoại công cộng bên ngoài cửa hàng bán quà lưu niệm. Tim cô đánh thịch với sức mạnh chậm chạp buồn nôn vào xương sườn. Nếu cô để mình nghĩ về nó, cô sẽ không có dũng khí để hành động. Nếu cô chờ đến lúc về đến nhà, cô sẽ để ý đến những vùng xung quanh quen thuộc thân thương và không đủ khả năng để gọi điện. Cô nên hành động ngay lúc này. Nó là lựa chọn đơn giản. Nếu cô mất bến tàu, cô chắc hẳn sẽ mất mọi thứ, nhưng nếu cô bán căn nhà với giá rẻ bây giờ, cô sẽ có thể giữ được bến tàu.

Cô trượt ra khỏi xe và đi bộ đến buồng điện thoại công cộng. Đôi chân cô dường như hoạt động mà không chịu sự điều khiển của bộ não. Không có danh bạ điện thoại. Cô gọi cho tổng đài và lấy được số điện thoại cô cần, rồi chờ thêm 15 phút nữa và bấm từng số vừa có. Đứng quay lưng vào dòng xe cộ, cô lấy ngón tay nhét vào tai để ngăn tiếng ồn khi cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở đầu dây bên kia.

“Walter, Evie đây. Anh và Helen có còn muốn mua ngôi nhà trên sông của tôi không?”

“Cô ấy ngừng lại ở cửa hàng bán đồ lưu niệm ngay khi rời ngân hàng và gọi đi từ buồng điện thoại công cộng,” giọng nói trầm trầm báo cáo với Robert.

“Anh biết cô ấy gọi tới số nào chứ?”

“Thưa không. Vị trí của cô ấy che mất tầm nhìn mấy con số rồi.”

“Anh nghe được cô ấy nói gì không?”

“Không. Tôi xin lỗi. Cô ấy đứng quay lưng lại, mà xe cộ ồn ào quá.”

Robert xoa hàm. “Anh kiểm tra xem có phải cô ấy gọi về bến tàu không?”

“Việc cơ bản mà. Không may chút nào. Cô ấy cũng chẳng gọi cho Mercer.”

“Được rồi. Thật thật, nhưng chúng ta chẳng thể làm gì được. Giờ cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy lái xe từ cửa hàng về thẳng nhà ạ.”

“Báo cho tôi biết nếu cô ta gọi thêm bất cứ lần nào nữa đấy.”

“Vâng.”

Robert gác máy và trầm ngâm nhìn ra hồ khi anh cố tưởng tượng ra người cô gọi, và tại sao lại gọi. Anh không thích sự nghi ngờ tầm thường nhức nhối đang lớn dần. Có phải cô gọi cho bên thứ 3 ẩn danh mà Mercer bán chương trình máy tính bị đánh cắp không? Có phải rốt cuộc cô cũng dính líu chút đỉnh không? Anh đã cô lập vấn đề tài chính của cô, chỉ để tìm ra cho đích xác, nhưng anh bất chợt chán nản, giận dữ, cảm thấy anh không hề thích cái kết quả đáng nguyên rủa này.

15. Chương 15

“Sáng nay đi câu cá không em?” Robert uể oải hỏi, giọng anh trầm hơn thường ngày. “Chúng mình chưa cùng nhau đi thuyền lần nào.”

Giờ là 6g30. Trời vẫn còn nóng, mỗi ngày nhiệt độ đều ở mức hơn 90 độ, và có khi tưởng chừng như sẽ lên đến 100 trong vài ngày kế. Thậm chí vào lúc sáng sớm, Evie cảm giác như hơi nóng hổi hả ập vào cửa sổ.

Thật khó nghĩ. Robert vừa mới làm tình với cô xong, và tâm trí cô thì vẫn còn lơ mơ với quá nhiều khoái cảm. Anh làm cô thức giấc trước lúc tỉnh mơ và kéo dài cuộc yêu của họ lâu hơn mọi lần. Cả cơ thể cô vẫn rợn rã với sự đụng chạm của anh, khoái cảm vẫn vang lên trong da thịt cô. Cảm giác có anh trong cô vẫn chưa hết, dù anh đã rút ra và chuyển qua nằm cạnh cô. Đầu cô nằm trên cánh tay rắn chắc của anh, còn tay kia của anh nặng nề gác ngang phần bụng dưới của cô. Cô không thích gì ngoài việc được rúc vào người anh và ngủ 1 lúc, rồi thức giấc để rồi làm tình nhiều hơn nữa. Chỉ khi cô ngủ, hay khi Robert yêu cô, cô mới quên đi việc cô đang làm.

Nhưng rung động của khoái cảm đang giảm bớt, và cơn đau âm ỉ chiếm lại vị trí của nó trong ngực cô. “Em không thể,” cô nói. “Em có việc gấp rồi.” Việc gấp đó là tìm ra nơi ở. Walter và Helen Campbell đã chớp lấy cơ hội mua nhà cô. Họ muốn nó và quyết định trả tiền mặt và lo lắng về tài chính sau, sợ rằng cô sẽ đổi ý nếu cô có cơ hội nghĩ đến. Evie hẹn cô sẽ dọn đi trong vòng 2 tuần.

Cô không kể cho Robert biết, ít ra, chưa phải lúc. Cô sợ rằng anh sẽ cảm thấy bị ép phải kêu cô sống với anh, khi mà anh dường như hết sức hài lòng với những thứ họ có bây giờ. Không ai ép buộc được Robert làm điều mà anh không muốn làm, và anh sẽ không mở lời, chỉ là cô cũng không muốn anh nghĩ cô đang bóng gió. Tốt nhất là tìm 1 căn hộ hay nhà cho thuê đã, rồi nói anh biết sau.

Cô cũng không nói với Becky. Cô đã không nói với 1 ai hết. Cô tự quyết định, nhưng lại chưa chấp nhận nỗi sợ việc. Mỗi lần cô nghĩ đến việc chuyển nhà, nước mắt thiêu đốt mắt cô. Cô không chịu đựng được phải giải thích kỹ càng và lắng nghe những lý lẽ.

Cô không cho muốn nghĩ đến kẻ đứng đằng sau mọi thủ đoạn này. Trước mắt cô phải tập trung giữ lại bến tàu và kiếm ra chỗ ở. Sau khi xong việc, cô sẽ tìm ra kẻ đã làm điều này với cô.

“Loại công việc gì vậy em?” Robert hỏi, hít hít tai cô. Bàn tay anh vuốt ve lên bụng cô, rồi phủ lên ngực trái của cô. Núm vú cô, vẫn còn nhạy cảm vì anh bú mạnh mẽ, đau nhói bởi cảm giác đột ngột và lập tức dúm lại áp vào lòng bàn tay anh. Cô hít thở sâu. Đúng hơn là trở nên ít cảm giác với sự thân mật, sức mạnh nhục dục của anh lên thân thể cô dường như tăng lên mỗi lần anh chạm vào cô.

“Em phải trả tiền hóa đơn với mua đồ nữa,” cô nói dối, và ngạc nhiên sao anh lại hỏi. Anh không hỏi tiếc về việc tiếp cận mọi khía cạnh cuộc sống sống riêng tư của cô nhưng ít khi hỏi han đến việc cô làm gì khi họ không ở cùng nhau.

“Sao em không để mai hăng làm?” anh cố ý hít mũi lên cao 1 tí, và cô khép mắt lại khi khoái cảm bắt đầu kích thích dọc cơ thể cô lần nữa.

“Em không thể,” cô lặp lại đầy tiếc nuối. Anh se núm vú cô giữa ngón cái và ngón tay trỏ của anh, làm cho nó cứng hơn. Cô nén hơi thở bởi ham muốn mạnh mẽ, như thể dây thần kinh ở núm vú nối thẳng đến bộ phận nữ tính của cô.

“Em chắc đấy chứ?” anh thì thầm, ấn miệng anh vào mạch đập dồn dập ở cổ cô.

Đi câu cá không hề hấp dẫn cô được, ít ra là trong thời tiết nóng bức thế này. Nằm trên giường với anh cả buổi sáng, dù sao, quá hấp dẫn cô không từ chối nổi. “Chắc chứ,” cô buộc mình phải nói thế. “Trong hôm nay phải xong.”

Người khác có thể đã cau có vì bị từ chối, nhưng Robert chỉ thở dài khi anh 1 lần nữa ngã đầu xuống gối. “Vậy thì, anh nghĩ chúng ta nên dừng thôi.”

“Em cũng nghĩ thế.” Cô nép vào anh, dụi mặt cô vào ngực anh. “Ôm em đi, một lúc thôi.”

Cánh tay anh quàng chặt quanh cô, ôm chặt thỏa mãn. “Sao thế?”

“Không có gì,” cô thì thầm. “Em chỉ muốn anh ôm em thôi.”

Cô cảm thấy cơ bắp anh căng cứng. Bất ngờ anh lặn lên người cô, đùi anh đẩy lùi cô tách ra. Giật mình, cô ngược lên nhìn vào kẻ hở đôi mắt xanh, lấp lánh dưới hàng mi đen dày. Cô không đoán được vẻ mặt anh nhưng cảm giác được tình trạng căng cứng của anh bị kiềm nén dữ dội.

“Cái-” cô bật thốt.

Anh đâm mạnh vào trong cô, sức mạnh của sự thâm nhập của anh khiến cơ thể cô uốn cong và rung chuyển. Anh đã có cô chỉ mới cách đây 1 lúc thôi, nhưng anh vẫn cứng cứ như nó chưa hề xảy ra, quá cứng đến nỗi cô cảm thấy bị thâm tím bởi va chạm của da thịt anh với da thịt cô. Cô thở hổn hển và nín chặt vai anh. Từ lần đầu anh có cô anh không di chuyển mạnh bạo như vậy. Bản năng đàn bà nguyên sơ sợ hãi đập trên đôi cánh nhỏ và hòa trộn với cảm giác kích thích cũng nguyên sơ giống như thế. Anh không làm cô đau, nhưng mối đe dọa, và thách thức thì liệu cô có thể điều khiển nổi anh trong tâm trạng nguy hiểm, khất khe này không.

Khao khát tràn ngập trong cô. Cô bấm móng tay vào đôi mông rắn chắc của anh, đẩy anh vào sâu hơn, uốn hông cô lên cao hơn nữa để nhận hết tất cả của anh vào. Anh lau bầu, rằng anh nghiêng chặt phát ra thành tiếng. Evie khóa anh vào cô, cô cũng là người đàn bà mãnh liệt như anh là người đàn ông nổi trội, không chỉ chấp nhận những cú đâm của anh mà còn đòi hỏi thêm nữa. Cảm giác xoáy nhanh trong cô, thiêu cháy kiềm chế, và cô cắn vào vai anh. Anh nguyên rửa, lời nói trầm, khàn, rồi trượt tay xuống mông cô để nâng cô lên ép chặt hơn vào anh. Toàn bộ trọng lượng của anh ấn cô lún xuống nệm khi họ ôm chặt lấy nhau.

Cảm giác lên đến đỉnh điểm, và Evie hét lên khi cô run rẩy điên cuồng trong khoái cảm dữ dội. Anh ấn hông vào thêm 3 lần nữa; rồi anh cứng người và bắt đầu rung mình khi cơn thỏa mãn cũng đến với anh. Anh đè cả người anh lên người cô, cứ như anh có thể hòa trộn da thịt họ với nhau.

Căn phòng từ từ ngừng xoay tròn với cô. Cô nghe thấy nhịp thở dồn dập của cả hai người bắt đầu chậm lại. Nhịp tim anh dường như đang đập thành thạch xuyên suốt cơ thể cô, đến khi nó là hòa chung với chính nhịp tim cô. Cơ thể họ gắn chặt nhau bởi mồ hôi, hơi nóng cuộn trên họ thành những cơn sóng.

Lần làm tình đầu tiên của họ sáng nay kéo dài 1 tiếng. Lần này, nó thậm chí không quá 5 phút. Sự mãnh liệt và mau lẹ của nó, sức mạnh nguyên thủy của nó, thậm chí còn khiến cô mệt lử hơn lần trước.

Điều gì đã khuấy động anh dữ dội đến vậy? Sau đêm đầu tiên của họ, Robert là người tình chậm rãi, thận trọng, nhưng anh lúc này lại chiếm lấy cô như kẻ cướp.

Trọng lượng anh rất nặng trên người cô, khiến cô hít thở khó khăn. Cô thở hổn hển, và anh nghiêng sang bên. Đôi mắt xanh xám mở ra, vẫn lấp lánh. Miệng anh mím lại thành 1 đường ngang. “Ồ lại với anh nhé,” anh nài nỉ.

Nổi tiếc nuốt chọc vào người cô, sắc nhọn và nhói buốt. “Em không thể,” cô nói. “Hôm nay không được.”

Trong khoảnh khắc, có cái gì đó khủng khiếp thoáng trong mắt anh, rồi lướt qua. “Anh biết rồi,” anh nói bằng giọng nhẹ nhàng rầu rĩ, lặn khỏi người cô và ngồi dậy. Anh vươn vai, lắc vai và đưa cánh tay vạm vỡ lên đầu. Evie hài lòng ngắm nhìn tấm lưng dài, chắc nịch của anh. Những bắp cơ căng cứng, đường lõm sâu của xương sống anh mời mọc những nụ hôn, hay những khớp tay. Anh có bờ vai rộng, cơ thể thon gọn ở góc tam giác ở hông anh. Cô với tay ra và kéo 1 đường dài lên đường cong quanh mông anh, ve vuốt phần da thịt mát rượi dẻo dai của anh.

Anh nhìn cô qua vai, và cô thấy vẻ tươi cười trong đôi mắt xanh ấy. Anh nghiêng người tới hôn cô, miệng anh nấn ná ấm áp trong 1 lúc; rồi với 1 cái ngáp anh rời giường và hướng về phía phòng tắm. Cô ngắm anh cho đến khi anh đóng cánh cửa phòng tắm lại, say sưa với thân thể trần truồng, cao ráo của anh. Cô cảm thấy giống như tiếng chếp miệng, như đứa trẻ nhỏ dãi thềm thường sau bữa tiệc ngọt ngào đầy hương vị. Anh có hình dáng đàn ông bảnh bao. Đôi khi, khi cô nhìn anh nằm dài trần truồng và ngủ cạnh cô, là tất cả điều cô có thể làm để khỏi tấn công anh. Cô nằm trên giường 1 lúc, nghe tiếng vòi sen chảy và nghĩ đến hình ảnh ngọt ngào, ranh mãnh nơi anh mệt mỏi trên giường và hoàn toàn phó mặc cho cô.

Chỉ khi liếc qua đồng hồ cô biết thời gian vẫn đang trôi qua. Thở dài, cô rời giường và chui vào áo sơ mi của anh, rồi đi vào nhà bếp pha cà phê.

Khi cô quay lại, anh vừa ra khỏi phòng tắm, chiếc khăn tắm quấn quanh cổ anh nhưng chỗ khác vẫn còn trần trụi. Da anh lấp lánh nước, mái tóc đen ướt rượt và bóng mượt.

“Em pha cà phê rồi,” cô nói khi đến lượt cô tắm.

“Anh sẽ nấu bữa sáng. Em muốn ăn gì?”

Nghĩ đến việc cô phải làm hôm nay đã làm tiêu tan sự thèm ăn của cô. “Em không đói. Em cần cà phê thôi.”

Nhưng khi cô tắm rửa và mặc quần áo, cô đi vào nhà bếp để tìm cái ý định của anh về món cô ăn sáng. 1 tô ngũ cốc, và còn thêm 1 ly nước cam và cà phê theo yêu cầu, đang đặt ở chỗ cô thường ngồi ở bàn. “Em không đói lắm,” cô lặp lại, nâng tách cà phê lên và hít làn hơi thơm phưng phức trước khi hớp 1 ngụm.

“Chỉ ăn 1 miếng thôi,” anh phỉnh phờ, ngồi vào chỗ của anh bên cạnh cô. “Em cần giữ sức khỏe cho tối nay.”

Cô nhìn anh sôi nổi, mơ màng, nhớ đến hình ảnh tưởng tượng của cô khi nãy. “Sao vậy? Anh định làm gì đó đặc biệt hả?”

“Anh nghĩ là anh có,” anh nói 1 cách cân nhắc. “Đặc biệt là mỗi lần chúng mình ân ái.”

Tim cô căng phồng trong lồng ngực, khiến cô không thể nói gì. Cô chỉ nhìn anh, đôi mắt vàng nâu của cô lung linh rực rỡ.

Anh cầm cái muỗng và đặt nó vào tay cô. “Ăn đi. Anh thấy em ăn không nhiều khi trời nóng quá thế này, em bị sụt cân đấy.”

“Hầu hết mọi người đều nên ngắm nghía cái đẹp đẽ,” cô nhấn mạnh.

Hàng lông mày đen của anh nhướng lên. “Anh tình cờ thích cái mông tròn của em lúc này, và ngực của em thì hoàn toàn vừa với tay anh. Anh không muốn ngủ với cây que đâu đấy nhé. Ăn đi em.”

Cô cười phá lên, thích thú với cách anh diễn tả phần phía sau của cô, và nhúng cái muỗng vào tô ngũ cốc. Đây là nhãn hiệu cô thích, dĩ nhiên rồi; có lần anh đã thấy cái hộp trong tủ của cô, 1 hộp cùng loại ngũ cốc được chọn mua trong nhà anh.

Cô cố nuốt xuống vài miếng, nhiều hơn là cô muốn và không làm anh hài lòng, đó là 1 sự thỏa hiệp chấp nhận được. Miếng ngũ cốc như nghẹn lại trong dạ dày cô.

Không đầy 1 tiếng sau, anh hôn tạm biệt cô ở cửa nhà cô. “Tối nay anh được thấy em rồi, em yêu. Bảo trọng.”

Lúc đi vào nhà, cô nghĩ hơi kỳ cục đến việc anh đã thêm vào câu động viên sau cùng. Anh nghĩ cái gì về việc cô làm?

Buồn bã, cô mặc đồ lao động, vì cô không về nhà trước khi đến bến tàu. Cô không bện tóc trước tấm gương này rất nhiều lần rồi, cô nghĩ. Sau buổi chiều nay, căn nhà này không còn thuộc về cô nữa. Walter và Helene đang mời 1 người mua bán nhà đến, bạn của họ, để giải quyết vụ mua bán này ngay lập tức. Họ phải mang tất cả mọi giấy tờ đến bến tàu vào trưa nay, cùng với tấm séc ghi rõ số tiền. Evie đang lấy giấy tờ đất đai, biên bản của giám định viên mà cô đã làm lúc thừa kế căn nhà, cũng như giấy chứng nhận tìm kiếm tài sản cũng đã xong vào lúc đó. Đó là thước đo lòng tin cậy của họ về cô mà họ sẵn sàng thôi không tìm kiếm tài sản khác, hầu như dựa vào lời khuyên của người bạn mua bán bất động sản của họ.

Cô ghi địa chỉ trên bì thư tới ngân hàng ở New York, dán tem và bỏ xấp giấy tờ của cô vào. Cô sẽ lập tức mang tấm séc tới ngân hàng, gửi nó và có tấm séc khác được ghi bằng số nợ chưa trả dựa vào bến tàu. Rồi cô sẽ gửi nhanh thư từ tới kiểm tra phía New York, cho Horowitz. Mọi vấn đề tài chính của cô đều vượt qua được.

Cô sẽ không còn nhà nữa, nhưng cô có thể sống ở bất cứ đâu, cô tự nhủ. Bến tàu quan trọng hơn, là phương tiện chống đỡ cô. Bằng cách này, ngày nào đó cô sẽ mua căn nhà khác. Không thể giữ mãi ký ức về căn nhà này, nhưng cô sẽ dựng xây nó thành 1 gia đình.

Cô nhìn lần cuối vào gương. “Đứng đây chẳng giải quyết được thứ gì,” cô nói êm ái với chính mình và quay đi.

Cô tốn cả buổi sáng lái xe vòng vòng quanh Guntersville. Cô đã xem vài mẫu quảng cáo cho thuê trên báo và chưa muốn gọi lúc này, cô thích nhìn mấy căn nhà và hàng xóm trước khi gọi điện hơn. Cô biết cô đang né tránh, mặc cho tình huống cấp bách, nhưng thật sự tiếp xúc bây giờ là quá sức chịu đựng của cô. Cô tự mắng mỏ mình thậm tệ, nhưng không ích gì cả. Cô chẳng thích căn nhà nào mà cô thấy.

Trời gần trưa khi cô quyết định. Cô vội vã quay lại, do chiếc xe phía sau cô kêu nhức óc do người lái xe giằng dứ và mệt mỏi ấn lên kèn xe. Thốt ra lời xin lỗi, cô bẻ lái ngang qua bãi đậu xe trung tâm mua sắm và quay lại đường cao tốc, nhưng theo hướng ngược lại.

Căn hộ chung cư cô chọn còn mới, chưa đầy 2 năm, trông như căn nhà gỗ 1 cách phi lí. Cô ngừng xe ngoài văn phòng và bước vào trong. 20 phút sau, cô là người khách mới ở căn hộ số 17, căn hộ bao gồm phòng khách và phòng ăn và nhà bếp chung ở tầng dưới, cùng với nơi giặt giũ vừa đủ kê 1 cái máy giặt và máy sấy,

và 2 phòng ngủ ở tầng trên. Không có căn hộ 1 phòng ngủ nào cả. Cô trả tiền đặt cọc, lấy 2 bộ chìa khóa phòng và quay ra xe lại.

Thế là xong. Cô không biết ở đó cô có hạnh phúc không, nhưng ít ra cô có 1 mái nhà trong khi dành thời gian tìm 1 căn nhà.

Cái điện thoại di động kêu bíp bíp, và Robert trả lời khi anh lướt lách qua dòng xe cộ ở Gunter Avenue, con đường 1 chiều chia đôi khu buôn bán Guntersville và cũng chạy ngang vùng phụ cận của những ngôi nhà cổ uy nghiêm có vẻ như là vòng-quay-của-thế-kỷ.

“Tôi nghĩ cô ấy đã phát hiện ra tôi.”

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi bằng giọng nhanh và rõ ràng.

“Lúc đầu cô ấy chỉ lái vòng vòng, khắp phố. Tôi phải tụt lại sau nên không thể theo dấu. Vài lần cô ấy đi chậm lại nhưng không ngừng ở chỗ nào cả. Có lẽ cô ta đang kiểm thử gì đó. Sau đó cô ấy ra đường quốc lộ, đi tiếp về phía nam về hướng Albertville. Cô ấy chạy ở làn đường bên trong, còn tôi chạy ở làn ngoài. Bất ngờ, không nhá đèn hiệu, cô ấy quặt xe vào bãi đậu và suýt nữa đâm sầm, tôi đang ở làn đường ngược hướng nên không thể theo cô ấy được. Đến lúc này, tôi đã chạy tìm gần đây, cô ta đã biến mất.”

“Khỉ thật.” Robert cảm thấy vừa mệt mỏi vừa giận dữ. Chỉ vừa lúc anh tin Evie chắc chắn vô tội, thì cô lại đột nhiên làm những việc đáng ngờ. Cô rõ ràng là lo lắng cho bến tàu, chỉ là có điều gì đó khác nữa trong tâm trí cô, điều gì đó cô đang cố không để lộ ra. Sáng nay, trên giường, anh đã bị tác động bởi ham muốn cấp thiết được giữ cô ở với anh suốt cả ngày, bằng cách này anh ngăn cô không làm điều dại dột. Anh không thường bị phụ nữ từ chối và đòi hỏi, nhưng xem ra Evie không có chút bản khoăn khi làm việc đó. Cô đã dễ dàng từ chối.

Điên tiết, anh thậm chí đã cố thuyết phục cô ở lại với anh, mới biết là anh đã đánh mất tự chủ của mình, điều mà anh thề rằng sẽ không xảy ra lần nữa. Vậy mà sau đây cô vẫn cứ không chịu.

“Tôi sẽ theo cô ta khi ả về bến tàu,” người đàn ông nói bên tai anh. “Tôi xin lỗi, thưa ngài.”

“Không phải lỗi của anh. Chẳng có gì hoàn hảo cả.”

“Không đâu, nhưng tôi nên cẩn thận hơn không để cô ta phát hiện ra.”

“Lần tới lấy 2 chiếc xe, vì anh cần thay đổi.”

“Vâng.”

Robert cúp máy và để nó lại chỗ cũ. Anh cần dành tất cả bình tĩnh từ lúc lái xe đến bến tàu đến lúc chờ cô về vì anh sẽ làm lay chuyển vài tình cảm trong cô ngay khi anh thấy cô. Chỉ là anh phải diễn trò thể này cho đến cuối cùng.

Cũng bình thường như mọi người, anh có vài việc lặt vặt để làm ngày nay: đi mua hàng tạp hóa. Đây không phải là cái anh thường tự mình làm, nhưng công việc này chẳng nặng nề gì. Mặc cho sự khác lạ của nó, hay có lẽ vì sự khác lạ, anh không có tâm trí đâu làm việc. Dân miền Nam nhiệm tậ mua sắm vô tội vạ tiêu biểu cho hầu hết mọi thứ khác. Những người mua sắm thông thả dạo theo lối đi, mua hàng để nói chuyện với những người quen tình cờ gặp nhau hay là bắt chuyện làm quen với người lạ. Lần đầu anh vào cửa hàng tạp hóa, anh đã thích thú với ý nghĩ người New York thư giãn trong công viên để tăng sức lực còn người miền Nam thì mua sắm. Nhưng khi đến Rome...Anh đã học cách bước chậm lại, tránh va vào mấy phụ nữ có tuổi đứng lại để chào hỏi nhau

Hôm nay, tâm trạng anh không vui. Mọi việc đều trái với bản tính chăm sóc, bảo vệ của anh để cho Evie tự đưa mình vào chuỗi bằng chứng mà anh đang bồi đắp cho cả cô và Merecr. Anh muốn bắt cô ra khỏi đó, bắt cóc cô nếu cần thiết. Nhưng nếu cô có dính líu với Mercer, điều đó sẽ đánh động những kẻ còn lại và chúng sẽ không bao giờ để mình bị bắt. Không biết chắc chắn, theo cách này hay cách khác, đang khiến anh điên cuồng vì thất vọng.

2 ngày nữa thôi. Từ những cuộc gọi bị chặn lại, họ biết rằng Mercer sẽ chuyển dữ liệu ăn cắp được vào ngày kia. Evie đã chẳng thể bán được chiếc thuyền nào, nên đây là chuyện nhỏ nhất đối với Robert. Chiếc thuyền Mercer thuê thì không vấn đề gì, từ khi tất cả chúng đều bị đặt bẫy. Để đề phòng, anh cũng giăng

bấy chiếc thuyền của Evie. 2 ngày nữa vụ việc đều sẽ kết thúc trừ việc truy quét tội phạm. Trong 3 ngày, nếu theo đúng kế hoạch, anh sẽ quay về New York, và Evie cũng sẽ đi cùng anh.

Anh không cần quá nhiều hàng hóa, chỉ cần đủ dùng trong 3 ngày, nhưng anh đã hết hẳn cà phê và gần hết thực phẩm, và anh không muốn ăn ở nhà hàng tới 3 ngày. Anh sai bước dọc mấy gian hàng trong cửa hàng. Về mặt anh thờ ơ khi anh đo lường tiêu chuẩn bộ điều khiển bị hư mà anh sẽ sử dụng. Theo thói quen thông thường của anh, anh đến và đi khỏi cửa hàng trong vòng 15 phút. Lúc anh qua khỏi cánh cửa tự động với túi đồ trên tay, thì, người phụ nữ vừa bước vào qua cánh cửa kia đứng lại và nhìn anh trân trân.

“Robert.”

Anh ngừng lại, lập tức nhận ra chị của Evie, Becky. Người mua hàng khác đang đi ra phía sau anh, và anh bước tránh khỏi lối đi. “Xin chào, chị Becky. Chị khỏe không?” anh mỉm cười yếu ớt. “Còn Jason sao rồi? Tôi chưa gặp lại cậu bé ấy ở bến tàu.”

“Evie không nói với cậu à? Nó không được đến bến tàu trong những ngày còn lại của mùa hè. Đó là sự trừng phạt đích đáng cho nó,” Becky khô khan nói. “Bến tàu là 1 trong những nơi nó thích nhất.” Chị cũng bước tránh khỏi cánh cửa. “Đứng đây cản trở người qua lại quá. Tôi sẽ đi ra xe với cậu.”

Họ thả bộ trên mặt đường nóng bức, khó chịu. Hơi nóng ngọt ngào, mồ hôi gần như bắt đầu lấm tấm trên da anh. Nhấn nhó anh chờ đợi, nhìn sự quyết định dễ đoán ra trên mặt Becky. Người chị gái ưa che chở muốn thật lòng nói chuyện với anh, muốn chắc chắn anh không làm Evie tổn thương.

Họ đến bên xe Jeep, và anh cất hàng vào trong xe, để cửa xe mở ra hơi nóng bên trong được xua tan. Anh dựa vào xe và bình tĩnh nhìn chị ta. “Chị lo cho Evie à?” anh gợi ý.

Chị vụt nhìn anh rầu rĩ. “Bộ dễ thấy lắm hả?”

“Cô ấy có kể chị che chở chút chút,” anh lẩm bẩm.

Becky cười phá lên và hất tóc khỏi mặt. Tóc chị sẫm màu hơn tóc Evie, nhưng trong chốc lát Robert nhìn ra nét giống nhau, vẻ mặt hao hao và âm thanh khàn khàn trong giọng nói của họ. “Hội chứng chị-cả,” chị nói. “Tôi không dùng đến điều tệ hại này, chỉ khi-”

Chị ngừng nói, và Robert cảm thấy tính tò mò trong anh chợt quây. “Khi nào?”

Becky không trả lời liền, thay vì vậy chị hướng anh mắt vào dòng xe cộ trên đường cao tốc. Đây là sách lược trì hoãn, để cho chị có thời gian suy nghĩ và sắp xếp câu trả lời. Anh chờ đợi 1 cách kiên nhẫn.

“Cậu thật lòng với nó chứ?” chị bắt ngờ hỏi.

Anh không quen bị chất vấn về tình cảm của mình, thật lòng hay không thật lòng, nhưng anh nén lại sự bức bối trào dâng. Becky chỉ hỏi để không phải lo lắng cho Evie, anh cũng đồng cảm. Bằng giọng đều đều anh nói, “Tôi định cưới cô ấy.”

Becky nhắm mắt trong tiếng thở dài hài lòng. “Ôn trời,” chị nói.

“Tôi không hiểu tình trạng quan hệ của chúng tôi là rất đáng trách,” anh nói, vẫn bằng giọng trầm trầm, bình tĩnh.

Becky mở mắt ra, và chị trao anh ánh nhìn cân nhắc. “Cậu rất đáng sợ, đúng không?”

Anh nuốt nửa mỉm cười. Nếu như anh có thể chẳng nữa, thì rõ ràng là cũng chẳng can hệ gì tới chị ta. Anh cũng chưa bao giờ cố hãm dọa Evie.

Becky thở dài và lại nhìn ra đường. “Tôi lo lắm. Tôi không biết Evie quan trọng thế nào với cậu, còn...cái thắng lợi của mối quan hệ của 2 người là Evie nó bị phê phán.”

Tính tò mò của anh trở nên mãnh liệt. “Trong chuyện gì?”

Becky cũng không trả lời liền. Mà chị chỉ hỏi, “Nó có kể cậu nghe về Matt không thế?”

Đôi mắt Robert đột nhiên lấp lánh. “Chắc là còn nhiều hơn chị nghĩ nữa,” anh đáp, giọng anh trầm hơn khi anh nhớ lại lần đầu tiên anh làm tình với Evie.

“Về việc cậu ta sao mà chết?”

Mồ hôi nhỏ giọt trên lưng anh, nhưng không gì có thể nhắc anh khỏi phần đường đậu xe nóng cháy da này. “Anh ta chết trong 1 vụ tai nạn xe, phải không?” anh không thể nhớ chắc Evie đã kể với anh việc đó, hay chắc nó nằm trong bản báo cáo anh yêu cầu và Matt Shaw.

“Phải, sau ngày chúng cưới nhau.” Chị ngừng nói, sắp xếp lại ý nghĩ, và lần nữa chị lại thay đổi đề tài. “Cha chúng tôi chết lúc Evie 15 tuổi. Tôi 20, đã lấy chồng, đã làm mẹ. 1 năm sau mẹ chúng tôi cũng chết. Cậu hiểu khác biệt trong việc mất cha mẹ tác động chúng tôi chứ?” chị hỏi, giọng chị căng thẳng. “Tôi đều yêu thương họ rất nhiều, nhưng tôi đã lập gia đình với Paul. Tôi có anh ấy, tôi có con trai, tôi còn có cuộc sống riêng. Nhưng mất cha làm tình cảm Evie bị tác động, và rồi khi mẹ chết...Evie không chỉ mất mẹ, mà nó còn mất luôn gia đình. Nó đến ở cùng Paul và tôi, chúng tôi yêu thương nó, nhưng không giống điều nó bị mất. Nó vẫn còn là đứa trẻ, và nó đã mất đi nền tảng cuộc đời nó.”

Robert đứng lặng thinh, tất cả chú ý của anh dồn vào việc tìm hiểu quá khứ của Evie. Cô không nói nhiều về thời thơ ấu, anh hiểu rõ. Họ đã nói về nhiều việc, ngồi trên boong ban đêm, tắt hết đèn và ánh sao trời trải dài như tấm mền bông trên đầu, nhưng như thể Evie đã đóng chặt cánh cửa tâm hồn trước cái chết của Matt.

“Nhưng con bé có Matt,” Becky dịu dàng nói. “Cậu ta là đứa trẻ tốt. Chúng tôi biết tường tận cậu ta, và tôi không nhớ lúc nào chúng đã không thể tách rời nhau, lúc đầu là bạn thân, sau đó là người yêu. Chúng cùng tuổi, thậm chí là non nớt, khi cha mất, Matt đứng là đã bên cạnh Evie. Cậu ta ở đó với con bé lúc mẹ mất. Tôi nghĩ cậu ta là người trung thành với con bé, chỉ 1 người ngoài tôi ở đó cũng lâu như nó nhớ đến. Nhưng tôi còn gia đình của mình, còn Evie có Matt. Cậu ta đã đem nụ cười đến trong mắt nó, và vì nó có cậu ta, nó đã vượt qua nỗi đau mất cha mẹ. Tôi nhớ lúc đó nó đã trở lại như xưa, 1 cô bé hay cười cũng gây rắc rối như Jason bây giờ vậy, còn bày đủ trò lấu cá.”

“Tôi không thể hình dung Evie là người âm ỉ thế được,” anh bình luận, vì giọng Becky đã trở nên căng thẳng, và anh muốn cho chị thời gian trấn tĩnh lại. “Có cái gì đó rất nghiêm nghị ở cô ấy.”

“Ừ,” Becky đồng ý. “Là lúc sau này đấy.”

Ghen tị anh nghĩ anh đã đẩy chỗ sưng tấy ấy lần nữa. “Vì cái chết của Matt.”

Becky gật đầu. “Nó ở trong xe với cậu ta.” Nước mắt đọng đầy trong mắt chị. “Trong phần đời còn lại của mình, tôi sẽ mang 2 ảnh Evie trong tâm trí mình. 1 là của ngày nó kết hôn. Nó rất trẻ trung và xinh đẹp – quá rực rỡ – đến nỗi thật đau đớn để nhìn nó. Matt không thể rời mắt khỏi nó. Lần kế tôi thấy nó, là nó nằm trên giường trong bệnh viện, nằm giống như con búp bê vỡ vụn, mắt nó trống rỗng đến mức-” Chị nín lặng, run bần người.

“Chúng qua đêm ở Montgomery và định đến Panama City vào sáng hôm sau. Trời mưa. Hôm đó là ngày Chủ nhật, và chúng ở vùng nông thôn. Xe cộ không nhiều. 1 con chó phóng vào xa lộ, và chúng đâm phải con chó, còn Matt lạc tay lái. Chiếc xe chệch khỏi đường và lăn ít nhất là 2 vòng, mới ngừng hẳn, ở bên phải chiếc xe, 1 cái cây mọc ở đó. Evie bị kẹp chặt ở dưới. Matt bị mắc vào dây an toàn ở trên nó. Nó không thể ra, cũng không thể đưa cậu ta ra, và cậu ta ch-chảy máu cho đến chết trước mặt nó, máu cậu ta chảy xuống lên người nó. Cậu ta vẫn tỉnh táo, nó nói thể đấy.” Dữ dội Becky chùi nhanh nước mắt trên gò má chị. “Không ai nhìn thấy chiếc xe, nào là vì trời mưa rồi vì mấy cái cây che mất tầm nhìn. Cậu ta biết cậu ta đang hấp hối. Cậu ấy nói với nó là cậu ấy yêu nó. Cậu ấy nói lời từ biệt với nó. Cậu ấy chết hơn 1 tiếng đồng hồ mới có người phát hiện chiếc xe và đến cứu.”

Robert hóa đá, mắt anh nóng rát khi anh tưởng tượng ra, rất rõ ràng, hình ảnh 1 cô gái trẻ đã chịu đựng ngày Chủ nhật mưa gió đó. Rồi anh tự động vươn ra và kéo Becky vào tay mình, giữ đầu chị dựa vào vai anh khi chị khóc.

“Tôi xin lỗi,” cuối cùng chị ráng nín khóc, ngẩng đầu lên và vẫn chưa xóa hết nước mắt. “Chỉ thế thôi, khi tôi để bản thân mình nghĩ đến chuyện này, là nước mắt lại trào ra.”

“Vâng,” anh đáp. Vẫn ôm chị bằng 1 tay, anh rút khăn tay của mình từ trong túi áo ra và dịu dàng lau mặt chị.

“Nó không bao giờ để bản thân yêu ai khác,” chị nói 1 cách dữ dội. “Cậu hiểu không? Con bé không liều lĩnh để ai khác tiếp cận nó. Nó lúng túng với người nó yêu quý, trước vụ tai nạn – Paul và tôi, Jason và Paige, và 1 vài, rất ít, người bạn đặc biệt, nhưng không còn ai khác. Nếu cậu không kéo nó với Jason lên, nó sẽ thà chết đuối còn hơn để thằng bé chết, vì nó sẽ không đứng nhìn để mất đi bất cứ ai mà nó yêu. Nó rất...rất cô độc, nó giữ khoảng cách an toàn với tất cả mọi người.”

“Cho đến khi tôi đến,” anh nói.

Becky gật đầu và cố nở nụ cười yếu ớt. “Đến khi cậu đến. Tôi không biết nên mừng hay lo, chắc là cả 2. Tôi muốn nó có cái tôi có, 1 người chồng tôi yêu, những đứa con tôi yêu, 1 gia đình sẽ cho nó lý do để tiếp tục sống khi ai đó chết đi.” Chị thấy đôi mắt Robert đột ngột lóe lên và nói nhanh, “Không, nó không nói với ai về việc tự tử, thậm chí sau khi Matt cũng không. Đó không phải điều tôi muốn nói. Nó bình phục từ những tổn thương – cả 2 chân bị gãy, vài cái xương sườn, và nó bị chấn động – đó chính xác là điều bác sĩ đã nói với nó, nhưng cậu có thể biết là nó chẳng hề quan tâm đến. Trong nhiều năm, cuộc sống đối với con bé chỉ là những chuyển động trôi qua, và mỗi một ngày qua là 1 nỗ lực lớn. Mất rất nhiều thời gian, nhưng cuối cùng thì nó đã thấy yên tĩnh phần nào. Evie mạnh mẽ đến không thể ngờ nổi. Ở vào hoàn cảnh của nó, tôi không biết tôi có thể làm được điều đó không nữa.”

Robert hôn lên trán Becky, xúc động và vui mừng vì mối quan tâm khá mãnh liệt của người phụ nữ này dành cho em gái mình. Anh muốn, anh hiểu rõ, muốn chị là chị vợ. “Chị buông tay và nghỉ ngơi được rồi,” anh dịu dàng. “Giờ đến tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

“Tốt hơn là cậu nên thế,” Becky đáp, tính dữ tợn của chị không dịu bớt chút nào. “Vì nó đã trả giá quá nhiều đối với việc yêu thương mọi người. Chỉ Trời biết nó tìm đâu ra dũng khí để yêu cậu. Tôi sợ rằng cậu không lo cho nó được, bởi vì nếu như cậu rời khỏi đây lúc hết hè, điều này sẽ phá hủy nó.”

Mắt Robert lấp lánh. “Khi tôi đi khỏi đây,” anh nói, “Tôi sẽ mang cô ấy theo.”

16. Chương 16

Walter và Helene Campell khoảng sáu mươi mấy tuổi, đã nghỉ hưu, khấm khá nhưng không giàu có. Nhà của Evie là cái họ cần, khang trang và được giữ gìn, nhưng vừa cũ vừa nhỏ nên cái giá cô đòi là không quá mắc so với cái giá họ có thể trả cho căn nhà mới ở trước hồ. Cả 2 người họ đều cảm động suýt ngất vì vận may bất ngờ của họ, vì dù họ đã đề nghị vài lần cô bán, họ đã hết hy vọng từ lâu là cô sẽ bán nhà.

Họ đến bến tàu sớm hơn nửa tiếng, người môi giới của họ đi cùng và 1 bó giấy tờ khổng lồ. Chưa bao giờ mua hoặc bán nhà trước đây, Evie bị ấn tượng bởi lượng công việc rõ ràng là cần thiết và sung sướng bởi người môi giới đã chuẩn bị trong vòng chưa đầy 1 ngày.

Không đủ ghế ngồi, nên họ đứng chụm quanh quầy tính tiền. Người môi giới giải thích mục đích của mỗi văn bản khi ông ta đưa ra trước để cô ký tên, rồi đến nhàCampbell. Sau 1 tiếng toàn ký giấy tờ, công việc đã xong. Evie đã bán căn nhà, và tờ séc đang nằm trong tay cô.

Cô gắng cười gửi lời chúc mừng nhà Campbell, nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại sau họ, nụ cười của cô tắt lịm. Cô nhắm mắt lại và rùng mình trong cổ găng kim nén nỗi đau khổ đang lớn dần từ lúc cô gọi điện ngày hôm trước. Chẳng hề gì, cô tự nhủ, nó chỉ là 1 căn nhà thôi và cô có thể sống ở bất cứ đâu, nó là nhà cô, và cô đã đánh mất 1 phần bản thân. Không, không phải mất nó – mà là bán nó.

Nhưng bến tàu là phần nền tảng quan trọng hơn, và tấm séc còn mới trong tay cô đã cứu được nó.

Cô chui hơi ẩm phần bội trong mắt và căng vai. Cô gọi cho Burt và bảo cô phải đến ngân hàng và sẽ về trong khoảng nửa giờ. “OK,” anh nói, cũng ngắn gọn như trước đây, khi cô nhờ anh để ý xem chừng khách hàng dùm.

Việc giao dịch ở ngân hàng tốn rất ít thời gian. Tấm séc của gia đình Campbell được gửi vào và 1 tấm séc mới giảm đi số tiền cô nợ. Tommy Fowler thấy cô đứng ở quầy thu ngân và bước tới nói chuyện với cô, mắt anh ta bắn khoắn.

“Cô thế nào rồi, Evie?”

Cô nghe thấy sự lo lắng trong giọng nói của anh và cố nở nụ cười giống kiểu cô cười với nhà Campbell. “Tôi không sao. Tôi có tiền trả nợ rồi.”

Khuây khỏa chảy tràn trên mặt anh ta. “Hay quá! Không quá lâu đấy chứ. Vậy là có ngân hàng nào đó cho cô thế chấp à?”

“Không có, tôi bán nhà.”

Sự khuây khỏa tan biến, và anh nhìn cô chăm chăm, kinh ngạc. “Bán nhà của cô ấy hả? Nhưng mà, Evie....Chúa ơi, sao thế?”

Cô không định kể cho anh ta nghe, vì người thu ngân và những khách hàng khác đang lắng nghe, rằng cô nghi đã có ai đó ngăn chặn việc thế chấp. “Tôi đang nghĩ đến 1 số chuyện,” cô nói dối. “Giờ thì tài khoản ngân hàng của tôi chẳng sao cả rồi, bên tàu thì hết nợ và sẽ có lợi nhuận, và tôi có thể dùng thời gian để tìm căn nhà khác.”

Nhiều vẻ biến đổi đang lướt ngang mặt Tommy như đèn chiếu. Vẻ mặt sau cuối, sự nhẹ nhõm có phần lo lắng, là chứng cứ rõ ràng cho sự tin tưởng của anh vào lời nói dối thực sự của cô. “Tôi chắc công việc xong rồi,” anh nói.

Cô cố gắng giữ nguyên nụ cười. “Ừ, tôi nghĩ chắc xong rồi.”

Người thu ngân để tấm séc lên quầy cho cô, và cô bỏ nó vào phong bì. “Tôi đang chờ nhận thư từ này đấy,” cô nói với Tommy. “Cảm ơn về mọi thứ nhé.”

“Tôi có làm được gì đâu,” anh đáp.

“Ừm, không được, nhưng mà anh đã cố hết sức.”

Cô rời ngân hàng và lái xe thẳng đến bưu điện, nơi chiếc phong bì quý báu này được gửi đi bằng chuyển phát nhanh. Cô có cảm giác là điều cuối cùng. Công việc đã xong; cô đã kết thúc việc này. Thật không dễ dàng gì, nhưng bây giờ cô đã có thể tiếp tục.

Robert đang đợi ở bến tàu khi cô về đến. “Em ở đâu thế?” anh gắng hỏi, sai bước đến bên cô khi cô trượt khỏi xe.

Cô chớp mắt nghe giọng nói hung dữ vô ý của anh. Robert hiếm khi thẳng tuột mọi phản ứng, ngoại trừ trên giường. “Ngân hàng với bưu điện. Sao vậy?”

Anh không trả lời mà nắm mạnh vai cô và kéo cô vào anh. Miệng anh dữ dội và đói khát, đòi hỏi hơn là lời kéo hưởng ứng từ cô. Evie phát ra âm thanh ngạc nhiên bốp nghẹt, tay cô nhấc lên đặt dựa vào ngực anh, nhưng cô cho anh cái anh muốn, miệng cô mở ra nhận lấy lưỡi anh đẩy vào, môi cô hướng tới sức ép môi anh.

Đam mê thành linh tăng cao giữa họ, mạnh mẽ và mê đắm. Cô đã không giữ được thăng bằng sau những sự việc khó khăn trong ngày và cô tan chảy tựa h lẫn vào anh, bị hấp dẫn không cưỡng nổi với sức mạnh cơ thể vạm vỡ của anh. Dù cơn lốc đang hất tung cuộc đời còn lại của cô, thì anh cũng không bị ảnh hưởng mà vẫn đứng vững vàng và đầy kiểm chế. Dù cho cô đã cay đắng chịu đựng – và sợ hãi – cho đến phụ thuộc vào anh, sự hiện diện của anh lúc này khiến cô cảm thấy khá hơn. Cô vừa được khơi gợi vừa được dỗ dành bởi sự mật thiết của cơ thể anh, mùi xác thịt ấm áp của anh, cả những chi tiết tinh tế bởi điều cô hiểu về bạn tình của mình.

Anh thụt lùi lại, bị vướng bởi bãi đỗ xe công cộng. Bên trong không tốt hơn cho lắm, với nhiều người đến và đi. Anh luồn tay vào tóc cô, nghiêng mặt cô ngửa ra để anh có thể đọc được mỗi một sắc thái về mặt cô. Anh chỉ thỏa mãn bởi ánh mắt đam mê đắm đuối anh thấy ở đó, vì ngón tay anh siết chặt da đầu cô.

“Không phải chỗ này, quý thật. Nhưng ngay khi anh đưa em về nhà....” Anh không nói hết câu. Ham muốn nguyên sơ đang hiện ra trên khuôn mặt anh và giọng nói của anh, dữ dội và mãnh liệt.

Nhớ ra nơi cô đang đứng, Evie ném ánh mắt hơi bối rối nhìn quanh và nắm bàn tay anh khi cô trượt khỏi vòng ôm của anh. Còn mấy tiếng nữa cho đến khi họ về nhà? Cô không biết là cô có thể chờ lâu đến thế không nữa. Toàn thân cô đang đập rộn ràng.

Buổi chiều kéo dài là sự rèn luyện tính bình tĩnh, và cô mong những ngày hè không quá lâu. Cô cần Robert, cần sự hiện hữu của anh trong cô, đưa cô vào lãng quên để cô có thể quên được mọi thứ trừ khoái cảm làm tình mê mê với anh. Cô cảm thấy rộn rã, cảm xúc của cô rõ nét và quá dễ lộ ra.

Thật khó khăn, khi cuối cùng cô cũng đóng cửa bến tàu, giữ đúng kế hoạch làm việc. Robert muốn đưa cô về thẳng nhà anh, nhưng cô không chịu. “Em không muốn để xe ở đây suốt đêm đâu,” cô nói. “Anh sẽ phải chở em tới lấy nó hoặc là phí cả buổi sáng của anh đi loanh quanh để chở em tới chỗ làm.”

“Đó không phải là phí thời gian,” anh lẩm bẩm, khuôn mặt xương xương của anh căng ra, và cô biết cái anh mừng rỡ đến việc họ làm thời gian qua.

Cắm đồ làm cô do dự, nhưng cô vẫn cứ lắc đầu. “Sẽ rất hiển nhiên, nếu xe em vẫn đậu ở đây mà anh chở em tới. Craig-”

“Em lo chuyện Craig biết chúng ta ngủ với nhau à?” anh hỏi, sự thích thú ánh lên trong mắt anh. “Cậu ta 17 tuổi rồi, em yêu à, không phải mới 7 tuổi đâu.”

“Em biết, nhưng mà...nơi này không phải là New York. Ở đây có nhiều tục lệ lắm.”

Anh vẫn tươi cười, nhưng anh nhượng bộ với thái độ tử tế. “Được rồi, phải bảo vệ tính đa cảm yếu đuối của cậu ta thôi, mặc dù anh phải nói cho em biết là hầu hết mấy cậu thanh niên bây giờ đều có tính đa cảm của 1 con tê giác động dục ấy.”

Cô cười phá lên, và mọi chuyện có cảm giác thoải mái, tâm trạng cô bớt ưu phiền. “Vậy thì chúng ta chỉ nói là em sẽ cảm thấy không yên tâm.”

Anh hôn lên trán cô. “Vậy về thôi, em yêu. Anh mua mấy miếng phi lê chiều này nè, anh sẽ nướng sẵn chúng trước khi anh đến đón em.”

“Em có ý hay hơn này,” cô nói. “Anh cứ nướng thịt đi, còn em sẽ lái xe đến. Như vậy sẽ tiết kiệm được khối thời gian đấy.”

Anh mỉm cười lần nữa khi anh chà ngón cái âu yếm dịu dàng lên môi trên của cô. “Em làm anh cảm thấy mình giống 1 con tê giác còn trẻ vậy,” anh thì thầm, còn cô thì mặc cỡ đồ chật.

Biết trước sự việc làm bùng bùng máu huyết cô khi cô lái xe về nhà, ám ảnh cô nhiều đến mức cô tắm và mặc đồ mà không có quá 1 cơn nhói đau buồn bã. Nhịp tim cô đập rộn rã trong nhạc điệu của tên anh.

Nhiệt độ vẫn còn nóng bức, nóng đến nỗi cô không thể chịu nổi ý định mặc quần dài, nhưng cô không muốn mặc quần soóc. Thay vào đó cô lựa 1 cái váy xanh mỏng và cái áo sơ mi cổ rộng, sát nách, với bộ ngực thả tự do bên dưới lớp áo. Cái váy mỏng tang gần như trong suốt, phô rõ cặp chân cô, cho phép không khí thổi qua lớp vải mỏng manh và làn da mát lạnh của cô. Cô không bao giờ mặc thể này đến nơi đông đúc, nhưng tới nhà Robert...nhất định phải mặc.

Anh bước ra cửa khi anh nghe tiếng xe trên lối vào. Nét mặt anh căng thẳng khi anh ngẩng cô bước về phía anh. “Chúa ơi,” anh khẽ nói. Ngay khi cô vào trong nhà, anh đóng sầm cửa lại và nắm cánh tay cô, nhanh chóng kéo cô qua hành lang đến phòng ngủ.

“Còn thịt nướng thì sao?” cô kêu lên, giật mình bởi sự gấp rút của anh bất chấp sự thân mật làm hồng buổi chiều.

“Kệ mấy miếng thịt đi,” anh thẳng thừng, vòng cánh tay anh quanh cô và ngã lăn ra giường. Sức nặng của anh ép cô xuống nệm. Bằng 1 động tác nhanh lẹ anh lật váy cô lên tận eo và nắm lấy lưng quần lót của cô, kéo mạnh chúng xuống. Khi chân cô được tự do, anh thả cái quần sang bên và kéo đùi cô dạng ra, anh quỳ giữa 2 chân cô.

Evie cười thích thú, tiếng cười khê mà khêu gợi. Anh thậm chí còn không hôn cô, mà toàn thân cô đập rộn rã. Anh đang giật mạnh khóa dây nịt với những ngón tay nôn nóng, và cô đưa tay vào sự hỗn loạn đó, cố tìm ra đầu dây kéo quần anh và kéo nó xuống. Cô có thể cảm thấy phần đầu căng phồng, cương cứng của bộ phận nam tính của anh, đang bật ra khỏi quần. Anh để cho chiều dài của anh bật ra giải thoát và hạ thấp xuống giữa 2 chân cô.

Bất kể đã bao nhiêu lần anh chiếm lấy cô, cô luôn cảm thấy có chút sững sốt với kích cỡ và hơi nóng của anh và run rẩy vì cảm giác kéo căng của sức ép lúc ban đầu khi anh ngập sâu vào trong. Cô thở hổn hển, cả cơ thể cô nhắc lên hướng đến sự va chạm. Cô nhạy cảm vì việc làm tình buông thả vào buổi sáng, cái vật của anh đâm vào làm khó chịu phần bên trong mịn màng dễ bị tổn thương đối với đụng chạm nhỏ nhất. Khoái cảm mãnh liệt gợn xuyên trong cô, ném tung cô không lường trước vào cơn bùng nổ bất ngờ của thỏa mãn. Cô thét lên, tay cô cào vào lưng anh khi khoái cảm đến liên tục, cuốn trôi mọi chống cự, đến khi cô nghĩ cô sẽ chết mất nếu anh không để khoái cảm rút đi. Anh thốt lên những lời nóng bỏng, gợi tình trong tai cô, âm thanh mơ hồ nhưng rõ nghĩa.

Và rồi anh cũng rùng mình, giữ anh sâu bên trong khi cơn co giật đến với anh. Sau đó, anh nặng nề đổ lên cô, cả 2 người đều thở sâu kiệt sức. Thẩn thờ cô khép mắt, chỉ mở mắt ra lại khi anh đột nhiên cười khê, cử động nhỏ mà làm rung chuyển 2 người. “Rõ ràng là giống 1 cậu bé vậy,” anh lẩm bẩm, rúc vào trái tai cô trước khi ngậm nó giữa 2 hàm răng và cắn nhẹ nó. “Bất kể anh thường có em ra sao, anh lại muốn có được em nữa gần như ngay khi anh rời khỏi em. Chỉ lúc anh thỏa mãn là khi chúng ta giống như lúc này.” Anh đâm vào chậm rãi, cơ thể họ vẫn còn gắn chặt với nhau.

“Vậy thì cứ để như thế này đi.” Cô vuốt bàn tay lên tấm lưng vạm vỡ của anh, cảm nhận thân nhiệt của anh xuyên qua làn vải áo. “Ai đó sẽ thấy chúng ta trong 2 tuần nữa.”

Anh bật cười và hôn cô. “Họ chắc sẽ nghĩ, làm tốt thật đấy, nhưng anh thích cả 2 đứa chúng mình đều ầm ập và mềm rũ thế này. Nếu như anh muốn giữ em theo cách đó, anh nghĩ tốt hơn là anh nên nuôi em luôn, nhỉ?” Anh lại hôn cô và lăn ra rồi ngồi dậy.

Cô vươn vai, thỏa mãn, thất bại đau đớn lúc chiều đã giảm bớt. Thậm chí sự trống rỗng trong lồng ngực cô cũng đã tan dần, dù rằng nó không có nghĩa là mất hẳn hoàn toàn. Cô chưa bao giờ có được điều này trước đây, cô lơ mơ nghĩ, là cảm giác gắn bó sâu xa tận xương tủy. Và giờ cô sẽ không có được nếu Robert kém quá quyết để làm theo cách của anh.

Họ mất thêm 2 tiếng nướng thịt, rồi ra ngồi trên tầng trên sau khi đã ăn xong và lau rửa nhà bếp. Trời đêm thăm thẳm và ẩm áp, nhiệt độ vẫn còn hơn 80 độ. Robert đuổi người trên cái ghế dài và kéo Evie ngồi lên người anh. Trong nhà không bật đèn, và bóng đêm bí ẩn giống 1 tấm chăn lớn. Họ ngồi đó trong im lặng thanh thản, với tay anh di chuyển chậm chậm trên lưng cô. Từ từ những ve vuốt của anh tăng dần lên, và Evie mềm nhũn dựa vào anh. Phần thân áo sơ mi của cô được kéo lên khỏi đầu và thả rơi xuống đất. Cô không mặc lại đồ lót, nên khi tay anh chuyển vào bên dưới cái váy mỏng manh, anh chạm đúng vào phần da thịt trần ở đùi và mông cô. Anh khum cả 2 ngón đôi nhỏ vào bàn tay và ôm cô dựa sát vào anh, phần bị khuấy động của anh náu vào nơi giao nhau mềm mại của đùi cô.

“Anh mặc nhiều quần áo quá,” cô thăm thì, hôn vào hàm dưới của anh.

“Em, ngược lại, mặc chẳng bao nhiêu cả đấy nhé.”

“Là lỗi của ai vậy kia?” Bờ môi lơ dềnh của cô nhấm nháp xuống dưới cổ anh. “Em mặc đồ đàn ông lúc đến đây mà.”

“Anh không nói thế, cưng à. Ngay cả khi núm vú của em không đưa ra như mấy hạt nhỏ, thì cái động tác lắc lư ngọt ngào của cặp ngực lúc em đi hiện rõ là em chẳng mặc gì bên dưới hết. Còn cái này,” anh lè rề nói tiếp, túm lấy 1 nhúm vải, “không đủ tiêu chuẩn là 1 cái váy.” Miệng cô hết kiên nhẫn đang ở trên họng anh hơn là chính miệng anh, anh kéo cô lên trong cái hôn dài, trong suốt lúc đó quần áo anh được mở và cởi bỏ. Thở dài thỏa mãn, cô nâng chiếc váy lên cao và phủ lên anh, thở hổn hển chốc lát khi anh trượt vào trong cô.

Sau đó họ lại ngồi yên, cơ thể gắn vào nhau, hài lòng với cảm giác nó mang lại. Ánh đèn của người đánh cá đêm trôi dạt trên hồ, nhưng họ được che chở bởi bóng tối. 1 lúc sau khi trở nên thật khó mà nằm thế này.

Sự thôi thúc tiềm ẩn nhưic nhói sâu tận bên trong, cần chuyển động dập dờn. Cô cưỡng lại, nhưng cô hiểu anh đang cảm thấy sự bức bách tương tự. Anh thậm chí trở nên cứng hơn, chạm đến nơi sâu hơn trong cô, và 1 sức ép dễ chịu lan tỏa khắp cơ bắp của anh khi anh nằm bất động dưới cô.

Cô ấn trán mình dựa sát vào hàm anh, cố không cử động. Anh đập rộn rã trong cô, và cô rên rỉ khe khẽ. Các cơ bên trong cô siết chặt trong niềm khoái cảm với chiều dài dần vào của anh, rồi làm thế lần nữa, và tiếng hét nhỏ của cô thoảng qua trong đêm khi giây phút ấy xâm chiếm cô. Trong nỗ lực kiềm chế phản ứng của bản thân, Robert ôm cứng hông cô, răng anh nghiến chặt gần như lún át ham muốn đầu hàng. Anh đã làm được, nhưng mồ hôi lấm tấm trên trán anh vì gắng sức.

Khi cô vẫn nằm yên, anh nhấc cô lên khỏi anh và ngã người cô lên cuối ghế. Anh quỳ phía sau cô, đùi anh ôm vòng đùi cô, và đâm mạnh vào nơi mềm mại, ẩm ướt của cô. Cô bám vào ghế, không thể kiềm nổi tiếng rên rỉ khoái cảm của mình khi chuyển động nhịp nhàng của anh tăng thêm tốc độ và sức mạnh. Anh rung động, lấp đầy cô với sự ẩm áp, và nặng nề nằm lên cô 1 lúc lâu, trong lúc hơi thở của anh chậm chạp thì nhịp tim anh đã trở lại bình thường.

Hồi tỉnh lại, anh gom quần áo họ nằm vương vãi và dồn chúng vào tay cô, rồi bế cô lên và mang cô vào trong, tới cái giường lớn đang chờ đón họ.

Họ ngủ muộn vào sáng hôm sau, đến tận 9 giờ hơn. Cô ngáp dài và vươn vai như 1 con mèo ngái ngủ, và Robert ôm cô sát vào hơn, vuốt mái tóc rối khỏi khuôn mặt cô. Như thường lệ, anh đã đánh thức cô dậy lúc bình minh bằng việc ân ái lơ mơ, im lặng; sau đó cả 2 người họ cùng nhau ngủ lại.

Hôn nhanh và vỗ nhẹ lên đôi mắt trề của cô, anh rời giường và hướng về phía buồng tắm. Evie ngáp lần nữa và thức dậy. Cô tròng áo sơ mi của anh vào người lúc xuống bếp pha cà phê. “Robert, anh phải nhấn giữ tự động trên cái máy chứ,” cô tự thì thầm với chính mình khi cô múc cà phê bỏ vào phần đầu lọc tròn. Không phải họ nhớ ra phải chuẩn bị cà phê mà cài giờ trước khi họ đi ngủ.

Đứng trong nhà bếp ngập tràn ánh nắng, lắng nghe tiếng máy pha cà phê nổ lộp bộp và kêu xì xì, cô nhận thấy rằng mình cảm thấy nhẹ nhàng kỳ lạ, gần như thanh thoi. Cô hài lòng vì mình đã gắng kiềm nén cảm giác khó nắm bắt. Cô hạnh phúc, cô nghĩ với chút bất ngờ. Dù đã bán căn nhà, cô vẫn sung sướng. Cô đã cứu được bến tàu, và cô có Robert. Hơn mọi thứ, cô có Robert.

Tình yêu của cô đối với anh lặng lẽ lớn lên mỗi lần cô ở với anh. Anh là người đàn ông rất bí ẩn, kiềm chế và phức tạp; bất kể anh làm tình thường xuyên với cô ra sao, anh vẫn luôn giữ kín tâm tư mình không bị xâm phạm, không cho phép cô hay ai khác được vào trong. Biết rằng điều đó không ảnh hưởng đến cái cách cô cảm nhận về anh. Anh không mở lòng ra với cô, nếu không không cách gì làm anh bớt xứng đáng với tình yêu. Anh sẽ không bao giờ yêu cô, cô hiểu rất rõ. Nhưng nếu đây là tất cả cái anh có thể cho 1 người phụ nữ, thì cô sẽ nhận lấy nó.

Tiếng chuông vang lên phá vỡ sự yên tĩnh. Nghe có vẻ như tiếng chuông điện thoại, nhưng điện thoại trong nhà bếp rõ ràng là không reo, và âm thanh này bị bóp nghẹt, như thể nó ở 1 phòng khác. Đường dây trong phòng làm việc của Robert nhất định là có 1 số khác, cô nghĩ. Anh đang trong buồng tắm và không nghe thấy tiếng chuông. Nó chỉ reo 1 lần, và cô nhận ra hộp thư thoại ở đấy đã nhận cuộc gọi.

Cô đi dọc theo hành lang tới phòng làm việc và mở cánh cửa. Tiếng ro ro của máy fax vang đến tai cô. Vậy hóa ra là không phải cuộc gọi, mà là bản fax.

Cái máy ngưng kêu ro ro và rơi vào im lặng sau khi cuộn ra chỉ 1 tờ giấy. Lúc cô quay đi, mắt cô bắt gặp cái tên trên tờ giấy, và hiểu kỳ cô quay lại.

Tên cô đã thu hút sự chú ý của cô.

Bản fax tóm tắt. “Horowitz chỉ báo cáo là có 1 tờ séc của E.Shaw, đã trả hết khoản tiền còn nợ, được giao đến bằng chuyển phát nhanh và ông ta đã nhận được. Quyền hạn của ông ta bị hạn chế. Thêm chỉ thị nào nữa không?” Nét chữ nguệch ngoạc ký lên trông giống “F.Koury.”

Evie nhặt tờ giấy lên và đọc lại lần nữa. Lúc đầu cô chỉ thấy khó hiểu. Sao cái người tên F.Koury này lại cho Robert biết là cô đã trả nợ? Và sao Horowitz lại phải báo lại mọi chuyện? Robert thậm chí còn không biết tí gì về khoản nợ, cùng đe dọa bị tịch thu tài sản.

Tâm trí cô ngừng hoạt động, cùng với hơi thở của cô. Cô rũ xuống, tê liệt bởi nhận thức đáng kinh tởm. Robert biết hết mọi chuyện bởi vì anh là người đã chặn đứng nỗ lực thể chấp căn nhà của cô. Anh cũng là nguyên nhân vì sao món nợ của cô được mua lại, và vì sao Horowitz quá cố chấp đòi phải trả hết nợ cho bằng được. Anh đã ra chỉ thị không cho cô sự hợp tác nào hết, chỉ thị từ Robert Cannon. Người yêu của cô lại là kẻ địch của cô.

Ngực cô nhói đau. Cô thở dốc và lấy lại hơi thở, nhưng nỗi đau vẫn còn đó, 1 khối nặng nề, lạnh lẽo trong ngực cô. Cảm giác bị phản bội thật ngọt ngào khó thở.

Rõ ràng Robert giàu có và có quyền lực hơn cô tưởng rất nhiều, để có ảnh hưởng lớn này, cô nghĩ với sự bình tĩnh chơ vơ. Cô không hiểu tại sao anh muốn bến tàu của cô, nhưng anh rõ ràng là muốn. Có rất nhiều lý do mà cô không thể hiểu được, đặc biệt là ngay lúc này. Có lẽ sau này, khi cô đã có thể suy nghĩ thấu đáo hơn, ở chừng mực nào đó việc này sẽ được đoán ra.

Còn ngay bây giờ, điều cô có thể nghĩ ra được là Robert cố mua bằng được bến tàu và làm cô mất ngôi nhà.

Thái độ lạnh nhạt mà cô cảm nhận được trong anh tất cả đều là thật. Anh không thật lòng bởi vì, đối với anh, mọi thứ đều là công việc. Có phải anh đã quyến rũ cô 1 cách dễ dàng nên anh có thể ở gần và kiểm soát việc cô làm? Dựa vào việc anh đã làm, với cô có vẻ giống như 1 giả thuyết hợp lý.

Môi cô tê cứng, còn chân cô di chuyển như 1 cái máy khi cô rời khỏi phòng làm việc, cẩn thận đóng cánh cửa sau lưng cô. Tờ fax đáng nguyên rủa vẫn còn trong tay cô khi cô quay vào nhà bếp.

Hoàn cảnh độc ác vô vọng tràn ngập trong cô. Thật mỉa mai làm sao cô đã yêu con người lạnh lùng hủy hoại cô! Ôi, cô e rằng anh đã nhìn sự việc dưới dạng cường điệu quá mức, mặt khác, anh chắc đã nhìn mọi thứ như 1 cuộc mua bán thành công, hơn là 1 chuyện tình.

Cô nghe thấy tiếng tắt vòi sen. Bằng những cử động chậm chạp, đặc biệt đau đớn, cô gấp tờ giấy fax lại và bỏ nó vào thùng rác, rồi rút 1 tách cà phê. Cô cần chất cafein 1 cách liều lĩnh, hay bất cứ thứ gì, để giúp cô. Tay cô run nhẹ khi cô đưa tách lên môi.

Cô đứng trước cửa sổ lúc Robert bước vào nhà bếp 1 lúc sau đó, chỉ mặc 1 cái quần jean và vẫn chà khăn tắm lên ngực. Anh ngừng lại, ánh mắt cô ghim chặt cả cơ thể anh. Chúa ơi, cô thật hấp dẫn, với cái bờm tóc vàng nâu buông lơi và rối bù. Cô chỉ mặc có cái áo sơ mi của anh, và nó không được cài nút. Không hề có lớp quần áo bao khác nào khác, anh nghĩ với đam mê trào dâng, mà có vẻ đẹp hơn cho người phụ nữ hơn là cái áo của đàn ông. Cô đang uống cà phê và nhìn ra cửa sổ, chìm đắm trong suy nghĩ, về mặt của cô cũng điềm tĩnh và xa cách như 1 bức tượng.

Anh thả rơi cái khăn và bước đến bên cô, trượt cánh tay quanh người cô lúc anh lấy cái tách và đưa nó lên môi anh. Anh tưởng tượng anh có thể nếm vị môi cô trên miệng tách, mặt khác, những cảm giác của anh hòa hợp với cô đến mức anh có thể đưa cô ra khỏi đám người mù quáng.

Không người đàn bà nào từng hưởng ứng lại anh theo cách Evie đã làm. Cô là ngọn lửa cháy bỏng trong vòng tay anh, say sưa với mỗi cú đâm vào, gợi cảm hơn vì anh. Nếu anh dịu dàng, thì cô tan chảy. Nếu anh mạnh mẽ nồng nàn, thì cô níu lấy anh, bầu chặt lấy anh, đam mê bay bổng của cô tiếp thêm sức cho anh cho đến khi cả hai điên cuồng vì ham muốn. Anh ham muốn cô không ngừng nghỉ.

Anh vuốt bàn tay lên đường cong của mông cô, thích thú với làn da mềm mướt của cô. “Buồng tắm là của em đây, em yêu.”

“Được rồi,” cô máy móc, nhưng anh có cảm tưởng cô không thực sự nghe anh nói. Cô vẫn cứ nhìn ra cửa sổ.

Anh nghiêng đầu nhìn phải chẳng anh biết cái gì đã làm cô hứng thú đến thế. Anh chỉ thấy 1 dải hồ rộng lớn, thấp thoáng vài con thuyền. “Em đang nhìn gì thế?”

“Đâu có. Chỉ nhìn bờ hồ thôi.” Cô tránh khỏi vòng ôm của anh và rời nhà bếp.

Lông mày của Robert nhíu lại hoang mang, anh đói bụng, và bữa sáng đã qua 1 lúc. Anh chỉ vừa mới lấy miếng thịt xông khói khi Evie lại xuất hiện ở nhà bếp, quần áo gọn gàng, và chìa khóa trên tay cô.

“Có 1 bản fax lúc anh trong buồng tắm đó,” cô dịu dàng nói.

Anh quay đi lúc anh nhìn thấy cái diễn ra trên mặt cô – hay đúng hơn là, cái anh đã không thấy. Cô tái xanh và đờ đẫn, mắt cô trống rỗng. Rùng mình, anh nhớ lại cách Becky đã diễn tả ánh nhìn trong mắt Evie sau tai nạn và anh biết nó phải giống với ánh mắt lúc này. Cô nhìn cực kỳ lạnh nhạt, như thể cô có lý do nào đó sẵn sàng bỏ đi.

“Ai gửi đến thế?” anh hỏi, giữ cho giọng anh nhẹ nhàng trong lúc tâm trí hoạt động dữ dội, phân loại các khả năng, mọi khả năng đều đáng nguyên rửa. Viễn cảnh tồi tệ nhất là nếu như cô thực sự làm việc chung với Mercer và đã phát hiện ra cạm bẫy đang thắt chặt họ.

“1 người tên F.Koury.”

“À.” Anh gật gù, giấu đi cảm giác nhẹ nhõm. “Thư ký của anh đấy.” Chắc là chẳng có việc gì dính đến Mercer, thế thì, tại sao Evie lại trông lạnh nhạt thế kia?

“Nó trong thùng rác ấy, nếu anh muốn coi, nhưng em có thể cho anh biết nó ghi gì.”

Anh dựa vào tủ và khoanh tay lại, nhìn cô dò hỏi. “Được rồi. Nói anh nghe xem.”

“Horowitz báo cho thư ký của anh rằng ông ta đã nhận được 1 tấm séc từ E.Shaw để trả hết nợ, và rằng quyền hành của ông ta bị hạn chế. Cô ta cần thêm chỉ thị.”

Về mặt của Robert không thay đổi, nhưng trong lòng anh đang nguyên rửa đầy ác ý. Tất cả đều vì Evie tình cờ bắt gặp! Nó không hại mấy, vì quan điểm an toàn, hơn bất cứ gì có liên hệ với Mercer, nhưng điều kinh khủng là cô giải thích với người yêu. Anh không bao giờ muốn cô biết về chuyện này. Sức ép là có thực, nhưng anh sẽ không bao giờ để sự việc đến bước phải bị tịch thu tài sản. Anh không vội giải thích mà chờ đợi phản ứng của cô nên anh tốt hơn là nên cẩn trọng lời nói với cô. Và cô đã làm quý gì để có tiền trả nợ vậy?

“Anh là nguyên do em không thể thể chấp căn nhà,” cô nói, giọng cô quá mệt mỏi gần như không phát ra tiếng.

Cô khớp sự việc với nhau thật nhanh, anh nghĩ. Nhưng mặt khác, từ lúc đầu, cô đã tỏ ra sắc sảo 1 cách khó chịu. “Ừ,” anh đáp, không thêm nói dối.

“Anh ở phía sau để bán món nợ cho ngân hàng khác.”

Anh nghiêng đầu và chờ đợi.

Cô nắm chặt chìa khóa đến nỗi mấy ngón tay trắng bệch. Anh nhận thấy đôi chút xúc cảm bị nén lại. Cô hít vài hơi thở yếu ớt, sau đó cố nói tiếp. “Em muốn hết ngày hôm nay anh hãy đem thuyền của anh ra khỏi bến tàu. Em sẽ trả lại phần tiền thuê còn dư.”

“Không cần,” anh dịu dàng, kiên quyết. “Anh giữ đúng thỏa thuận.”

Cô không phí hơi vào cuộc tranh cãi mà cô chẳng thể thắng được. Cô đã hy vọng anh sẽ nghiêm túc làm khi cô yêu cầu, nhưng căn cứ vào tính nết thất thường của anh, cô thật sự chẳng trông mong được gì.

“Vậy thì cứ để nó đó,” cô nói, giọng cô cũng trống rỗng như mắt cô. “Nhưng đừng có gọi cho em nữa, bởi em không muốn nói chuyện với anh. Cũng đừng đến, vì em không muốn gặp anh.”

Sắc bén anh dò xét về mặt cô, tìm cách để nhìn xuyên qua thành lũy cô đã dựng lên giữa họ. “Em không giữ bí anh dễ dàng thế được. Anh biết em giận, nhưng-”

Cô phá lên cười, nhưng tiếng cười khô khan và trống trải, không phải tiếng cười vui thích. Robert cau mày. “Làm sao mà anh quyết ‘đối xử’ với em như vậy? Em thấy anh đang nhìn em, đang cố làm cái gì đấy để làm em bình tĩnh,” cô nói. “Anh chưa bao giờ đối phó, đúng không? Anh nhìn và cân đo phản ứng của người khác để anh có thể thao túng họ.” Cô nghe thấy căng thẳng trong giọng nói của mình và ngừng lại để lấy lại bình tĩnh. “Không đâu. Em không giận. Có lẽ trong 50 năm hay hơn thế, nó sẽ chỉ là cơn giận.” Cô quay gót ra khỏi cửa.

“Evie!” giọng anh vỡ òa, và bất chấp bản thân, cô dừng bước, run rẩy vì ảnh hưởng của mệnh lệnh của anh. Đây không phải là nhà chiến lược trầm tĩnh đang nói mà là kẻ xâm lược tàn nhẫn.

“Em làm cách nào để trả nợ vậy?” Từng câu chữ vẫn sắc nhọn.

Chậm rãi cô nhìn anh qua vai, mắt cô tối thẫm và vô thức trong chốc lát, hoang vắng bởi đau đớn. “Em bán nhà,” cô đáp, và bước đi.

17. Chương 17

Robert định chạy theo cô, nhưng rồi anh đứng lại. Thay vì thế anh nguyên rửa và dầm mạnh vào mặt bàn. Anh không thể giải thích bất cứ gì với cô được, chưa phải lúc. Mỗi một bản năng trong anh đều hét gào anh ngăn cô lại, nhưng anh buộc mình phải để cô đi. Anh đứng bất động, nghe tiếng cửa xe đóng sập lại và tiếng động cơ khởi động. Cô không quay bánh lái hay làm gì khác tương tự thế; cô chỉ đơn giản lùi lại và lái đi mà không hề làm bộ.

Chúa ơi! Cô đã bán nhà. Hành động tuyệt vọng làm anh phân vân, và anh hiểu ra với sự rõ ràng bất ngờ, hơn cả nghi ngờ nhỏ nhất, rằng cô chẳng hề dính dấp gì với Mercer cả. 1 người đàn bà có thể kiếm tiền bằng hoạt động gián điệp sẽ không bao giờ bán nhà đi để trả nợ. Xem ra cô đã đi và gặp Mercer trên hồ, và chẳng có gì hết ngoài sự ngẫu nhiên đáng ghét. Evie hoàn toàn vô tội, và âm mưu của anh đã làm cô mất đi ngôi nhà.

Lúc này cô sẽ không muốn nghe anh nói, nhưng sau khi anh phá tan phe nhóm gián điệp và Mercer chắc chắn đã ở sau song sắt nhà giam, anh sẽ buộc cô phải hiểu nguyên do anh đã đe dọa tịch thu tài sản của cô. Rằng anh đã hoài nghi cô là gián điệp là nguy hiểm mà anh phải tìm cách bảo vệ. Anh không cho rằng sẽ dễ dàng có được lòng khoan dung của cô, nhưng cuối cùng anh sẽ có cô, vì anh không chấp nhận lời từ chối đáp lại khi anh thật sự muốn điều gì đó. Và anh muốn Evie như anh chưa bao giờ muốn bất cứ ai khác trong cuộc đời anh.

Anh sẽ phải bồi thường, tất nhiên rồi, ngoài ra còn phải xin lỗi và giải thích nữa. Evie là người ít hám lợi nhất mà anh từng gặp, nhưng cô có tính công tâm mạnh mẽ, và lời đề nghị đền bù thiệt hại với cô khá là quen thuộc. Anh sẽ mua lại ngôi nhà cho cô từ người chủ mới – họ lúc đầu chắc sẽ không đồng ý, nhưng anh ngờ chắc rằng cái giá gấp đôi sẽ làm họ thay đổi ý kiến – và xuất hiện trước cô cùng mớ giấy tờ, nhưng anh lại thích cô có 1 ngôi nhà lớn hơn, mới hơn. Thứ đơn giản nhất là đưa giấy tờ nhà của anh cho cô. Nó không nghĩa lý gì đối với anh, anh có thể bán 1 căn nhà ở bất kỳ đâu anh muốn, nhưng Evie cần 1 nơi thuộc về cô và của riêng cô. Nó sẽ là căn nhà nghỉ, 1 chỗ trốn khi họ cần tránh khỏi sự ồn ào của New York, 1 nơi cho cô ở khi cô muốn thăm Becky.

Anh moi bản fax ra khỏi thùng rác và đọc. 3 câu ngắn gọn, Felice với năng lực giỏi nhất của bà. Không có thêm việc gì về khoản nợ để anh làm; rõ ràng là, bà đã ưu tiên cho nó trước và gửi tin bằng fax để anh có thể nhận nó ngay lập tức để trả lời vào lúc rảnh rỗi, hơn là gọi điện và làm mất thời gian của cả anh và bà. Felice là bậc thầy gọt đẽo những giây quý giá khắp nơi để bà có thêm thời gian mà dành hết cho những việc thật sự quan trọng. Trong trường hợp này, dù thế nào, sự khéo léo của bà cho cái khả năng tuyệt vời này đã chống lại anh và có lẽ làm anh mất Evie.

Không, bất kể điều gì, anh sẽ không để Evie đi.

Evie lái xe 1 cách máy móc, kiểm chế bản thân cũng như sự điều khiển liều lĩnh. Cô cố làm tâm trí rỗng không, nhưng không thể. Làm sao mà cô chết đuối và đau đớn cùng lúc thế này? Cô thật sự đau đớn, như thể cô bị nện, cảm giác tách rời khỏi cơ thể cô. Chưa lúc nào cô chưa bao giờ cảm thấy thờ ơ như lúc này, khoảng giữa lạnh lẽo và trống rỗng. Sức nóng chiếu lên cô, nhưng không chạm vào cô. Thậm chí cả xương của cô cũng thấy lạnh và trống trải.

Tại sao vậy? Cô đã không hỏi anh câu đó và không thể nghĩ ra được lý do. Lý do không còn quan trọng nữa. Sự thật khó chịu là anh đã theo đuổi cô vì 1 lý do tầm thường bởi tình yêu hay thậm chí là bị hấp dẫn, sử dụng sự thân tình anh đã chủ tâm theo đuổi để tập hợp tin tức anh cần, và dần ông hóa ra hiểu biết dựa vào cô. Anh biết bao nhiêu về khoản nợ ở khúc đầu? Cô nghĩ là nó là bản báo cáo có thể tin cậy được giao

cho anh, nhưng lời giải thích phù hợp là anh chỉ nhìn qua giấy tờ trên bàn làm việc của cô. Có nhiều cơ hội cho anh làm thế; lần đầu là anh ở nhà cô, cô nhớ ra, là khi anh đưa cô về nhà để thay đồ sau khi Jason bị té xuống nước, và cô để anh 1 mình trong lúc cô tắm rửa và thay đồ.

Cô không hiểu sao anh lại nhắm tới bến tàu của cô, và cô đã không chú ý đến. Cô đã coi thường tính tham lam, thôi thúc ham muốn lấy đi cái thuộc về người khác.

Cô đã không hiểu chút gì về anh hết.

Cô vẫn bình tĩnh và mắt ráo hoảnh khi về đến nhà mình. Không – không còn là nhà cô nữa, mà là nhà của Campbell. Mụ mị, cô mở cửa và bước vào, nhìn dáng nhà quen thuộc và đồ đạc trong ngôi nhà, rồi lao vào buồng tắm. Cô gục vào bệ xí và nôn ra ít cà phê uống lúc sáng, nhưng những cơn thổ đờ ỉau thất cứ liên tục 1 lúc lâu sau khi dạ dày cô đã rỗng không.

Khi mà cơn co thắt cuối cùng rồi cũng hết, cô đổ sụp xuống sàn. Cô không biết mình đã ngồi đấy bao lâu, trong sự ngẫn ngờ kiệt sức và đau khổ, và 1 lúc sau cô bắt đầu khóc. Cô co tròn người lại, gập chân vào trong nỗ lực làm bản thân nhỏ bé đến mức có thể, và run bắn dữ dội, nước mắt trào ra nức nở. Cô khóc đến khi cô làm mình buồn nôn và nôn ra lần nữa.

Một lúc lâu sau cô run rẩy gượng đứng dậy. Mi mắt cô sưng mọng và đau đớn, nhưng cô lại bình tĩnh, bình tĩnh và thờ ơ đến nỗi cô không biết cô có thể cảm nhận thứ gì được nữa hay không. Chúa ơi, cô tuyệt vọng rồi!

Cô cởi quần áo, bỏ rơi xuống sàn nhà. Cô sẽ quăng bỏ chúng sau; cô không muốn thấy lại chiếc váy ấy lần nữa, hay bất cứ áo quần nào khác mà cô đã mặc tối qua. Cô run lấy bầy lúc bước vào buồng tắm, nơi cô đã đứng 1 lúc lâu, để cho dòng nước nóng dội lên người cô, nhưng hơi nóng chảy ào qua da cô như nước, không thể ngấm vào để làm tan sự lạnh lẽo trong xương đang làm cô run rẩy.

Cô sẽ đứng đấy cả ngày, chết lặng bởi đau đớn tâm can, nhưng sau cùng nước nóng đã bắt đầu ngấm vào và cơn ớn lạnh bị ép ra ngoài. Cô không mong muốn gì hơn là được lê bước vào giường, nhắm mắt lại và quên hết, nhưng việc đó không lựa chọn được. Cô không thể quên. Cô sẽ không bao giờ quên được. Cô sẽ ở trong buồng tắm mãi mãi, nhưng không thể tẩy sạch những đưng chạm của anh lên da thịt cô hay hình ảnh anh ra khỏi tâm trí cô.

Anh không hề thêm muốn cô chút nào. Anh thêm muốn bến tàu.

Bến tàu. Tâm trí cô tập trung vào nó với lòng biết ơn ghê gớm. Cô vẫn còn bến tàu, được cứu vớt từ sự đổ nát mà Robert Cannon đã gây ra cho cuộc đời cô. Bất kể thiệt hại anh gây ra nhiều thế nào, anh cũng không thắng cuộc.

Thói quen nhiều năm vẫn còn lúc cô đi chậm chạp, sẵn sàng để làm việc. Sau khi lau khô đầu tóc, cô đứng trước gương để chải mớ tóc rối và thất chúng lại. Gương mặt của chính cô nhìn ngược lại cô, trắng bệch và trơ trọi, 2 mắt cô thâm tối, trông sâu hun hút. Việc mất Matt đã bị phá bỏ, nhưng cô đã mang theo ý thức về tình yêu của anh sâu tận trong lòng. Lần này cô không còn gì. Sự chăm sóc Robert cho cô thấy là lừa dối, chăm sóc cô cẩn thận để đánh lừa cô. Đam mê giữa họ, chỉ ít về phía anh, chẳng là gì hơn là sự kết hợp giữa tình dục và âm mưu phức tạp của anh. Người có thể dạy cho cả Machiavelli (*).

Anh đã phá tan tấm chắn bảo vệ bao bọc cô nhiều năm nay. Cô đã nghĩ rằng cô không thể chịu nổi thêm đau khổ, nhưng bây giờ cô biết rằng sức chịu đựng của cô vượt xa sự tưởng tượng. Sau hết cô sẽ không chết vì đau khổ; cô chỉ cần xây lại tấm khiên bảo vệ tốt hơn trước, để nó không bao giờ bị xuyên thủng lần nữa. Làm thế sẽ mất thời gian, nhưng cô có; cô có cả đời còn lại để nhớ đến Robert Cannon và cách anh đã đối xử với cô thế nào.

Cô giấu đôi mắt sưng đau sau cặp kính râm và lái xe từ từ tới bến tàu, không muốn gây tai nạn vì không chú tâm lái. Cô không thích chết trong 1 vụ tai nạn xe và đem đến cho Cannon cảm giác thắng cuộc.

Khi cô tới bến tàu, mọi thứ có vẻ bình thường 1 cách lạ lùng. Cô ngồi trong xe, nhìn chăm chú trong vài giây, bối rối bởi sự bình thường của nó. Quá nhiều chuyện đã xảy ra trong 1 thời gian ngắn ngủi, dường như thể cô đã đi xa mấy tuần, hơn là mới có 1 đêm. Bất kể cái gì, cô vẫn còn nơi này.

Robert đi quanh nhà như con báo bị nhốt trong chuồng cũi, nổi điên vì phải chờ đợi. Chờ đợi là điều xa lạ đối với anh; bản tính của anh là đưa ra phán quyết sắc bén lạnh lùng và thực hiện chúng. Hiểu nỗi đau mà Evie cảm nhận, và điều cô nghĩ đến, đang ăn mòn anh như chất cường toan. Anh sẽ đền bù ngôi nhà cho cô, nhưng anh có thể chữa khỏi tổn thương này không? Mỗi một giờ anh xa cô, mỗi một giờ qua đi với suy nghĩ của cô rằng anh phản bội cô sẽ khoét sâu hơn vào vết thương. Chỉ có điều chắc chắn là lúc này cô sẽ không nghe anh khiến anh không đến gần cô. Khi nào Mercer vào tù, khi nào anh đã có bằng chứng về việc anh đang làm và có thể nói rõ lý do với cô, khi ấy cô sẽ nghe anh nói. Cô sẽ tát vào mặt anh, nhưng cô sẽ nghe.

Gần 3 giờ, chuông điện thoại reo. “Mercer bắt đầu hành động rồi,” đặc vụ của anh la toáng. “Hắn ta lo sợ và gọi họ đến văn phòng. Không bỏ lỡ lần này. Hắn ta bảo cần có tiền ngay tức thì. Là 1 cuộc trao tay. Chúng ta bắt quả tang được rồi!”

“Giờ hắn ở đâu?”

“Khoảng giữa đường tới Guntersville, hướng hắn ta đi. Chúng tôi theo sát hắn ta. Tôi đang trên đường đi, nhưng chắc chừng 20 phút nữa tôi mới tới đó.”

“Tốt. Sử dụng thiết bị theo dõi và đến đó nhanh nhất có thể. Giờ tôi đến bến tàu đến trước hắn ta. Hắn chưa bao giờ thấy thuyền của tôi cả, nên hắn sẽ không phát hiện tôi được.”

“Cẩn thận nhé. Bọn họ đông người hơn ông cho đến lúc chúng tôi đến.”

Robert mỉm cười dứt khoát lúc anh gác máy. Mọi thứ anh cần đều trên thuyền: vũ khí, máy ảnh, ống nhòm và máy ghi âm. Gã ngốc Mercer lúc này đang trong tầm ngắm.

Anh đến bến tàu, phớt lờ những luật lệ về tốc độ. Anh chỉ hy vọng Evie không bỏ đi đâu khi thấy anh và làm gì đó đại dột như cái cớ. Anh không có thời gian lo việc đó, và anh chắc như quỷ là không muốn thu hút bất kỳ sự chú ý nào. Anh cố tưởng rằng Evie là nguyên nhân, nhưng ý nghĩ đó là phi lý. Không đúng, cô không thể làm thế; đó không phải giống phong cách của cô tí nào. Cô đơn thuần chỉ nhìn xuyên qua anh như thể anh không tồn tại. Nhưng khi anh đến bến tàu, anh không có lấy 1 cơ may nào. Anh đi thẳng ra cầu cảng nơi thuyền anh neo ở đấy, thậm chí còn không nhìn lướt vào văn phòng.

Evie nghe tiếng xe anh đến. Cô biết tiếng máy xe Jeep quen thuộc cũng như cô biết nhịp đập tim mình. Cô cứng người, cổ thẳng người đến khi không thể chịu nổi, nhưng từng giây trôi qua và cánh cửa không mở ra. Khi cô ép mình quay lại và nhìn ra cửa sổ, cô bắt gặp vóc dáng cao gầy của anh thoáng hiện cổ ý sai bước xuống cầu cảng về phía chiếc thuyền của anh. 1 phút sau cô nghe thấy tiếng động cơ, và con thuyền đen bóng tách bến. Ngay khi anh ra khỏi khu vực Yêu Cầu Chạy Chậm, anh tăng tốc lao vụt về phía trước, và mũi thuyền nhấc cao như 1 con ngựa giống lồng lên khi thuyền lao bắn trên sông, tăng tốc ở mỗi một giây.

Cô không thể tin mình lại đau đến thế chỉ vì thấy anh.

10 phút sau Landon Mercer đến. Sự kinh tởm dâng lên trong cổ cô, làm cô ngạt thở, ngăn cô không hét vào mặt ông ta. Hôm nay, không còn cử chỉ quyến rũ trơn tuột mà ông ta nghĩ là quá hấp dẫn; ông ta tái mét, mặt ông ta mệ mủi và lo âu. Ông ta mặc quần thường và áo sơ mi trắng, không cài nút cổ. Mồ hôi lấm tấm trên trán và môi trên của ông ta. Ông ta cầm theo cái hộp dụng cụ, nhưng không có cần câu và tay quay.

“Lấy cho tôi chiếc thuyền chứ, Evie?” ông ta yêu cầu, cổ nở nụ cười, nhưng nó lại giống nhăn nhó hơn.

Cô lựa 1 chìa khóa và đưa nó cho ông ta. “Chỉ xài 1 cái cho tất cả.”

“Cám ơn. Lúc về tôi sẽ trả lại, thế nhé?” ông ta nói khi đã ra khỏi cửa.

Điều gì đó trong cô nổ bùng. Là tiếng nổ nhỏ, nhưng bất ngờ cô đã thấy đủ. Mercer dứt khoát là đang làm chuyện không tốt, và hôm nay ông ta thậm chí còn không giả vờ như đi câu cá. Bến tàu là tất cả cái còn lại của cô, và nếu như kẻ đáng khinh này buôn bán ma túy và kéo cô vào bằng cách dùng thuyền của cô, sau cùng cô sẽ mất bến tàu.

Ông ta phải bước qua xác cô nếu muốn thế.

Quá nhiều việc đang chồng chất lên đầu cô. Cô chẳng nghĩ ngợi gì khi sai dài đến xe tải và lục lấy khẩu súng ngắn dưới ghế ngồi, rồi vội vàng chạy lên thuyền. Nếu như cô nghĩ ra, thì cô sẽ gọi cảnh sát hay tuần

tra đường thủy, nhưng không điều nào xuất hiện trong suy nghĩ của cô. Vẫn còn rối như tơ vò vì sốc, cô chỉ tập trung vào 1 chuyện – ngăn Mercer lại.

Robert đậu thuyền ở nơi anh có thể nhìn thấy Mercer rời bến tàu và lùi lại phía sau hấn ta mà không lờ đi sự chú ý của hấn. Thiết bị theo dõi hoạt động rất tốt, tiếng bíp bíp tăng dần theo tốc độ khi Mercer đến gần chỗ anh đậu thuyền, rồi lại giảm dần khi chiếc thuyền thuê lao qua. Không muốn đến quá gần và xua những người mà Mercer gặp, anh khởi động máy và bắt đầu chạy thông thả về phía trước, để cho Mercer kéo dần khoảng cách giữa họ.

Từ bên trái chiếc thuyền khác tấp qua, cắt ngang đường đi của anh ở góc phải. Đã có đủ khoảng cách mà Robert không phải giảm tốc độ, và anh dõi mắt theo chấm nhỏ của thuyền Mercer. Rồi chiếc thuyền khác chạy vụt ngang tầm nhìn của anh, và anh thấy 1 dải tóc vàng vụt qua khi chiếc tàu tạo ra làn sóng.

Evie! Tim anh nhảy thịch lên cổ, hầu như làm anh nghẹt thở. Sự xuất hiện của cô làm anh sững sờ; rồi, chợt nhiên anh hiểu. Cô theo dõi Mercer! Đó là điều cô làm bấy lâu nay. Với trực giác đáng lo của cô, cô biết rằng Mercer có hành động xấu xa và nhận biết nó dựa vào bản thân để cố lần theo. Anh hiểu hành động của cô: bằng cách dùng thuyền của cô, Mercer đang làm liên lụy đến bến tàu. Robert biết rằng phần lớn thời gian cô đi để bảo vệ nơi này. Cô có thể từ bỏ ngôi nhà, cô có thể mạo hiểm cuộc sống của mình.

Chữ thề 1 cách cáu kỉnh, anh nhắc điện thoại và nhấn mạnh vào con số cùng lúc anh đẩy cần số về trước. “Evie theo sau Mercer,” anh gầm gừ khi tiếng trả lời vang lên trong nửa phút. “Cô ấy ở bên cạnh chúng tôi. Không cần nói và chắc chắn không ai bắn cô ấy cả!”

Máu huyết anh như ngừng chảy bởi ý nghĩ đó. Người của anh sẽ không bắn cô, nhưng còn người khác thì sao?

Mercer đang hướng về những hòn đảo nhỏ, cô biết ông ta sẽ đến đó. Cô giữ khoảng cách cỡ 500 thước, đủ để sự có mặt của cô không đánh động ông ta, chưa đến lúc. Cô có thể dễ dàng thu gần khoảng cách lúc ông ta đến đảo và chạy chậm lại.

Khẩu súng nằm trong người cô. Nó là khẩu súng nòng dài cỡ 45 li, rất chính xác, và cô không chỉ có giấy phép mang súng, mà cô còn biết cách sử dụng nó. Bất kể Mercer làm gì, mọi chuyện sẽ kết thúc trong ngày hôm nay.

1 chiếc thuyền khác thả neo giữa 2 hòn đảo nhỏ hơn, có 2 người đàn ông trên thuyền. Mercer không đi theo lộ trình lòng vòng quanh mấy hòn đảo như mọi khi ông ta vẫn đi, mà hướng thẳng đến chiếc thuyền đó. 1 cách dứt khoát Evie tăng tốc và bám theo.

Mercer dừng lại sát bên chiếc thuyền kia và ngay lập tức đem theo hộp dụng cụ qua. Evie thấy 1 trong 2 người đàn ông trở vào cô lúc cô đến gần, và Mercer quay lại nhìn. Cô không đội nón hay kính râm, và dù tóc cô được tết lại, thì cô biết cô bị nhận diện 1 cách dễ dàng. Nhưng cô không quan tâm nếu Mercer nhận ra cô, bởi vì thời điểm lén lút đã hết.

Nhưng cô là phụ nữ, và cô có 1 mình, khiến họ ít đề phòng hơn như bây giờ. Mercer đứng đó, bàn chân ông ta trụ vững chống lại sự lắc lư của chiếc thuyền. Tin chắc họ không bị bắt quả tang làm điều đáng ngờ, ông ta quay qua nói nhỏ gì đó với 2 người kia, rồi cao giọng gọi cô. “Evie, có gì không?”

Cô vẫy tay làm giảm bớt nghi ngờ. Cô vẫn còn cách 20 thước. Cô gạt cần lái về số không, biết rằng con thuyền sẽ vẫn cứ tiến về trước thêm vài thước nữa mà không cần động cơ. Sau đó, cực kỳ bình tĩnh, cô nâng khẩu súng và chĩa vào người đang giữ cái hộp.

“Đừng làm tôi sợ chứ,” cô bảo. “Để cái hộp xuống.”

Người đàn ông lưỡng lự, phóng ánh mắt chết chếng nhìn người vẫn đứng sau bánh lái con thuyền. Mercer cứng người, nhìn chăm chăm cô và khẩu súng lớn trong tay cô.

“Evie,” ông ta nói, giọng hơi run. “Nghe này, chúng tôi sẽ chia cho cô. Cái này nhiều tiền-”

Cô không hề để ý đến ông ta. “Tôi nói để cái hộp xuống,” cô bảo người vẫn đang ôm cái hộp. Tâm trí cô hoạt động vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Cô chỉ nghĩ được nếu như hấn vứt cái hộp xuống sông, chứng cứ sẽ bị mất

và không có cách nào chứng minh chuyện hấn ta làm. Cô không nghĩ ra cách nào để áp giải 3 kẻ này và 3 chiếc thuyền tới chính quyền, nhưng có nhiều tàu thuyền qua lại vào chiều nay, và ai đó sẽ đi ngang lối này.

1 chiếc khác đã đến sát sau lưng cô, đến quá nhanh. Sự chú ý của Mercer chuyển sang chiếc mới đến, và ánh mắt thất thần lan trên mặt hấn, nhưng Evie không để chú ý của cô dời khỏi người cầm cái hộp. Chiếc thuyền màu đen bóng hiện ra trong tầm mắt cô, tiến đến bên cạnh chiếc thuyền của 2 kẻ kia. Robert đứng lên từ ghế ngồi, giữ chắc bánh lái bằng đầu gối anh khi anh chĩa súng vào cả 3 kẻ đó, bàn tay khéo léo của anh giữ chặt thứ vũ khí chết người mặc con thuyền bập bênh.

“Đừng lồi co bấp ra làm gì,” anh nói, và giọng anh khiến Evie liều lĩnh liếc nhanh qua anh. Về ngoài lịch sự đã hoàn toàn rơi mất, và anh bây giờ không cố che giấu bản chất thật của mình. Khẩu súng trong tay anh trông như 1 phần tự nhiên của cánh tay, như thể anh đã sử dụng vũ khí thường xuyên đến nỗi là tất yếu với anh lúc này. Mặt anh khắc nghiệt và cứng rắn, và mắt anh mang sự dữ tợn lạnh lùng của con báo đang săn mồi.

Sóng nước do chiếc thuyền của Robert tạo ra đang vỗ vào những chiếc gần hơn, cuốn thuyền của Evie về trước và vào chúng. “Cẩn thận,” cô lạnh lạnh cảnh báo, thả 1 tay xuống cần điều khiển để đưa thuyền sang trái, chống lại ảnh hưởng của cơn sóng. 2 chiếc thuyền khác va mạnh vào nhau với sức mạnh đáng kinh ngạc, quãng Mercer rút xuống sông. Tên ôm cái hộp chửi rủa và vụt cánh tay vùng vẫy giữ thăng bằng, và đánh rơi cái hộp. Nó rơi xuống đáy thuyền. Sự chú ý của Robert bị phân tán, và ngay lập tức tên lái thuyền đưa tay vào bên dưới bảng điều khiển và rút súng của hấn ra, nổ súng ngay khi hấn dễ dàng có súng. Evie hét lên, tim cô ngừng đập khi cô cố cầm khẩu súng của cô gần đó. Robert hụp né xuống cạnh thuyền, và đạn bắn 1 đường dài khỏi thân tàu. Quỳ 1 gối, anh nổ súng lần nữa, và tên lái tàu ngã ra sau, thét lên đau đớn.

Tên thứ 2 lao sang bên vào chiếc thuyền thuê. Mercer đang bám vào cạnh thuyền, la hét hoảng loạn khi tên kia khom người trong thuyền và vặn khóa. Động cơ khạc lên hoạt động và con thuyền lao về trước. Biết rằng cô không thể bắn tốt vào mục tiêu di động, nhất là với tình trạng thuyền của cô còn tròng trành, Evie bỏ súng và kéo cần về số tới. 2 chiếc thuyền va vào nhau với sức mạnh ồn ào bắn ra tia sáng ở cả 2 con tàu, động cơ thuyền cô mạnh hơn đẩy thuyền cô lên trên chiếc kia. Sự va chạm quãng cô ra khỏi ghế, và cô rơi xuống nước với sức ép làm cô bất tỉnh.

Cô lấy lại tỉnh táo gần như ngay lập tức nhưng lại choáng váng vì sốc. Cô ở dưới nước, mặt nước chỉ sáng hơn ánh sáng xanh tối tăm. Có tiếng ầm ĩ hết sức lớn trong tai cô, và chấn động dường như xuyên thẳng qua cô. Thuyền, cô lơ mơ nghĩ, và khiếp sợ vụt qua cô khi cô nhận thức mình trong tình trạng nguy hiểm ra sao. Nếu những người không nhìn thấy cô, họ có thể lao thẳng lên cô, và chân vịt sẽ cắt cô ra thành nhiều mảnh.

Cô quơ quào tuyệt vọng, quẫy đạp bằng mọi thứ cô có. Đầu cô ngoi lên mặt nước, và cô hớp nhanh không khí, nhưng có 1 chiếc thuyền gần như ở trên cô, và cô ném mình sang bên. Ai đó trên thuyền la toáng lên, và cô nghe giọng trầm của Robert gầm lên, nhưng cô không hiểu lời anh nói. Tai cô đầy nước, và cơn hóa mất làm mọi thứ lơ mơ. Nếu cô bất tỉnh, cô nghĩ, cô sẽ chết đuối. Cô chớp mắt cho nước ra khỏi mắt và thấy mảnh vụn của 2 chiếc thuyền, cách không đầy 5 thước. Cô ráng bơi về phía ấy và run rẩy móc cánh tay lên mạn con thuyền thuê. Nó ngập trong làn nước và chắc chắn sẽ chìm trong vòng nửa giờ, nhưng lúc này nó lơ lửng trong nước, và đó mới là cái quan trọng.

Chiếc thuyền suýt va phải cô đang lênh đênh gần đó. 2 người đàn ông trên thuyền, mặc quần jean, áo sơ mi. Người lái đưa thuyền lại gần bên cô, còn người kia nghiêng người ra, tay anh ta duỗi về phía cô. Ánh nắng phản chiếu kẹp áo bằng kim loại lên cặp quần jean của anh ta. Evie thả chiếc thuyền và bơi vài fut đến con tàu đó. Người đàn ông túm cánh tay cô, và cô được kéo vào thuyền.

Cô sụp xuống sàn tàu. Người đàn ông quỳ bên cạnh cô. Giọng anh ta lo âu. “Cô ổn chứ cô Shaw?”

Cô thở hổn hển vì gắng sức, hít vào 1 lượng lớn không khí, nên cô chỉ gật đầu. Cô không bị thương, chỉ choáng vì va đập, choáng đến nỗi mất 1 lúc cô mới ngạc nhiên sao anh ta lại biết tên cô.

“Cô ấy không sao rồi!” cô nghe anh ta la lên.

Dần dần rối loạn biến mất, và mọi thứ bắt đầu tự sắp xếp lại. Cô vẫn ở yên trên sàn tàu, dựa vào 1 trong mấy cái ghế, và quan sát khi 2 tên dưới nước bị lôi lên và còng tay, còn tên mà Robert bắn trúng cần cấp

cứu. Dù xanh xao và bị va đập, anh vẫn đứng thẳng và tỉnh táo, nên Evie đoán anh còn khỏe mạnh.

Thêm 4 chiếc thuyền chạy đến, mỗi chiếc chở 1 nhóm 2 người đàn ông, và tất cả họ đều đeo huy hiệu, cũng đeo vào quần hoặc là quần ở cổ. Cô nghe 1 người trong số họ đồng dạng tự xưng mình là FBI với Mercer và đoán rằng tất cả bọn họ đều là FBI.

Những chiếc thuyền khác nhìn thấy cuộc náo động trên sông thì đến gần nhưng ngừng cách đây 1 quãng ngắn khi họ thấy mấy cái huy hiệu. “Mấy ông có cần giúp gì không?” 1 ngư dân gọi. “Chúng tôi có thể giữ và kéo họ về bến tàu, nếu mấy ông muốn.”

Cô thấy 1 đặc vụ liếc nhanh qua Robert, như thể chờ sự đồng ý, rồi trả lời. “Cám ơn nhé, chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của các ông.” Vài ngư dân thông thả tiến lên và mắc thêm tàu của họ vào đồng lộn xộn ấy.

Evie cố chống lại thôi thúc nhìn Robert, dù cô có thể cảm nhận ánh mắt chăm chăm lấp lánh dữ dội của anh vào cô vài lần. Trong phần đời còn lại này cô sẽ nhớ mãi nỗi khiếp sợ lạnh buốt khi tên đó bắn anh và cô nghĩ cô lại phải nhìn người cô yêu chết trước mặt cô. Sự tàn phá mà cô cảm nhận suốt ngày nay, lại tệ hại, vô vị khi so với nỗi khiếp sợ đó. Robert không cần cô, lợi dụng cô, nhưng ít ra anh còn sống. Cơ chấn động đang lan sâu, và những lần rùng mình đang gợn suốt cơ thể cô.

Cuộc truy bắt dường như kéo dài vô tận, kéo dài đến nỗi bộ quần áo ướt sũng nước cô mặc bắt đầu khô ráo, cũng cứng như bìa các-tông nhúng vào nước. Tên bị thương được bỏ lên chiếc thuyền khác và nhận sự chăm sóc ý tứ bởi 2 đặc vụ đi theo. Mercer và tên kia bị bắt đi sau, cả 2 đều bị còng. Nhiều người di chuyển quanh 2 xác tàu khi cuộc cứu họ diễn ra. Thu hết sức lực, cô điều khiển con thuyền, trong khi người lái thuyền nỗ lực làm việc. Cuối cùng, mọi thứ có vẻ lắng xuống. Robert đưa thuyền cập vào hông chiếc Evie đang điều khiển.

“Em có sao không?” anh thành tình hỏi.

Cô không nhìn anh. “Em không sao.”

Anh cao giọng. “Lee, cậu lái chiếc này. Tôi đưa Evie về bến tàu.”

Lập tức người đặc vụ trèo vào chiếc thuyền, và Evie rời vị trí sau bánh lái. Tuy nhiên cô chẳng muốn đi cùng Robert, và nhìn quanh tìm xem có người nào cô quen không.

“Lên thuyền đi,” anh bảo, giọng nghiêm khắc, đúng hơn là cô tự chế nhạo mình. Chẳng có cách gì tránh được anh, nếu anh đã nhất định. Nếu anh muốn bàn đến chuyện riêng, vậy thì tốt hơn là họ ở riêng khi anh nói thế.

Họ không nói gì trên đường về lại bến tàu. Chiếc thuyền đen di chuyển cứ như lướt trên những con sóng bập bềnh, nhưng mỗi cú dập dềnh lên xuống lại làm cô choáng váng. Cô nhắm mắt, cố kìm cơn nôn đang chực chờ trong họng.

Khi Robert giảm ga vào bến tàu, anh liếc lên nhìn cô và nguyên rửa khi anh thấy cô nhắm chặt mắt và gương mặt tái xanh, căng thẳng. “Khỉ thật, em bị thương rồi!”

Lập tức cô mở mắt và nhìn chăm chăm 1 cách cương quyết về phía trước. “Chỉ là bị ảnh hưởng thôi.”

Cường độ adrenaline giảm đi khiến 1 người cảm thấy yếu đuối và đau khổ, nên anh chấp nhận giải thích ngay lúc này nhưng lại nhìn cô thật kỹ trong 1 lát.

Anh dong thuyền vào bến, và Evie leo lên cầu cảng trước khi anh bước ra đỡ cô. Cô là đứa con của vùng sông nước, cô buộc dây vào cái móc làm bằng gỗ, thói quen lấy mất quyền ưu tiên cảm xúc của cô. Con thuyền được neo an toàn, cô quay đi thẳng hướng văn phòng mà không nói lời nào.

Burt ngồi sau quầy khi cô vào, và ánh mắt cực kỳ nhẹ nhõm lướt ngang mặt anh, sau đó là ngạc nhiên rồi lo lắng khi anh thấy tình trạng của cô. Hồi chuyện riêng là trái với bản tính anh ta, nên ngôn từ miễn cưỡng thoát ra khỏi cổ anh, như thể anh đang nén chúng lại. “Cô bị tông thuyền hả? Cô không sao chứ?”

Hai câu hỏi cùng lúc từ Burt kia? Cô phải đánh dấu ngày này lên lịch mới được. “Tôi ổn, chỉ choáng 1 chút thôi,” cô đáp, tự hỏi thêm bao nhiêu lần cô phải nói những câu thể này nữa. “Thuyền gặp nạn. Có mấy người mang nó về.”

Robert mở cửa sau cô, và vẽ mặt Burt quay đúng 1 vòng, quay lại sự nhẹ nhõm. “Vậy thì tôi về xưởng. Cô nghĩ coi chừng nào họ đem thuyền về đây?”

“Khoảng 1 tiếng,” Robert trả lời thay cô. “Họ sẽ phải mang đến.” Anh đến máy bán nước bỏ vào 25 xu, rồi bấm nút. Tiếng lóc cóc vang lên, cái chai lặn vào khe, và anh khéo léo khui nắp chai.

“Được rồi, đừng làm vẻ quan trọng thế. Tôi nghĩ mình sẽ ở lại đến khi họ tới.” Burt rời nơi văn phòng gương gạo và quay về chỗ anh cảm thấy thoải mái nhất, để lại mùi dầu máy đằng sau.

Evie bước ra sau quầy và ngồi xuống, muốn chặn cái gì đấy giữa cô và Robert. Nó chẳng được việc, dĩ nhiên thế; anh am tường mọi cử động, mọi mưu mẹo. Anh cũng vào sau quầy, và gác đôi chân duỗi dài bất chéo ở mắt cá.

Anh đưa chai nước ngọt. “Uống cái này đi. Em hơi choáng và cần chất ngọt đấy.”

Anh chắc chắn nói đúng. Cô nhún vai rồi cầm cái chai, nhớ lại lần trước khi cô được kéo từ dưới nước lên, và cách anh khẳng khái bắt cô uống bằng được cà phê cực kỳ ngọt. Ngắt trên chân anh là điều sau cùng cô muốn, nên cô nghiêng chai và đưa lên uống.

Anh nhìn chăm chú đến khi hài lòng rằng cô làm theo lời anh, rồi nói, “Mercer là giám đốc của công ty lập trình máy tính của anh ở Huntsville. Chúng tôi viết chương trình cho trạm không gian, và nhiều cái khác, và mấy chương trình đó được bảo mật. Chúng xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện. Anh phát hiện ra Mercer là người đánh cắp chúng, nhưng anh không bắt hắn được, vì không có chứng cứ.”

“Vậy là cái nằm trong hộp dụng cụ,” cô nói, giật mình hoảng hốt. “Không phải ma túy. Là đĩa chương trình à.”

Hàng lông mày đen của anh nhướng lên. “Em nghĩ hắn là kẻ buôn bán ma túy hả?”

“Chuyện đó có vẻ hợp lý hơn bất cứ chuyện gì. Anh không thể chơi trốn tìm với người nào đấy ở giữa sông được. Hắn phải đem gói hàng và dìm nó ở nơi chỗ cạn giữa mấy hòn đảo, rồi người khác tới lấy hàng sau.”

“Đúng vậy. Nhưng nếu em nghĩ hắn bán ma túy,” anh nói, giọng anh êm ái 1 cách nguy hiểm, “vậy sao hôm nay em theo dõi hắn vậy?”

“Luật tịch biên liên bang,” cô đáp đơn giản. “Hắn ở trên thuyền của em. Em có thể mất mọi thứ. Hay tệ nhất, hắn sẽ làm bến tàu mang tiếng và không kinh doanh được.”

Và cô sẽ làm bất cứ gì để bảo vệ bến tàu, anh giận dữ nghĩ, kể cả bán căn nhà của cô. Dĩ nhiên cô không ngần ngại theo dõi người mà cô nghi là kẻ bán ma túy! Cô có vũ khí, nhưng máu anh như ngừng chảy với ý nghĩ điều gì sẽ xảy ra. Cô có mình so với 3 người. Tuy nhiên, xét một cách thành thật, thì cô ở trạng thái thiếu kiểm chế đến khi những đợt sóng từ thuyền anh xô họ vào với nhau.

“Em đã có thể tự giết mình, bởi vụ đâm cố ý đâm tàu giống vậy rồi đấy.”

“Không phức tạp nhiều thế đâu,” cô nói. “Mà thuyền của em lớn hơn. Em sợ nổ thùng xăng hơn, nhưng mà chúng ở đằng sau, nên em nghĩ chúng không ảnh hưởng gì.”

Cô không có thời gian để nghĩ đến những điều đó, anh nghĩ; hành động của cô là bộc phát và xem làm anh lên cơn đau tim. Nhưng cuộc đời sống gần thuyền bè đã cho cô sự hiểu biết cần thiết để phán đoán. Cô không biết quân tiếp viện đã ở gần đó, cô chỉ thấy 1 trong số chúng định chạy trốn, và cô cản hắn lại. Robert không biết là cô dừng cảm hay điên rồ hay gồm cả 2 nữa.

Cô vẫn không nhìn anh, và anh hiểu hành động của anh đã làm anh lao đao. Lựa lời cẩn thận, anh nói. “Anh làm việc với FBI và người theo dõi của anh đã giăng bẫy bắt Mercer. Anh ghét thỏa thuận hắn làm, nên gây sức ép tài chính, buộc hắn phải hành động.”

Không nhiều lời giải thích hơn bao nhiêu đấy. Quan sát gương mặt cô, anh hiểu tính cô qua gợi ý và mức độ điều anh nói, và anh biết chính xác thời điểm lúc cô thừa nhận anh cũng đã nghi ngờ cô. Cái khiên trống rỗng che mất vẻ mặt cô. “Thật giống điều anh làm với em,” cô lầm bầm. “Anh nghĩ em làm việc cho hắn, vì hắn dùng thuyền của em, mà còn vì em đi theo hắn ta, cố lần theo việc hắn làm.”

“Không bao lâu thì anh chắc em có chút dính líu, em chắc không hiểu điều gì đang xảy ra. Nhưng em làm những điều mờ ám, vừa đủ để anh không dám nói lỏng sức ép trên em.”

“Việc gì mờ ám?” cô hỏi, vẻ hoài nghi trong giọng nói buồn bã của cô.

“Bỏ bến tàu để theo hẩn. Hôm kia, lúc em rời ngân hàng, em lập tức dừng xe ở buồng điện thoại và gọi đi mà tội anh không thể nghe được. Còn hôm qua em dẫn người theo dõi đi vòng vòng Guntersville, sau đó cắt đuôi anh ta bằng cú quẹo bất ngờ qua bên đường, và tội anh không thể tìm ra em đến khi em quay lại làm việc.”

Evie cười phá lên, nhưng tiếng cười chua xót và hoài nghi. “Đủ rồi! Ngạc nhiên làm sao là 1 đầu óc mờ ám lại nhìn thấy những hành động mờ ám ở mọi nơi đây. Khi việc thể chấp bị bác đi lần thứ 2, em hiểu có ai đó đứng đằng sau vụ này, ai đó đang phản đối mấy món nợ. Em không thể để mất bến tàu. Việc duy nhất là bán căn nhà, và em biết nếu em không gọi điện ngay lúc ấy, em sẽ không còn dũng khí để làm. Nên em dừng xe ở buồng điện thoại đầu tiên em thấy và gọi cho mấy người vài lần muốn mua nhà, đồng ý bán nếu họ vẫn muốn mua. Họ muốn mua đến nỗi đồng ý trả tiền liền cho em hơn là biết đâu em lại đổi ý.”

“Hôm qua,” cô dịu dàng nói, “em tìm chỗ ở. Nhưng em hiểu em đang chần chừ, và đúng hơn là em lẩn tránh, tệ hơn là thế. Nên em mới quẹo xe nhanh, lái tới khu căn hộ liên hợp và thuê 1 căn.”

Đúng thế, anh nghĩ, quan sát khuôn mặt xanh xao của cô. Cơn đau nhói buốt, sắc bén còn tốt hơn cơn đau cùng cực vô tận. Những hành động vô tội dựa trên những quyết định tuyệt vọng.

Cô nhún vai. “Em nghĩ anh muốn bến tàu. Em không thể đoán ra lý do. Nó rất có ý nghĩa với em, nhưng nếu anh tìm chỗ đầu tư, có chỗ còn lớn hơn, lời nhiều hơn ở quanh đây. Thay vì vậy, anh lại nghĩ em là kẻ phản bội, cách kiểm soát em tốt hơn là bắt đầu 1 mối quan hệ giả dối và thúc đẩy nó đến khi chúng ta gần như sống với nhau ư?”

Đây là việc khó khăn, anh nghĩ. “Nó không giả dối.”

“Trăng còn có lúc không tròn mà,” cô đáp, và quay đi nhìn qua cửa sổ ra lãnh địa của cô, được giữ lại mà phải trả giá bằng bản thân cô.

“Anh đã không làm đến cùng việc tịch thu tài sản mà,” anh nói. “Chỉ là gây sức ép thôi. Dù là em có tội, anh cũng đã quyết ngăn cản họ khởi tố em.”

“Anh tốt bụng thật đấy,” cô lầm bầm.

Anh bỏ chân ra và thôi chống lên quầy, di chuyển cho đến khi anh đứng thẳng trước mặt cô. Anh đặt tay lên vai cô, siết chặt 1 cách ấm áp. “Anh biết em bị xúc phạm và giận anh, nhưng cho đến lúc Mercer bị bắt, anh không dám giảm bớt sức ép được.”

“Em hiểu.”

“Em hiểu à? Ồn Chúa,” anh nói, nhắm mắt nhẹ nhõm.

Cô nhún vai, vai cô chuyển động dưới tay anh. “An ninh quốc gia quan trọng hơn cảm giác bị tổn thương. Anh không thể làm khác được.”

Giọng cô vẫn nhạt nhẽo. Anh mở mắt và hiểu rằng anh đã không dẹp hết được những chướng ngại. Chuyện căn nhà vẫn chắn giữa họ.

“Anh xin lỗi về chuyện căn nhà,” anh dịu ngọt. “Anh sẽ không bao giờ để em bán nhà nếu anh biết chuyện em định làm.” Anh ôm gò má cô bằng 1 tay, cảm nhận làn da mềm ẩm của cô dưới mấy ngón tay. “Anh không thể lấy lại căn nhà cho em, nhưng anh có thể cho em căn cửa anh. Anh sẽ chuyển qua qua tên em.”

Cô cứng người và giật mạnh mặt mình khỏi tay anh. “Không cần, cảm ơn,” cô lạnh lùng, đứng lên và quay nhìn ra cửa sổ, quay lưng lại với anh.

Dĩ nhiên cô đã vội vàng kết luận sai, anh nghĩ, khó chịu với chính mình vì anh đã đưa căn nhà ra trước khi dàn xếp chuyện khác. “Đó không phải bố thí,” anh nói bằng giọng êm dịu, để tay anh lên gáy cô và xoa nhẹ nhàng nhưng cơ căng thẳng ở đấy. “Nó không vượt quá hành động có thiện ý, đến đấy thôi, vì trong nhà cả mà. Evie, em yêu, em lấy anh nha? Anh biết em ở đây, nhưng chúng ta sẽ thỏa hiệp mà. Anh sẽ không làm

em hoàn toàn rời khỏi nhà em. Chúng ta có thể sử dụng căn nhà cho kỳ nghỉ. Chúng ta sẽ nghỉ dài ngày vào mỗi mùa hè, và tất nhiên chúng ta sẽ thăm viếng vài lần trong 1 năm.”

Cô lùi lại tránh anh và đối mặt với anh. Nếu lúc này cô trắng bệch, thì lúc này cô tái nhợt như người chết. Đôi mắt vàng nâu của cô buồn bã và mờ đục, và với cơn rùng mình anh chợt nhớ Becky đã nói cô trông ra sao sau khi Matt chết. Cái anh thấy trong mắt Evie là 1 hoang mạc không cảm xúc, và nó làm anh lạnh người tới tận xương.

“Cũng giống với mọi thứ khác, thỏa hiệp của anh gây khó khăn cho thiện ý của anh,” cô nói, nỗi đau trong giọng nói của cô làm anh nao núng. “Em có ý hay hơn đây. Sao anh không ở New York, còn em ở đây, cách này khiến hai ta hạnh phúc hơn rất nhiều đấy.”

“Evie...” anh ngập ngừng, buộc mình hít thở sâu và kiềm chế. Cô rất không ổn định, dĩ nhiên rồi, với mọi điều đã xảy ra ngày hôm nay. Cô yêu anh, và anh tổn thương cô. Bằng mọi cách anh phải thuyết phục cô tin anh lần nữa.

“Không!” cô dữ dội. “Đừng cố chọn cách điều khiển em làm điều anh muốn. Anh quá khôn ngoan, quá quý quyết. Không có gì chạm đến anh được, phải không?” cô vung tay ra xa và ra hiệu. “Anh ở ngoài đó, và người khác ở xa chỗ đó, mà chưa bao giờ 2 người gặp nhau. Không ai và không gì đến gần anh được. Anh sẵn lòng lấy em, nhưng không gì có thể thay đổi cả. Anh vẫn giữ mình xa cách, quan sát từ xa và giật dây khiến những con rối làm điều anh muốn. Những gì em có với Matt là thật, mối quan hệ với 1 người thay vì mẽ ngoài! Cái gì khiến anh nghĩ em chấp nhận điều anh đề nghị vậy?” cô ngừng nói, rùng mình, và 1 lúc trước khi cô nói tiếp. “Anh đi đi, Robert.”

18. Chương 18

Thiếu vắng Evie đã để lại 1 khoảng trống rất lớn trong cuộc đời của anh. Cuộc đời anh trước đây chưa bao giờ nhớ thương 1 người hay để người đó có ý nghĩa đối với mình để anh cô đơn khi không có cô ta, nhưng đó là tình cảnh của anh lúc này. Sau khi cô khước từ thẳng thừng lời đề nghị kết hôn của anh, anh về lại New York vào ngày hôm sau và lập tức bắt tay vào hàng đồng công việc, nhưng guồng quay xã hội mà anh thấy thích trước đây dường như vừa quá quay cuồng vừa quá buồn chán. Anh không muốn tham gia vào các buổi biểu diễn nhạc kịch hay các buổi tiệc tùng liên miên; anh muốn ngồi trên boong tàu trong trời đêm ấm áp dễ chịu, lắng nghe tiếng rì rào của dòng sông và ngắm sao trải lác đác trên bầu trời thăm thẳm. Anh muốn nằm trần truồng trên ghế cùng Evie, bất động, cơ thể họ gắn kết nhau, đến khi sự tĩnh lặng của họ gọi tình không chịu được và cả 2 mệt rũ vì khoái cảm.

Tình dục luôn luôn có chừng mực nhưng cực kỳ quan trọng trong cuộc sống của anh, nhưng bây giờ anh thấy mình không còn muốn quyến rũ người khác. Xu hướng giới tính của anh không hề giảm bớt; mà nó đang làm anh phát điên. Nhưng anh không muốn kiềm chế khoái cảm đã biết trước đây, tâm trí anh đang tách rời cơ thể anh. Anh không xa cách khi làm tình với Evie, vài lần anh đã không kiềm chế nổi. Có cô trần truồng nằm phía dưới anh, đâm vào nơi bao bọc nóng bỏng, chặt khít đến khó tin của cô, và cảm nhận cô hóa thành ngọn lửa tinh khiết trong tay anh.

Hình ảnh nhục dục làm anh bị khuấy động hoàn toàn, và anh nhào đứng lên đi quanh quần liên tục trong căn hộ, nguyên rủa ở mỗi bước chân anh đi. Không gì khác khiến anh đau đớn, chỉ ý nghĩ về Evie đã làm được điều đó. Anh muốn cô, và thiếu vắng cô như chất cường toan ăn mòn sức sống của anh.

Anh vẫn không biết đã mắc sai lầm gì. Anh đoán được đáp án, nhưng nó là cái vô hình, luôn trôi nổi vượt ngoài nhận thức của anh. Anh bất lực không hiểu ra căn nguyên là vì bức dọc, vì anh khát khao Evie. Anh luôn có khả năng hiểu thấu mọi biểu hiện, thấy rõ cốt lõi của mọi vấn đề, bằng tốc độ bỏ xa thứ khác. Giờ đây trí thông minh như thể đã rời bỏ anh, và lo lắng làm anh tức điên.

Đây không phải là căn nhà. Ngay cả khi điều đó làm cô tổn thương, cô đã hiểu lời giải thích của anh; anh đã thấy sự tin tưởng trong mắt cô. Do dự là chống lại an toàn của quốc gia, nhà cô không có gì cả, và cô đã

tin anh khi anh bảo cô rằng anh không bao giờ định chấp nhận chuyện tịch thu gia sản. Đây là nhằm lẫn chết người trong kế hoạch của anh, và tuy bực mình anh gây ra sai lầm như thế, Evie chuyển đi mà không ai đoán biết được, thế chấp căn nhà, đúng thế, nhưng không có nghĩa là bán nó. anh vẫn sống sờ bởi cách giải quyết mà cô lựa chọn.

Ngoài ra cô đã bỏ qua cho anh vì việc đó, và còn tha thứ cho anh vì đã nghi ngờ cô là gián điệp.

Tại quái quỷ gì, mà sau đó cô lại không chịu lấy anh? Biểu lộ trong đôi mắt cô vẫn cứ ám ảnh anh, và anh thao thức trằn trọc cả đêm với mong muốn trả lại nét rực rỡ trên gương mặt cô. Về rạng rỡ hạnh phúc của cô có vẻ đã tiêu tan.

Cô yêu anh. Anh biết chắc chắn thế cũng như anh biết rõ con tim mình đập trong lồng ngực. Tuy vậy cô vẫn xua đuổi anh. “Đi đi, Robert,” cô nói, và lời nói dứt khoát làm anh bàng hoàng. Nên anh đã rời đi, và anh cảm thấy như thế, mỗi 1 ngày xa cô là anh chết đi thêm 1 chút.

Madelyn gọi đến mấy lần, và cô khư khư muốn anh đến Montana. Quá hiểu em gái mình, anh rầu rĩ nhận ra rằng anh có lẽ chỉ có khoảng 2 ngày để rời đây trước khi cô xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà anh, 1 tay giữ 1 đứa bé mới chập chững còn tay kia chống lên hông, vẻ cứng rắn trong đôi mắt xám lơ lơ. Cô khá hiểu anh đủ để cảm nhận có gì đó đang xảy ra, và cô sẽ không để yên cho đến khi cô biết đó là gì. Tính quả quyết của cô đã là 1 thứ đáng sợ ngay lúc cô còn nhỏ, và nó còn tăng lên khi cô lớn lên.

Robert hậm hực, rồi quyết định mau lẹ. Khác với Evie, Madelyn là người sắc sảo nhất anh biết. Có thể, với tư cách phụ nữ, cô sẽ chỉ ra lý lẽ mà anh đang né tránh. Anh gọi cho Madelyn cho cô hay anh đang đến đó.

Do múi giờ khác nhau, chuyến bay của anh đáp xuống Billings vào sáng sớm hôm sau. Trang trại còn cách hơn 120 dặm nữa, và có đường băng riêng, nên từ lâu anh đã thuê 1 chiếc máy bay nhỏ và bay đến, hơn là lái 1 chặng đường dài. Khi anh gửi đồ thăng tới Cessna ở đường băng, anh thấy chiếc xe du lịch 4 bánh của Madelyn ở bên dưới; cô đang nghiêng người dựa vào mui xe, mái tóc dài của cô bay bay trong gió. Màu tóc cô nhạt và mát hơn cái bờm vàng nâu của Evie, nhưng tim anh vẫn thắt nghẹn ở nét tương đồng ấy.

Anh hạ cánh và trượt đến gần chiếc xe. Khi anh tắt động cơ, anh thấy 2 cậu bé hoạt bát khỏe mạnh ở khu vực hàng hóa, và vẻ tươi cười tiếu động trên mắt anh. Anh nhớ mấy đứa bé quậy này. Anh muốn có con của riêng anh.

Khi anh băng ngang vỉa hè, Madelyn bước đến đón anh, bước đi nhàn tản và khiêu gợi. “Ôn Trời anh đã đến,” cô nói. “Mấy đứa tiểu yêu này làm em phát điên từ lúc em bảo chúng anh sắp đến. Anh có biết khi đứa trẻ 1 tuổi gọi cậu Robert, nghe cực giống như Ali Baba không vậy? Em nghe 15 ngàn lần trong cả tiếng vừa rồi đấy, nên giờ em là chuyên gia rồi nhé.”

“Quý thần ơi,” anh rì rầm, nhìn qua cô tới chỗ 2 tiểu yêu đang la hét gì đấy mà chắc chắn là cách chúng gọi tên anh.

Cô nhón chân hôn má anh và anh ôm ghì cô. Phòng ngự trong anh luôn buông lỏng khi anh đặt chân tới trang trại. Cảnh thiên nhiên ở đây gần gũi hơn nhiều, y như ở Alabama.

Madelyn chờ đến sau bữa ăn mới bắt đầu vấn đề mà anh biết là cô bị đang gặm nhấm bởi tính hiếu kỳ. 2 đứa trẻ bị bắt ngủ 1 chút, còn anh và Reese đang ngồi ở bàn, thoải mái bên tách cà phê. Madelyn quay vào phòng ăn, ngồi xuống và nói, “Xong rồi, có chuyện gì với anh vậy?”

Anh cười chế giễu cô. “Anh biết là em chẳng đợi được lâu hơn nữa mà. Em luôn luôn thọc mạch như 1 con mèo ấy.”

“Đúng vậy đấy. Anh nói đi.”

Nên anh nói. Có cảm giác hơi là lạ. Anh không nhớ đã từng cần được giúp đỡ trước khi quyết định là gì đó chưa. Anh kể 1 cách ngắn gọn về tình hình với Mercer, giải thích mối nghi ngờ dính líu đến Evie và cách anh làm để bắt buộc chúng phải hành động. Anh tả về Evie, không ý thức được ham muốn mãnh liệt đau đáu trong mắt anh khi anh kể về cô. Anh kể với họ về mọi chuyện – cách Evie bán nhà để không bị tịch thu bến tàu ra sao, cách cô phát hiện ra anh đứng đằng sau mọi chuyện thế nào, và cả cách Mercer bị tóm. Và cô đã gạt đi lời đề nghị kết hôn của anh.

Anh nhận ra rằng Madelyn đã căng thẳng cả người trong suốt lúc anh kể chuyện, nhưng cô đang cúi nhìn cái bàn, nên anh không thể đoán ra về mặt của cô. Khi anh kể xong, cô ngẩng đầu lên, và anh giật mình khi nhìn thấy cơn giận dữ tốt độ trong mắt cô.

“Anh làm chuyện ngu ngốc sao?” cô quát lên, nhảy chồm lên bằng sức mạnh làm cái ghế cô ngồi đổ chống gọng. “Chẳng trách chị ấy đã không thêm lấy anh! Là em, em cũng không thêm!” Tức tối, cô dùng dùng bỏ đi.

Ngơ ngác, Robert quay lại nhìn sững phía sau cô. “Mình không biết là con bé đi nhanh đến thế,” anh thì thào.

Reese giật mình cười vang. “Tôi thì biết đấy. Lúc đầu nó cũng làm tôi kinh ngạc lúc tôi làm cô ấy nổi cáu lên.”

Robert quay qua người em rể, người chủ trang trại to khỏe cũng cao bằng anh, có mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh lục, màu mắt mà anh truyền lại cho 2 thằng con.

“Con bé giận gì vậy?”

“Chắc cũng giống chuyện làm cô ấy giận khi tôi làm điều ngu ngốc nào đó,” Reese giải thích, niềm vui ánh trong mắt anh.

“Có ai làm ơn giải thích cho tôi không?” Robert hỏi bằng vẻ lịch sự miễn cưỡng. Ngoài mặt anh vẫn hoàn toàn bình tĩnh, nhưng trong lòng anh đang chết lặng từng chút. Anh không biết nên làm gì, và điều này chưa bao giờ xảy ra với anh trước đây. Anh bối rối thực sự.

Reese ngã người trên ghế, đùa nghịch với tay cầm của cái tách. “Tôi suýt nữa mất Madelyn,” anh bất ngờ nói, vẫn nhìn xuống. “Cô ấy hầu như không nói tới mặt tôi, mà cô ấy bỏ đi. Cô ấy đi không xa, chỉ trong thị trấn thôi, nhưng tôi cảm thấy như cách xa cả triệu dặm.”

“Chuyện khi nào vậy?” Robert hỏi, mắt anh nhú lại. Anh không thích việc biết Madelyn gặp chuyện mà không nói với anh.

“Lúc cô ấy có thai Ty. Tôi làm mọi thứ mình nghĩ ra để thuyết phục cô ấy về nhà, nhưng tôi quá chậm hiểu để cho cô ấy 1 lý do.”

Reese đang lơ đãng ở nơi nào đó, Robert hiểu. Anh ta là người kín đáo và không hay nói nhiều. “Đó là lý do nào vậy?”

Reese hướng ánh mắt giao nhau với Robert, đôi mắt xanh lục gặp đôi mắt xanh trong, cả 2 lộ đầy xúc cảm.

“Không dễ gì để ai khác có quyền hạn với anh,” Reese đột ngột lên tiếng. “Khỉ thật, thậm chí thừa nhận với chính mình không dễ dàng gì, mà anh còn cà chớn gấp đôi tôi khi ấy nữa. Anh là tên du côn đều cáng, nguy hiểm hơn những gì anh muốn mọi người biết, vì anh kiểm chế mọi thứ. Anh dùng quyền lực lên mọi thứ quanh anh, nhưng anh không thể kiểm soát chuyện này nổi chứ gì? Anh chắc không biết nó là gì đâu. Tôi thực ra đã đâm đầu vào trước khi tôi hiểu chuyện. Anh yêu cô ấy, phải không?”

Robert tê liệt, mắt anh trống rỗng vì choáng váng. Yêu ư? Anh thậm chí còn chưa hề nghĩ đến từ này. Anh khao khát Evie, muốn cưới cô, muốn có con với cô. Chúa ơi, anh muốn tất cả những thứ ấy với niềm đam mê mãnh liệt dường như có thể làm anh nổ tung nếu anh không có được. Nhưng mọi thứ trong anh chống lại ý nghĩ yêu đương ấy. Nó có nghĩa là bất lực ghê gớm; anh không thể giữ mình tách rời cô, giữ phần quan trọng không thể bị thương tổn không chấp nhận thỏa hiệp chạm vào phần cốt lõi của anh. Anh hiểu khá rõ bản chất thật của mình, hiểu trong lòng cực kỳ khắc nghiệt. Anh không muốn thả loại cảm xúc tình tuyến, không muốn 1 ai biết nó tồn tại.

Ngoại trừ Evie, dù thế nào chẳng nữa, anh hiểu rõ, và cảm thấy thêm choáng váng. Cô nhìn thấu anh ngay từ đầu. Bằng trực giác nhạy bén của cô, cô thỉnh thoảng bước thẳng vào ý nghĩ của anh. Anh có thể khép lòng với người khác, nhưng anh chưa bao giờ có thể khép lòng với Evie, và anh đã dành toàn bộ thời gian họ ở cùng nhau cố lấy lại sự kiểm chế đối với bản thân, với mọi hoàn cảnh, với cô. Cô hiểu lý do anh làm thế, và dù sao cô vẫn yêu anh.

Anh nguyên rửa, xua tay liên tục, dứt khoát tin vào sự thật trước mắt anh. Evie sẽ không yêu anh nếu không có cảm xúc mạnh mẽ. Cô hiểu tình yêu thật sự là với Matt, đã không còn nữa, chỉ tác động mạnh đến khó tin mới có thể làm cô chấp nhận ngoại trừ việc kia. Yêu Evangeline không phải là chuyện lịch sự, kiểm soát được, cô muốn cả trái tim và linh hồn anh, không giữ lại thứ gì.

Ngôi nhà không phải là lối thoát. Cũng như mỗi nghi ngờ cô là tội phạm. Anh có thể tặng cô cả trăm ngôi nhà, cho cô tất cả tài sản của anh, và không gì có thể dụ dỗ được cô. Cái cô muốn có là cái duy nhất anh đã không cho: tình yêu của anh.

“Rất đơn giản,” Reese nhẹ nhàng. “Tôi nói với Maddie là tôi yêu cô ấy. Quan trọng hơn nữa là tôi thừa nhận điều đó.”

Robert vẫn còn sững sờ, vẫn ngả người trong ghế. “Làm sao mà cậu biết được?” anh thì thầm.

Reese nói bằng giọng khàn khàn, gay gắt. “Anh có cảm giác như thể không bao giờ có đủ cô ấy không? Anh có muốn làm tình với cô ấy nhiều tới mức nổi nhức nhối đó chưa bao giờ rời khỏi ruột gan anh chưa? Anh có muốn che chở cô ấy, mang cô ấy đến tắm đệm bằng lụa, cho cô ấy mọi thứ trên thế gian này không? Anh có thỏa mãn chỉ có mỗi cô ấy, lắng nghe cô ấy, ngửi mùi cô ấy, nắm tay cô ấy không? Anh có cảm thấy như thể nước mắt người đó xe nát ruột gan anh, anh nhớ cô ấy rất nhiều không? Khi Maddie bỏ đi, tôi đau đến nỗi chỉ sống thể thôi. Trong tôi có lỗ hổng rất lớn, và nó đau đến mức tôi không ăn, không ngủ được. Điều duy nhất làm nó bớt đau là nhìn thấy cô ấy. Anh cảm thấy như vậy phải không?”

Đôi mắt xanh của Robert hoang mang. “Giống như tôi bị rỉ máu trong lòng đến chết à.”

“Đúng đấy, là yêu đấy,” Reese nói, lắc đầu thông cảm.

Robert đứng lên, gương mặt gầy hằn lên nét quả quyết. “Hôn tạm biệt Madelyn dùm tôi. Nhớ nói tôi sẽ gọi cho nó sau.”

“Anh không chờ đến sáng hãy đi à?”

“Không,” Robert trả lời khi anh nhảy 1 lúc 2 bậc thang. Anh không thể đợi thêm phút giây nào nữa. Anh đang trên đường tới Alabama.

Evie không thích căn nhà mới của cô. Cô cảm thấy như bị bao vây, dù cô có 1 căn hộ kín đáo còn hàng xóm chỉ ở 1 bên. Khi cô nhìn ra cửa sổ, cô thấy căn hộ cao tầng khác, thay vì thấy dòng sông mênh mông. Cô có thể nghe thấy tiếng của hàng xóm qua bức tường mỏng, nghe tiếng họ cãi nhau, nghe tiếng 2 đứa con nhỏ của họ khóc lóc rên rĩ. Họ hầu như đi suốt, đưa con cái theo cùng, và lôi về mấy đứa trẻ nghèo khổ trong 1 hay 2 buổi sáng. Sự náo loạn chắc chắn đã đánh thức cô dậy, và cô nằm trên nhìn chăm chăm lên trần nhà tối thui trong nhiều tiếng đồng hồ.

Cô có thể tìm chỗ khác, cô biết, nhưng cô không thể tập trung sức lực hay thích thú để làm việc này. Cô buộc mình đến bến tàu mỗi ngày, và đó là điều giới hạn cô có thể làm. Cô đang chịu đựng, nhưng mỗi ngày qua lại càng cần thêm nhiều nỗ lực, và chẳng bao lâu nữa cô sẽ ngã quỵ vì căng thẳng.

Cô cảm thấy lạnh, và cô sẽ không thấy ấm được. Nó là cái lạnh từ bên trong, tỏa ra khắp phần trống rỗng trong cô, và không sức nóng nào có thể lấp đầy nó. Chỉ nghĩ đến tên anh thôi là giống như có 1 con dao đâm sâu vào người cô, từng mảnh đau đớn vỡ ra, nhưng cô không thể đẩy anh ra khỏi tâm trí mình. 1 mái tóc đen lướt qua khiến cô qua đầu nhìn; 1 giọng nói trầm sâu làm tim cô ngừng đập trong giây lát – 1 giây lát quý giá – khi niềm vui sướng bắn xuyên qua cô và cô nghĩ, anh đến rồi! Nhưng anh không bao đến, và niềm vui sướng tiêu tan, để cô lẻ loi hơn lúc trước.

Mặt trời lặn dần, hơi nóng vẫn còn đó, nhưng cô không cảm nhận nổi hơi nóng hay nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của nó. Thế giới đổi màu thành tông màu xám lạnh lẽo.

Mình đã chịu nổi chuyện này trước đây rồi, cô nghĩ vào những buổi sáng khi mà dường như không có lý do gì để rời giường. Mình có thể chịu được lần nữa mà. Nhưng thật ra là việc chịu đựng nó trước đây suýt nữa đã giết chết cô, và sự phiền muộn đã hút tất cả linh hồn của cô đang khoét sâu thêm mỗi ngày. Cô không biết liệu cô có sức mạnh để chiến đấu với nó không.

Becky đi bằng băng khi chị phát hiện ra Robert đã rời khỏi thành phố. “Cậu ta bảo sẽ hỏi cưới em,” chị gầm gừ, vì tức giận mà tóc chị thật ra dựng đứng ở phần đuôi tóc.

“Anh ấy có hỏi,” Evie bỡ phờ nói. “Em từ chối rồi.” Và cô không muốn trả lời thêm câu hỏi nào nữa; cô thậm chí còn không kể cho Becky nghe tại sao cô lại bán nhà.

Mùa hè sắp hết, tự đốt cháy nó. Gần đến ngày khai giảng. Còn 1 tháng nữa là tới mùa thu, nhưng mùi vị của nó trong không khí, khô lạnh và mát mẻ, không gợi nhớ đến hương thơm của mùa hè. Cô cũng đang tự thiêu đốt bản thân mình. Evie nghĩ, và không chút lo âu.

Cô đi ngủ ngay khi trời tối, hy vọng ngủ được vài giờ trước khi những hàng xóm ồn ào về nhà. Mà thường là nỗ lực vô ích. Mỗi khi cô không làm việc, cô không thể kìm giữ những ký ức ở vùng vịnh; chúng đầy ắp trong cô từ mọi chỗ trong tâm trí cô. Nằm trên giường, cô nhớ đến sự hiện diện dễ chịu của Robert bên cạnh cô, cảm nhận sức nặng của anh đè lên nệm, và ký ức thật gần như thể cô có thể với tay ra chạm được anh. Cơ thể cô đập rộn ràng, cần những đụng chạm của anh, sự khuấy khỏa mạnh mẽ có anh trong cô. Cô hồi tưởng lại mỗi lần anh làm tình với cô, và ngực cô lại vươn lên dữ dội bởi thèm muốn.

Anh đã đi rồi, nhưng cô lại không thoát khỏi anh.

Đêm nay không khác gì mấy; nếu có đó là còn tệ hơn. Cô trở mình, cố không để ý đến cơn sốt trong thịt da và đau đớn trong con tim. Cái áo thun cô mặc cọ vào 2 núm vú đau nhức của cô, đòi cô cởi nó ra, ngoại trừ cô biết việc hay hơn. Khi cô cố ngủ trần, làn da cô còn nhạy cảm thêm nữa.

Ai đó đập cửa, làm cô ngạc nhiên đến mức đứng thẳng trên giường. Cô nhìn đồng hồ. Hơn 10 giờ đêm.

Cô đứng lên và khoác cái áo choàng. Tiếng đập cửa lại vang lên rầm rầm cứ như ai đó muốn hất tung cánh cửa nhà cô. Cô dừng lại bật đèn trong phòng khách. “Ai đó?”

“Robert. Mở cửa đi, Evie.”

Cô lạnh người, bàn tay dừng lại nơi nắm cửa, mặt cô không còn chút máu. Trong giây lát cô nghĩ mình sẽ ngất. “Anh muốn gì?” cô cố hỏi, tiếng nói nhỏ đến nỗi cô không chắc anh có nghe được không, nhưng anh nghe được.

“Anh muốn nói chuyện với em. Mở cửa cho anh.”

Cũng là giọng nói trầm sâu, chất giọng luôn luôn đầy quyền hành. Cô nghiêng đầu dựa vào cửa, tự hỏi không biết cô có sức xua đuổi anh lần nữa hay không. Còn chuyện gì cần nói nữa sao? Hay anh đang cố làm cho cô chịu lấy nhà anh? Cô sẽ không sống ở đây; ký ức về anh ở nơi đó quá rõ ràng.

“Evangeline, mở cửa.”

Cô lóng ngóng mở khóa và mở cửa ra. Anh bước vào ngay tức thì, cao lớn và nổi bật. Cô bị lấn át bởi phản ứng của mình khi cô lùi lại 1 bước. Mùi hương của anh vẫn quen thuộc, sức sống từ cơ thể cao gầy của anh ập vào cô như ngọn gió. Anh đóng cửa và khóa lại, và khi anh quay vào cô, cô thấy mái tóc đen của anh rối bù, và hàm râu mờ mờ bao phủ gò má anh. Mắt anh lấp lánh như ngọn lửa biếc xanh khi chúng dán chặt vào cô. Anh còn không liếc qua căn hộ.

“Anh sẽ chỉ hỏi em 1 lần nữa thôi,” anh đột ngột nói. “Em sẽ lấy anh chứ?”

Cô rùng mình vì căng thẳng, cô chậm chậm lắc đầu. Nếu là trước đây cô sẽ lấy anh, khi mà cô nghĩ ít ra anh có chút quan tâm đến cô, nhưng khi cô nhận ra rằng anh chỉ lợi dụng cô...Không, cô sẽ không đồng ý.

Bấp cơ nơi hàm anh siết chặt. Cô cảm nhận được căng thẳng trong anh, giống như con thú to lớn co người tấn công, và cô lại bước lùi lần nữa. Khi anh nói, tuy vậy giọng anh gần như êm nhẹ. “Tại sao không?”

Sự tương phản trong giọng nói với sức mạnh trong anh, cô cảm nhận anh đang nổi cáu. Mọi đớn đau khổ sở của những tuần vừa qua đông cứng trong cô, và cô thấy lòng mình tan nát. “Tại sao à” cô ngờ ngợ la lên, giọng cô run rẩy. “Chúa ơi, anh nhìn lại mình đi! Không điều gì chạm đến anh được đúng không? Anh đã nhận mọi thứ em trao cho, nhưng anh chưa bao giờ cho em vào được nơi anh thật sự tồn tại, nơi em có thể chạm tới con người thật trong anh. Anh giữ mình ở sau bức tường lạnh lẽo, còn em mệt mỏi vì làm bản thân mình bầm dập cố xô ngã nó.”

Mũi anh phập phồng. “Em có yêu anh không?”

“Đó là mục đích anh tới hả?” Lệ tuân trong mắt cô, chậm chậm lặn xuống gò má cô. “Để xoa dịu cái tôi của anh ư? Phải, em yêu anh. Giờ thì đi đi!”

Cô thấy những bắp cơ đầy sức mạnh của anh căng lên, thấy mắt anh lóe lên cái gì đó thật hoang dại. Tim cô nảy thịch, và cô nhận ra nguy hiểm quá muộn màng. Cô quay người bỏ chạy, nhưng Robert đã tóm lấy cô, xoay cô nhìn anh. Lúng túng, đầu tiên Evie nghĩ đây là 1 trong những hành động cẩn thận của anh, được sắp xếp để gây ấn tượng nơi cô là anh nghiêm túc biết bao, nhưng rồi cô nhìn vào mắt anh. Con người co lại thành 2 đốm đen nhỏ xíu, trông mắt mở to và lấp lánh như ngọn lửa xanh. Mặt anh căng ra và tái nhợt, ngoại trừ 2 đốm màu ở cao trên xương gò má anh. Cho dù là Robert, cô cũng sốt ruột, cũng không thể điều khiển nổi những phản ứng tự nhiên này.

Tay anh siết chặt eo cô đến khi những ngón tay anh ấn vào phần da thịt mềm mại của cô 1 cách đau đớn, cái ghì siết mà cô biết rằng sẽ để lại vết bầm. “Em nói đúng,” anh nói gần như không phát ra tiếng. “Anh chưa bao giờ để bất cứ ai đến gần anh. Anh chưa bao giờ quan tâm nhiều đến bất cứ ai, chưa bao giờ để em hay người khác điều khiển anh.” Môi anh mím lại, và anh thở mạnh. “Không cho em vào ư? Lạy Chúa, anh đã thử làm, nhưng không được. Em muốn con người thực của anh sao chứ? Được rồi, anh là của em rồi đó. Anh yêu em quá chừng, tình yêu làm anh đau khổ. Nhưng nó cũng có điều bất lợi,” anh nói tiếp 1 cách cay nghiệt. “Anh sẽ cho em nhiều hơn thứ anh từng cho người khác, nhưng Chúa chứng giám, anh cũng nhận quá nhiều. Em không chọn lựa những tính cách em thích nhất được đâu. Nó là 1 khối rồi. Em có mọi tính tệ hại kèm với tính tốt luôn, mà anh báo em biết trước, anh không phải là quý ông đầu đầy.”

“Không,” cô thì thầm, “anh không phải.” Cô tựa người vào cái ôm ghì của anh, mắt cô khóa chặt gương mặt anh, thấy mồ hôi lấp lánh trên trán anh và vẻ mặt hung dữ của anh. Tim cô đập thình thịch vì điều anh nói, tâm trí cô quay cuồng bởi vui sướng. Anh yêu cô? Cô gần như không có được nó, không thể tin là anh đã nói ra. Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt rực cháy ấy, quá sợ hãi không nói được gì.

“Anh ghen,” anh thì thầm, vẫn bằng giọng nói kiềm chế dữ dội. “Anh không muốn em nhìn người đàn ông nào khác, và nếu có bất kỳ gã ngu xuẩn nào thử tán tỉnh em, hắn ta gặp may đấy nếu anh chỉ bẻ gãy cánh tay hắn.” Anh lắc lư cô bằng 1 lực vừa đủ khiến rằng cô va vào nhau.

“Anh muốn em mọi lúc, còn bây giờ, khổn thật, anh sẽ chiếm lấy em. Anh sẽ ở trong em thường xuyên, 4, 5 lần 1 ngày, để em quên đi giống như không có anh trong em vậy. Không còn là quý ông và hạn chế mình 2 lần 1 ngày.”

Cặp mắt vàng nâu của cô mở to. “Không,” cô yếu đuối. “Em không muốn anh hạn chế bản thân đâu.” Lúc này trong anh không còn kiềm chế; cô có thể cảm nhận đam mê dâng trào trong anh, sức mạnh điên cuồng hoang dại nhận chìm cô vào cơn lũ của nó và cuốn cô vào anh.

“Anh muốn em hoàn toàn nghe lời anh. Anh không thể bỏ công việc, nên anh muốn em điều chỉnh lại lịch làm việc của em theo anh, để có thể sẵn sàng bất cứ khi nào anh ở nhà.” Khi anh nói, anh di chuyển ra phía sau và thô bạo ép cô dựa vào tường. Tay anh kéo mạnh quần lót cô, kéo chúng xuống chân cô. Anh dựa vào cô, sức nặng của anh ghìm cô vào bức tường khi anh giật cho quần mình mở ra. Cô biết ơn hàng xóm của mình không có nhà, rồi bám vào vai anh lúc anh vòng 1 cánh tay dưới mông cô và nâng cô lên. Tim cô đập giục giã, máu cô chảy ào ạt trong mạch máu vì cơn sung sướng choáng váng, cô mở rộng đùi mình, và anh lách mình vào giữa chúng. Sự thâm nhập của anh nhanh và mạnh. Cô kiềm tiếng nức nở và vui mặt cô vào cổ anh. Cô có thể cảm thấy nhịp tim của anh đánh thịch trên ngực cô.

Cả hai người đều bất động, tràn ngập bởi nhẹ nhõm và khoái cảm tuyệt vời của 2 cơ thể gắn vào nhau 1 lần nữa, cô cố điều chỉnh với cái vật to lớn của anh, anh rên rỉ vì nơi thâm kín chặt khít của cô ôm chặt của anh. Rồi, vẫn còn chìm đắm trong xúc cảm dữ dội, anh thúc vào trong cô 1 cách dữ dội.

“Anh không muốn dùng bao,” anh nói 1 cách mãnh liệt, hơi thở anh nóng ẩm phả vào tai cô. “Anh không muốn em uống thuốc. Anh không muốn em hành động giống như hạt giống của anh là kẻ thù mà em phải tự bảo vệ mình. Anh muốn trao nó cho em. Anh muốn em cần nó. Anh muốn em có con của anh. Anh muốn 1 ngôi nhà có nhiều con cái.” Mỗi một lời nói anh lại đâm vào, đẩy anh vào sâu và sâu hơn trong cô.

Cô rên rỉ, rùng mình bởi sức mạnh của khoái cảm. “Vâng.” Cô đã phóng thích 1 con quái vật đam mê, 1 tên

bạo chúa, nhưng cô có thể đáp ứng sức mạnh của anh. Đây mới chính là người đàn ông chân thực, người khiến cảm giác của cô sống lại, người mang hơi ấm rộn ràng qua từng tế bào của cơ thể cô. Cô không còn lạnh nữa, mà rạo rỡ với cuộc đời đầy sức sống.

“Anh muốn cưới em.” Răng anh nghiến chặt, và 1 giọt mồ hôi rơi trên thái dương anh. “Anh muốn em bị trói buộc với anh – về mặt luật pháp, tài chính, mọi mặt anh có thể nghĩ ra. Anh muốn em mang họ của anh, Evangeline, em hiểu không?”

“Vâng,” cô nói, và vỡ vụn vì sung sướng. “Robert, vâng!”

Anh hài lòng dựa vào cô 1 cách dữ dội vì lên đỉnh, lấp đầy cô bởi sự ẩm ướt ấm nóng. Cô khóa chân mình quanh anh và nhận anh vào sâu bên trong, các giác quan của cô quay cuồng và mờ ảo, tất cả ý thức đều không còn ngoại trừ cảm nhận nguyên sơ có anh trong cô.

Khoảng thời gian vô tận sau đó, cô nhận ra mình đang nằm trên giường và anh duỗi người trần truồng nằm bên cô. Cô không còn mơ hồ nữa, nhưng cũng không nhận biết được điều gì khác ngoài anh. Anh thả cô ra suốt lúc anh cởi quần áo cho cả anh và cô, vật lộn với mớ quần áo trong khi vẫn ôm siết cô. Cô trở người xích lại gần hơn, và cơ thể quyến rũ của anh, sau 1 lúc lâu, còn quá to lớn. Cô nhận thấy mình nằm trên người anh, ngơ ngậy tìm đúng nơi tiếp xúc và nép vật đàn ông của anh vào nơi ấm nóng mềm mại giữa 2 chân cô. Anh ngừng thở, và cô cảm thấy anh bắt đầu cương cứng lần nữa.

“Anh sẽ có ngôi nhà với nhiều con sớm hơn anh nghĩ,” cô thì thầm, di chuyển áp vào anh lần nữa khơi gợi khoái cảm. “Em đã không uống thuốc vào cái ngày anh bỏ đi.”

“Tốt lắm.” Anh vuốt ve hông và hông cô, thúc giục cô gần anh hơn. “Anh không muốn làm em đau,” anh nói ngay cả khi anh trượt vào trong cô.

Cô nghe thấy sự lo âu trong giọng nói của anh và biết rằng anh băn khoăn vì giải phóng tất cả sức mạnh mà anh kiềm nén quá lâu rồi. Cô hôn anh và cắn vào môi anh khi những chuyển động tài tình của anh làm những mút thần kinh cô hỗn loạn vì khoái lạc. “Anh không thể làm em đau bằng cách yêu em được,” cô nói.

Mắt anh lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt từ ánh đèn trong phòng khách. “Thế thì được thôi,” anh rì rầm. “Bởi vì Chúa biết anh yêu em mà.”

19. Chương 19

Evie nghe tiếng thang máy ngừng lại và cúi xuống sinh vật bé bỏng đáng yêu đang loạng choạng bám vào ghế ở phòng ngoài. “Ba về đây,” cô thì thầm, và ngắm đôi mắt to của con gái cô đảo vòng quanh thích thú. Cô chỉ mới kiểm bản thân không kéo đứa bé vào vòng tay; thỉnh thoảng tình yêu trào dâng đến nỗi cô nghĩ cô sẽ nổ tung vì sức mạnh của nó.

Cửa thang máy trượt mở, và Robert bước ra, ánh sáng mờ hồ rực sáng trong đôi mắt màu xanh nhạt của anh khi anh thấy vợ con đang đợi mình. Với tiếng kêu riu rít vui sướng, đứa trẻ buông người khỏi ghế và lao vào anh, mỗi một bước đi chập chững không vững đều có thể mang họa. Robert hoàn toàn trắng bệch, quăng vội chiếc cặp rơi ục ịch, và quỳ 1 gối xuống để đón cô bé vào vòng tay anh. “Trời đất ơi,” anh nói, kinh ngạc. “Con bé biết đi rồi kìa!”

“Từ 2 tiếng đồng hồ này giờ rồi,” Evie nói, mỉm cười khi Angel nắm lấy cà vạt của cha cô bé bằng bàn tay nhỏ xíu mũm mĩm và bắt đầu bập bẹ với anh. “Nó làm tim em ngừng đập mỗi lần con bé lao đảo trên nền nhà đây.”

“Nó còn bé quá. Nó chỉ mới 7 tháng chứ mấy.” Thất kinh, anh nhìn xuống mái đầu nhỏ bé, phủ ít tóc tơ sẫm màu, lúi vào ngực anh. Anh kinh hoàng khi bé bắt đầu biết trườn lúc được 5 tháng. Nếu được, Robert sẽ giữ đứa con yêu của anh như 1 đứa bé nhỏ dại trong vòng tay đến năm 5 tuổi đầu đời. Con bé, thế nhưng, hạnh phúc hoàn toàn không biết nỗi hốt hoảng của anh vì sự liều lĩnh của mình.

Vẫn giữ đứa trẻ, anh ôm Evie trong 1 nụ hôn dài, nụ hôn nhanh chóng làm tăng thân nhiệt mặc gánh nặng của anh, người cố chọc ngón tay giữa miệng họ. Họ đặt tên bé là Jennifer Angelina, tương lai sẽ gọi bé là Jenna, nhưng thay vào đó bé được gọi là Angel từ ngày được sinh ra. Tuy nhiên bé chỉ là thiên thần khi bé buồn ngủ; trong lúc tỉnh táo, bé có tinh thần dũng cảm của 1 kẻ liều lĩnh.

Evie bám vào miệng anh 1 lúc lâu, tay cô ghì chặt tóc anh để giữ anh lại. Cô đã mong anh về nhà cả ngày nay, cảm giác run rẩy, phấn khích và hơi hoảng hốt.

“Anh nói đúng,” cô thì thào.

Anh ngẩng đầu lên, và đôi mắt xanh sáng rực. “Anh hả?”

Cô cười phá lên và cầu anh. “Anh biết anh đúng mà.” Họ định có thêm đứa con nữa ngay khi có thể. Cả mang thai và sinh con đều dễ dàng đối với cô, và dù họ quyết định rằng 2 đứa là đủ cho ngôi nhà họ đang xây, cả 2 người đều muốn họ ở gần nhau.

3 tuần trước, họ đã có những đêm khóa chặt vào nhau, mãi miết trong đam mê không hề mất đi suốt 16 tháng cưới nhau. Khi họ thức dậy lúc bình minh, theo thông lệ yêu ban sáng của họ, Robert đã nhìn xuống cô bằng đôi mắt xanh ngái ngủ và nói, “tối qua chúng ta đã có em bé rồi.”

Cô cũng nghĩ thế, bản năng của cô thậm chí còn biết trước khi kết quả thử thai cô nhận được vào sáng hôm đó, như thể cô có thể cảm nhận trọng lượng nhỏ bé, tuyệt vời đó trong tử cung cô, đập rộn ràng cùng cuộc sống.

Cô ngả đầu dựa vào bờ vai rộng của anh, nhớ lại nỗi kinh hoàng khi cô biết mình có thai lúc đầu. Chấp nhận yêu Robert đòi hỏi tất cả dũng khí của cô, nhưng giờ đây đã có người nào đó để yêu thương, người nào đó là 1 phần của cô, 1 phần của Robert. Cô sẽ không phòng thủ chống lại sinh linh bé nhỏ này nữa, và cô nghĩ cô sẽ đập tan nỗi khiếp sợ. Nhưng Robert hiểu cô cảm thấy thế nào, đã thấy nỗi sợ trong mắt cô và không rời cô cả ngày. Anh gọi cho Felice và báo anh sẽ không đến văn phòng, hủy mọi công việc, và cả ngày ôm Evie trong lòng hay làm tình với cô. Cách giải quyết của anh, cô nghĩ 1 cách hài hước, đã chôn vùi cô cùng với điều cô đã có được trong hoàn cảnh đó; phương cách ấy lại thành công rực rỡ.

Angel cố nhắc mình thoát khỏi tay anh. Thở dài, anh thả Evie ra để cúi xuống và đặt bé đứng trên đôi chân mũm mĩm. Ngay khi anh thả bé ra, bé vút ra như tên lửa lắc lư. Evie lao vào vòng tay anh, nhưng cả 2 vẫn trông chừng đứa con biết đi sớm của mình khi bé bắt đầu khám phá vết nứt lý thú trên sàn nhà bằng gỗ cứng.

Evie ngả đầu vào ngực anh, yên lòng bởi tiếng tim anh đập đều đều mạnh mẽ bên tai cô. Không hề chìm ngập trong công việc và đòi cô sắp xếp thời gian theo anh, như anh đã nói, thay vì thế Robert lại sắp xếp lại kế hoạch làm việc của anh để anh có mọi lúc ở bên cô và Angel. Cô biết anh là người mạnh mẽ đến đáng sợ, nhưng thay vì hoang mang khi anh tập trung vào cô, thì cô lại rục rịch. Robert không phải là người yêu đương nông nổi; khi anh yêu, là đem mọi phần của con người anh theo cùng.

Tay anh di chuyển đến bụng Evie và ấn nhẹ vỗ về. “Em khỏe chứ?” anh dịu dàng hỏi.

Cô ngẩng đầu và cười rạng rỡ với anh. Tình yêu của anh làm hồi sinh sức khỏe của cô, xua tan những hình bóng. “Em chưa lúc nào khỏe hơn lúc này cả.”

Robert hôn cô, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô và tình trạng ham muốn dễ chịu, quen thuộc bùng lên trong cơ thể họ. “Anh yêu em, Evangeline,” anh nói, kéo cô sát vào anh. Yêu cô là điều thỏa mãn nhất, vui sướng nhất mà anh từng làm. Cô cần mọi thứ của anh và trao cho anh tất cả con người cô, và đôi khi anh lại bối rối bởi mối quan hệ phong phú giữa họ. Anh đã đúng, yêu Evangeline đã lấy hết mọi thứ anh có, con tim và linh hồn của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loving-evangelina>